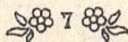
PROLOG

1862—1875

Încă din copilărie am înțeles că m-am îndrăgostit ireversibil de muntele Vallamont, la fel ca și de Steven Cottor, cînd l-am văzut acolo: din prima clipă.

Muntele era locul meu preferat. Pe vremea cînd era al nostru, părinții mă luau cu ei și porneam călare, să mîncăm sub cerul liber, în luminișul mare, cu iarbă bogată, din creștetul lui. Acolo, sus, războiul despre care discutau cei mari părea ceva foarte îndepărtat. Vallamont-ul era pașnic și plin de măreție, mai cu seamă pe acea pajiște înaltă. Tata obișnuia să-mi culeagă un buchețel de flori de cîmp și, uneori, ne gîdila sub bărbie, pe mine și pe mama, cu petale moi de piciorul-cocoșului. Apoi, mergeam împreună, cu el, prin iarba înaltă. Șorțulețul meu de copil foșnea prin firele de pir și de morcov sălbatic, printre care încercam să țin pasul cu tata, care era încălțat cu ghetele lui bine văcsuite. Și cînd ajungeam în locul de unde puteam cuprinde cu privirea întreaga vale, pînă dincolo de pădurile de pin, tata mă ridica în brațe și mă ținea astfel încît să pot vedea tot ce vedea și el.

Ne uitam amîndoi în jos, la clădirile din Grampian, care păreau foarte mici, și răspîndite ca niște cuburi de jucărie de-a lungul malului rîului Susquehanna — albastră, șerpuind departe, în vale — și la sutele de bușteni mititei, ce se zăreau ca niște bețe de chibrit, venind în josul apei, fie cîte unul, fie stivuiți pe plute,duși de curent către fabricile de cherestea din Grampian. Mai întîi o zăream pe cea a tatei — de forma unui hambar și zugrăvită în alb, mult la stînga față de celelalte fabrici și în aval de noua și impunătoarea casă în care locuiam. Pe urmă, eu arătam spre vechea noastră locuință, pe care acum tata o închiria, apoi celelalte clădiri stăpînite de noi în oraș, și repetam cu glăsciorul meu subțirel, de copil: ,,Aceea este a noastră, și aceea..."

Cîteodată tata îmi arăta vreo proprietate de-a noastră care-mi scăpase sau indica un alt loc — un teren, o casă — întrebîndu-mă dacă eram de părere c-ar trebui să-l avem și pe acela. Întotdeauna răspundeam ,,da", iar el mă îmbrățișa cu putere, strîngîndu-mă la piept. Obrazul îi era răcoros și mirosea curat în aerul proaspăt. ,,Într-o bună zi, domnișoară, vei cumpăra toate astea, nu-i așa? Și pe urmă? Vei vrea cumva să cumperi întregul Ohio?"

Un hohot de rîs, o altă îmbrățișare și porneam înapoi, spre umbra unui stejar de la marginea luminișului, unde mama întinsese deja pe un șervet gustările scoase din coșul mare de răchită pe care-l legasem cu grijă de șaua calului tatei.

Acele plimbări erau cele mai dragi amintiri din copilăria mea, mai ales momentul în care tata, care mă cărase tot drumul înapoi pe umerii săi largi, se oprea în fața mamei și anunța: ,,Așadar, am stabilit. Vom cumpăra. Catherine spune că trebuie să mergem înainte!"

Însă în anul în care mi-am sărbătorit cea de a unsprezecea aniversare picnicurile au încetat. Un om pe nume Cottor îi cauza tatei necazuri. Pe atunci eram prea mică pentru a înțelege totul, știam doar că tata făcuse ceva numit ,,supraextindere" și că era nevoit, împotriva voinței sale, să vîndă

cîteva dintre clădirile pe care le cumpărase. La scurt timp după aceea, într-o noapte, s-a întors acasă foarte supărat, iar eu am aflat că iar pierduse din clădiri, de această dată și mai multe decît prima oară. Cîteva luni mai tîrziu, după un prînz în cursul căruia abia dacă se atinsese de mîncare, rămînînd posomorît și tăcut, tata ne-a anunțat că, începînd din acea zi, nu mai eram proprietarii muntelui Vallamont.

Eram prea mare ca să plîng, deși lacrimile stăteau gata să țîșnească. Am spus doar: ,,Îl vom cumpăra din nou, într-o zi, nu-i așa, tăticule?"

Mi-a făcut un mic semn afirmativ cu capul, învăluindu-mă într-o privire caldă, care spunea că întrebarea mea îi făcuse plăcere. Apoi glasul i s-a înăsprit. ,,Îl vom pedepsi pe Abel Cottor pentru ceea ce ne-a făcut. Vom avea grijă să-l vedem alungat din Vallamont. Abel Cottor nu va putea rezista pe Vallamont mai mult de un an."

Dar Abel Cottor a rezistat. Ba chiar a devenit și mai puternic, împreună cu alți proprietari de întreprinderi forestiere din Grampian, deși tata, muncind mai din greu ca niciodată, și-a refăcut treptat vechea avere. A trecut un an, apoi încă unul, pînă ce am ajuns în ultimele zile ale lui august, tocmai cînd urma să plec la o școală din Boston — primul an departe de casă.

Împlinisem paisprezece ani. Urcasem, singură, pînă în luminișul de pe Vallamont, așa cum mai făcusem în ultimii doi ani, ori de cîte ori avusesem ocazia. Pe de o parte, voiam să-l sfidez pe Abel Cottor, omul pe care nu-l văzusem niciodată și care era dușmanul urît de întreaga noastră familie. În adîncul sufletului, simțeam că Vallamont continua să-mi aparțină mie și încă doream cu ardoare să stau pe pajiștea de pe creastă, privind spre vale. Acum puteam vedea și singură clădirile, căci eram îndeajuns de înaltă. Voiam să mă duc acolo sus și — în închipuirea mea de copil — să le arăt una cîte una, pe acelea stăpînite acum de tatăl meu, cît și pe cele pe care le pierdusem, convinsă că într-o zi le va recăpăta, iar de nu, cîndva, cumva, le voi cumpăra eu însămi.

Însă astăzi, cînd am ajuns în luminiș, mi-am dat seama că, altcineva mi-o luase înainte. Urcasem printre pini, dar tot așa făcuse și necunoscutul, căci nu vedeam pe nimeni, și nici un cal nu păștea în iarba din preajmă. Stătea cu spatele la mine, cu mîinile în șolduri, cu trupul bine făcut, gol pînă la brîu. Se proțăpise chiar în postul meu de observație, pe creastă.

Pe umeri și de-a curmezișul spinării se vedeau urmele sîngerii ale unor lovituri de bici.

S-a întors și m-a văzut apropiindu-mă. Cu fiecare pas pe care-l făceam spre el, chipul lui îmi părea tot mai frumos. Ochii negri, mari și expresivi, mă studiau în timp ce înaintam prin iarbă. Pe buzele pline îi flutura un zîmbet ușor. Părul negru și ondulat, umed de transpirație și lipit de tîmple, încadra o față tînără, cu ten catifelat, care nu trăda decît prea mult durerea pe care trebuie s-o fi simțit de în urma crestăturilor de bici care-i brăzdau spinarea. Să tot fi avut vreo șaptesprezece ani.

Conștientă de pericolele de-a mă găsi, singură, cu un bărbat străin, chiar dacă era atît de frumos și de tînăr, i-am povestit că veneam de la o fermă, din valea învecinată, și că împreună cu frații mei, vînam veverițe aici, pe panta sudică a muntelui. Mi-a spus că se numea Steven, și că acesta era locul lui preferat, atunci cînd îl frămîntau gînduri negre.

— Așa ca urmele de pe spatele dumitale? l-am întrebat. Sînt convinsă că te dor.

Cu cîțiva ani în urmă, mama îmi îngrijise genunchii jupuiți în urma unei căzături, chiar aici, pe munte. Întocmai cum făcuse ea atunci, am luat și eu apă dintr-o ploscă pe care-o adusesem cu mine și, i-am pansat rănile, cu cîteva fîșii de pînză rupte din cămașa lui și cu un fir dintr-o plantă de aloe ce creștea prin apropiere.

Cînd am terminat, mi-a zîmbit.

— Ești frumoasă. Știi?

Am dat din cap cu indiferență, în parte pentru că știam. Întotdeauna mi se spusese că eram un copil frumos, iar acum

sînii începeau să mi se rotunjească ușor, astfel încît oamenii spuneau despre mine că eram pe cale să devin o domnișoară drăguță. Dar cînd el a rostit acele cuvinte, am simțit ceva cu totul deosebit, ceva ce, din instinct, m-am gîndit că n-ar trebui să las să se vadă.

Nu părea dornic să vorbească despre persoana care-l biciuise, și nici măcar să mă lămurească cine era el însuși. Mi-a spus doar că locuia în Grampian și că-i plăcea să vină aici, sus. Am admirat împreună priveliștea — rîul și munții de la picioarele lui. Felul în care se exprima trăda o educație tot atît de aleasă pe cît de autoritară îi era purtarea. Avea multe cunoștințe despre șantierele de exploatare forestieră, despre joagăre și despre plute. Vorbea ca și cum i-ar fi cunoscut pe oamenii care stăpîneau vasta întindere de păduri, ce se desfășura în fața ochilor noștri, precum și utilajele necesare, menționînd nume ca Gibson, Rawles și Sprague cu o dezinvoltură ce trăda că nu avea cine știe ce stimă pentru afacerile lor, și, de fapt, pentru întreaga industrie forestieră.

Îl priveam, întrebîndu-mă cine să fi fost. Părea însăși imaginea din visele de taină pe care noi, fetele, ni le împărtășeam în șoaptă la școală, în clipele cînd scăpam de ochii supraveghetoarelor.

Simțeam un puternic imbold să-l tachinez, pentru a vedea ce se află în spatele bravadei lui.

— Ei bine, cred c-ar trebui să plec, am declarat zîmbind. Poate că și tu ai face bine să te duci acasă. Te vor bate din nou, dacă întîrzii? N-aș vrea să ți se-ntîmple ceva rău din cauza mea...

Chipul i s-a întunecat, dar numai pentru o clipă. Apoi și-a arcuit sprîncenele, mimînd o uimire batjocoritoare.

— Atît de repede? Ești o domnișoară foarte ocupată. Cînd mai poți veni? Eu voi fi aici mîine.

Îmi vorbea de sus, ca și cum aș fi fost o puștoaică oarecare, de paisprezece ani!

— Perfect, eu nu voi fi — am replicat — nu mă voi întoarce pînă... pînă la Crăciun.

Nu eram sigură cînd va fi vacanța mea școlară, dar îmi închipuiam că nu ne vor ține departe de casă în zilele de Crăciun.

— Crezi că la vremea aceea te vei mai afla în oraș? am adăugat.

— Posibil. S-ar putea chiar să trec, între timp, pe la... ah... pe la ferma ta, să-ți zic bună-ziua, dacă ești atît de convinsă că vei lipsi din zonă chiar atîta vreme.

Mă privea cu atenție, ca și cum n-ar fi crezut povestea mea și-ar fi vrut să vadă cum reacționez.

— Nu trebuie să te ostenești. Plec la școală chiar mîine. De-abia la Crăciun mă voi întoarce.

— Oh, vasăzică așa? Nu-mi închipuiam că fermierii de prin părțile astea țin atît de mult la educația fiicelor lor.

Acum zîmbea, încredințat că mă prinsese.

— Tatăl meu ține, am ripostat pe un ton hotărît. Dacă dorești să mă revezi, va trebui să aștepți pînă la Crăciun. Acum, trebuie într-adevăr să plec.

A întins mîna, atingîndu-mi ușor brațul:

— Hei, ia stai o clipă. Cînd *anume*, la Crăciun? Doar nu crezi că voi aștepta aici, sus, în zăpadă, vreme de o săptămînă?

— Ei bine, poate îți voi trimite un bilet, cînd... cînd voi ști exact data sosirii. Spune-mi deci cum te cheamă și unde să-l trimit.

A izbucnit în rîs:

— Ești isteață, nu-i așa? Îmi place. Nu, îți spun eu ce voi face. *Eu* voi fi cel care-ți va trimite biletul. Și poate că ne vom întîlni în altă parte, undeva unde să nu fie atît de greu de ajuns pe vreme de iarnă.

— Dar nu ți-am spus...

A ridicat o mînă, zîmbind:

— Ești deșteaptă. S-ar putea să ghicești cum voi face. Dar, deoarece urmează să treacă atîta timp, și e posibil să nu reușesc să-ți trimit biletul — ceea ce ar însemna să nu te mai

văd niciodată — cred c-ar fi foarte nimerit să-ți dau măcar o sărutare...

Și m-a prins în brațe cu o mișcare atît de ușoară și de rapidă, încît aproape nu mi-am dat seama ce se-ntîmplă. Tocmai cînd mă pregăteam să spun „Nu", mi-a pecetluit buzele cu buzele lui calde și pline. Deși mă zbăteam, m-a ținut cu atîta putere încît nu m-am putut desprinde din îmbrățișare.

Pînă atunci nimeni nu mă mai sărutase pe gură. Niciodată nu mai simțisem o senzație atît de amețitoare ca fierbințeala ce m-a cuprins în acea clipă. Mi-a dat drumul și mi-a zîmbit, încîntat de propria-i persoană. Eu rămăsesem uluită, dar și copleșită de o emoție neobișnuită. Am făcut un efort să-mi revin și, brusc, i-am tras o palmă peste față.

Apoi i-am întors spatele și-am luat-o la goană, cu rîsul lui răsunîndu-mi în urechi.

Însă în tot cursul acelei toamne m-am tot frămîntat cine putea să fie „Steven". Și pe măsură ce se apropia vacanța din decembrie, mă întrebam din ce în ce mai des dacă, atunci cînd mă voi duce acasă, voi găsi un bilet de la el.

Dar biletul lui a sosit înainte de plecarea mea acasă. Într-o amiază de decembrie — înainte de a mă duce să iau prînzul în sala de mese, tocmai îmi luam corespondența, cînd supraveghetoarea mi-a arătat un plic cu emblema colegiului Harvard.

— Tot pentru tine a venit și asta, mi-a spus ea, cu o expresie severă pe fața-i durdulie. Un tînăr a adus-o la școală, azi-dimineață. Spunea c-ar fi o rudă de-a ta. După cum știi, regulamentul interzice orice vizite, în afară de rude, atîta timp cît ne ești încredințată în grija noastră.

Așa cum ținea plicul, puteam vedea că deasupra insemnelor Havard-ului fusese scris cu litere clare: *STEVEN RAWLES*. Steven! Sperînd să nu-mi trădez surprinderea, am explicat firesc că vărul meu Steven urma cursurile la Harvard și că, probabil, îmi trimitea un bilet spre a afla dacă la intrarea

în vacanță doream să împart cu el cheltuielile de călătorie pe drumul spre casă.

Femeia a studiat cîteva clipe numele de pe plic, apoi mi l-a înmînat, zicîndu-mi:

— Fii bună și spune-mi dacă ai de dat vreun răspuns. În caz că vrei să aduci vreo schimbare în aranjamentele făcute de tatăl tău, adu-mi neapărat la cunoștință, ca să-l să-l pot anunța.

M-a privit ca pe o criminală care-ar fi încercat să evadeze din închisoare, și a adăugat că, acum, puteam pleca.

Conținutul biletului era următorul:

Voi veni în vizită azi după-amiază, la ora patru, dacă se poate. Spinarea mi s-a vindecat perfect.

Steven

„Mare noroc că n-a spus mai multe", mi-am zis în gînd, uitîndu-mă la plic. În mod foarte clar, scrisoarea fusese deschisă la aburi și lipită la loc.

A sosit, purtînd un costum elegant de tweed, dar vizita a fost foarte scurtă. Sub ochii iscoditori ai supraveghetoarei din salonul de primire, m-a întrebat cu ce intenționam să mă întorc la Grampian. Cînd i-am indicat trenul și numărul compartimentului, pe chipul lui s-a așternut o expresie dezamăgită:

— Ah! păcat, mi-e teamă că eu va trebui să mă înapoiez mai curînd. Le-am promis ferm. Dar nu te necăji, le voi transmite alor tăi salutările tale și le voi spune că încă mai trăiești. Pînă ce-ți dau drumul, vezi să nu te obosești învățînd cu prea multă rîvnă.

O săptămînă mai tîrziu m-a condus la compartimentul meu. În ziua aceea mi-am dat seama că încă înainte de a-l fi

întîlnit, știuse cine eram, deoarece mă văzuse împreună cu tata în oraș, în Grampian.

Am descoperit că mă îndrăgostisem de el, pentru că atunci cînd m-a luat în brațe și, sărutîndu-mă din nou, așa cum mă sărutase pe Vallamont, n-am protestat — deși îmi spusese că în acea dimineață de vară fusese biciuit de tatăl său, care nu era nimeni altul decît Abel Cottor.

Bineînțeles că în perioada cît ne-am aflat în Grampian nu l-am putut revedea pe Steven. Am reușit însă să ne întîlnim în primăvara următoare, cînd ne-am întors acasă de Paști și, din nou, pentru scurt timp, în cursul verii — pînă cînd familia mea a plecat într-o călătorie în Europa —, ne-am întîlnit uneori sus, pe Vallamont, unde nu exista nimeni să ne vadă.

Pe la sfîrșitul următorului an de școală devenisem amanți. Nu era foarte dificil, deși eu învățam la aceeași școală, care avea un regulament extrem de sever. Împlinisem șaptesprezece ani și, la fel ca celelalte fete mai mari, știam cine din personalul școlii primea bani în schimbul bună-voinței de-a se uita în altă parte în nopțile în care era de gardă. Ne închipuiam că-i o ispravă grozavă să introduci pe furiș un tînăr în cameră, fără ca supraveghetoarea să bănuiască ceva.

Prima dată m-a durut puțin. Însă, după aceea, simțeam doar o plăcere fără seamăn, care îmi lăsa în suflet o senzație de plenitudine și de intensă bucurie.

În vara aceea mama și cu mine am plecat din nou în Europa. În toamnă am intrat la colegiu, lîngă Hudson River, iar Steven, care absolvise colegiul Harvard, se afla la Grampian, lucrînd pentru tatăl său. În cursul următorilor patru ani ne-am văzut rar, doar în acele ocazii în care el găsea vreun pretext să călătorească la New-York, cu probleme de afaceri. Clipele petrecute împreună erau mai agreabile cînd eu mă puteam duce în oraș cu Lisa — o prietenă din școală — într-o vizită de sfîrșit de săptămînă, la părinții ei. În felul acesta aveam o sîmbătă după-amiază liberă pentru „cumpărături" și, în timp ce Lisa tîrguia pentru amîndouă, Steven și cu mine

făceam dragoste, ore-n şir. Ne simţeam minunat în camera lui de la *Astor*, unde tot banii aveau grijă ca nimeni din cadrul personalului să nu pună vreo întrebare stînjenitoare.

Trăiam pentru acele clipe, deşi eram foarte ocupată cu studiile mele, cu obişnuitele vizite sub supraveghere şi cu dansul ce făceau parte din viaţa socială a colegiului.

Multe nopţi le petreceam stînd culcată, cu ochii larg deschişi, întrebîndu-mă cînd îl voi revedea data viitoare. În multe alte nopţi, cînd îmi întîrzia ciclul, mă frămîntam în legătură cu posibilele consecinţe ale dragostei noastre, întrebîndu-mă dacă nu cumva voi fi trimisă în curînd acasă, acoperită de ruşine. Dar asta nu s-a întîmplat niciodată. Nu ştiam dacă din cauza precauţiilor luate de Steven sau, pur şi simplu, aveam noroc.

Desigur, niciodată nu m-am dăruit altui bărbat. Deşi nu duceam lipsă de pretendenţi, dintre care nu puţini erau atrăgători, nu luam pe nici unul în serios. Mă păstram pentru Steven.

Şi totuşi, pe măsură ce anii de colegiu se apropiau de sfîrşit, în relaţiile noastre a intervenit o schimbare. Asta s-a întîmplat într-o sîmbătă, în octombrie, cînd Steven mi-a povestit despre un castel mare, din piatră, pe care tatăl său şi-l construia pe Vallamont, chiar în mijlocul luminişului în care noi doi ne întîlnisem prima dată. Steven vorbea despre toate astea cu nonşalanţă, atitudine pe care o adoptam şi unul, şi celălalt în rarele ocazii cînd pomeneam despre părinţi. Tata rămînea duşmanul declarat al lui Abel Cottor şi, din cîte puteam înţelege de la Steven, taică-său răspundea cu aceeaşi ură.

Steven mi-a descris planurile construcţiei, foarte impozantă şi fastuoasă, după cîte se părea, încheind:

— Presupun că vei vrea să te măriţi cu mine numai pentru a putea deveni stăpîna acelor locuri, într-o bună zi, cînd Abel se va sătura de ele.

Tonul lui obraznic m-a usturat şi-am izbucnit:

— *Tu* ai da dovadă de deşteptăciune dacă te-ai căsători cu mine. În felul acesta, s-ar putea ca tatăl meu să te mai lase cîndva, să pui piciorul pe Vallamont, la rugămintea mea.

Violenţa răspunsului meu l-a mirat, cum m-a mirat şi pe mine. Dar aşa stăteau lucrurile. Deşi trecuseră cinci ani şi eu nu mai eram un copil, încă mă mai agăţam de convingerea că, într-o zi, Vallamont-ul va aparţine din nou familiei mele.

Ne-am ciondănit în legătură cu asta, dar acea după-amiază a constituit începutul sfîrşitului pentru iubirea noastră idilică de pînă atunci: sfîrşitul timpurilor în care, ştiindu-ne tineri şi inteligenţi, puteam rîde de toţi ceilalţi oameni, cu bietele lor certuri prosteşti. Oh! bineînţeles că, în ziua aceea, ne-am prefăcut în continuare, că ne simţim bine împreună, în patul mare şi moale din camera lui de hotel, în care nesfîrşitul vacarm de trenuri şi trăsuri al New-York-ului se auzea doar vag, prin fereastra cu obloanele lăsate. Însă, chiar şi în timp ce mă lăsam cuprinsă de extaz, în braţele sale, în străfundurile minţii mele ştiam că, atunci cînd mă voi întoarce acasă, lucrurile nu vor mai fi la fel ca pînă atunci. El era Steven Cottor, iar eu — Catherine Rawles şi, din momentul în care vom fi din nou amîndoi în Grampian, nici unul din noi nu va mai putea ignora acest adevăr.

În noaptea aceea am plîns, pe tăcute, astfel încît să n-o trezesc pe Lisa sau pe altcineva din familia ei. Şi cînd, în fine, a sosit ziua în care urma să-mi iau diploma, sub privirile mîndre ale părinţilor mei, lacrimile ce-mi izvorau din ochi nu erau numai lacrimi de fericire.

Mă înapoiam în Grampian, unde, în cîteva săptămîni, lumea pregătită cu atîta grijă pentru mine de părinţii mei şi cealaltă, făurită cu atîta încîntare împreună cu Steven, aveau să se ciocnească, schimbîndu-mi pentru totdeauna cursul vieţii.

PARTEA ÎNTÎI

GRAMPIAN

Capitolul 1

Mai, 1875

Am auzit un țipăt răsunînd undeva, în dreapta mea, printre pinii întunecați. Mi-am domolit calul, mergînd la pas. Fusesem pe punctul de a trece peste propria-mi mîndrie, așteptîndu-l pe Steven Cottor să mă ajungă din urmă, deoarece mă rătăcisem călărind pe aici, pe versantul nordic al muntelui Vallamont, pe care nu-l știam prea bine.

Glasul a izbucnit din nou, încă prea departe pentru a putea desluși cuvintele, deși distingeam cu claritate groaza din acel țipăt. Să fi fost vocea lui Steven? Nu, în mod cert nu. Eram sigură că niciodată nu mai auzisem un asemenea strigăt.

Am tras hățurile calului, l-am oprit și mi-am încordat auzul. Țipătul părea să se repete, mai slab de data asta — un geamăt amestecat cu șuieratul vîntului printre ramurile de pin de deasupra mea. Era oare o închipuire, sau glasul striga, într-adevăr: „Încetați"? Mi-am dat deoparte cîteva șuvițe de păr castaniu, care-mi căzuseră pe frunte, și am încercat să văd ce se întîmpla. Dar tot ce puteam zări era întunecimea

pădurii de pini, trunchiurile uriaşe, ramurile uscate de jos, crengile verzi de deasupra, care opreau lumina soarelui, şi covorul întunecat şi înmiresmat al acelor de pin maronii ce acopereau solul pădurii, învăluindu-l într-o tăcere stranie.

Oare să înaintez, încercînd să văd ce se petrece? Şovăiam. Se apropia înserarea şi ştiam bine că ar fi trebuit să fiu deja pe drumul spre casă. Dacă nu mă întorceam în curînd, aveam să fiu obligată să explic pentru ce, în acea sîmbătă, întîrziasem atît de mult la lecţia de călărie care, acum că terminasem şcoala, era ceva obişnuit pentru mine. Şi dacă tata ar bănui cît de cît că povestea mea era cusută cu aţă albă, ar descoperi repede că lipsisem de la lecţie şi, în schimb, călărisem împreună cu Steven Cottor.

În momentul acesta nu puteam suporta să mă gîndesc la discuţia care-ar fi urmat. Deşi ştiam că mai devreme sau mai tîrziu ea va avea loc, doream să-ntîrzii cît mai mult momentul cînd tata va afla despre Steven.

Chiar şi aşa, tata şi cu mine ne ciondănisem îndeajuns în cursul săptămînii trecute. De cum revenisem acasă, ne certasem în legătură cu planurile lui referitoare la mine. El dorea să mă vadă căsătorindu-mă cu cineva — bineînţeles, cu o „partidă" bogată, al cărei capital s-ar fi potrivit cu marile afaceri ale tatei. Eu refuzam, fireşte, orice convesaţie despre o căsătorie „practică".

— Îmi voi alege singură soţul, cînd va veni momentul potrivit, dar nu mai înainte, îi declarasem.

— Vei face aşa cum ţi se spune!

Mă fulgerase cu privirea, însă eu nu mă lăsasem intimidată. Dacă el era un luptător redutabil, tot aşa eram şi eu.

— N-o să-mi porunceşti să stau aici, nefăcînd nimic în Grampian, doar spre a-i lăsa pe holteii bogaţi să se holbeze la mine! Nici nu mă gîndesc! Nu m-ai crescut ca să devin o... marfă expusă în vitrină, şi n-o să încep acum. Dacă urmează să stau aici, vreau să muncesc!

Cu toate acestea, tata a refuzat să mă lase să mă amestec în problemele lui de afaceri, La fel şi eu m-am opus să discut despre vreun pretendent. Existau sute de lucruri pe care le-aş fi putut face spre a deveni utilă: deşi mai înainte lucrasem la registrele lui de contabilitate — în timpul cînd veneam acasă, în vacanţe — iar la colegiu fusesem singura fată din clasa mea care primise diplomă de merit la un curs de studii economice. Totuşi tata tot făcea pe surdul. Întreaga săptămînă fusesem supăraţi unul pe celălalt. Nici unul din noi nu voia să cedeze.

Însă eu *nu puteam* să cedez. Dacă Steven ar crede că mă întîlneam cu altcineva, fie doar şi spre a-i fi pe plac tatălui meu... imposibil! Chiar în după-amiaza aceasta Steven încercase să mă convingă să-i spun tatei că sîntem logodiţi, iar eu pornisem în goana calului, plîngînd...

Nu voiam să mă gîndesc la asta. Mi-am scuturat capul, încercînd să-mi limpezesc gîndurile. Mă aflam aici, pe panta nordică a muntelui Vallamont, pustie cît vedeai cu ochii. Steven nu mă ajunsese din urmă. După cearta pe care tocmai o avusesem, era foarte posibil să fi hotărît să mă lase să plec călare şi să-mi petrec restul după-amiezei singură.

Geamătul ce se auzea din faţa mea devenise mai slab. Poate că cineva se rănise. Mi-am aţintit privirile în direcţia din care venise zgomotul. Oare mă înşelam, sau pădurea era mai puţin întunecaosă într-acolo?

Mi-am întors calul în direcţia aceea şi am înaintat la pas, printre copacii înalţi şi tăcuţi. În curînd am ajuns pe creasta muntelui. În faţa mea era un pîlc des de molizi albăstrui, iar deasupra lor zăream cerul strălucitor de după-amiază. Dincolo de molizi se deschidea un luminiş larg.

Casa de piatră! Pe Vallamont exista un singur luminiş — luminişul pe care-l ştiam încă din copilărie. Şi acesta era terenul pe care Abel Cottor îşi construise casa, în urmă cu un an!

Desigur n-o văzusem niciodată, însă Steven îmi vorbise despre uriașa clădire de piatră căreia oamenii din oraș îi spuneau „Castelul Cottor-ilor". Se zvonea că, pe dinăuntru, clădirea era încă și mai extravagantă decît cele de pe „aleea de vile ale milionarilor" din Grampian. Abel cumpărase din Europa picturi în ulei la metru pătrat — așa se spunea — precum și vitralii și sculpturi cu sutele de kilograme. Sculptori în lemn lucraseră luni de zile numai la ornamentații. După ce-i întrecuse în cheltuieli pe toți, Abel putea acum să privească de sus acoperișurile caselor celorlalți milionari, aflate mult sub el, înșirate în lungul rîului, ca niște mici insecte. Și deși o puteam considera cu dispreț ca pe o „încercare transparentă de a cîștiga o poziție socială", îmi era greu să nu fiu fascinată de ceea ce realizase Abel. De cînd mă înapoiasem la Grampian, de două ori urcasem scările pînă în veranda noastră de la etajul al patrulea, privind în depărtare, străduindu-mă să zăresc contururile „castelului" de pe vîrful Vallamont-ului. Dar nu izbutisem să-l descopăr printre copaci.

Pulsul mi s-a accelerat. Am descălecat la adăpostul ultimului șir de pini. Castelul trebuia să se afle în spatele gardului de molizi, dar nu-l puteam vedea. Molizii fuseseră plantați atît de aproape unul de altul, încît abia aveau loc să crească. Dar calul meu adulmeca ceva. Sforăia și smucea de căpăstru, aproape smulgîndu-mi hățurile din mînă. Iar ceea ce-l speria, orice-ar fi fost, nu era prea departe de noi.

Mi-am potolit calul și am privit din nou spre zidul de copaci. Trebuia oare să mă duc dincolo de el? Desigur, aș fi intrat fără drept pe pămîntul lui Cottor, dar poate că cineva se afla în primejdie. Tocmai cînd ezitam, glasul s-a auzit din nou, de data aceasta mai tare și mai înspăimîntat.

M-am decis și m-am îndreptat spre copaci, dînd la o parte crengile celui mai apropiat. În mod instinctiv, m-am ghemuit, cît mai lipită de trunchi cu putință, și mi-am strecurat privirile atente printre ramuri și acele verzi-albăstrui și țepoase.

Acum puteam vedea totul. De cealaltă parte a unei largi pajiști verzi, se înălța ceea ce nu putea fi altceva decît „Castelul lui Cottor". Zidurile înalte erau netede, clădite după modelul plin de grație al vilelor italiene și îmbrăcate în stucul acela de un galben întunecat, despre care lumea spunea că Abel l-ar fi adus cu trenul. Pe latura mai depărtată distingeam unul din cele două turnuri de piatră care-i dădeau clădirii un aspect medieval. Un turn măsura cam din șaizeci de metri, iar celălalt din față, era chiar și mai înalt. I se vedea vîrful, pe deasupra acoperișului cu țigle roșietice. Blocurile de piatră cu spații libere între ele, te făceau să te gîndești la o oaste de apărători, ascunsă acolo, în umbră, gata să azvîrle în jos proiectile și săgeți asupra oricăror atacatori. Între verdele pajiștei și verdele mai întunecat al pădurii din jur, castelul părea, chiar de la distanță, de o bogăție plină de eleganță. Și totuși, deși soarele de după-amiază scălda în lumină acoperișul trandafiriu și zidurile înalte ale laturii apusene, clădirea avea o înfățișare foarte rece. Îți tăia răsuflarea, era impunătoare, dar rece.

Apoi la o depărtare cam de o sută de iarzi, am văzut doi bărbați călări, venind spre pajiște de după clădire. De cai atîrnau niște frînghii. Călăreții tîrau pe pămînt ceva.

Într-o clipă, mi-am dat seama că ceea ce trăgeau era un om.

În timp ce încercam să pricep ce anume se întîmpla, un alt bărbat, cărunt și îmbrăcat în cămașă albă, a ieșit pe ușa din spate și s-a îndreptat spre călăreți, în vreme ce aceștia descălecau. În curînd stăteau cu toții în picioare, pe pajiște, în umbra zidurilor de piatră.

Ce trebuia să fac? De la distanța aceea nu puteam recunoaște pe nici unul. M-am gîndit să mă duc la ei călare, și să le-nșir o poveste cum că m-aș fi rătăcit. Poate că asta i-ar fi oprit să-l facă pe nenorocitul acela să se vaite așa cumplit. Dar un asemenea rezultat ar fi fost doar temporar. Puteau foarte bine să-mi dea lămuriri și să mă trimită la plimbare, pentru a-și relua îndeletnicirea imediat după ce eu m-aș fi îndepărtat.

Pe de altă parte, nu puteam nici să mă duc acolo, ţanţoşă, să le poruncesc să se oprească. Nu-i văzusem făcînd nimic. Nici măcar nu ştiam cine erau, deşi nutream convingerea că bărbatul cărunt care ieşise din casă era Abel Cottor. Iar eu încălcam hotarul unei proprietăţi private, ceea ce nu prea mă punea în situaţia de a le da lor ordine.

M-am hotărît să ocolesc luminişul, apropiindu-mă de locul în care se aflau, dar ţinîndu-mă în spatele molizilor, afară din raza lor vizuală. Dacă aveam să văd ceva ce n-aş putea împiedica, tatăl meu ar fi desigur cît se poate de bucuros să aibă grijă ca Abel Cottor să-şi primească pedeapsa meritată. M-am încredinţat că mi-am priponit bine calul şi am pornit, prin spatele molizilor, către castel, dorindu-mi la fiecare pas ca frumoasele şi costisitoarele cizme de călărie pe care mi le cumpărase tata să nu fi avut tălpi dintr-o piele atît de subţire.

M-am oprit locului, în momentul în care-am auzit o voce aspră:

— Un nume, Warren, dă-mi un nume!

Ascunzîndu-mă în spatele unui pin gros, m-am aplecat să văd mai bine. Razele soarelui de după-amiază, treceau pe deasupra creştetelor copacilor, bătîndu-mi drept în ochi. Am strîns pleoapele, şi mi-am dus mîna streaşină încercînd să văd limpede. Nu eram la mai mult de douăzeci de iarzi de locul în care stăteau cei trei şi victima lor.

Bărbatul de care nu mă îndoiam că era Abel Cottor se apleca deasupra celui ce fusese tîrît, ca şi cum ar fi fost gata să-l lovească. Nenorocitul zăcea nemişcat. Puteam vedea frînghiile legate de încheieturile mîinilor lui; celelalte capete fiind încă prinse de şeile celor doi cai. Călăreţii încălecaseră din nou.

Abel era un bărbat înalt, destul de pîntecos şi cu o faţă prelungă, colţuroasă şi arsă de soare, aproape ca de indian. Purta o cămaşă albă scrobită, pantaloni negri cu dungă bine călcată, şi nişte pantofi negri atît de bine lustruiţi de parcă tocmai se înapoiase de la bal. Ştiam că în casa Cottor-ilor se dădeau deseori petreceri, deşi Abel era văduv, dar mi s-a părut

ciudat să-l văd aşa de bine îmbrăcat, acolo, pe pajişte, alături de un om în haine de lucru zdrenţuite. O clipă, m-am gîndit la balul lui Abel, plănuit pentru sîmbăta următoare, şi la invitaţiile care stîrniseră azi-dimineaţă o agitaţie atît de mare în familia noastră. Apoi, Abel s-a aplecat deasupra omului şi atenţia mea s-a concentrat asupra lui.

— Ideea nu-ţi aparţine, nu-i aşa, Warren?

Şi-a înfipt mîna în părul lui şi, cu o smucitură, i-a tras capul în sus. După chip Warren părea să fie muncitor de fermă, iar bărbia lui indica slăbiciune. Părea cam de douăzeci şi cinci de ani, firav şi stîngaci.

Un firişor de sînge i se scurgea pe la colţul gurii întredeschise.

— Nu... nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Abel l-a privit ţintă în ochi vreme de un minut, ţinîndu-i capul ca la un cîine sau un cal. Apoi l-a răsucit pe Warren, întorcîndu-l cu faţa spre stejarul cel mare, aflat la jumătatea distanţei dintre casă şi locul unde începea pădurea.

— Cine-a fost, Warren? Doar nu băteai cuie în buşteni din propria ta fabrică de cherestea. Cineva din afară ţi-a dat piroanele alea. Cineva dorea să ne încetinească producţia. N-am dreptate, Warren?

— Nu ştiu ce-nseamnă toată povestea. Daţi-mi drumu' din frînghii!

Abel a ridicat mai sus capul omului, săltîndu-l aproape în genunchi. Apoi l-a lăsat să recadă, avînd grijă să-i ţină faţa îndreptată spre stejar.

— Warren, dacă nu ne poţi da un nume, nu ne eşti cu nimic de folos. Ştii asta?

— Lăsaţi-mă să plec, vă zic. N-am făcut nimic rău.

— Hei, Garth! — s-a întors Abel către unul dintre oamenii călări, un bărbat gras cu părul roşcat. — V-a văzut careva cînd l-aţi adus pe Warren aici, sus?

— Nu, domnule. L-am adus cu trăsura, aşa cum ne-aţi spus.

Celălalt bărbat, negricios și subțiratic, și-a potolit calul care începuse să sforăie și a înaintat cu cîțiva pași, smucind una din frînghii și trăgînd în sus brațul lui Warren, legat de încheietură.

— Atunci, e-n ordine, Warren. O să-ți mai dăm o șansă să te face folositor. Îți cer să te uiți la stejarul ăla mare și puternic, care se-înalță singur în mijlocul pajiștei. Și acum, vreau să-mi spui cine ți-a dat cuiele acelea. Nu te teme de el, oricine-ar fi. Vom avea grijă să nu-ți facă nici un rău. Spune-ne doar numele lui.

A trecut o clipă de tăcere. Apoi:

— N-am nimic să vă zic.

Abel i-a dat drumul de păr al omului, cercetînd frînghiile de la încheieturile mîinilor, ca să verifice dacă erau bine legate. Apoi s-a tras înapoi un pas.

— În cazul ăsta, foarte bine, a spus scuturîndu-și mîinile de praf. Tu, Parsons, pornește călare către stînga stejarului de colo. Garth, tu o iei prin dreapta. Goniți tare, însă țineți-vă exact în linie cu Warren, care-i la mijloc. Cînd ajungeți la copac, continuați să călăriți în forță, și izbiți-l cu fața de trunchi.

Parsons a tresărit. Omul numit Garth doar a dat din cap în semn de înțelegere.

Abel a continuat:

— Pe urmă, dacă brațele încă-i mai sînt legate de frînghii, aduceți-l înapoi și mai încercați o dată.

L-am privit îngrozită pe cel căruia îi spuneau Warren și care se prăbușise, cu obrazul pe pămîntul cald. Gura i se căscase, în efortul de a pricepe ce aveau de gînd să-i facă. Ochii mari, ca de vițel, au privit în sus, spre Abel, apoi în jur, către casă, ca și cum ar fi sperat că cineva va veni să-l salveze. Caii trăgeau de el, întinzînd frînghiile, pînă ce s-a pomenit zăcînd pe burtă, cu brațele întinse îndreptate spre copac. Ceilalți așteptau. El s-a căznit să se ridice în genunchi. Apoi s-a prăbușit din nou.

Am încercat să strig, dar cuvintele nu voiau să-mi iasă din gîtlej. Spaima îmi uscase gura. M-am străduit să mă ridic în picioare, să le distrag atenția, însă eram incapabilă să mă mișc. Stăteam încremenită, în timp ce Abel le făcea semn din cap oamenilor. Apoi, aceștia au dat pinteni cailor.

Atunci Warren a început să geamă, și m-am zbătut din nou încercînd să mă ridic și să-i opresc în vreun fel. În loc de asta, am simțit că leșin. Pămîntul s-a întunecat, repezindu-se spre mine, însă mai înainte de a-l atinge, mi-am pierdut cunoștința.

M-am trezit în același loc, din cauza durerii provocate de acele tari de pin care-mi înțepau obrajii. Mîinile îmi erau încleștate pe scoarța aspră a copacului, în căutarea unui sprijin. Rășina lipicioasă îmi murdărise degetele. Am aruncat o privire spre pajiște și l-am văzut pe omul căruia i se spunea Warren îngenuncheat pe pămînt, ud leoarcă de ceea ce trebuie să fi fost apă dintr-o găleată ținută de Parsons. Warren era ud pînă la piele și tremura, dar fața nu părea să-i fie lovită. M-am gîndit că ceilalți se opriseră, desigur. Probabil doar îl speriaseră, spre a-l sili să spună adevărul.

Mi-am încordat auzul, să înțeleg ce anume vorbeau. Totuși, vîntul agita ramurile de deasupra mea, făcîndu-le să freamăte și să șuiere. Eu eram încă amețită și-mi era greu să mă concentrez.

— Dă-mi numele, Ruch — l-am auzit pe Abel zicînd. Sau să-i spun lui Parsons să încalece din nou?

Warren Ruch s-a scuturat și și-a șters apa ce-i intrase în ochi, apoi privi în sus.

— Habar n-am cine sînteți, domnule, a răspuns, dar o să vă spun tot ce vreți să aflați.

— Atunci dă-i drumul.

— Tocmai lucram la siloz, într-o după-amiază, cînd individu' ăla, pe care nu-l mai văzusem niciodată înainte, a venit lîngă mine și mi-a zis pe nume.

— Cum arăta? Pentru cine lucra?

— N-a zis. Înalt, cu capul acoperit de o claie de păr roșu ca morcovu'. N-am văzut în viața mea un roșu mai aprins. Nu și-a spus numele.

Abel s-a uitat întrebător la ceilalți doi:

— Vă amintește de ceva?

Garth a replicat:

— Un roșcovan ca ăsta lucrează pentru Rawles — atunci cînd lucrează. Tocmai acolo sus, lîngă culmea aia lungă. Mai tot timpul stă degeaba. Îi zice Campbell. S-ar putea să fie el, da' nu prea vine des în oraș, decît ca să se-mbete.

— Rawles!

În glasul lui Abel răzbătea o furie care m-a făcut să mă-nfior.

— Foarte bine, Warren, și pe urmă ce ți-a spus?

Ruch a început să scîncească:

— A zis că puteam cîștiga două sute de dolari pur și simplu înfigînd cincizeci de piroane în lemnele pe care le așteptam în noaptea aia. Două sute de dolari, dacă făceam treaba, da' dacă n-o făceam sau dacă-mi dădeam drumu' la gură, zicea c-o să se ducă la Alice...

Glasul i s-a frînt o clipă, apoi a continuat:

— N-o să-i lăsați să-i facă ceva rău Alicei, nu-i așa, domnule? N-o să spun nimănui nimica, vă jur. Nici măcar nu știu cum vă cheamă.

— Nimeni nu-i va face nimic Alicei, l-a încredințat Abel. Acum, ia spune-mi, omul acela ți-a dat deja cei două sute de dolari?

— A promis c-o să mi-i dea mai tîrziu, după ce-o să vadă echipa de reparații venind la fabrica de cherestea.

Ruch și-a șters nasul cu mîneca, murdărindu-se din nou pe față.

— Unde urmează să se întîlnească iar cu tine?

— N-a pomenit despre asta.

Ruch și-a ridicat privirile spre Abel, ca și cum s-ar fi temut să nu fie lovit peste gură.

Abel a clătinat din cap, scîrbit.

— Ei, bine, pînă una alta, vom fi cu ochii pe voi amîndoi. S-ar putea chiar să înscenăm o reparație la joagăre. (Apoi, adresîndu-i-se lui Parsons): — Atunci, e-n ordine. Turnați niște whiskey în el, să pară că s-a îmbătat, a căzut și și-a rupt hainele. Aranjați-l bine și coborîți-l de pe munte, spre oraș. Cînd ajungeți la marginea pădurii îi puteți da drumul.

Le-a mai făcut un semn din cap celor trei, pe urmă s-a răsucit pe călcîie și s-a îndepărtat către casă, cu pași mari și autoritari.

L-am privit intrînd în casă și închizînd cu grijă ușa în urma lui. Fierbeam de furie. Cum puteau să facă legătura între tatăl meu și sabotajul acela laș, bazîndu-se doar pe părul roșu al unui om? Și cum de erau în stare să continue să-l chinuie pe acel Warren Ruch? Se luptau cu el în țărînă, încercînd să-i toarne cu forța pe gît whiskey dintr-o sticlă.

Era o prostie din partea mea, dar nu puteam să mai stau pasivă nici măcar o clipă. Uitasem că la ora aceea ar fi trebuit să fiu deja înapoi, la grajduri. Uitasem că mă aflam pe o proprietate străină și, că cei doi oameni fuseseră gata să săvîrșească un omor cu sînge rece.

M-am ridicat în picioare și am trecut printre copaci. Crengile lor mi se agățau de jachetă. Omul brun și slab a fost primul care m-a zărit pășind pe pajiște. Timp de o secundă, pe chip i s-a întipărit o expresie de uimire. În clipa următoare și-a îndreptat spinarea și-a pornit în goană spre mine. Mai înainte să scot o vorbă sau să fac un pas, mi-a apucat încheietura mîinii și mi-a răsucit brațul la spate, provocîndu-mi o durere cumplită. Și-a înfipt bărbia în umărul meu și glasul lui mi-a șuierat oribil, pe la spate, chiar lîngă ureche:

— Care vasăzică, încalci hotarele? Șefului i-ar plăcea să afle cine-i aia de intră pe pămînturile altora.

M-a îmbrîncit cu brutalitate înainte, dar mă împotriveam să fac măcar un pas.

— Ia-ţi mîinile de pe mine, dacă-ţi cunoşti interesul, i-am spus. Şi dă-i drumul omului acestuia.

M-a răsucit întorcîndu-mă cu faţa spre el. Gura cu buze subţiri i se lăţise într-un zîmbet perfid.

— Da' ce, o fi vreun prieten de-al matale? De cîtă vreme te afli aici, sus?

L-am privit drept în ochi, căci eram tot atît de înaltă cît şi el.

— Am spus să-i dai drumul omului.

Cel care răspundea la numele de Garth a intervenit şi el:

— Hei, Parsons, ia ţine-o acolo un minuţel. Să vedem dacă mie-mi vorbeşte la fel. Tare-mi pare că dinţii ăia ai ei au nevoie de-o trosneală bună.

Mi-am dat brusc seama ce purtare nesăbuită şi nebunească avusesem. Oamenii aceia n-ar fi şovăit să mă lovească. Şi dac-ar fi descoperit cine era tatăl meu, s-ar fi aşteptat, probabil, ca Abel să-i răsplătească...

— ...şi nu destul de repede, spunea Parsons. Trece-mi şi mie whiskey-ul ăla. Hai să vedem dacă n-o putem *convinge* să ne spună ce făcea pe-aici.

Mi-a apucat din nou braţul, strîngîndu-l atît de tare încît m-am crispat de durere, în timp ce Garth se pregătea să arunce sticla de whiskey.

Cele ce au urmat s-au petrecut atît de rapid, încît îmi amintesc totul doar ca prin ceaţă. Omul numit Ruch s-a repezit la Garth, lovindu-l pe neaşteptate. Garth s-a clătinat, şi atunci Ruch l-a izbit din nou în pîntece, doborîndu-l la pămînt. Ruch a luat-o la fugă şi a sărit în spinarea unuia din cai. În vreme ce Ruch încerca să desfacă frînghia ce-i lega mîinile, Parsons m-a îmbrîncit în iarbă şi s-a năpustit asupra lui.

„*Acum*", mi-am spus în gînd. Era momentul ca eu să-mi iau propriul cal şi s-o şterg de-acolo cît mai repede.

M-am ridicat de jos şi am fugit împleticindu-mă înapoi, la adăpost, în spatele molizilor. Crengile lor îmi zgîriau faţa, dar mă grăbeam, alergînd prin pădure cît mă ţineau puterile, alunecînd pe covorul de ace de pin. Dacă ajungeam la calul meu, aş fi putut face un ocol pînă la drumul care ştiam că duce la conacul lui Abel din Grampian. Odată ce m-aş fi aflat pe drumul acela, aş fi putut porni drept spre oraş şi apoi, direct acasă.

Nu. Mai întîi ar fi trebuit să duc calul înapoi la grajduri. Altminteri, ar fi fost nevoie de explicaţii. Oare-l voi găsi pe Steven la grajduri?

Vîrful cizmei mi s-a agăţat de o rădăcină şi abia am izbutit să nu cad cît eram de lungă. M-am proptit de un copac, şi un ciot golaş din partea de jos a trunchiului m-a izbit în coastă, smulgîndu-mi un geamăt de durere: „fii atentă pe unde calci!" mi-am zis înciudată. „Mai întîi du-te la cal, iar pe urmă întinde-o de-aici. Atunci vei avea destul timp să te gîndeşti."

M-am orientat din nou şi mi-am continuat goana. Drept în faţă puteam vedea, printre copaci, silueta calului meu. Era exact în locul în care-l lăsasem. Din cîţiva paşi, ţineam în mînă hăţurile, îndemnîndu-mi calul să stea liniştit, ca să-l pot încăleca.

M-a cuprins panica, auzind pe cineva care călărea printre copaci, foarte aproape în urma mea. Am scos un ţipăt înăbuşit şi am luat-o la fugă, deşi simţeam că-mi ard plămînii şi ştiam că nu voi avea putere să ajung prea departe.

Şi atunci am auzit din spate o voce, şi brusc m-am liniştit.

— Hei, stai pe loc, Catherine! Opreşte! Ce te-a apucat?

M-am întors şi am privit în frumoşii ochi întunecaţi ai lui Steven Cottor. Descălecase repede şi era deja lîngă mine, sprijinindu-mă, deoarece eram pe punctul de a leşina din nou. Mi-am dat brusc seama cît de zbîrlit trebuia să-mi fie părul. Simţeam cum mi se înfierbîntă obrajii de ruşine. Steven m-a întrebat ce se-ntîmplase.

— Trebuie... trebuie să-mi recapăt suflul. Unul dintre oamenii tatălui tău m-a atacat, ceva mai încolo, şi am fost nevoită să fug de el.

M-am sprijinit de Steven şi i-am povestit despre Warren Ruch. Încetul cu încetul, începeam să mă simt din nou în siguranţă. Fără îndoială, Steven mă va apăra, chiar dacă ne certasem, chiar dacă eu nu puteam face ceea ce-mi ceruse el.

Cînd am sfîrşit de vorbit, ochii căprui închis au căpătat o expresie dură, în timp ce privea în direcţia castelului. Vreme de cîteva clipe a părut pierdut într-o altă lume, foarte departe de pădurea în care ne aflam amîndoi.

— Ticălosul de Abel! (Steven îi spunea tatălui său pe numele de botez, fie că acesta era sau nu de faţă) — Jur că-l voi face să plătească pentru asta.

Cînd şi-a îndreptat din nou privirile spre mine, ochii îi erau plini de căldură.

— De ce oare trebuie să ne tîrască în jos, odată cu ei? Măcar de n-ar fi aşa de al dracului de proşti, am putea...

Ştiam că se referea la tatăl lui şi al meu şi la duşmănia lor de moarte, care continua să ne despartă.

— Hai să nu ne mai certăm, Steven, l-am întrerupt. Prin asta doar am pierde timp.

Cînd mi-am întors faţa spre el, mi-am dat seama cît de mult doream să întind mîna, să ating trăsăturile netede ale chipului său, aşa cum mi-aş fi lăsat degetele să alerge uşor pe faţa unei statui de marmură. Eram la fel de fascinată de graţia dezinvoltă a lui Steven, de felul în care îndrăzneala lui se îngemăna cu educaţia desăvîrşită.

Pînă astăzi, nu-i refuzasem realmente nimic, niciodată. În după-amiaza aceasta mă lăsasem cuprinsă de mînie. „Nu am de gînd să mă las împinsă într-un măritiş", — îi spusesem — „nici de tata, nici de nimeni, incluzîndu-te pe tine."

Cu toate acestea, chiar şi acum, deşi încă nu pusesem capăt certei noastre, îmi era greu să-i rezist lui Steven Cottor.

Căldura prezenţei sale mă răscolea pînă în cele mai adînci fibre ale fiinţei mele. Zîmbetul uşor ce-i flutura în colţul gurii îmi părea fermecător. Ştiam că-şi dădea seama de efectul pe care-l avea asupra mea.

Ştiam şi cît de mult mă dorea.

Buzele lui pline, senzuale, erau aproape lipite de ale mele.

— Oh, Steven, am spus, nu putem să ne îngreunăm unul altuia situaţia. Ce trebuie să... cum să...

Şi-a apropiat buzele spre a-mi opri cuvintele, şi în clipa aceea am simţit bucuria şi uşurarea împăcării. M-am lăsat în voia sărutului său, cald şi blînd, dar care a devenit pe neaşteptate dur, imperios, grăbit, pînă cînd dorinţa noastră a devenit una, începînd să ardă în străfundurile fiinţei mele. Şi-atunci totul — vîntul, pădurea scăldată în ultimele raze ale după-amiezei, şi mireasma pinilor din jurul nostru — a dispărut, nemaiexistînd pe lume decît Steven.

Deodată m-a cuprins spaima. M-am desprins de el, retrăgîndu-mă la cîţiva paşi, ca să redevin stăpînă pe mine. Am privit în jur cîteva clipe, pînă ce gîndurile mi s-au limpezit. Fusesem cît pe-aci să-i cedez. Tocmai acum! Dacă mi-ar fi cerut să-i promit...

— Mai bine m-aş întoarce, am spus.

Mă bucuram că glasul nu-mi trăda tumultul emoţiilor. Nici nu mă gîndeam să renunţ la libertatea şi la familia mea din cauza fascinaţiei de-a face dragoste cu Steven; bine-înţeles, n-aveam intenţia să-l las să-şi închipuie aşa ceva!

Cu toate acestea, i-am citit în ochi încrederea în sine. M-am pomenit acceptînd să mă întîlnesc cu el în seara aceea, la o oră tîrzie, în chioşcul de trandafiri din fundul grădinii noastre. Şi, în timp ce călăream la pas, pe drumul ce ducea spre grajduri, prin minte mi-a trecut gîndul că, sub pojghiţa mîndrei fiice de milionar — aşa cum fusesem crescută — s-ar fi putut să zacă ceva cu totul diferit.

Capitolul 2

După ce mi-am lăsat calul înapoi la grajduri și m-am încredințat că va primi îngrijirile necesare, l-am rugat pe Jared, vizitiul tatei, să mă ducă acasă pe drumul din lungul rîului. Nu era cea mai scurtă cale spre casă, dar știam că am nevoie de timp pentru gîndire. În afară de asta, îmi plăcea să mă uit la munți și la rîu, mergînd de-a lungul apei. Dincolo de rîul Susquehanna, pe malul său sudic, se înălțau niște munți numiți Bald Eagles[1]. Nu erau tot atît de semeți ca Vallamont, dar îmi dădeau senzația că mă găsesc într-un parc, cu verdele proaspăt al frunzelor de primăvară abia înmugurite, ca o ceață ridicată deasupra apelor întinse ale rîului. Deoarece era o seară tîrzie de sîmbătă, rîul era aproape liniștit. Una sau două plute, fiecare cu cîte doi plutași cu prăjini, se îndreptau în jos, spre fabricile de cherestea din Grampian. Veneau dinspre estacada plutitoare din amonte, pe care erau depozitați buștenii marcați aduși din toate șantierele forestiere. Ici-colo, pe maluri, se vedeau pescari; băieți de prin bordeiele orașelor, cu undițe, sau oameni singuratici, în haine de lucru zdrențuite,

1 *Bald Eagles* (lb. engleză) = Vulturii Pleșuvi (n.t.)

încă mai sperînd să prindă vreun păstrăv sau un biban, pentru cină.

De pe bancheta mea, din trăsura descoperită, de vară, a tatei, priveam rîul și încercam să-mi pun ordine în gînduri. Acum mă aflam în siguranță. Mai tîrziu aveam să-l văd pe Steven. Dar ce-ar trebui să fac în legătură cu omul pe care-l văzusem tratat cu atîta cruzime în după-amiaza asta? Oare scăpase? Nu puteam fi sigură că reușise să fugă călare din Vallamont fără să fie prins. Era posibil să fi dat peste alți oameni care lucrau pentru Abel Cottor. Cine știe ce mai pățise?

Ce puteam face *eu* în privința celor văzute? Dacă i-aș fi mărturisi tatei că fusesem pe Vallamont, s-ar fi înfuriat! Și oare la ce-ar fi folosit dacă-i spuneam lui că Abel Cottor îl prinsese pe Warren Ruch? Asta ar fi însemnat, desigur, ca Warren să nu-și mai primească nicicînd cei două sute de dolari — dacă acționase realmente pentru tata — căci tata nu i-ar mai fi plătit dacă ar fi știut că Ruch fusese prins. Dar nu spusese Abel Cottor că va pune să fie urmărit Warren și că va încerca să-l prindă pe omul numit Campbell în momentul în care Warren avea să-și ceară plata? Asta ar putea dovedi că în spatele întregii povești se afla tata.

Totul era atît de încurcat!

Și în timp ce priveam soarele după-amiezii tîrzii scînteind pe apele liniștite ale rîului Susquehanna, tulburarea mea creștea. De ce oare fusese Abel Cottor cît pe-aci să ucidă un om, ca apoi să-l lase liber să plece? Dar, mai ales — de ce spusese că-l va folosi pentru a obține dovezi legale împotriva tatei? Tot ce-ar fi avut de făcut Warren Ruch ar fi fost să aducă la cunoștința autorităților felul în care fusese tratat, și Abel s-ar fi aflat în mare încurcătură. Însă Warren nu putea pomeni despre ce pățise — cel puțin nu într-un tribunal, pentru că nu avea martori care să-i susțină spusele.

Cu excepția mea. Eu văzusem totul. Și din nou mi-am dat seama cît de imprudentă fusesem, să mă arăt celor de-acolo, din vîrful Vallamont-ului. Acum constituiam o amenințare

pentru Abel. De îndată ce va afla că existase un martor, va şti că Warren Ruch împreună cu mine l-am putea aduce în faţa Curţii cu Juri. Şi, fără îndoială, vor afla curînd cine eram. Îi povestisem totul lui Steven, iar Steven le va spune, negreşit. Şi atunci vor şti că trebuiau să-mi închidă gura.

Brusc, m-am speriat cumplit. Nu fusesem înţeleaptă să mă las văzută. N-ar fi trebuit să mă amestec în treburile lor. Ar fi fost mai bine să nici nu-i pomenesc lui Steven despre cele întîmplate.

Dar acum, dacă-i spuneam tatei, lucrurile s-ar fi înrăutăţit.

Mă simţeam prinsă într-o capcană. A-i spune tatei însemna să-mi atrag o pedeapsă promptă pentru neascultare — de asta puteam fi sigură. Dar, nespunîndu-i nimic, mă aflam în primejdie, în caz că Abel Cottor îşi închipuia că voi vorbi. Măcar de l-aş putea convinge pe Steven că nu le doream răul, că nu voiam să mă amestec în lupta care ridica familiile noastre una împotriva alteia...

Dar eram oare *capabilă* să mă port astfel? Puteam sta liniştită, uitîndu-mă cum tatăl meu era tîrît în faţa tribunalului? La asta se gîndise Steven cînd zisese că ei ne vor trage pe amîndoi în jos, împreună cu ei?

Îmi doream să nu-l fi întîlnit niciodată pe Steven Cottor. Şi totuşi, chiar în momentul cînd gîndul mi s-a îndreptat spre el, am simţit o fierbinţeală cuprinzîndu-mi din nou trupul, la amintirea atingerii lui, a sărutarilor, a vrăjii pe care o trezise în mine. Şi aveam să-l văd în seara asta! Eram sigură că voi găsi o soluţie să pot ieşi spre seară. Steven mă va lămuri cum stăteau lucrurile, şi vom putea plănui ce să facem. Nici unul dintre noi nu voia să fim duşmani. Puteam avea încredere în el, tot aşa cum se putea încrede el în mine. Acum, mă voi bucura de munţi şi de rîu şi mă voi odihni cît va mai dura drumul spre casă.

După ce oaspeţii invitaţi la cină vor pleca, iar toţi cei din casă se vor duce la culcare, mă voi întîlni cu Steven.

Tocmai începusem să mă relaxez, lăsîndu-mă absorbită de privelişte; am auzit în spate tropot de copite şi glasul puternic al tatălui meu, strigînd:

— Hei, opreşte, Jared! Ce cauţi pe-aici? Trage hăţurile!

Ne-am oprit pe iarba de la marginea drumului, sub un pîlc de ulmi înalţi. Tata s-a apropiat în galopul calului. Armăsarul lui murg a sforăit, strunit din frîu. Corpolent şi congestionat la faţă, dar plin de energie, tata părea bine dispus. Îşi ţinea spatele drept, stăpînindu-şi perfect calul. Fără măcar a te uita la haina lui de lînă cenuşie, croită de comandă, sau la şaua lui de piele lustruită ca oglinda puteai spune că Sam Rawles era un bărbat autoritar şi înstărit. Faţa lui lătăreaţă, zîmbetul său larg, şuviţele lui de păr blond ce începea să se rărească — îi dădeau înfăţişarea caracteristică a omului care s-a bucurat de o bună îngrijire. În ochii vioi şi cenuşii, mereu vigilenţi, se citea că era obişnuit să-şi impună voinţa.

— Ei, bine, pe cine-avem aici? a izbucnit cînd m-a zărit.

Apoi, vorbind peste umăr, a adăugat:

— Vino încoace, Nathan! Vreau să ţi-o prezint pe fiica mea!

Un alt bărbat, mai tînăr şi nu atît de masiv ca tata, sosi într-un vîrtej de copite, cu părul răscolit de vînt. Purta un costum de călărie de culoare cafeniu-roşcată, cizme lustruite de aceeaşi culoare şi o cămaşă albă cu gulerul răsfrînt. Atît el cît şi tatăl meu aveau puşti în spate. Am remarcat că tolbele amîndurora erau pline.

— Catherine, spune-i bună-ziua doctorului Nathan McKay. Nathan, asta-i fiica mea, Catherine.

Vasăzică, acesta era Nathan McKay, tînărul doctor originar din Philadelphia, care uimise oraşul şi făcuse avere, pornind de la o mică fabrică de cherestea! Mama vorbise deseori despre el, fiindcă omul era cauza disperării femeilor din înalta societate a Grampian-ului. Distant şi retras, nu avea niciodată timp pentru relaţii sociale. Se spunea că toate clipele vieţii, cu excepţia cîtorva ore de somn, şi le petrecea la muncă.

Cumpărase mașini și echipamente științifice europene și, prin niște metode pe care nu le pricepea nimeni, transformase mica lui investiție inițială într-una din cele mai rentabile întreprinderi din oraș, pe care continua s-o îmbunătățească fără încetare. Muncea chiar și duminica. Dacă orașul nu i-ar fi fost recunoscător pentru azilul-spital pe care-l construise pentru oamenii de la fabrica de cherestea, pentru familiile lor și pentru săracii orașului, doctorul McKay ar fi stîrnit și mai multe bîrfe în saloanele locale, decît cele pe care și le atrăgea prin felul său de-a fi nesociabil, care nu erau deloc puține.

— Ce mai faceți, doctore McKay? Văd că ați fost la vînătoare.

Tocmai atunci tata a remarcat urmele lăsate pe fața mea de crengile molizilor de pe Vallamont.

— Ce dracu ți s-a-ntîmplat, tînără domnișoară? m-a întrebat. Ce-ai pățit acolo, pe obraz? Ești ca după o bătălie pierdută! Dă-mi voie să-ți spun, Nate, — a continuat înainte ca eu să-i fi putut răspunde — că, de obicei, arată mai bine! Crezi că-i ceva serios? Vrei să arunci o privire la obrazul ei?

Din expresia de pe chipul tatei îmi era imposibil să-mi dau seama dacă era cu adevărat îngrijorat sau dacă doar zîmbea, dar am simțit că mă înfurii. Obrajii îmi ardeau. Stăteam stînjenită în trăsură, în timp ce amîndoi bărbații se uitau la mine, iar al treilea, Jared, se prefăcea cu tot dinadinsul că nu-l interesează nimic din jurul său.

Fără a descăleca, doctorul McKay m-a cercetat cu privirea. Ochii lui albaștri și pătrunzători sclipeau mîndri și amuzați, ca și cum mi-ar fi ghicit minciuna.

— Cred că nu-i nimic grav, a spus cu dezinvoltură. Ați călărit prea aproape de o creangă, nu-i așa?

— De fapt, da.

Cît de albaștri îi erau ochii! Pentru moment uitam să fiu supărată pe tata. Bărbatul acela părea să se distreze, iar fața lui slabă, cu maxilare colțuroase, aproape că zîmbea. Oare el

să fie omul de știință, rece și lipsit de umor, despre care vorbise mama?

Apoi, privirea aceea albastră s-a stins, nemaivăzîndu-mă, și fața lui smeadă a devenit o mască. Mi-am îndreptat ochii spre tata.

— Nu văd de ce ar fi nevoie să se facă atîta tevatură din cauza cîtorva zgîrieturi neînsemnate.

Aș fi dorit să pot spune mai multe, dar cu alții de față voiam să fiu politicoasă. Așa încît am schimbat subiectul:

— Ce ai în tolbă?

— O pereche de fazani, a răspuns tata, cercetîndu-mă cu o privire ironică. Ești sigură că te simți bine?

— Ți-am spus că da, tată! Încetează, te rog!

Într-adevăr, mă enervam tot mai mult.

— Bun, e-n ordine. (Zîmbetul larg a apărut din nou pe chipul tatei.) — Am vești bune. Nathan, aici de față, ne va vinde frumusețea aia de fabrică de cherestea a lui!

Mi-am ridicat sprîncenele și-am înclinat capul în mod politicos.

— Oh, adevărat...

Doctorul McKay m-a întrerupt, pe un ton nonșalant și totuși crispat, în care mi s-a părut că disting un ușor accent caracteristic celor din sud:

— Ar fi preferabil să corectez această veste, domnișoară, mai înainte ca tatăl dumneavoastră să ajungă să-și creadă propriile cuvinte. Vedeți, dînsul mi-a făcut o ofertă. Este o ofertă pe care o iau în considerație, dar deocamdată asta-i tot. Va dura ceva timp pînă studiez problema, ca să văd dacă am ales drumul cel bun.

S-a întors spre tatăl meu cu un zîmbet calm:

— Așa este, Sam?

Tata a-nceput să se joace cu favoriții blonzi și cîrlionțați.

— M'da, poate că pentru moment așa-i corect. Peste o zi sau două, vei vedea lucrurile cu totul altfel... și vei vinde.

la seama la vorbele mele. Dar să nu mai discutăm despre asta. Ce părere ai despre fiica mea, ia spune? Voi doi nu v-ați întîlnit pînă acum, nu-i așa? Ce oraș mare mai avem și noi — oamenii nici nu se cunosc unii pe alții, ce zici?

— Nu-i chiar așa, a replicat doctorul, pe tonul său calm și dezinvolt. Doar că nu-i timp, asta-i tot. Cu întreprinderea de care trebuie să mă ocup și cu o clinică! Vă asigur că pentru mine viețile oamenilor trec pe primul plan. Abia pe urmă mă gîndesc și la relațiilor sociale.

Apoi, ca și cum conversația i-ar fi reamintit ceva, și-a consultat ceasul de buzunar.

— Mi-a făcut plăcere, a spus, înclinînd ușor capul către mine, pe urmă spre tata, dar am cîteva probleme de rezolvat.

— Un om ocupat, a confirmat tata, adresîndu-mi-se. M-am chinuit al dracului pînă l-am convins să-și ia liber măcar o după-amiază pentru vînătoare! Ei, bine, Nathan, atunci dă-i bătaie. Dar ține minte că diseară te așteaptă Claire!

— Cred că voi veni. Am aranjat să fiu liber. Așadar, dacă nu se ivește ceva, diseară vă voi revedea pe amîndoi.

A mai salutat o dată, cu o scurtă înclinare a capului, apoi și-a întors calul și, împungîndu-i călcîiul în coaste, s-a îndepărtat în galop.

Tata și-a mînat calul la pas, pe lîngă trăsură. Mîinile lui se încleștaseră pe hățuri, pînă ce i se albiseră încheieturile.

— Ce părere ai, fiica mea?

Mi-a scrutat fața, căutînd în mod evident vreo reacție. Atunci mi-am dat seama ce vroia să spună. Doctorul McKay era una dintre cele mai bune „partide" din oraș și tata mă scosese la vedere! Gîndul acesta a făcut să-mi clocotească sîngele, dar încă am reușit să-mi stăpînesc indignarea. Și-așa temperamentul meu îmi adusese astăzi destule necazuri, fără să fie nevoie să mai adaug altele, contrazicîndu-l pe tata.

Cu toate acestea, n-am rezistat să nu fiu puțin sarcastică:

— Cred că s-ar putea să fi fost plăcut impresionat, tată (și mi-am dat părul spre spate, atingînd ușor semnele de pe obrazul meu drept), chiar dacă *marfa* era puțin deteriorată. Sper că nu te-am dezamăgit.

Expresia i-a devenit severă.

— Știi perfect de bine ce vreau să spun, tînără domnișoară. Ce părere ai despre el?

— Oh? Nu credeam că părerea mea ar avea vreo importanță, atîta vreme cît te gîndești că merită să-i obții fabrica de cherestea. Sau poate presupui că s-ar găsi și altcineva, cu proprietăți și mai demne de rîvnit, care să mă considere atrăgătoare?

Îi puteam vedea mușchii feței încordîndu-se de mînie, așa că m-am grăbit să adaug:

— Dar niciodată n-am crezut că primele impresii ar conta prea mult. Hai să spunem doar că este prea devreme ca eu să-mi fi format o părere, de acord?

Mînia din ochii tatei s-a potolit treptat. În cele din urmă, a spus:

— Ei, bine, să fii atentă cu privire la subiectul acesta, domnișoară. Și vezi de-ți ține limba-n frîu!

După ce și-a rotit calul în loc, a pornit în galop și în cîteva minute s-a îndepărtat.

Tot restul drumului pînă-n oraș m-am lăsat frămîntată de gînduri mînioase împotriva tatei. Cum putea să fie atît de lipsit de delicatețe încît să-și expună fata ca pe o marfă și să atragă atenția asupra unor zgîrieturi? Oare habar n-avea cum mă simțisem eu? Și pe urmă, făcuse aluzii atît de grosolane, cum că ar trebui să fiu atrasă de doctorul acela, preocupat numai de munca sa, doar pentru ca tata să capete o nouă fabrică de cherestea! Era, într-adevăr, prea mult. Nu puteam suporta în tăcere. Îmi părea bine că vorbisem, deși prin asta îl provocasem. Poate că astfel va învăța ca pe viitor să de a dovadă de ceva mai mult tact, mai ales dacă va continua să

aibă idei în legătură cu prezentarea unui eventual pretendent la mîna mea.

Am zîmbit necruțător în sinea mea, gîndindu-mă cît de surprins ar fi fost tata să afle ce făceam eu, de capul meu, în această privință. Cu siguranță, Steven Cottor ar fi îndeajuns de bogat! „Aș putea spune, tată, că acum sînt în măsură să-ți ofer valorosul prilej de a aduce o avere imensă în familia noastră!"

Dar tata ar prefera mai curînd să moară decît să îngăduie așa ceva. Îl ura pe Abel Cottor cu o îndîrjire cum nu mai întîlnisem niciodată. Îl urîse încă de pe vremea cînd amîndoi se asociaseră pentru a porni afacerea cu cheresteaua, în susul rîului. Ceva se petrecuse atunci, demult, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Nici unul dintre părinții mei nu discuta despre toate acestea de față cu mine, însă fără îndoială că fusese ceva cumplit, dacă ținuse aprins atîta vreme focul urii.

Cînd am ajuns acasă, am găsit-o pe mama așteptîndu-mă în holul de intrare. Era ceva neobișnuit s-o găsesc stînd acolo, în ușă. Mama avea o fire deschisă și liniștită, și rareori dădea semne de îngrijorare. Îl adora pe tata, deși îl și înfrunta, fără a trăda nici o urmă de teamă. „N-ai deloc dreptate, Sam",— spunea, cu mîinile proptite în șoldurile ei zvelte, și pe un ton blînd și sigur de sine —„și dac-ai înceta să alergi întruna după propria-ți coadă, ai înțelege curînd ce prostie ești pe cale să faci." Cît de mult doream să-i pot urma exemplul și să rămîn calmă cînd trebuia să mă confrunt cu tata. Dar nu, nu puteam. El lua imediat foc, și eu de asemenea.

Cu părul castaniu prins în creștet, mama se uită la obrajii mei înroșiți. În ochii ei verzi, ascunși după ochelarii cu ramă de argint, se citea ușurare.

— Un accident de călărie! Tatăl tău spunea c-ai avut un accident de călărie, și te întorci acasă doar cu obrajii roșii! Ptiu!

Și după ce m-a îmbrățișat, mama m-a însoțit pînă la scara mare, din lemn de nuc lustruit, de la capătul holului.

— Ți-am pregătit trei rochii pentru diseară, mi-a spus. Eu, una, aș prefera-o pe cea albastră, însă alege după gustul tău. Emily a avut grijă de baie. Reține, servim masa la ora opt, iar eu vreau ca tu să fii jos, la șapte, pentru a întreține o conversație plăcută. Familia Scott va sosi cu siguranță tîrziu, și-i probabil să întîrzie și judecătorul — am vaga bănuială că-l atrage părul roșcat al Amandei Scott. Ei, te simți bine? Bravo! Acum trebuie să văd și de problemele mele, așa că du-te!

Am urcat scara spre etajul al treilea, unde se aflau încăperile aflate în folosința mea. Aveam moralul ridicat, de la obișnuita bună-dispoziție a mamei și-i eram recunoscătoare că nu-mi pusese întrebări. Nu-mi doream nimic altceva decît o baie caldă, tihnită și prilejul de a fi singură cîtva timp. Pe patul meu am găsit cele trei rochii — două dintre ele din fir de culoare roz, iar cealaltă dintr-un voal albastru cu fir auriu. inclus în țesătură. M-am gîndit, nemulțumită, că toate trei fuseseră recomandate cu căldură de croitoreasa mamei pentru decolteurile lor fascinante, care ar fi luat ochii oricărui bărbat — ultimul lucru pe care-l doream în această seară. Tata mă mai scosese la vedere o dată, în ziua aceea, ceea ce era prea destul. „Voi alege ceva mai modest", mi-am zis.

Baia era deja pregătită. Spuma de săpun se ridicase mult peste rama de mahon lustruit a căzii lungi de aramă. De-abia mă dezbrăcasem și pusesem piciorul în apă, că la ușă s-a auzit o ciocănitură.

— Sînt eu, Emily, domnișoară Catherine. Tatăl dumneavoastră spune că dorește să vă vorbească în bibliotecă.

Ah, chiar așa? Ei, bine, putea, desigur, să aștepte pînă ce-mi terminam baia.

— Spune-i că mă duc la el îndată, Emily. Și, te rog, scoate din dulap rochia mea din mătase cenușie. Aceea cu garnitură de catifea.

După cîteva minute, Emily s-a întors.

— Tatăl dumneavoastră spune că vrea să vă vadă chiar acum, domnişoară Catherine.

Ei, nu zău!

— Bine. Emily, atunci spune-i că tocmai fac baie şi că mă voi duce la el îndată ce voi fi îmbrăcată aşa cum se cuvine.

M-am cufundat în baie, huzurind în căldura plăcută a apei parfumate. Apoi am început să-mi tamponez delicat faţa cu un prosop. Nu simţeam durere, doar o sensibilitate, ceea ce însemna că aventura din acea după-amiază nu se soldase cu zgîrieturi adînci. Am oftat uşurată, dorindu-mi ca şi celelalte necazuri ale mele să treacă tot atît de uşor.

Deodată, deasupra mea, din ţeava pentru comunicaţii aflată în perete, a izbucnit un răcnet puternic:

— Catherine!

Era glasul tatei, al cărui ecou se repercuta printr-unul din tuburile goale care legau între ele cele treizeci şi trei de încăperi ale locuinţei noastre. Puteam sesiza furia dezlănţuită din vocea lui, furie ce răzbătea chiar şi prin tub:

— Catherine! Vino jos în clipa asta!

M-am ridicat şi m-am înfăşurat într-un prosop, întinzîndu-mă spre capătul tubului:

— Sînt în baie, tată. (Mă sileam să păstrez o intonaţie politicoasă.) — Nu vreau să te fac să mă aştepţi, dar aş prefera să-mi termin baia şi să mă îmbrac.

— În clipa asta, am spus!

— Nu striga la mine!

Tremurînd de furie, am înfipt din nou la locul lui capacul tubului de comunicaţie, împiedicînd orice altă replică pe care mi-ar fi putut-o da. N-aveam de gînd să mă las terorizată! Cu grijă, am ieşit din cadă şi m-am şters bine cu un prosop curat. Oglinda din camera de baie era aburită, aşa că mi-am luat peria de păr în cabinetul meu de toaletă şi m-am aşezat pe scaun, în faţa oglinzii de acolo. Mi-am scos agrafele, lăsîndu-mi pletele să se reverse în valuri castanii şi strălucitoare pe

umerii goi. Apoi am început să mi-l perii cu grijă, încet, refuzînd să mă grăbesc numai pentru că tata îşi închipuia că-mi poate pretinde prezenţa în clipa în care avea chef.

În timp ce-mi periam părul îmi studiam faţa cu un ochi critic. Tenul mi se îmbujorase din cauza aburului fierbinte al băii, dar şi a discuţiei cu tata, încît acum abia se mai vedeau cîteva uşoare urme ale zgîrieturilor. Puţină pudră şi nimeni nu le va mai observa diseară. Nu era nici o julitură pe gîtul meu alb şi subţire, nici pe umeri, aşa că, dac-aş fi vrut, aş fi putut desigur îmbrăca una dintre cele trei rochii alese de mama. Dar n-aveam de gînd s-o fac. Cea din mătase cenuşie, cu corsajul său bine ajustat, era, în felul ei, tot atît de atrăgătoare, deşi, cu decolteul ei nu prea adînc, nu arăta mai puţin ostentativă. Ceea ce-mi doream pentru seara asta era un efect atenuat. Nu intenţionam să-mi fac singură reclamă în folosul prietenului tatei, doctorul, şi cu siguranţă nu doream să mă duc la noapte, la întîlnirea cu Steven, cu un decolteu prea îndrăzneţ!

Mi-am studiat ochii albaştri, încercînd să-mi imaginez, pentru cîteva clipe, că eram doctorul McKay. Cum mi s-ar fi părut chipul acesta de femeie, care se uita la mine cu atîta îndrăzneală? L-aş vedea gol pe dinăuntru, sau sincer? Aş discerne inteligenţă în spatele acestei priviri? „Probabil", — îmi ziceam — „că doctorul McKay nici nu mă va observa. Se va gîndi, fără-ndoială, la cine ştie ce echipament ştiinţific, sau la vreun nou mijloc de îmbunătăţire a lucrului la fabrica lui de cherestea — şi nu la ochii unei femei." Şi, în plus, propriii săi ochi erau mult mai albaştri ca ai mei. În treacăt, m-am întrebat dacă n-ar exista o modalitate să-mi înnegresc genele. Oare nu citisem undeva că egiptenii...

Pe neaşteptate, uşa dormitorului din spatele meu s-a izbit de perete şi, în oglindă, am văzut silueta tatei. Avea chipul stacojiu şi schimonosit de furie. M-am înspăimîntat cumplit — niciodată nu-l mai văzusem atît de mînios.

— Acoperă-te cu ceva, domnişoară!

Îşi îmbrăcase costumul de seară — pantaloni negri cu dungă bine călcată şi plastronul scrobit convenţional — dar încă nu-şi pusese cravata. Aşa cum se uita la mine, sau, mai curînd, la reflexia mea în oglindă, i se vedeau venele umflate şi muşchii gîtului încordaţi de tensiune.

Tremuram de spaimă, dar m-am ridicat în picioare cît de încet şi calm am putut şi, fără a privi în jur, mi-am luat capotul galben din garderobă şi l-am îmbrăcat. Încingîndu-mi strîns în jurul mijlocului cordonul de mătase, m-am întors cu faţa spre el. Voiam să-l dojenesc aspru pentru felul în care dăduse buzna peste mine, însă, în clipa aceea, nu eram sigură de glasul meu. Mă uitam pur şi simplu la el, continuînd să ţin în mînă peria şi gîndindu-mă vag că ar fi trebuit s-o pun la loc pe măsuţa de toaletă.

— Doamne Sfinte, n-ai nimic de spus în apărarea ta?

Cuvintele astea m-au uimit şi mi-au preschimbat teama în indignare.

— Ţi-am comunicat că voi coborî cînd voi fi gata. Dar dacă este vorba de ceva atît de important pentru dumneata încît să te facă să uiţi orice noţiune despre intimitatea unei doamne, îţi sugerez să spui acum ceea ce ai de spus şi să terminăm!

— Oh! este vorba de intimitatea unei doamne, care vasăzică? A unei *doamne!* (Glasul lui îmi suna în urechi plin de ironie şi de cruzime.) — Te consideri o doamnă? Ia spune-mi, ce-ai făcut în după-amiaza asta?

Am tăcut. În mod sigur, nu putea şti unde fusesem. Era o capcană, o şmecherie ca să mă facă să-i spun ceea ce nu ştia.

Mîinile lui mari mi-au înhăţat umerii. A strigat la mine atît de tare, încît mi s-a părut că încăperea începe să se învîrtească în jurul meu. M-am clătinat pe picioare.

— Te plimbi călare cu Steven Cottor şi zici că eşti o doamnă? Răspunde-mi!

Am simţit un gol oribil în inimă şi m-a cuprins teama, căci mi-am dat seama că, într-adevăr, ştia. Dar cum? Şi răspunsul l-am găsit imediat: îi spusese Jared. Bineînţeles! Ce nechibzuită fusesem! Jared îl văzuse pe Steven Cottor călărind spre grajduri şi probabil că ne văzuse şi împreună, discutînd pe terenul de exerciţii. Era posibil şi să-l fi întîlnit pe Steven întorcîndu-se călare de pe Vallamont, alături de mine, pînă cînd intrasem în raza de vedere a grajdurilor. Şi, fără-ndoială, trebuie să fi primit instrucţiuni din partea tatei să-i raporteze imediat orice mişcare a mea. Iar acum, pentru că-l lăsasem să mă aştepte atît de mult, tata se înfuriase şi mai tare. Trebuia să îndur consecinţele!

— Stai o clipă — am spus, simţind că încep să-mi recapăt încrederea în mine. N-ai absolut nici un motiv să fii îngrijorat. Azi după-masă nu l-am putut evita pe Steven Cottor: m-a căutat la grajduri. M-am depărtat de el, călare, ducîndu-mă în pădure, şi acolo m-am ales cu semnele astea pe faţă, de la un copac. Steven nu m-a ajuns din urmă pînă ce nu m-am aflat din nou pe drumul către grajduri şi, chiar şi atunci, n-am schimbat cu el decît cîteva cuvinte. Acesta-i adevărul!

Slavă Domnului că măcar o parte din ce-i spusesem era adevărat, fiindcă niciodată nu eram în stare să mint convingător. L-am privit pe tata drept în ochi, decisă să-l fac să mă creadă.

Am văzut că vorbele mele avuseseră un oarecare efect. Tata şi-a luat mîinile de pe umerii mei, deşi expresia nu i s-a îmblînzit.

— Pe Dumnezeul meu, domnişoară, dacă m-ai minţit...

— Nu te-am minţit, tată! De ce trebuie să fii atît de...

— Oare nu ţi-am poruncit să te ţii departe de individul acela?

— Dar m-am ţinut departe! A venit călare drept la mine!

— Şi ai vorbit cu el! Doamne! dacă-ţi închipui că o să accept ca fiica mea să se mărite cu un afurisit şi un desfrînat...

Înfuriată, fără să mă gîndesc, mi-am repezit mîna cu palma deschisă spre fața lui și l-am plesnit cît am putut de tare, atît de tare — încît durerea a făcut să-mi amorțească brațul.

Tata s-a uitat la mine mirat, uluit, apoi mînios la culme, M-am îngrozit de fapta săvîrșită. Îmi simțeam mîna zvîcnind și mă uitam la el încremenită de spaimă, cu brațele ridicate instinctiv, ca pentru a mă apăra.

Mi-a smuls peria din mînă și m-a îmbrîncit cu putere, încît aproape am căzut peste măsuța de toaletă.

— Pe Dumnezeul meu, te voi pune pe genunchii mei, domnișoară, și-ți voi trage o mamă de bătaie! O să-ți arăt eu cine-i tatăl dumitale! Vei primi acum, pe loc, o lecție de supunere!

Și în timp ce mă zbăteam, terorizată, cu obrajii arzîndu-mi de rușine, m-a lovit zdravăn peste fund cu peria de păr, o dată și încă o dată, tot mai tare, cu atîta brutalitate încît am început să țip de durere. Mătasea subțire a capotului nu mă apăra cîtuși de puțin și durerea era reală, de netăgăduit. Plîngeam în hohote, de spaimă, de mînie și de umilință.

Cînd a obosit să mă lovească, am rămas fără grai, incapabilă să scot un cuvînt. Mă simțeam amorțită și stupefiată. M-a ridicat din nou în picioare și m-a silit să mă așez în fața oglinzii de pe măsuța de toaletă, parcă pretinzînd că nimic nu se întîmplase și că nu se purtase dur cu fiica sa.

— Liniștește-te, mi-a spus. Bătaia ar trebui să pună lucrurile la punct. Mai bine-ai învăța să-ți ții în frîu limba aia afurisită, altminteri te așteaptă ceva și mai rău, ca să pricepi ce înseamnă să-ți respecți tatăl.

Încă încremenită de rușine, am dat din cap a încuviințare, în timp ce lacrimi grele mi se rostogoleau pe obraji.

— Și dacă animalul ăla de Cottor se mai apropie vreodată de tine, numai cît să-ți vorbească, necum să te atingă, este un om mort. Mort! Mă-nțelegi?

Vocea mea a sunat lipsită de orice vlagă:

— Te înțeleg, tată.

— Acum, îmbracă-te. Și să nu-ți închipui nici măcar o clipă că-mi inspiri milă. De multă vreme o meritai. Hai, încetează cu smiorcăiala și îmbracă-te!

M-am ridicat în picioare. Însă după ce ușa s-a închis în urma lui, m-am aruncat pe pat și m-am pornit pe plîns, fără zgomot, fără cuvinte, pînă cînd n-am mai avut lacrimi. „Să mai pună lucrurile la punct“, spusese. Dar noi doi nu eram „chit“, nu încă! Niciodată nu-l voi ierta!

Pînă ce-am sfîrșit cu îmbrăcatul, îmi recăpătasem sîngele rece, trăgînd pentru moment o cortină peste rana adîncă pe care-o simțeam în suflet. Crezusem că-mi cunosc tatăl, îmi închipuisem că mă iubește, dar acum căpătasem dovada adevăratelor lui sentimente față de mine. Pentru el nu însemnam nimic — nu eram decît una dintre proprietățile lui, un animal ce putea fi bătut cu brutalitate ori de cîte ori îi provoca o supărare cît de mică.

Dar nici nu mă gîndeam să-i îngădui una ca asta. Oh, nu! Nu aveam să cedez în fața loviturilor, nici să mă dau bătută, supunîndu-mă lui Sam Rawles; un străin pe care niciodată nu-l cunoscusem cu adevărat. Acum, pentru prima oară, îmi dădeam seama ce fel de om trebuia să fie în realitate tatăl meu: conducîndu-i, implacabil, pe toți cei din jurul său, decis să le înfrîngă voința, subordonînd-o propriei sale vreri. Doar asta făcuse tatăl meu aici, în Grampian, nu-i așa? Și nu tot asta încerca din nou să-i facă lui Abel Cottor, singurul om care-l înfruntase și care nu voia să-i dea ceea ce-și dorea?

Mi-am studiat cu răceală imaginea din oglindă, în timp ce-mi aplicam o ușoară urmă de ruj pe buze și puțină pudră pe obraji. Să fi fost închipuirea mea, sau conturul gurii mele devenise mai dur, mai ferm, mai plin de hotărîre? Și ochii — arătau oare ca după plîns? Mi-am spus că nu. Aceștia nu erau ochii fetiței ascultătoare și pline de remușcări a lui

Sam Rawles. Căci știam, cu o certitudine de gheață, că astăzi tatăl meu mă pierduse. Nu voi juca rolul fecioarei timide și rușinoase în fața prietenilor lui milionari, lăsîndu-mă folosită ca o momeală vie, ca un pion în construirea imperiului său! În fața oglinzii ce-mi reflecta întreaga siluetă, mi-am netezit rochia de mătase cenușie care mi se mula pe piept și-mi sublinia mijlocul. Îmi ridicasem părul pe creștet, prinzîndu-l în agrafe într-un coc franțuzesc, și renunțasem la flori, atît pentru corsaj cît și pentru păr. Ca singură podoabă, purtam doar un șirag de perle înfășurat strîns în jurul gîtului. Efectul era totuși acela pe care-l doream — reținut, atrăgător, dar fără a părea căutat. Oaspeții tatei vor ști că, neîndoielnic, fiicei sale puțin îi păsa de impresia pe care avea s-o lase în această seară.

Și totuși, vor avea cîteva surprize, mi-am spus în gînd, luînd o bruscă hotărîre care m-a umplut de o rece satisfacție. S-ar putea ca, astă-seară, conversația din jurul mesei de cină să fie puțintel mai vioaie decît și-o dorise tata!

Era șapte fix. Nu trecuse mai mult de o oră și jumătate de cînd mă întorsesem în această locuință în care, odinioară, mă simțeam acasă.

Cînd am coborît scara și am trecut în salon prin uriașele uși glisante de stejar, am găsit-o pe mama, așteptîndu-mă. Tata construise această încăpere în manieră grandioasă: plafonul, acoperit în întregime cu ornamente de ipsos, ca un „tort al miresei“, avea o înălțime de douăzeci de picioare[1]. Aproape tot peretele estic consta din uși de sticlă înguste, frumos arcuite în partea superioară. Razele apusului de soare treceau printre copacii din grădina noastră, umplînd încăperea cu o lumină ce dădea o strălucire deosebită mobilierului și,

1 *Picior*: (în lb. engl.= foot): unitate de măsură englezească pentru lungimi, egală cu 30,5 cm. (n.t.)

îndeosebi, marmurei netede și plăcilor emailate ale poliței șemineului.

Intrînd în salon, mă gîndeam că mama trebuie să fi fost mulțumită de ceea ce realizase aici. Culorile blînde, albe și cenușii, ale mobilierului și ale covorului, petele de roșu aprins, risipite ici-colo, pe perne și draperii și carpeta orientală din fața șemineului dădeau o impresie de luminozitate și căldură. Cu mult mai plăcută — îmi spuneam — decît saloanele greoaie și întunecoase ale multora dintre prietenii noștri. Bănuiam că încăperea era mai mult sau mai puțin meritul bunului gust al mamei, o victorie a educației primite de ea în Philadelphia asupra societății grosolane a parveniților din Grampian, unde dragostea ei pentru tata o împinsese, după nașterea mea. El venise în noul teritoriu, ghicindu-i posibilitățile, și o convinsese pe mama că familia noastră va ajunge, într-o bună zi, să ducă un trai pe picior mai mare decît cel la care ar fi putut visa vreodată chiar și un avocat mai înstărit.

Mama îl urmase aici, în valea Susquehanna, și-l privise punîndu-și în practică promisiunea. Probabil că primii ani fuseseră dificili, deși, în mod cert, îmi amintesc de ei ca de o epocă fericită. Îmi spusese că pe vremea aceea aveau bani puțini, deoarece tata îi investea pe toți în afacerile lui cu cherestea, iar ea era nevoită să-și vadă singură de toate treburile —să gătească, să coacă pîine, să se ocupe de curățenie, și chiar de îngrijirea păsărilor pe care le aveam pe atunci. Dar fusese bine; niciodată nu încetase să-mi amintească asta. Fusese prinsă pînă peste cap, însă fericită, iar munca avusese urmări și mai importante. Nu-mi spusese niciodată limpede, dar bănuiam că faptul de a nu-și vedea capul de treburi o ajutase să treacă peste dezamăgirea și durerea pe care le simțise cînd fusese cît pe-aci să se prăpădească în urma celei de-a doua sarcini. Copilul, un băiețel, murise, iar doctorii declaraseră că mama nu va mai putea avea alți copii.

Acum era o mare doamnă, care-și putea petrece verile în Europa și iernile în Florida, după cum poftea, dar care, cel mai adesea, prefera să rămînă acasă. În seara asta se îmbrăcase și ea cu o simplitate de bun-gust, purtînd o rochie de catifea și voal, de un verde foarte închis, și o singură camelie albă prinsă în corsaj.

Cînd am intrat în cameră și-a ridicat privirile îngrijorate:

— Iar te-ai certat cu tatăl tău.

— Oh, așadar, ți-a spus?

M-am așezat lîngă ea, pe canapeaua cea mai apropiată de fereastră, și mi-am împreunat mîinile în poală. Eram decisă să-mi păstrez sîngele rece și să mă port în așa fel ca tata să nu uite ușor seara aceasta.

Însă nu luasem în socoteală influența mamei.

— Sînt convinsă că te simți groaznic, copila mea. În ultima vreme n-a fost deloc în apele lui.

Mi-a vorbit despre tensiunea în care trăia el, zbătîndu-se pentru uriașe investiții în proiecte noi, care vor necesita timp pînă să devină rentabile, pentru împrumuturile ajunse la scadență, și pentru statele de plată tot mai mari, cărora trebuia să le facă față în fiecare săptămînă.

Pe măsură ce începeam să înțeleg că, în ultima vreme, lucrurile nu merseseră chiar pe gustul tatei, simțeam că supărarea mea se potolește. Apoi mama a adăugat ceva ce m-a înmuiat și mai mult.

— Și-l îngrijorezi și tu. Îl văd cum se frămîntă, de cînd te-ai întors. În ultimii ani n-a prea luat seama la tine, căci ba erai plecată la școală, ba călătoreai, în timpul verii. Dar acum, iată-te, cu studiile încheiate, din nou în casa lui, și devenită o adevărată domnișoară, și el, pur și simplu, nu era pregătit pentru asta. El doar...

Am fost întrerupte de glasul vesel și mult prea gălăgios al Amandei Scott, care i se anunță singură majordomului, salutîndu-l ca pe un vechi prieten.

Mama s-a întors către mine și mi-a bătut ușurel mîna:

— Sper că înțelegi, draga mea. A greșit, dar sînt încredințată că, oricum, îl poți ierta.

S-a ridicat, ducîndu-se să-i întîmpine pe cei doi Scott, Amanda și tatăl ei, reverendul Scott, rectorul bisericii noastre episcopale.

În timp ce așteptam ceva mai în spate, am simțit din nou ghimpele incertitudinii. Știam că nu voi avea tăria sufletească să-l iert pe tata. Oricît de mult i-ar fi plăcut mamei să-l iert, el mă rănise prea profund. În mod voit, îmi negase respectul la care aveam dreptul, iar eu eram prea mîndră pentru a trece peste asta. Totuși, mi-am spus că, pentru a-i plăti cu aceeași monedă, puteam găsi alte căi decît să-i stric petrecerea. La urma urmei, aici se aflau și prieteni ai mamei nu numai ai tatei. Probabil că orice-aș fi făcut pentru a-l pune în încurcătură, ar fi durut-o și pe ea la fel de mult. Așa că l-am salutat pe reverendul Scott, după care am discutat tot felul de fleacuri cu fiica lui cea pistruiată, Amanda, ca și cum seara de azi ar fi fost una absolut obișnuită, iar eu aș fi fost încîntată să-i văd. Am admirat noul șal verde de lînă al Amandei și găsind să se potrivea cu părul ei roșcat. Am admirat cutia pentru cărți de vizită, din sidef, pe care i-o dăruise una dintre doamnele de la biserică. Am sporovăit despre noile noastre inele pentru șervete, fiecare avînd cîte o mică vază de argint în care se punea un boboc de trandafir proaspăt.

Dar mi-am jurat că tata nu va primi nici un ajutor din partea mea în lupta sa împotriva lui Cottor. Nu-i voi spune ce văzusem pe Vallamont, nici măcar dacă *zece* oameni plătiți de tata ar fi prinși încercînd să saboteze fabrica de cherestea a lui Abel Cottor!

La masă, locul meu era alături de Nathan McKay, așa cum bănuisem. Aveam invitate zece persoane, fără a pune la socoteală familia noastră, însă spre încîntarea mea, doctorul McKay încă nu venise. În timpul primului fel de mîncare,

am privit constatînd scaunul neocupat de lîngă mine şi, nu m-am putut stăpîni să nu-i adresez tatei, aflat în celălalt capăt al mesei, un zîmbet de gheaţă. Chiar şi cele mai bine ticluite planuri pot eşua!

Însă tocmai atunci silueta slabă a doctorului a apărut în pragul sufrageriei, şi majordomul nostru l-a îndrumat spre scaunul său.

Pentru o clipă, în încăpere s-a aşternut tăcerea. Nathan luat loc, iar tata i-a ura bun-venit. În cîteva cuvinte, Nathan şi-a cerut scuze faţă de toţi pentru întîrziere. După ce s-a aşezat în dreapta mea, ceilalţi şi-au reluat conversaţia, iar el a început să-mi vorbească pe un ton firesc şi dezinvolt care, în mod surprinzător, m-a făcut să renunţ la rezerva mea.

— Presupun că aţi terminat cu şcoala acum, pe perioada de vară, mi-a spus. Ce citiţi în timpul dumneavoastră liber?

Îşi înclina capul într-o parte şi mă privea cu coada ochiului, în timp ce-şi aşeza linguriţa în compotieră. Ochii săi albaştri aveau mici sclipiri, iar cînd zîmbea, la colţul pleoapelor i se formau uşoare creţuri. Să fi fost acesta snobul „ştie-tot" despre care auzisem vorbindu-se?

— Oh, nu prea mult. (Mă întrebam ce vîrstă o fi avînd — poate treizeci şi doi? — şi cuvintele îmi veneau de la sine.) — Doar un roman ieftin, pe care l-am cumpărat spre a-l citi în tren, cînd m-am întors acasă.

De-abia rostisem cuvintele şi m-am crispat în sinea mea. Însă pe urmă mi-am spus că nu avea importanţă. *Doream* să-i fac o impresie proastă lui Nathan McKay. Asta o să-l înveţe minte pe tata!

— Aşa, deci? a continuat doctorul pe un ton prietenos. Îmi închipuiam că citiţi poezie. Nu vă plac versurile? Credeam că toate tinerele domnişoare bogate citesc poezii.

— N-am zis că n-aş citi — dar nu în momentul de faţă, am replicat, zîmbind fără să vreau.

— Încă n-aţi despachetat volumaşele acelea subţiri, aşa-i? Vreţi să spuneţi că vă place să citiţi poezii?

Am admis că uneori îmi plăcea. Apoi l-am întrebat dacă şi el agrea astfel de literatură. A replicat, rîzînd:

— Doar ca să adorm — nu la asta vă aşteptaţi? Nu? Ei, bine, pentru a vă spune adevărul, pe vremuri citeam un vers, două. De fapt, am constatat că poezia poate face bine.

După o mică pauză, a continuat pe un ton degajat:

— În realitate, tocmai acesta este motivul pentru care v-am întrebat ce anume vă place să citiţi.

— Nu înţeleg.

— Daţi-mi voie să termin, m-a dojenit, în ochi încă mai păstrînd sclipirea rîsului. Vedeţi dumneavoastră, avem acum, la clinică, o mulţime de oameni care apreciază o poveste frumoasă, sau puţină poezie, ca să le abată gîndurile de la necazurile lor — şi vă asigur că au o groază de necazuri. Problema este, însă, că cei mai mulţi dintre ei nu ştiu să citească.

— Astfel încît aveţi nevoie de cineva care să le facă lectură.

— Am *avut* pe cineva. O doamnă drăguţă, însă în urmă cu o săptămînă s-a mutat în vest, şi pacienţii îi simt tare mult lipsa. Credeţi că aţi avea timp pentru aşa ceva? Bieţii de ei ar aprecia gestul, puteţi fi sigură de asta. Doar cîte o oră sau două, zilnic.

Ezitam.

— Ei, haideţi, puteţi s-o faceţi. Lucrul cel mai greu va fi să plecaţi *după* doar unul sau două ceasuri. Zău că le-aţi face un mare bine.

— Ce să zic, cred c-aş putea încerca... Voi vedea dacă...

Din partea cealaltă a mesei, Amanda Scott m-a întrerupt:

— Scuzaţi-mă, doctore McKay. (S-a aplecat către el, cu ochii verzi strălucitori, cu faţa ei îngustă şi cu un zîmbet îndrăzneţ) — Ştiţi, sînt Amanda Scott, fiica reverendului Scott,

și nu m-am putut împiedica să trag cu urechea... vreau să spun, în legătură cu sărmanii oameni din clinica dumneavoastră.

El a înclinat capul, politicos:

— Sînt încîntat să vă cunosc.

— Ei, bine, a continuat ea (și, brusc, mi-am dat seama că Amanda imita în mod subtil ușorul accent tărăgănat, din sud, al doctorului McKay) — Am o oarecare experiență în materie de dicție și chestii dintr-astea, și aș fi încîntată să vin la clinica dumneavoastră, pentru a citi... (Și-a întors privirile spre mine înainte de a-și termina vorba, apoi, din nou, spre el) — ... dacă este nevoie.

Doctorul și-a înălțat sprîncenele zîmbind ușor:

— Perfect, vom fi foarte fericiți să vă avem, pe amîndouă. Poate veți voi să veniți o zi una, o zi cealaltă, sau, eventual, să întocmiți un program de lectură.

— Oh, da, a căzut de acord Amanda, va trebui să discutăm despre asta, nu-i așa, Catherine?

— Îmi va face plăcere să le citesc pacienților dumneavoastră, doctore McKay, am spus. La ce oră v-ar conveni să... *venim* acolo?

Ne-am înțeles curînd ca, pentru început, să ne întîlnim a doua zi după-amiaza, după slujba de la biserică, în continuare urmînd să ne ducem, pe rînd, dimineața. Apoi, atenția Amandei a fost atrasă de judecătorul Hawthorne, pe care mama îl așezase dinadins la stînga ei. Judecătorul, în jur de cincizeci de ani, se înviora totuși în prezența unei tinere doamne și, după cîte se părea, mai ales în prezența Amandei. Aceasta își dădea toată silința să-și păstreze un surîs politicos. Privind-o cum se luptă cu plicticoasele vorbe de duh ale judecătorului, mă amuzam, dar simțeam și o oarecare simpatie. De fapt, Amanda nu era chiar rea. Din cîte știam despre ea, avea un suflet bun și mereu le făcea servicii oamenilor din parohie. De cînd murise mama ei, devenise mai mult sau mai puțin principala susținătoare a acțiunilor sociale inițiate de biserică, ceea ce, la vîrsta ei, constituia o serioasă responsabilitate. Era

doar cu doi ani mai mare ca mine. Pentru ce să nu fie lăsată să-și încerce norocul căutînd puțină fericire? Se străduia mult — poate prea mult — să fie bună. Cred că acesta era singurul lucru care nu-mi plăcea la ea.

Bineînțeles, nu eram geloasă pentru că se invitase singură să răspundă, alături de mine, la apelul doctorului McKay de a citi pacienților acestuia. Doctorul McKay nu însemna nimic pentru mine. Era un personaj distant, un tip în căutarea perfecțiunii. Era „ideea" tatei.

Deodată, mi-a trecut prin minte un gînd care aproape m-a făcut să izbucnesc în rîs. Ce-ar fi dacă pe doctorul McKay nici măcar nu l-ar interesa o nevastă? Ce-ar fi dacă tot ce urmărea era să găsească pe cineva care să citească la clinica lui? N-ar fi asta cea mai bun glumă pentru tata?

M-am întrebat dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile. Doctorul McKay discuta acum cu doamna din dreapta sa. Mi-am plimbat privirile în jurul mesei. Deasupra noastră, imensul candelabru cu mai multe brațe din mărgele de cristal își revărsa scînteierile. Albul feței de masă strălucea, și filigranul de aur ce împodobea paharele de vin sclipea. Mesenii petreceau bine. Se aflau acolo doi miniștri, trei proprietari de fabrici de cherestea, între care tata și doctorul McKay, doi avocați, un judecător și soțiile lor. Valoarea netă a averilor celor din jurul acestei mese era, probabil, cam de zece milioane de dolari. O mare parte din această sumă consta, actualmente, în inventar tehnologic, ipoteci și proprietăți imobiliare, dar totul pornise de la cherestea; totul începuse de la ideea tatei de a construi o „estacadă" pentru bușteni. Ridicase uriașul siloz plutitor din susul rîului, unde buștenii marcați puteau fi păstrați în siguranță pînă ce era nevoie de ei la fabricile de cherestea. Se pierdeau și se furau mai puțini, iar cheltuielile se reduseseră în mod corespunzător. Însă, în același timp, odată cu războiul din sud, avusese loc o foarte mare creștere a cererii și, la început, fabricile fuseseră în stare să livreze destule scînduri pentru a

face față solicitărilor. Așa încît au fost construite noi fabrici, iar prețurile au crescut. Tot cu atît mai mulți bușteni au fost tăiați, marcați și depozitați pe estacadă...

Iar tata, în loc să fie fermier sau avocat, se afla acum în capul unei mese de milionari. M-am uitat din nou la el, și am fost silită să admit că se descurca cît se poate de bine. Se distra de minune și le transmitea celorlalți meseni o parte din entuziasmul lui, prezentîndu-le planurile sale privitoare la alte acțiuni de amploare. Îl auzeam vorbind despre hotelul pe care-l construise anul trecut, în mijlocul parcului de stejari din apropierea casei noastre: două sute de camere, patru etaje, un parc îngrădit, cu șase cerbi cu coadă albă, și un bucătar european. De asemenea, încheiase un contract pe nouăzeci și nouă de ani cu Căile Ferate din Pennsylvania, potrivit căruia trenurile de pasageri între Philadelphia și Pittsburgh trebuiau să oprească aici la ora mesei. Societatea Căilor Ferate avea să lase gara în locul în care se afla acum, doar la treizeci de metri de intrarea în hotel, chiar dacă partea comercială a orașului Grampian era la mai mult de două mile depărtare, în josul rîului. Constituia oare această condiție un inconvenient pentru călătorii care voiau să vină cu trenul la Grampian? Posibil, însă tata tocmai sfîrșea de construit o linie de troleibuz care-i putea duce în oraș. Se gîndise la toate.

„Însă nu se gîndise îndeajuns de bine în ceea ce o privea pe fiica sa" — mi-am spus. Este drept, mă trimisese la școală să învăț cum se ține un registru de contabilitate, sau chiar mă lăsase, în timpul vacanțelor, să-i fac propriile evidențe contabile, însă doar atît nu era suficient pentru ca să mă considere proprietatea sa. Acum, chiar dacă își făurise alte planuri, îl aveam pe Steven Cottor.

În fața mea, de cealaltă parte a mesei, reverendul Scott și-a ridicat paharul, lansînduse într-un toast complicat în cinstea noii catedrale pe care tata o donase de curînd bisericii

episcopale. Cînd a încheiat, tata strălucea de mîndrie, deși își clătina capul cu modestie:

— Ați vorbit prea destul despre asta, sfinția voastră. Știți care va fi urmarea? Baptiștii și metodiștii aceștia (arăta către judecător și către avocatul Clay Anderson) vor pofti să le construiesc și lor cîte una!

În jurul mesei au izbucnit rîsete măgulitoare. Nathan McKay, la dreapta mea, m-a întrebat dacă înalta construcție gotică din piatră costase, realmente, optzeci de mii de dolari, după cum relataseră ziarele.

— Atîta le-a plătit constructorilor — am confirmat, căci văzusem registrele contabile ale tatei referitoare la această problemă, atunci cînd venisem acasă, de Paște cu un an în urmă. Făcuseră devizul pentru douăzeci și cinci de mii, dar i-au pretins în final optzeci.

— O adevărată avere. Înseamnă că tatăl dumneavoastră este foarte generos.

— Își poate permite — a fost tot ce-am spus.

Însă în timp ce vorbeam, mi-am amintit cuvintele mamei, și m-am întrebat dacă era chiar așa.

— Ascultă, Sam! a spus judecătorul Hawthorne — acum, că Abel Cottor te-a invitat la el acasă, săptămîna viitoare, îl vei lăsa să vină la biserica ta?

Își însoțise cuvintele cu un rîs blajin, cu intenția evidentă de a-și bate puțin joc de invitațiile pe care Abel le trimisese, în aceeași dimineață, tuturor locuitorilor bogați din oraș. Încă o aveam în fața ochilor pe a noastră — un plic mare, din hîrtie groasă de culoare crem, cu o impresionantă pecete de ceară roșie. Tata o rupsese în două fără măcar s-o fi deschis. Acum tăcea.

— Se spune c-ar aduce de la New-York o orchestră celebră, a adăugat una dintre doamne, soția lui Clay Anderson. Brutarul meu mi-a mărturisit că toată săptămîna va fi ocupat cu patiseria. Și mai vin o mulțime de oameni, cu trenul, de la Harrisburg.

— Cottor cheltuieşte o grămadă de bani, a remarcat reverendul Scott.

În aer plutea întrebarea nerostită: Oare tata ar vedea cu ochi răi, s-ar simţi cu adevărat jignit, dacă cineva dintre cei aflaţi la masa lui, în această sîmbătă seară, s-ar duce la petrecerea de sîmbăta viitoare a lui Abel Cottor?

— Presupun că cei ce vor primi invitaţia vor să vadă pe ce a dat atîţia bani, a spus mama, şi la auzul glasului ei calm, toate capetele s-au întors dinspre tata înspre ea. În schimb, mama s-a uitat drept la el, ca pentru a-i reaminti că era de datoria lui să clarifice această problemă, astfel încît oaspeţii măcar să ştie cum să procedeze.

Tata a prins aluzia:

— Şi eu presupun că unii se vor duce, a spus. Întîmplător, însă, ştiu că bătrînul Abel are-n minte şi un alt scop, în afară de acela de a le oferi bunilor cetăţeni din Grampian un prilej de petrecere. N-am dreptate, domnule judecător?

Acesta a părut surprins, ca şi cum gîndurile îi rătăceau în altă parte:

— Ce vrei să spui? Un alt scop?

— În mod clar, oamenii de la grefa districtuală nu te informează la fel de bine despre ce se întîmplă, pe cît mă ţin la curent ai mei: N-a trecut nici o săptămînă de cînd Abel a înregistrat relevee ale treimii inferioare a muntelui său — toate împărţite în parcele. Oamenii care se vor duce la el urmează a fi trataţi, pe lîngă deliciile orchestrei newyorkeze, şi cu o licitaţie de proprietăţi imobiliare.

— Oh, nu pot crede că ar vinde Vallamont-ul, nu sînteţi de aceeaşi părere? a întrebat doamna Anderson. Niciodată n-ar fi în stare să se despartă măcar de un fir de pămînt din el. Toată lumea ştie că ambii Cottor-i sînt pe jumătate nebuni după muntele acela.

— Cei doi Cottor-i se îndreaptă spre faliment, a declarat tata fără măcar să clipească. Din întîmplare ştiu că Abel este înglodat în datorii pentru noua lui fabrică de cherestea şi pentru faimosul lui castel de piatră, care pare să-i fascineze pe toţi. Într-un viitor nu prea îndepărtat se apropie de scadenţă şi alte chitanţe. Are nevoie de bani lichizi, şi încă foarte repede.

Amanda Scott a intervenit:

— Dar la ce i-ar folosi cuiva să cumpere o parcelă, acolo sus? Nu există conductă de gaze, şi nici vreun drum care să-şi merite numele.

— Asta aşa e, a convenit tata. (El deţinea controlul asupra societăţii de gaze.) — Şi nici nu vor exista, atîta vreme cît Abel rămîne proprietarul muntelui.

Cîtiva înălţară din sprîncene. Aha, vasăzică acesta era mesajul pe care voia să-l transmită tata! Dacă aveau chef, oamenii se puteau duce la Vallamont, să bea şampania lui Abel, dar dacă ar cumpăra vreunul din loturile sale de teren, cu intenţia de a construi ceva pe el, şi-ar pierde banii.

— Ei, oricum nu mă interesa să cumpăr pămînt acolo sus, a declarat doamna Anderson. Dar mă gîndeam că ne-am putea duce să participăm la petrecere. Întotdeauna mi-au plăcut balurile.

— Pe mine nu mă veţi vedea pe-acolo, a replicat tata scurt, şi nici pe careva din familia mea. Nu-i aşa, Claire?

Am aşteptat să văd dacă mama va continua să dea dovadă supunerea pe care şi-o impunea de obicei, deşi, de fapt, nu prea mă îndoiam de asta. Ceea ce mă îngrijora era propriul meu răspuns. Îmi jurasem să-l înfrunt pe tata, însă faţă de mama eram datoare să nu fac vreo scenă.

— Oh, eu ascult destul de multe orchestre bune cînd mă duc la New-York, a răspuns mama. Nu pot spune că pentru mine ar fi o mare atracţie să găsesc una în sala de bal a lui Abel Cottor.

— Tu ce zici, Catherine?

Puteam simţi încordarea din glasul tatei. În loc să mă adresez lui, mi-am îndreptat privirile către oaspeţi:

— Sînt sigură că toţii aţi constatat cum în familia noastră, ne luăm, fiecare, propriile decizii, am spus cu vioiciune. Eu încă nu m-am hotărît.

— Ei, bine, ar fi preferabil să te grăbeşti. Nimeni din familia mea nu va călca pe-acolo — nimeni.

Tata se congestionase la faţă şi se uita, peste masă, drept la mine, ca şi cum ceilalţi din încăpere nici n-ar fi existat. Cîteva clipe ne-am privit faţă-n faţă. Simţeam că mă înfurii. Gîndurile îmi alergau cu repeziciune. Voiam să-l rănesc, să-l umilesc. Cum de îndrăznea să mă folosească astfel, ca momeală, în mod public! Doream să fac să dispară de pe chipul lui privirea aceea plină de hotărîre, să-i azvîrl în ochi paharul meu cu vin!

„Dar nu!", mi-am zis. „Închipuie-ţi numai cum ar mai cleveti toţi despre Catherine Rawles şi izbucnirea ei pătimaşă, la masă! „Sărmana Catherine, trebuie să fie îndrăgostită pînă peste urechi de acel Steven Cottor! De îndată ce tatăl ei s-a opus s-o lase să-l întîlnească la balul lui Abel, şi-a pierdut capul cu totul!"

Parcă o auzeam pe Amanda Scott împrăştiind bîrfa, cu o notă de milă şi satisfacţie în glas: „Biata Catherine! Bietul Sam, cu o fiică în halul ăsta de incapabilă să se controleze!"

Ei, bine, n-aveam să le dau satisfacţia de a mă vedea ieşindu-mi din fire. Şi, convinsă că-mi voi putea stăpîni furia, mi-am înălţat paharul, adresîndu-mă din nou oaspeţilor:

— Atunci, de ce să nu bem pentru asta? Dorinţa tatei este poruncă pentru familia lui!

— I-auzi, i-auzi! a murmurat judecătorul.

Cîţiva invitaţi şi-au ridicat paharele şi-au băut, neştiind prea bine ce altceva ar fi putut face.

Bineînţeles că tata nu s-a atins de vinul său. A rămas tăcut, dar arăta de parcă ar fi vrut să mă facă fărîme.

Însă apoi a început să discute cu doamna din dreapta lui, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Capitolul 3

Tîrziu, în aceeaşi noapte, cînd am deschis încetişor uşa dormitorului meu şi am aruncat o privire pe coridor, încă mai simţeam bucuria triumfului. În toată casa domnea tăcerea. Trecuseră două ore de cînd, după plecarea ultimului oaspete, tata îmi dăduse un alt avertisment sever pentru a mă face să înţeleg că vorbise serios. Îmi păstrasem şi atunci sîngele rece şi mă simţeam mîndră de asta. Pe urmă venisem în camera mea, însă în loc să mă dezbrac pentru a mă culca, îmi schimbasem rochia cu un costum de călărie — de data aceasta unul a cărui jachetă avea o glugă — lăsîndu-mi părul strîns în coc.

Mi-am părăsit camera, după ce închisesem uşa în urma mea. Covorul gros din lînă roşie de pe coridor înăbuşea zgomotul cizmelor. Am coborît scara acoperită cu covoare. În lumina lămpii de gaz din hol, stîlpii ei lunecoşi din lemn de nuc, ca nişte coloane spiralate, aruncau umbre spre al doilea etaj — unde dormeau părinţii mei şi unde se afla biblioteca tatei, apoi în jos, de-a lungul sufrageriei, şi afară, prin uşile cu geam, în întunericul foşnitor şi în aerul rece al grădinii.

Izbutisem! Cu inima bătîndu-mi de exaltare, am străbătut grădina, oprindu-mă să privesc înapoi, spre casa noastră.

Nu se vedeau lumini, iar la ferestre nu se mai observa nici o mişcare. Nu se auzea decît ţîrîitul unui greier şi gînguritul singuratic al unui porumbel. În noaptea asta era lună nouă, însă deasupra mea străluceau stelele. La lumina felinarului de pe stradă, chiar în faţa casei noastre, puteam vedea foarte bine, căci cîteva raze se strecurau printre copaci pînă în locul în care stăteam, pe peluza ce se întindea dincolo de intrarea din spate.

Mi-am tras gluga peste cap şi am pornit către chioşcul cu trandafiri, unde urma să mă întîlnesc cu Steven. Aerul nopţii avea o mireasmă încîntător de proaspătă şi mă simţeam extraordinar de vioaie şi de plină de îndrăzneală.

Apoi, în spatele meu, am auzit deschizîndu-se zăvorul uşii dinspre grădină.

Stînd acolo, în mijlocul pajiştii deschise, la cel puţin zece iarzi[1] de cel mai apropiat copac, am intrat în panică. N-am rămas prea mult pe gînduri. Mi-am luat picioarele la spinare şi-am alergat spre umbra pomului, iar apoi, fără să mă întorc să văd cine era în spatele meu, am continuat să gonesc spre următorul, aflat la mică distanţă de chioşcul cu trandafiri. M-am oprit, şi m-am sprijinit de trunchiul lui, încercînd să-mi recapăt suflul, fără să fac vreun zgomot. Mi-era teamă să mă uit în urmă. Îmi spuneam că poate nu era decît unul dintre servitori, ieşit să facă o plimbare nocturnă.

Dar speranţa nu mi s-a confirmat. În spatele casei, la cîţiva metri de uşa ce dădea spre scările ce coborau la bucătărie, apăruse tatăl meu. Ţinea în mînă un felinar, parţial descoperit în partea de sus, şi-i puteam distinge limpede chipul. Peste pantalonii de seară, pe care-i vîrîse într-o pereche de cizme de vînătoare, purta o cămaşă de lînă groasă. Iar în mînă avea un pistol.

---

1 *iard* (în lb. engl. = yard): unitate de măsură englezească pentru lungimi, egală cu 0,914 metri. (n.t.)

Oare mă văzuse? Nu puteam fi sigură, deoarece expresia feţei lui nu-mi spunea nimic. Se ducea undeva? Nu-mi venea a crede. Stătea în picioare foarte calm, nemişcat, ca şi cum ar fi aşteptat să vină cineva.

Am încercat să-mi limpezesc gîndurile. Dacă atunci cînd coborîsem scara aş fi făcut vreun zgomot care să-l alerteze, ar fi fost firesc să iasă din casă exact aşa, probabil cu un pistol asupra lui. Însă i-ar fi trebuit mai mult timp să se îmbrace, decît cele cîteva minute cîte se scurseseră de cînd părăsisem casa şi pînă ce l-am auzit deschizînd zăvorul uşii din spate.

Ei, bine, asta înseamnă că era în aşteptarea cuiva. Şi, chiar dacă mă văzuse alergînd repede spre zona umbrită, cu gluga trasă pe cap, era greu de crezut că mă recunoscuse. Altminteri, ar fi fost aici, la capătul peluzei, încercînd să mă repereze. Cît timp stăteam liniştită acolo unde mă aflam, eram în siguranţă... doar dacă cel pe care-l aştepta tata nu mă văzuse.

În clipa aceea am simţit cum o mînă îmi atinge umărul. Mi s-a tăiat respiraţia, dar imediat mi-am dat seama că era Steven. Venise în spatele meu pe tăcute, prin întuneric.

— Stai liniştită, mi-a spus într-o şoaptă atît de joasă încît abia îl puteam înţelege, deşi aproape că-şi lipise buzele de urechea mea. Te-am văzut cînd ai ieşit. Există un drum, prin spate, pînă la mine acasă. Putem ajunge acolo într-un minut, două. Sau vrei să aştepţi aici?

Am aruncat o privire spre locul în care tata continua să stea în picioare. Nu, nu puteam rămîne aici. Nu voiam să ştiu ce anume făcea tata, şi nu voiam să afle nici Steven.

— Ia-o înainte, i-am spus încet.

În scurt timp am străbătut rapid, fără zgomot, zona cufundată în umbră, pînă la o deschizătură din gardul de după chioşc şi acum ne aflam în curtea casei din spatele proprietăţii noastre. De acolo nu era de mers decît puţin pînă la veranda din faţă a vilei lui Steven — o construcţie imensă, cu o arhitectură

neinspirată: o casă cu fronton pe care întotdeauna o consideram întunecată și neprimitoare. Chiar și după ce Abel se mutase pe Vallamont, împreună cu metresa lui, lăsîndu-l pe Steven drept locatar, tot nu mă simțeam atrasă de acea clădire.

Însă aerul primăvăratic era înmiresmat și proaspăt. Ne-am oprit pe verandă, să ne recăpătăm suflul, privind luminile și copacii tăcuți. Mi-a luat mîna. Auzeam orologiul din turla bisericii — tot o donație de-a tatei — bătînd ora douăsprezece. Sunetele lui grave își pierdeau încet ecoul în atmosfera răcoroasă.

— Clopotele de miezul nopții, a spus Steven, trăgîndu-mă mai aproape de el.

Un polițist ce-și făcea rondul de noapte și-a îndreptat spre noi lumina lanternei, venind dinspre biserică. Locuința lui Steven ne-a oferit adăpost. Am pășit înăuntru și, în holul de intrare, mare și întunecat, mi-am dat pe spate gluga, cu un suspin de ușurare.

— Trebuie să recunosc că ești foarte atrăgătoare.

Mă privea, după ce aprinsese lampa de lîngă canapeaua din salon. Din locul în care stăteam, trăsăturile chipului său păreau acum mai blînde decît îmi apăruseră în după-amiaza aceea. În mod destul de ciudat, arăta și ceva mai în vîrstă. Cu toate acestea, ochii lui păstrau aceeași sclipire puțin ironică, iar cînd vorbea, în colțul buzelor schița un început de zîmbet.

— Nu ne înțelesesem să ne întîlnim în felul acesta, am spus. Nu știu cum ai reușit să mă aduci aici. Fusesem de acord doar cu o discuție de cîteva clipe în grădină.

Încercam să vorbesc pe un ton ferm. Îmi fusese dor să fac dragoste cu el. Nu mai fusesem cu adevărat împreună din februarie. Însă nu voiam să mă las ispitită, mai ales de cînd ne certasem în legătură cu căsătoria. Nu știu cum, dar legătura care ,înainte, păruse atît de frumoasă și nevinovată, căpătase o nuanță gravă, chiar amenințătoare. Nu-mi puteam

să-mi pierd controlul, căci ar fi însemnat să fac promisiuni pe care nu le puteam respecta...

— Ah, vasăzică așa — spunea el. În cazul acesta, să sting lumina? Ai putea pretinde că încă sîntem afară.

— Cred că nu, am replicat intrînd în salon. În mod hotărît nu.

Stăteam în picioare, lîngă divan, și priveam în jur. Era prima dată cînd mă aflam în vila lui Steven. Încăperea era imensă. Umbrele noastre, proiectate de lumina lămpii, se intindeau uriașe pe plafonul înalt. Cu toate acestea, în afară de canapeaua cea lungă și două scaune tapitate, cu spătar, lîngă șemineul cu vatra stinsă, camera era complet lipsită de mobilier și ornamente. Covorul oriental, enorm și gros, ce acoperea întreaga pardoseală, se întindea, liber, pînă ce dispărea în umbrele pereților golași ...

— Multor oameni li se pare ciudat, la început, a spus Steven ca și cum mi-ar fi citit gîndurile. Însă n-am nevoie de mai multe mobile. De fapt, prefer camera așa cum este.

Purta o cămașă largă, dintr-o mătase de un albastru închis, vîrîtă în centura lată a pantalonilor săi cenușii, strînși pe picior. A străbătut camera, îndreptîndu-se către șemineu, pe polița căruia se aflau cîteva sticle și pahare.

— Puțin vin? Dacă tot te-am adus aici, cel puțin mă pot purta ca o gazdă primitoare.

— Nu cred că voi rămîne prea mult, am replicat.

— Cum vrei.

S-a înapoiat cu două pahărele pline — pentru orice eventualitate — sorbind dintr-unul din ele.

— Ceva mai mult pentru mine, asta-i tot. Ești bine-venită dacă rămîi, dar mă poți părăsi oricînd vrei. Nimeni nu va ști cînd pleci. Bucătăreasa este învoită pentru o săptămînă, și alți servitori nu am.

S-a așezat pe canapea, întinzîndu-și picioarele pe covor, în fața sa. Cizmele lui negre luceau în lumina lămpii.

— Știi, Abel s-a cam necăjit în seara asta. Cînd i-am spus că fiica lui Sam Rawles văzuse ce făcea azi după-amiază, nu... hmm... nu prea i-a căzut bine, poți fi sigură. Părea convins că te-ai dus cu povestea drept la tatăl tău.

S-a oprit, privindu-mă calm.

— Ei, bine, nu m-am dus, am replicat. Chiar dacă tata a descoperit ce anume văzusem astăzi, nu eu i-am spus. Nici măcar atunci cînd a amenințat că te va ucide dacă ne va vedea împreună.

Steven a înălțat din sprînceană și și-a îndreptat spatele.

— În cazul acesta, mă bucur că nu ne-a observat în grădina lui, în noaptea asta. Prilejul ar fi fost prea nimerit pentru pistolul acela al lui.

— Te temi de el?

A încuviințat printr-o înclinare a capului, fără a pierde nimic din siguranța de sine.

— Aș fi nebun să susțin că nu. Sam Rawles e o fire foarte, foarte țîfnoasă, și-i are în buzunarul de la ceas pe toți reprezentanții Legii din oraș. Pentru ce crezi că nu s-a dus Abel la poliție, cînd l-a prins pe omul acela înfigîndu-i piroane în bușteni? Dar hai să nu mai discutăm despre asta.

Și-a rotit vinul în pahar, privindu-l un timp în tăcere, după care a continuat:

— În după-amiaza asta am spus că nu vreau ca ăștia doi să ne tragă în jos împreună cu ei.

Ochii lui i-au întîlnit pe-ai mei și atunci căldura dorinței care mă împingea spre el mai înainte a revenit brusc. Simțeam nevoia să-l ating. Trupul mă durea de cît tînjeam să fiu mîngîiată. O clipă, m-am simțit rușinos și absurd de tulburată de faptul că mă aflam singură cu bărbatul acesta, în camera lui.

Mă privea atent. Oare-mi putea vedea emoția?

Am roșit.

— Despre ce discutam? Ceva m-a făcut să uit. Cred că sînt cam obosită...

Cu pași nesiguri, m-am dus spre canapea și am luat loc alături de el, zicîndu-mi că nu voi rămîne acolo decît puțin. Îl voi tulbura, așa cum mă tulburase el pe mine, apoi voi pleca negreșit...

— Da, unde ajunsesem? spunea el. Mi se pare că-mi amintesc o conversație despre anunțarea logodnei noastre, la balul de săptămîna viitoarea al lui Abel. După cîte țin minte, tu erai împotriva acestei idei, ba chiar — aș putea adăuga — că ai fost destul de categorică în privința ei.

Părea atît de sigur pe sine, atît de încrezător în propriile-i puteri! Ar fi fost extraordinar de plăcut să văd acea rece încredere în sine transformîndu-se într-o dorință pătimașă!

— Chiar așa? am întrebat cu viclenie, trăgîndu-mă puțin mai aproape de el. Și ai ceva de spus în apărarea ta?

— Ei, de fapt, acum nu mai are nici o importanță. Abel spune că săptămîna viitoare trebuie să fiu la Harrisburg. Probabil nu mă voi întoarce pînă în dimineața de după petrecere. Așa încît, oricum, nu te-aș fi putut însoți acolo.

A zîmbit, întinzîndu-se să mă sărute și l-am lăsat să se apropie de mine; l-am lăsat să-mi atingă umerii cu mîinile lui calde și să mă tragă alături de el; l-am lăsat să mă sărute mult, îndelung, savurîndu-mi buzele ca pe un vin dulce și îmbietor.

— Deși martor mi-e Dumnezeu că ar trebui să le spunem celor doi neghiobi bătrîni exact ce...

— Să nu mai vorbim acum, Steven, vrei? am murmurat, plimbîndu-mi buzele pe obrajii lui netezi. Mă îmbătam de apropierea, căldura și parfumul bărbătesc al trupului său, care mă învăluia ca un abur amețitor. Am simțit iarăși dorința de a-l atinge, de a-i trezi pasiunea așa cum o stîrnise el pe a mea.

Mi-a cuprins în mîini umerii, înfigîndu-mi degetele lui puternice în carne. Mi-a acoperit gura cu a sa, și apoi am fost cuprinsă din nou de o dorință sălbatică, de spasmele dulci și dureroase ce-mi aprindeau foc în sînge, făcînd să dispară

orice alt gînd. Îl doream cu o violență care mă făcea să tremur. Oh, îl doream! Nevoia de a-l atinge, de a-i simți căldura, da, de a-l simți pe el în întregime devenise brusc copleșitoare.

L-am tras cît mai aproape de mine, ținîndu-l tot mai strîns, pe măsură ce încercam să-l doresc departe, să scap cumva de acea patimă violentă. Dar singurul rezultat era că dorința îmi sporea. Și atunci, m-a ridicat într-o îmbrățișare puternică, și cînd am deschis ochii am văzut că ai lui ardeau de aceeași patimă nestăpînită. „Oh, am învins!", mi-am spus în gînd, însă nu eram convinsă, și știam că victoria lui era mai mare decît a mea.

În noaptea aceea am făcut dragoste cu Steven, și mă înfioram de bucurie ascultîndu-i gemetele de plăcere. M-a adus din nou la limitele extazului, ținîndu-mă strîns în brațe, lipsită de apărare, tremurînd și dorindu-mi să nu-mi dea drumul niciodată. Eram în întregime a lui, cu fiecare fibră gata să-i primească atingerea, mîngîierea, să-i răspundă la chemare.

Cu toate acestea, la cîteva ore înainte de ivirea zorilor, ceva m-a făcut să-mi vin în fire. În tăcere, sub cerul înstelat și sub razele lunii ce scăpăta, Steven m-a condus acasă, astfel încît, în acea dimineață de duminică, să mă pot trezi în patul meu.

Capitolul 4

Cînd mi-am deschis ochii, duminică, a trebuit să mă spăl și să mă îmbrac în grabă pentru a nu pierde slujba de la biserică. Continuam să fiu pe jumătate amețită, încă păstrînd în memorie, ca pe o comoară, amintirea nopții trecute, cu căldura și bucuria ei tainică. Am avut timp să mănînc în bucătărie un cornuleț și o ceașcă de cafea. Apoi am ieșit, ducîndu-mă către trăsura deschisă pentru a-mi însoți părinții la catedrală, în acea încîntătoare dimineață de primăvară.

Pe a patra stradă, „șirul de case ale milionarilor" făcea, într-adevăr, o impresie măreață în acea atmosferă primăvăratică. Florile de cireș, abia îmbobocite, erau roz și albe, tufele de sînger înfloriseră și se părea că pretutindeni sînt azalee — pete roșii și violete risipite pe lîngă casele uriașe. Copacii zvelți și înfloriți răspîndiți pe peluzele întinse făceau să păleaseă azaleele, cu culorile lor reci și pastelate, iar blînda lor liniște îmi amintea de o acuarelă japoneză.

În duminica aceea mă duceam spre biserică fără nici un sentiment de regret, deși stiam ce tămbălău ar fi iscat secretul meu. Privindu-l pe tata acolo, lîngă mine, atît de mîndru, de prosper și zîmbitor, scoțîndu-și pălăria spre a-i saluta pe cei

pe lîngă care treceam, mă gîndeam că jurase să-l ucidă pe Steven. Oare chiar ar săvîrşi un omor? Ei, bine, n-avea să afle nimic despre Steven pînă ce nu voi fi convinsă că ar fi gata să-l accepte. Asta era tot. În dimineaţa aceea mă simţeam atît de bine, de parcă vedeam lumea cu alţi ochi. Ştiam că voi fi în stare să aranjez lucrurile astfel încît să nu existe nici o violenţă între Steven şi tata. În timp ce coboram din trăsură şi urcam treptele largi de piatră ale bisericii, îmi închipuiam că, într-o bună zi, amarnica rivalitate dintre familiile noastre s-ar putea sfîrşi aici, printr-o căsătorie.

Pe toată durata rugăciunilor şi a frumosului ritual al serviciului divin, m-am gîndit la noaptea trecută şi la viitor. Greşisem oare prin ceea ce făcusem, Steven şi cu mine? Întrebarea nu era nouă şi răspunsul era acelaşi pe care-l ştiusem dintotdeauna. Nimic din ce aş fi făcut din dragoste pentru Steven nu putea fi greşit. Eram convinsă de asta, chiar în timp ce repetam rugăciunea ale cărei cuvinte spuneau că amintirea păcatelor mele era dureroasă şi că apăsarea lor era de nesuportat.

Totuşi către sfîrşitul slujbei, am început să gîndesc cu mai multă claritate. Stăteam în strana familiei noastre, în al treilea rînd din spatele altarului, pe partea dreaptă a culoarului central, acolo unde oficia reverendul Scott, aproape deasupra noastră, din amvonul său de marmură. Mi-am ridicat privirile spre el — superb în odăjdiile sale albe şi aurii, cu gesturi îndrăzneţe şi sigur de sine, cu străluciri în ochii căprui şi în părul roşcat. Habar n-aveam despre ce ne predica în acea dimineaţă de duminică dar, pe măsură ce vorbea, ceea ce aveam de făcut mi-a apărut în minte atît de clar, de parcă cineva mi-ar fi şoptit mesajul la ureche. Avea să fie dificil şi dureros, însă trebuia să stau departe de iubirea lui Steven. De cînd mă înapoiasem acasă, totul se schimbase între noi doi. Noaptea trecută dorisem să mă dăruiesc lui Steven, însă era oare de ajuns acea iubire? Nu ştiam. Fusesem atît de puternic atrasă trupeşte de el, încît amintirea acelor clipe mă durea. Însă

Steven voia să-i dăruiesc viaţa mea. Cum ar fi viitorul nostru dacă ne-am căsători? Tot timpul pe care-l petrecusem împreună consta în întîlniri secrete de îndrăgostiţi. Oare farmecul le va dispărea, cînd nu va mai trebui să ne ascundem? Niciodată nu discutasem despre lucrurile pe care le-am face în viitor. Nu puteam risca nimic pînă ce nu voi şti că voi fi fericită împreună cu Steven şi în afara dormitorului.

— Te simţi bine, fetiţo? a şoptit mama.

Mi-am dat seama că mă ridicasem în picioare pentru imnul de încheiere fără să-mi fi deschis cartea de rugăciuni.

Însă mă simţeam mai bine, deoarece alesesem o cale şi luasem o decizie cu privire la ceea ce aveam de făcut.

În după-amiaza aceleiaşi zile, înainte de a porni cu trăsura spre clinica doctorului McKay, încă eram într-o dispoziţie sufletească sărbătorească. M-am dus în faţa trăsurii şi mi-am îndreptat ochii asupra lui Jared, încremenit de uimire.

— Ar fi trebuit să fiu foarte supărată pe dumneata, Jared — i-am spus vizitiului năucit — dar nu sînt. Pur şi simplu, ţi-ai îndeplinit datoria de-a da raportul cu privire la mine.

— Mda, aşa-i, a mormăit, şi-mi închipui că nu ştia dacă să zîmbească politicos sau să se abţină.

Cînd m-am suit în trăsură, ajutată de Perkins, majordomul nostru, Jared încă mai clătina din cap, fără a-şi fi revenit din mirare.

Am plecat la drum şi, trecînd pentru a doua oară în acea zi pe lîngă şirul de vile bogate, am remarcat-o pe cea a lui Stevens — un căsoi clădită în adîncime, zugrăvită într-un brun roşcat şi cu multe frontoane. Am observat că era singura fără flori sau tufişuri îngrijite în jurul peluzei. Doar un gard viu, cu frunziş verde întunecat, înconjura proprietatea, lăsînd golaş terenul neted din faţa casei.

„Unde este acum Steven?" mă întrebam. „Probabil în drum spre Harrisburg. Se va întoarce la mine destul de curînd." Nu mă îndoiam deloc de asta. Vederea casei mi-a redeşteptat amintirea nopţii trecute, dar acum aveam alte lucruri la care să mă gîndesc.

În cursul drumului, cotisem mai aproape de rîu și înaintam în lungul străzilor pe care locuiau muncitorii de la fabricile de cherestea, împreună cu familiile lor. Binențeles că aceste case erau mai mici, însă aproape fiecare avea în față o grădiniță, și o verandă în care putam vedea copii la joacă. Tații — mulți dintre ei în hainele lor negre de duminică — stăteau pe balansoarul din verandă, în așteptarea cinei. Mă întrebam care dintre oamenii aceia lucrau pentru tatăl meu, și care pentru Abel Cottor? Știam că era probabil ca cel puțin unii dintre ei să fie angajații altor proprietari de fabrici de cherestea, ca de exemplu Nathan McKay, însă fabricile aparținînd familiilor Rawles și Cottor reprezentau trei din patru întreprinderi din Grampian. Asta însemna trei mii de locuri de muncă în timpul sezonului de tăiere a copacilor, care tocmai începuse. Mulți dintre acei oameni își făcuseră socoteala să cîștige destui bani în fabricile de cherestea cît să le ajungă toată iarna, pînă la următorul sezón de tăiere. Știam totuși că mulți își vor părăsi familiile, în toamnă, după ce lucrul se va împuțina, îndreptîndu-se spre șantierele de cherestea și alăturîndu-se altor echipe de muncitori forestieri, în periculoasa îndeletnicire de tăiere a buștenilor și de tîrîre a lor, cu cai și sănii, pe pămîntul rece și umed, pînă jos, la rîu.

Oare truditorii tați de familie erau oamenii pe care urma să-i întîlnesc la clinică în după-amiaza aceasta? Sau cei mai mulți dintre ei vor fi bădăranii din barăcile muncitorești și din hotelurile ieftine ce se aflau mai încolo, în lungul rîului, la mică distanță de fabrici? Aceia erau o adunătură de mitocani și scandalagii, în majoritate murdari și neîngrijiți. În unele nopți de sîmbătă, dacă ne duceam cu trăsura în oraș, la vreun spectacol de teatru sau operă, îi vedeam în momentele lor cele mai rele, căci cîrciumile nu erau departe. Sute de „sărăntoci" și „șobolani de la estacadă" rătăceau prin gunoaiele străzilor, după ce băuseră atît de mult încît nici un cîrciumar nu mai voia să-i servească. Dădeau tîrcoale pe afară, căutînd vreo încăierare. Și cînd trăsura noastră trecea pe lîngă ei, îi puteam

vedea înjurîndu-ne, cu ochi strălucind de ură și căscîndu-și gurile umede. Odată, tocmai cînd coboram din trăsură, cineva din gloată a aruncat spre tata un pahar, azvîrlindu-i jobenul pe jos. Tata și-a ridicat pălăria murdărită de noroi și și-a croit cu umărul drum prin mulțime, pînă l-a găsit pe făptaș. Din trăsură nu puteam vedea ce anume a făcut, iar tata nu mi-a spus. Am auzit doar un geamăt îngrozitor și am văzut un bărbat în salopetă neagră, zvîrcolindu-se de durere în timp ce era purtat spre una dintre casele cu acoperiș de șindrilă neagră.

Astăzi, clădirile acelea din lemn cenușiu erau tăcute. Numai cîțiva bărbați ședeau gheboșați în praguri și, uneori, cîte o femeie aștepta în picioare lîngă cîrciuma întunecoasă și închisă în care bărbații beau în zilele de duminică, deși așa ceva era interzis prin lege. Dar fabricile de cherestea, mai apropiate de rîu, erau și ele tăcute. Focurile imense nu aveau să izbucnească decît mîine dimineață la ora cinci. Uriașele ferăstraie cu aburi vor intra în acțiune abia la scurt timp după aceea, cînd primul dintre miile de bușteni ai zilei va fi împins spre a fi tăiat în bucăți și adăugat uriașelor maldăre de scînduri stivuite, înalte cam de cincizeci de picioare, sporind și munții de rumeguș ce se înălțau în spatele fiecărei fabrici de cherestea. Iarna, rumegușul acesta constituia un comustibil necostisitor pentru săracii orașului.

În timp ce treceam pe lîngă ele, fabricile și depozitele lor de cherestea descoperite erau cufundate în tăcere. Cu toate acestea, mîine, aceste străzi liniștite aveau să fie iarăși animate, cu oameni mișunînd încolo și-ncoace, stivuind scîndurile proaspăt venite din fabrică și pregătind alte — mii și mii, ce urmau să fie expediate în întreaga țară.

În interiorul clinicii doctorului McKay nu era prea multă liniște. Unii oameni mă văzuseră coborînd din trăsură, și-i puteam auzi chemîndu-mă de la ferestrele lor, în timp ce intram în holul de recepție, curat și simplu, în care se aflau cîteva mobile ca de salon și un birou.

Glasurile din camerele de la etaj încă mai ajungeau la mine:

— Oho! ia gineşte-te la aia!

— Ei, bravo, ai nimerit taman în locu' potrivit, scumpo!

— Nu-l asculta! Ăsta n-a...

O clipă, m-am gîndit că poate ar fi trebuit să port o pălărie de soare şi să fi ales o jachetă care să nu-mi avantajeze silueta atît de bine. Dar, în mod clar, acum era prea tîrziu pentru a mai putea face ceva...

Doctorul McKay nu era disponibil, astfel că o infirmieră într-o rochie de un cenuşiu închis mi-a indicat camera unde urma să citesc. Amanda Scott încă nu sosise. N-am aşteptat-o în holul de la parter. Sora mi-a explicat că unii pacienţi din rezerva închisă alăturată s-ar putea să aibă variolă. Aşa că am urcat scara, ajungînd îndată într-o încăpere mare, aerisită, zugrăvită în alb şi numărînd şaptesprezece paturi, cu tot atîţia muncitori forestieri, cei mai mulţi dintre aceştia fiind cît se poate de vioi.

De cum m-au zărit, strigătele au reînceput.

— Oooh! ce apetisantă!

— Vino-ncoa, scumpeteo...

Le-am retezat vorba cu un gest al mîinii însoţit de o privire tăioasă.

— Terminaţi cu asta sau ies imediat şi nu mă veţi mai vedea. M-am exprimat limpede?

Cei mai mulţi dintre ei s-au vîrît din nou în pat, privindu-mă cu repros. Însă un bărbat solid, lat în umeri şi cu o barbă neagră murdară, mi-a aruncat o uitătură posomorîtă.

— Să nu cumva să-ncepi să ne trăncăneşti de sus, căţea bogată ce eşti...

Cuvintele i-au fost brusc oprite de un pumn cît o halcă de şuncă al unui bărbat şi mai masiv, cu păr blond şi cîrlionţat, care ţîşnise din patul alăturat, trăgîndu-i o lovitură cumplită. Gura bărbatului se înroşise de sînge.

— Ţine-ţi limba aia afurisită, Gould, a spus uriaşul cel tînăr şi bălai, pe un ton calm. (A răsucit la spate braţul lui Gould, făcîndu-l să caşte gura, cu respiraţia tăiată.) — Nu aşa i se vorbeşte unei doamne. Acu' poartă-te cum trebuie, sau vrei cumva să-ţi smulg braţu' ăsta din umăr?

Gould a mormăit, scuturînd capul în semn că nu. Sîngera abundent.

— Omului acestuia i s-a rupt un dinte? am întrebat, gata să chem sora.

— Oh, n-are nimic, doamnă. Doar o mică sîngerare din nas. Nu-i aşa, Gould?

Gould s-a crispat şi a încuviinţat printr-o mişcare a capului, iar celălalt i-a dat drumul, uitîndu-se la mine în timp ce se aşeza din nou pe patul lui, potrivindu-şi la loc ghipsul de pe picior. Ochii lui cenuşii erau plini de căldură şi simpatie.

— Ei, şi-acu', doamnă, io'-s Billy Joe Walker, gata să vă servesc. Daţi-mi voie să vă urez bun-venit şi să cer iertare pentru amicii care s-au înfierbîntat. N-au avut nici un gînd rău. Puteţi fi absolut convinsă de asta.

Mi-a adresat un zîmbet chinuit şi puţin ruşinat, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că nici ceea ce-i făcuse omului de lîngă el şi care răspundea la numele de Gould nu se prea potrivea cu manierele unui gentleman. Deşi avea constituţia fizică a unui taur — mai ales în ceea ce priveşte gîtul şi umerii — părea surprinzător de blajin. M-am întrebat, în treacăt, ce anume îl împinsese să sară în ajutorul meu cu o asemenea vehemenţă.

Am surîs întregului grup.

— Totul este-n ordine. Cît timp ne înţelegem unul pe altul, sînt sigură că ne vom descurca bine.

Şi astfel au început lecturile mele de după amiaza în profitul oamenilor de la clinica doctorului McKay. Se părea că eram singura cititoare, căci Amanda n-a venit în duminica aceea. A doua zi am ajuns să-i cunosc mai bine pe oameni şi mi-am dat seama că mulţi dintre ei erau deprimaţi şi

nefericiți. Aduși în spital în urma unor răniri sau îmbolnăviri neașteptate, aveau realmente nevoie de un sprijin moral în aceeași măsură ca și de medicamente și, în mod sigur, de ceva mai mult decît poemele pe care le citeam eu. Așa că, a treia oară cînd am venit la clinică, într-o miercuri după-amiază aveam la mine cîteva istorisiri umoristice și romanul pe care-l cumpărasem spre a-l citi în tren.

Întîmplarea a făcut ca în acea zi doctorul McKay să ne onoreze, pentru întîia dată, cu o scurtă vizită. Cînd a intrat în salon, oamenii rîdeau în hohote de o istorisire de Artemus Ward[1], pe care tocmai sfîrșisem s-o citesc. L-am poftit să intre:

— De ce nu veniți să rîdeți împreună cu noi?

A pășit în încăpere — înalt și plin de demnitate în halatul său alb, dar părînd totuși foarte tînăr. Ochii lui albaștri emanau autoritate.

— Înțeleg, domnilor, că o agreați pe domnișoara Rawles, a spus zîmbind.

În cameră s-a așternut o tăcere ciudată. Mă întrebam dacă explicația era că oamenii cunoșteau numele tatălui meu, sau pur și simplu erau intimidați de prezența doctorului, care, la urma urmei, era și patronul lor.

Apoi au început să încline din cap aprobator. Ba chiar s-au auzit murmure respectuoase de „Da, domnule."

— Bun. Și se pare că, pînă acum, v-a făcut plăcere?

S-a întors către mine, și zîmbetul a apărut din nou, însă de data aceasta nu tot atît de larg.

— Este a treia oară cînd vin, în trei zile, am spus, sprijinindu-mi cartea în poală. Dacă nu mi-ar fi plăcut, nu-i de presupus c-aș fi venit.

— Foarte bine. Atunci, vă voi vedea mai tîrziu.

Apoi a plecat, înainte ca altcineva să mai poată rosti vreun cuvînt.

---

1 *Ward* (Charles Brown, supranumit *Artemus*) (1814—1867): umorist american, cu mare succes în America și Anglia. Principala sa operă o constituie *Scrisorile umoristice*. (n.t.)

Cu toate acestea, după ce mi-am încheiat ședința de lectură, l-am găsit așteptîndu-mă la parter. Să fi fost închipuirea mea sau chiar am văzut interes în privirea cu care mi-a învăluit costumul de călărie bine mulat, pentru a reveni apoi ca să se uite drept în ochii mei? Era oare posibil să am puterea de a-l tulbura pe acest bărbat enigmatic? Mi-am spus că nu avea nici o importanță. În materie de excitare emoțională, Steven era tot ce-mi era necesar. Însă nu-mi puteam nega curiozitatea și, într-o oarecare măsură, chiar mă simțeam atrasă. Nathan emana un magnetism diferit de forța aspră, cordială, a tatălui meu și, fără-ndoială, total diferit de energia întunecată și romantică a lui Steven Cottor. Nathan părea cumva mai rece și, totuși, foarte puternic. Cînd l-am văzut acolo, așteptîndu-mă, am simțit un nod în gît și imboldul de a-mi iuți pașii.

O clipă, mi-a fost teamă. Știam cît se poate de bine ce făcusem cu Steven Cottor și cum mă simțeam cînd eram împreună cu el. Cunoșteam dulceața, căldura vulnerabilă și încîntarea pe care le deștepta în mine. Să fie oare posibil ca cineva atît de diferit să poată stîrni aceleași senzații, după o cunoștință de doar cîteva zile? Doream să fiu singură: aveam nevoie de timp pentru a-mi face ordine în gîndurile tulburate.

Doctorul se uita la volumul lui Artemus Ward.

— Presupun că este cel mai recent autor studiat actualmente în școli?

Zîmbetul lui era rece dar prietenos.

— Din cîte știu, președintele Lincoln obișnuia să citească lucrurile astea în biroul său, am replicat. Așa că bănuiesc că, într-o bună zi, vor ajunge să le introducă în școli.

— Am auzit și eu povestea asta, de la Santon, secretarul ministerului de război. Cred că ați făcut o alegere foarte bună. Spuneți-mi, totuși, pentru ce ați venit de trei ori în trei zile? Credeam că dumneavoastră și domnișoara Scott aveați să lucrați în ture.

— Așa mi-am închipuit și eu. Însă n-am mai avut nici o știre despre Amanda. Credeam că știți dumneavoastră ceva. Dacă n-am văzut-o, am mers singură înainte.

— Nu vă deranjează să faceți ore suplimentare?

— Decamdată, nu.

Am roșit ușor. Într-adevăr, nu mă deranja cîtuși de puțin. De fapt, mă bucurase prilejul de a fi ocupată, de a-mi umple gîndurile cu altceva, astfel încît să nu mă gîndesc la Steven Cottor. De cînd îl văzusem în noaptea de sîmbătă, nu mai auzisem nimic despre el. Presupun că-și închipuia că ar fi prea primejdios să-mi trimită un bilet.

Nathan spunea ceva despre cei doi Cottor-i și seara de sîmbătă. Cîteva clipe am avut neplăcuta impresie că-mi citise gîndurile. Apoi mi-am dat seama că, pur și simplu, îmi ceruse îngăduința să mă însoțească la balul lui Abel.

— Văd că ezitați. Vă temeți de tatăl dumneavoastră? Mă miră, din cîte-mi amintesc.

— Nu, numai că...

Nu știam ce să-i spun în legătură cu Steven.

— Nu vreți să spargeți boicotul familiei. Sam Rawles stă deoparte așa că toți ceilalți sînt solidari cu el? Haideți, nu fiți ridicolă. A sosit timpul ca cele două familii ale dumneavoastră să renunțe la războiul dintre ele. Nu ne ajută cîtuși de puțin, pe noi, ceilalți din oraș.

Dintr-o dată mi s-a luat o piatră de pe inimă. Ce glumă bună i-aș face tatei! Dacă mă va conduce Nathan McKay, cu greu ar putea tata să ridice vreo obiecție. Am replicat:

— Încă nu i-ați dat tatei nici un răspuns în privința fabricii, nu-i așa? Vreau să spun, dacă o veți vinde sau nu.

A clătinat aprobator din cap, ca și cu i-ar fi plăcut modul în care recunoșteam tăria poziției lui față de tata.

— Pînă acum, nu. Poate într-una din zilele săptămînii viitoare voi lua o hotărîre. I-am spus deja acest lucru tatălui dumneavoastră, dar puteți să i-l mai amintiți — dacă decideți ca sîmbătă să mergeți împreună cu mine.

— Cred că așa voi face. Vă mulțumesc pentru propunere.

I-am adresat un surîs amabil și o înclinare din cap, trecînd apoi pe lîngă el, spre trăsura ce mă aștepta.

În seara aceea, la cină, le-am spus tatei și mamei despre invitația doctorului McKay. Tata mi-a interzis imediat să accept. Mînia rece din glas și flacăra de ură din ochii lui m-au înspăimîntat din nou, și m-am cutremurat gîndindu-mă la ce s-ar fi întîmplat dacă ne-ar fi descoperit, pe Steven și pe mine, în grădină, atunci cînd ținea în mînă pistolul.

Cînd mama a încercat să-i stăvilească tirada, abia că s-a înfierbîntat și mai tare.

— Tu! a izbucnit. N-o să ascult nici un cuvînt de-al tău în apărarea Cottor-ilor. Să nu îndrăznești să...

— Nu le voi lua apărarea, a spus mama calm, de la celălalt capăt al mesei, ca replică la strigătele lui. Nu-i voi apăra. Pur și simplu constat cît de neghiob ești în privința acestei probleme, după douăzeci de ani.

— Ce-ai zis? aproape a urlat tata. (Ochii i se holbaseră de furie și se ridicase pe jumătate de pe scaun.) — Ar trebui să vin și să...

— Un neghiob. Douăzeci de ani. Un neghiob!

Mama repeta cuvintele pe același ton liniștit, și în cele din urmă și-au făcut efectul. Dintr-un pas, tata ajunse lîngă scaunul ei și, îngrozită, l-am văzut pălmuind-o peste față.

— Nu! i-am strigat.

Încercînd să-l trag la o parte, mi-am răsturnat scaunul și piciorul mi-a alunecat pe covor.

— Nu! am repetat.

Părea că nici nu mă observă. Nu puteam să-l urnesc, cum stătea așa, aplecat asupra mamei, cu mîinile ridicate, gata să-i lovească din nou obrazul, pe care apăruse deja o pată roșie. Pînă acum n-o văzusem niciodată speriată, însă de data aceasta în ochii verzi pe care-i înălța spre el, neajutorată, se citea frica. Chipul tatei devenise o mască. I-am văzut mușchii

încordîndu-se pentru o nouă lovitură nemiloasă și, fără să mă gîndesc, m-am azvîrlit asupra brațului lui, încercînd să-l rețin. Dar singurul rezultat a fost că el m-a îmbrîncit înapoi, cu o forță care mi-a tăiat respirația. M-am împiedicat de scaunele din spate, m-am izbit de perete și m-am prăbușit hohotind pe covor. Cîtva timp am rămas în așteptare, urmărind cum lacrimile mele făceau pe covorul stacojiu cercuri mici, de culoare întunecată.

Lovitura avea să se abată într-o clipă. Și probabil că-mi va veni și mie rîndul.

Dar n-a urmat decît tăcere, și apoi pași pe covor, după care s-a auzit ușa închizîndu-se. Mi-am ridicat privirile. Tata plecase, iar mama stătea palidă și zguduită, netezind în neștire mătasea unei mîneci a rochiei.

— Rușine, murmura. Ar trebui să-i fie rușine.

Mai tîrziu, în aceeași seară, am încercat s-o fac pe mama să-mi spună pentru ce-i ura tata pe cei doi Cottor-i, dar, ca de obicei, a rămas neclintită în fața întrebărilor mele.

— Într-o zi, vei ști, copilă, mi-a spus cu privirile pierdute în depărtare. Și va fi destul de curînd. Pînă atunci, ferește-te de tatăl tău cînd este stîrnit în halul acesta.

În seara asta, capotul, de un galben palid, o făcea să pară mai fragilă. Ne aflam în dormitorul ei. O ajutam să-și perie părul.

— Dar, pur și simplu, nu înțeleg *pentru ce*. De obicei tata nu-i așa. Niciodată nu l-am văzut atît de... nu știu... înnebunit, de parcă nu era el însuși!

În timp ce-i periam părul, îi urmăream fața în oglinda măsuței de toaletă, însă expresia ei nu s-a schimbat, atîta doar că a părut o idee mai mîhnită și mai obosită. Bărbia nu mai era fermă, iar ochii, strălucitori sub pleoapele

grele, mă priveau cu tristețe, astfel încît am regretat că reluasem discuția.

— Vei ști îndeajuns de curînd, a fost tot ce-a spus.

Apoi, a tras adînc aer în piept și s-a ridicat, stînd dreaptă în fața oglinzii, în mod vizibil înviorată.

— Bun!

O altă inspirație adîncă, și s-a întors cu fața spre mine:

— În mod cert, nu vei fi pregătită pentru seara de sîmbătă, dacă stai așa, aici. Cu ce ai de gînd să te îmbraci?

— Vrei să spui că m-aș putea duce la bal? Credeam...

— Cînd tatăl tău își va veni în fire, își va da seama că ești prea în vîrstă pentru ca el să-ți mai stea în cale. Iar doctorul McKay este un prieten prea valoros ca să-și permită să-l piardă — mai ales ca posibil ginere. La asta te-ai gîndit vreodată?

Întrebarea m-a luat prin surprindere, și m-am îmbujorat. Am simțit un imbold brusc să-i spun de Steven Cottor, însă am șovăit. Chiar dacă nu l-aș mai vedea niciodată pe Steven, farmecul zilelor și nopților petrecute cu el nu-mi putea fi luat, iar a vorbi acum despre asta ar fi echivalat cu a cerși simpatie, de care nu aveam nevoie și pe care n-o doream.

— Constat că te-ai gîndit, a spus mama cu înțeles. Ei, da, e bine să te gîndești la astfel de lucruri. Vei avea desigur mai multe cereri în căsătorie dintre care să alegi înainte de a spune „da" — doar dacă doctorul McKay nu cîștigă din prima încercare. Și s-ar putea ca acest lucru să nu fie deloc rău, dacă iau în considerare cele ce-am auzit despre el.

— Oh? (Eram curioasă.) — De fapt, eu n-am auzit nimic, cu excepția faptului că s-a îmbogățit foarte mult aici, în Grampian.

— Nu prea mulți au auzit și altceva în afară de asta, a replicat mama. Abia toamna trecută, pe cînd eram la Philadelphia, am aflat c-a mai fost căsătorit. Firește, am păstrat informația pentru mine, deoarece nu-mi plac bîrfele.

Am aşteptat. Dacă mama voia să-mi spună mai multe, avea s-o facă. Dacă nu, oricît aş fi insistat, n-aş fi putut să-i smulg vreo vorbă în plus.

— Din cîte-am auzit, se pare că doctorul McKay nu a fost întotdeauna atît de înstărit ca acum. Dacă e să-i dau crezare doamnei care-mi relatat faptul, familia McKay a pierdut o avere cînd trei dintre vapoarele lor de marfă s-au scufundat cu oameni cu tot. N-au recuperat nimic din încărcătură. Îşi plasaseră banii în construirea unui transatlantic cu aburi şi, bineînţeles, nici asta nu se putea sfîrşi cu bine. Nava s-a scufundat în cursul unei furtuni, la cea de a doua ieşire a sa pe mare. Şi nenorocirea s-a petrecut în acelaşi an în care doctorul McKay, care tocmai începea să-şi practice meseria, s-a însurat cu fiica unuia din grupul Liniei Navale Principale, una dintre puştoaicele acelea răsfăţate şi încăpăţînate, aşa cum îmi juram să nu ajungi niciodată.

S-a întrerupt şi mi-a aruncat o scurtă privire, înainte de a continua:

— Acea tînără domnişoară a primit lucrurile foarte rău cînd a descoperit că soţul ei, dintr-o dată, nu mai avea toţi banii pe care-şi închipuise ea că-i are. Deşi erau destui din partea propriei sale familii, fata dorea şi mai mulţi. A început să se amestece în activitatea lui medicală, îndemnîndu-l stăruitor să-i consulte numai pe prietenii ei bogaţi şi să mărească onorariul.

— Şi desigur, el a refuzat, am spus.

Îl cunoşteam pe Nathan McKay îndeajuns de bine pentru a şti măcar atîta.

Mama a zîmbit uşor.

— Nu numai că a refuzat, copila mea, dar a şi încetat să-i mai primească pe cei mai mulţi dintre pacienţii bogaţi, şi a deschis o clinică pentru săraci. Şi asta a declanşat adevăratele necazuri cu soţia sa. A fost un mare scandal, aşa mi s-a spus. Ea a-nceput să aibă de a face cu alţi bărbaţi, bînd prea mult şi declarînd oricui voia s-o asculte că făcuse o greşeală

căsătorindu-se „sub nivelul ei". Poate că-şi închipuia că-l va sili să se ruşineze şi să-şi schimbe purtarea, sau poate doar îşi manifesta dispreţul, însă oricare ar fi fost adevăratul motiv, fapt este că n-a avut succes.

— Ce s-a întîmplat?

— Ei, bine, într-o dimineaţă au găsit-o în casa de oaspeţi de pe unul din domeniile Liniei Navale Principale. Proprietarul a spus că o adusese acasă la el, în urma unui concert, pentru că nu se simţise bine. Ceea ce nu recunoştea era că ea luase obiceiul de a amesteca opiu în băuturile alcoolice pe care le consuma şi că se temuse să se întoarcă acasă la soţul său, în starea în care se afla. Cînd au găsit-o, în geantă avea trei fiole de laudanum.

Mama a făcut o mică pauză, luîndu-mi din mînă peria şi punînd-o pe masa de toaletă, după care a început să-şi împletească părul, aşa cum obişnuia în fiecare seară.

— De fapt, soţia lui nu murise, a continuat, însă nu fusese departe de asta. Cînd au găsit-o, nu-şi scosese rochia, ceea ce bănuiesc că l-a scutit pe proprietarul casei de unele explicaţii. Nu reuşeau s-o trezească. Îndată ce a aflat, Nathan McKay a internat-o într-un sanatoriu, a început procedurile de divorţ şi, imediat după aceea, a părăsit Philadelphia. Şi-a vîndut casa şi a donat jumătate din ce-a obţinut pentru îngrijirea pacienţilor din clinica lui; apoi, cu banii rămaşi, a venit aici. Restul îl cunoşti.

— Aşadar, este divorţat?

Mama a strîns uşor din umeri.

— Nu văd cum ar fi putut să împiedice asta. Ea i-a dat multiple motive, din cîte spunea doamna aceea. Nu era deloc pretenţioasă în ceea ce-i privea pe bărbaţii cu care petrecea, atîta vreme cît aveau bani. La vremea cînd s-a petrecut accidentul, cea mai mare parte a societăţii din Philadelphia o vorbea de rău. Iar el era invitat în case în care ea nu era primită — deşi,

așa cum mi s-a povestit, deseori nici doctorul nu avea timp să se ducă.

Un imbold brusc m-a îndemnat să întreb cum arăta prima doamnă McKay.

— Nu ca tine, fetițo, dacă asta vrei să știi. Avea un păr roșu ca flacăra și era subțire ca un băț.

— Amanda Scott! (Numele mi-a scăpat fără a-mi da seama).

— Ai perfectă dreptate, a spus mama. Înțeleg că-n vremea din urmă își petrece și ea diminețile la clinică, dînd ajutor în secția de femei.

Vasăzică, de-asta n-o văzusem pe Amanda la clinică! Probabil nu voia ca oamenii să poată face comparație... Mi-am adunat rapid gîndurile. Nu avea nici un rost să mă gîndesc la Amanda ca la o rivală. Abia dacă-l cunoșteam pe Nathan McKay și, cu siguranță, n-aveam să mă îndrept țintă spre el, numai pentru că părea să fie o partidă atît de bună!

Steven era la fel de bun. Și, ceea ce era mai important, eu eram propria mea stăpînă. Voi alege cînd voi considera eu că e momentul potrivit, nu mai înainte.

— Presupun că nu i-a folosit la nimic, spunea mama. Dacă îl vînează, este posibil ca înfățișarea ei să-i fie defavorabilă. Iar el te-a invitat pe tine, nu pe ea, pentru a-l însoți sîmbătă.

— Poate ne-a invitat pe amîndouă.

Am zîmbit gîndindu-mă la ce ar spune Amanda dacă m-ar vedea deja în trăsură, cînd ar veni împreună cu Nathan.

— N-ar face-o, dacă ar ști ce-i bine pentru el. Acum, du-te fuga la culcare. Mîine va veni croitoreasa cu cîteva metraje și ne vom uita împreună la rochiile tale, să vedem ce putem realiza într-un răstimp de trei zile. Zău așa! L-aș fi crezut capabil de mai multă considerație, nu să te invite atît de tîrziu. Dar presupun că este atît de ocupat, încît nici măcar nu i-a trecut prin minte că o femeie nu poate fi văzută, într-o ocazie ca asta, gătită cu ce-a mai purtat și înainte.

Clătinînd din cap cu o profundă dezamăgire, m-a îndemnat să plec. Dar m-a fulgerat un gînd și am simțit că-mi revin temerile:

— Și cu tata cum rămîne? Ce se-ntîmplă dacă...

— Nu, lasă-l în seama mea. Am eu grijă de asta. Crede-mă pe cuvînt că va deveni rațional. Te vei duce la bal și cu asta, gata!

Ziua de joi a trecut, cu croitoreasa dimineața, cu clinica după-amiaza, și cu o flecăreală anodină la cină, în cursul căreia tata nu i-a pomenit pe Cottor-i. Vinerea s-a scurs în mod foarte asemănător, căci *madame* Peret, croitoreasa mamei, dorea să realizeze ceva cu totul special pentru acel prilej și mi-a cerut să stau la probe aproape întreaga dimineață. Spre dezamăgirea mea, în acea după-amiază patul în care fusese Billy Joe Walker avea un nou ocupant, un individ subțiratic, cu chip pămîntiu, bandajat la cap. Cînd m-am interesat, ceilalți pacienți mi-au spus că piciorul lui Billy Joe se vindecase. Ghipsul îi fusese scos noaptea trecută, și azi-dimineață pornise înapoi, în susul rîului.

— Așa-i trebuie, a intervenit alt pacient, un bărbat solid, pe care-l chema Pete Brand și care-și pierduse un braț, într-un accident pe unul din șantierele forestiere. Aici n-ar mai fi dus-o bine. Asta merită, dacă-l necăjea mereu pe bietul Gould, așa-i bătrîne Gould?

Bărbatul n-a zis nimic. Stătea tăcut, aruncînd fulgere pe sub sprîncenele negre și stufoase, așa cum făcea întotdeauna. Chiar și cînd ceilalți rîdeau, expresia lui Gould nu se schimba decît cel mult îmblînzindu-se ușor.

— N-am dreptate, hei, Gould? l-a zgîndărit Brand iarăși. Da'-ți pare bine că bătrînul Billy Joe a-ntins-o. Poate că acum n-o să mai gemi și n-o să mai țipi în somn...

— Tacă-ţi gura! (Tonul lui Gould era coborît şi potolit, lipsit de expresie.)

— Oh! acu' nu mai suporţi, nu zău?

I-am întrerupt. Nu exista nici un motiv să înceapă o nouă bătaie:

— Cred că ajunge, domnule Brand. Suferinţa domnului Gould este propria sa problemă, şi sînt convinsă că lucrurile nu se aranjează dacă se fac glume pe tema asta.

În timp ce-mi reluam cartea pregătindu-mă să încep să citesc, mi s-a părut că zăresc o sclipire de apreciere în privirea fermă şi rece a lui Gould, dar totul n-a durat decît o secundă.

Cînd am plecat, sora de la birou, doamna Martin, m-a chemat la ea:

— Doctorul McKay a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră, mi-a spus. (Şi în privirea ei, cînd şi-a ridicat ochii spre mine, se citea clar invidia.) — Intenţiona să fie aici, pentru a vă spune el însuşi, dar dacă nu s-ar fi putut înapoia la timp, m-a rugat să vă comunic eu.

— Da?

Am fost surprinsă să descopăr o spaimă în glasul meu. Dacă nu era liber să meargă mîine la bal?

— Mesajul este că va veni mîine seară la dumneavoastră, cu puţin timp înainte de ora nouă. Ar fi vrut să fie ceva mai devreme, dar pur şi simplu era cu neputinţă, a spus.

Aştepta răspunsul meu, şi doar uitîndu-mă la ea îmi dădeam seama că era îndrăgostită de el. Doamna Martin era vioaie şi eficientă, probabil de aceeaşi vîrstă cu Nathan, şi purta o verighetă pe deget, dar nu te puteai înşela văzîndu-i strălucirea ochilor sau energia cu care-şi dădea spre spate părul blond. Privind-o, mă gîndeam cît de dureros trebuie să fie să ai pe cineva atît de aproape, şi totuşi prea departe pentru a ajunge la el. Şi cu toate acestea, nu puteam face nimic spre a uşura durerea acelei femei, decît să i-o ignor.

— Îl voi aştepta la ora nouă, am spus. Vă rog să-i comunicaţi asta din partea mea, cînd va reveni...

În seara aceea, cînd m-am dus la culcare, m-am gîndit cît de norocoasă eram că nu trebuia să sufăr din cauza lui Steven Cottor aşa cum suferea sora medicală a doctorului McKay de dorul acestuia. Încă nu aveam veşti de la Steven şi trecuse aproape o săptămînă întreagă. Spusese că trebuia să se ducă la Harrisburg, însă, din cîte ştiam, putea să fi şi dispărut de pe faţa pămîntului.

Cu toate acestea, avea să vină la mine. Spusese că se va înapoia în dimineaţa de după bal şi ştiam că atunci va veni la mine.

Capitolul 5

În dimineața de sîmbătă a picurat puțin, însă spre după-amiază ploaia încetase, aerul rămînînd proaspăt și curat. Mama și madame Peret reușiseră să-mi termine rochia. Făcusem o baie, liniștită și cu sufletul împăcat, bucurîndu-mă de senzația catifelată pe care un nou ulei parfumat i-o crea pielii mele. Cu o oră înainte de cină, Emily venise să-mi coafeze părul, și-l aranjase în inele moi, folosind fierul de ondulat. Apoi, periasem buclele, transformîndu-le în ondulații ce străluceau cu un luciu castaniu și-mi cădeau ușor pe umeri. După masa de seară, la care tata nu luase parte, venise timpul să îmbrac rochia a cărei confecționare necesitase atît de multe ceasuri de trudă.

— Păcat că madame Peret n-a putut fi aici, să te vadă așa cum arăți acum, a spus mama după ce coborîsem scara, venind în holul din față. Cred că s-a descurcat minunat. Stai acolo și întoarce-te, să te văd din spate, cum îți stă cu părul lăsat pe umeri.

În timp ce mama mă inspecta, eu îmi studiam imaginea reflectată în oglinda de perete ovală, de lîngă ușa de la intrare. Rochia ieșise mai mult decît doar mulțumitoare. Era dintr-o

mătase roz palid, croită cu un decolteu fermecător care-mi punea în valoare pieptul plin, abia lăsînd să se ghicească despicătura dintre sîni. Mijlocul era și el frumos ajustat, iar fusta se desfășura, bine scrobită, peste o turnură „Alaska", și cădea în falduri foșnitoare pînă la pardoseală. La rochia asta nu purtam nici un inel, ci doar o simplă camee de fildeș, prinsă strîns la baza gîtului printr-un lănțișor foarte subțire de aur, de care era fixată atît sus cît și jos. Aveam mănuși albe lungi pînă la umăr. Doctorul McKay trimisese o singură orhidee albă, pe care mi-o prinsesem pe rochie, sub umărul stîng. Efectul era extraordinar, și-mi dădeam seama că procedasem bine bazîndu-ne pe gustul doamnei Peret. În timp ce mă roteam cu pași mici, spre a mă întoarce din nou cu fața către mama, mă simțeam plină de îndrăzneală și cu inima ușoară. Vom vedea noi cum va încerca Nathan McKay, în seara asta, să facă pe omul de știință ocupat!

Pe neașteptate, l-am zărit pe tata în pragul ușii. Era îmbrăcat de gală, așa cum obișnuia pentru cină, însă aceasta se terminase de o oră. Te pomenești că tata intenționa să meargă la bal?

A bănuit la ce mă gîndeam. Spre ușurarea mea, a zîmbit vag.

— Arăți de-a dreptul splendid, Catherine, mi-a spus. Sînt convins că cei de acolo, de la Cottor, vor fi vrăjiți. Însă nu vor avea plăcerea de-a o vedea pe Claire, deoarece ea vine cu mine, la hotel. Le-am pregătit oaspeților o mică petrecere-surpriză în sala de bal. Dacă lucrurile devin plictisitoare la Vallamont, îi poți cere doctorului McKay să te aducă acolo pentru cîteva valsuri.

Ar fi trebuit să știu că avea să facă ceva de soiul ăsta! Tata nu putea sta liniștit dacă exista posibilitatea de a cîștiga o victorie asupra Cottor-ilor. Am fost din nou recunoscătoare cerului că nu-i spusesem nimic despre ce văzusem pe Vallamont săptămîna trecută, căci, fără îndoială, s-ar fi folosit

de informaţie împotriva lor şi mi-ar fi provocat nesfîrşite necazuri.

I-am întors totuşi zîmbetul, spunînd că eram încredinţată că în felul acesta mama se va bucura de o seară plăcută, în loc să stea acasă fără nici o treabă. Hotelul tatei avea, într-adevăr, o sală de bal excelentă, iar mîncarea de acolo era întotdeauna extraordinar de bună. În alte seri de dans, la hotel, supeurile servite după aceea, tîrziu la miezul nopţii, constituiseră zile de-a rîndul subiect de conversaţie pentru lumea bună din Grampian.

Tocmai atunci am auzit o trăsură oprind în faţa intrării principale. M-am uitat la ceas şi era aproape nouă.

— Trebuie să fie doctorul McKay, am spus.

Mama a sunat-o pe Emily, să-mi aducă eşarfa, căci seara era răcoroasă.

Tata m-a privit în linişte, ca şi cum am fi dispus de o mulţime de timp.

— Cred că ştii ce aştept de la tine, mi-a zis.

— Mi-ai explicat foarte clar, tată, da.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat:

— Atunci, asta-i tot. Sînt convins că doctorul va fi un însoţitor plăcut.

Mi-a făcut un semn cu capul, că pot pleca, şi s-a întors către mama, zorind-o să se îmbrace pentru a porni spre hotel.

Primele stele abia începuseră să scînteieze pe bolta întunecată a cerului, cînd Nathan m-a condus la trăsura ce ne aştepta. Aceasta era un cupeu închis, foarte elegant, de un negru lucios, cu ornamente de alamă sclipitoare şi avînd în faţă geamuri curbate. Era trasă de o pereche de cai negri nervoşi. Felinarele mari, de o parte şi de alta a cupeului, luminau interiorul tapiţat cu piele şi catifea de culoare roşie, iar vizitiul, îmbrăcat într-o uniformă de un cenuşiu închis, cu o şapcă militărească, ne-a deschis curtenitor uşa, arătîndu-mi unde să pun piciorul. În trăsură părea să domnească o linişte ciudată, pînă ce Nathan a tras geamul uneia dintre ferestrele

glisante laterale, spre a lăsa să pătrundă aerul proaspăt. Cînd s-a aplecat către mine pentru a ajunge la celălalt geam, lumina felinarelor trăsurii a alunecat pe faţa lui uşor bronzată, scoţîndu-i în evidenţă cîteva mici riduri la coada ochilor. Cu cravata albă şi cu gulerul proaspăt scrobit, emana atîta încredere în sine şi părea atît de plin de dezinvolt şi independent, încît mi-am spus că nici o femeie din lume nu i-ar putea rezista. În mod neîndoios, cînd ochii aceia albaştri s-au întors de la fereastră învăluindu-mă într-o privire admirativă, şi cînd plini de o lumină vibrantă şi strălucitoare i-au întîlnit pe-ai mei, m-am înfiorat de plăcere. În momentul acela am înţeles cum de avusese atîta succes aici, şi pentru ce oamenii lui voiau să muncească cu atîta rîvnă. Magnetismul său inspira ceva ce mai simţisem şi înainte, în clipele în care mă aflasem alături de el — o forţă şi o hotărîre irezistibilă. Nu era acelaşi sentiment pe care mi-l trezea Steven Cottor şi totuşi, în timp ce Nathan discuta cu mine în amurgul acela, în drum spre Vallamont, am început să simt că şi el ar putea deştepta în mine aceleaşi dorinţe.

Pe drum, am vorbit despre multe lucruri, dar eu eram atît de covîrşită de tumultul emoţiilor ce mă stăpîneau, încît abia dacă-mi amintesc frînturi de conversaţie. Ţin minte totuşi ce a spus Nathan pe cînd părăseam cîmpia deschisă de la poalele Vallamont-ului, intrînd pe drumul de pietriş care urca, prin pădure, pînă în vîrf.

— În seara aceasta am făcut un prim pas, a constatat, uitîndu-se la mine, iar apoi la copacii din faţa noastră.

— Aşa credeţi?

Aşteptam să continue. Habar nu aveam ce voia să spună cu asta, dar bănuiam că se referea la noi doi, şi am fost surprinsă de cît de bine m-a făcut să mă simt gîndul acesta.

Dar, în mod evident, în clipa aceea nu era în toane romantice.

— Ceea ce trebuie să facem, a declarat împreunîndu-şi vîrfurile degetelor, este să oprim războiul acesta nebunesc

pe care-l poartă familia dumitale cu cei doi Cottor-i. Din poziția Rawles-ilor, sînt convins că nu vedeți mare lucru, dar dușmănia asta înveninează întreaga zonă. Un om este prieten ori cu Rawles-ii, ori cu Cottor-ii — așa se pare. Nu poți fi prietenul amîndurora. Chiar și oamenii *mei* sînt supuși unor presiuni, ca să treacă de o parte sau de alta. Îți dai seama cît timp, cîtă energie și cîți bani se risipesc aici, în valea asta, doar pentru că doi oameni se urăsc unul pe altul?

— Mă bucură — am replicat pe un ton cam tăios — să crezi că faptul de a te însoți în seara aceasta slujește un scop util.

De cum rostisem cuvintele, le-am și regretat. Într-adevăr, nu era corect din partea mea să vorbesc în felul acesta. Am dres-o cum am putut mai bine:

— Dar, pur și simplu, mă bucur că mă aflu aici.

Vorbindu-i, zîmbeam, iar el mi-a întors surîsul, deși mi-a aruncat o scurtă privire cercetătoare.

— Ei, bine, asta este desigur valabil și pentru mine. E de la sine înțeles. Nu obișnuiesc să-mi pierd timpul acolo unde nu-mi place societatea. Sînt prea ocupat pentru așa ceva.

Și a reînceput să vorbească despre districtul nostru, despre interesul manifestat de președintele Grant față de bogățiile sale forestiere, despre cum ar putea fi ajutat să se dezvolte, devenind un mare centru comercial, dacă cherestegiii noștri înstăriți ar avea măcar prevederea de a forma un cartel și de a-și face simțită influența la Washington. Împreună — spunea — nu exista aproape nimic ce n-ar fi putut obține de la Congres. Singurul lucru necesar ar fi fost ca fiecare om să aibă curajul să-și folosească banii și simțul politic pentru a ști încotro și ce trebuie făcut pentru dezvoltarea ținutului. Valea Susquehanna ar putea deveni o sursă permanentă de bogăție, dacă oamenii s-ar ocupa de asta de pe acum. Dacă n-o vor face, ar însemna ca totul să mai dureze douăzeci de ani, posibil chiar treizeci, pînă ce pădurile vor dispărea, și atunci Grampian-ul n-ar mai fi nimic altceva decît un oraș de fermieri, ca atîtea altele de-a lungul rîului.

— Atunci vei avea patruzeci de ani, Catherine, mi-a spus. Asta este ceea ce dorești?

Simțeam aerul proaspăt cu mireasmă de pin, pătrunzînd în trăsură, și auzeam răsuflarea ușoară a cailor, în timp ce pietrișul scînteia sub roțile de lemn. M-a străfulgerat gîndul că niciodată nu mă gîndisem cu adevărat la ce mi-aș dori peste douăzeci de ani, sau măcar peste cinci ani de-acum încolo. Presupusesem că voi fi căsătorită, îmi închipuisem că voi avea de condus o gospodărie mare, așa cum făcea mama mea, și că voi fi ocupată să întrețin relații cu persoane importante și să cresc copii. Însă niciodată nu mă oprisem să mă întreb dacă doream sau nu aceste lucruri. Știam doar că nu intenționam să mă las tîrîtă fără voie în ceva ce nu-mi doream. Posedam curajul și inteligența necesare pentru a împiedica să mi se întîmple așa ceva — eram absolut convinsă.

Am replicat:

— Presupun că nu. De fapt, nu m-am gîndit la asta.

A zîmbit ușor:

— Bănuiesc că nici n-a fost nevoie. Dar vino încoace și privește drept înainte, spre casa lui Abel Cottor. Îi poți întrezări silueta printre copaci.

M-am tras mai aproape de el, pe canapeaua de piele, și am privit afară, prin geamul curbat al ferestrei din fața a trăsurii, către conturul întunecat al Castelului lui Cottor. La toate ferestrele celor patru etaje ale clădirii erau aprinse lumini, scoțînd din umbră porțiuni de ornamente arhitecturale mediteraneene ce-i dădeau aspectul unei vile din Nisa, sau poate din Spania. Însă cea mai izbitoare caracteristică era înaltul turn medieval care, în partea de jos, oferea o intrare impunătoare. Uriașa ușă dublă era larg deschisă, lăsînd să se reverse afară valuri de lumină și îngăduind să se zărească în interior mulțimea de rochii colorate. Mult deasupra acestei intrări strălucitoare, se deslușea silueta copleșitoare a marelui turn, într-un întuneric total, cu excepția sclipirilor provenite de la calea ferată. Turnul făcea un contrast sumbru,

aproape sinistru, cu veselia luminoasă a restului ciudatei clădiri singuratice.

M-am gîndit la Steven. Cînd aveam să-l revăd? Şi ce-i voi spune? Părea imposibil ca, după simţămintele pe care le avusesem pentru el abia cu o săptămînă în urmă, să mă port cu răceală, şi totuşi, poate că, în perspectivă, va trebui să ne verificăm sentimentele unuia faţă de celălalt. Ştiam că-mi plăcuse să fiu împreună cu el, să mă bucur de căldura iubirii lui. Dar, în momentul acesta, îmi plăcea să stau alături de Nathan, deşi abia dacă ne atingeam unul pe altul. În cazul lui Steven, să fi foat vorba doar de atracţie trupească? — mă întrebam. Şi în ceea ce-l privea pe Nathan McKay... ce anume? Nu puteam spune.

Trăsura a ajuns la aleea circulară şi s-a oprit în faţa intrării impunătoare. Nu ne-a ieşit nimeni în întîmpinare, aşa că Nathan a deschis uşa cupeului şi m-a ajutat să cobor. Intrînd în hol, ne-am uitat după cineva care să ne salute, dar, iarăşi, nimeni nu părea să vină spre noi. Din încăperile vaste, de o parte şi de alta a holului, ieşeau diverse persoane, şi am văzut cîteva perechi urcînd o scară mare, circulară, aflată la celălalt capăt al sălii. Însă aceştia erau oaspeţi, în mod evident mult prea ocupaţi să admire decorul extravagant, decît să ne ia pe noi în seamă. Auzeam muzica răsunînd din susul scării, ceea ce însemna că sala de bal se afla la etaj.

Nathan m-a condus înăuntru, trecînd pe lîngă fotoliile din lemn sculptat, asemănătoare cu nişte tronuri, aflate în holul de intrare. Am păşit pe parchetul lustruit, din lemn de mai multe esenţe, alcătuind felurite desene. În camerele din stînga şi din dreapta noastră strălucirea numeroaselor lămpi cu ulei, bogat ornamentate, revărsa valuri de lumină asupra petrecerii oferite de Abel Cottor oaspeţilor săi. Încăperea din dreapta conţinea un careu de mese încărcate cu sticle de toate formele şi culorile. În mijloc, căruia se afla un bărbat ocupat cu scoaterea dopurilor sticlelor de şampanie şi cu umplerea paharelor invitaţilor care mişunau în jurul său. În cealaltă cameră, mai multe mese înşirate în lungul pereţilor

erau pline cu felurite de mîncăruri de o mare diversitate. Am zărit un bărbat care purta o bonetă de bucătar pe cap, tăind în felii o friptură formidabilă, în timp ce multe persoane, cu farfurii în mînă, se serveau singure cu porţii din uriaşe şunci, din curcani şi homari, din grămazi de legume şi salate, sau — în celălalt capăt al încăperii — dintr-un morman de prăjituri care părea tot atît de înalt ca şi oaspeţii. Îmi închipuisem că unele etalări de mîncăruri, la dineurile oferite de părinţii mei, fuseseră dovadă de risipă, însă nu erau nimica în comparaţie cu ceea ce vedeam aici!

Pe toţi pereţii atîrnau picturi imense: peisaje înverzite, vînători încărcaţi cu vînat, dansatoare, naturi moarte cu fructe şi flori. Pe stîlpul spiralat de la picioarele scării, o statuie de bronz, în mărime naturală, reprezentînd un păstor din epoca elisabetană, îşi descărca un corn al abundenţei în propria gură, ca pe o ploscă. Deasupra cornului se afla un glob de sticlă şlefuită, rămas din ceea ce trebuie să fi fost o lampă cu gaze — dacă Abel avusese vreodată o conductă de gaze.

— Eşti impresionată? m-a întrebat Nathan în timp ce urcam scara.

— E ridicol, nu-i aşa? Cu ce are aici, în noaptea asta, ar putea hrăni întregul oraş.

Chiar în vreme ce rosteam cuvintele, trebuia totuşi să recunosc că aşa-numitul castel era fascinant, în ciuda ostentativei etalări de bogăţie.

La etaj, aproape că o sută de perechi se risipiseră pe vasta întindere a sălii de bal ce părea să ocupe întregul cat. Cînd am intrat, muzicanţii continuau să cînte, dar în momentul acela nu prea i-am băgat în seamă. Oricît aş fi încercat să gîndesc altfel, în momentul în care am păşit în sală, toată atenţia mi s-a concentrat asupra mulţimii de dansatori. Oare Steven se afla printre ei? Stăteam ca în transă, uitînd orice altceva, timp de cîteva clipe cît am cercetat cu privirea încăperea.

Dar Steven nu era acolo. Deşi nu mă aşteptasem să-l văd, m-am simţit dintr-o dată obosită.

— Ești palidă. Nu ți-e bine?

Nathan îmi atingea brațul, sprijinindu-mă, și mi-am recăpătat puterile.

— Probabil am urcat scara prea repede. Acum mă simt perfect.

— Bravo. Iată, în fine, și gazda noastră.

Și, într-adevăr, Abel Cottor venea spre noi, cu un zîmbet de bună-primire bine exersat. Fața lui tăbăcită, aproape ca aceea a unui indian, și părul său de un cenușiu amintind de culoarea fierului erau întocmai așa cum le țineam minte. De fapt, întreaga lui înfățișare era neschimbată, doar că-și pusese o cravată albă și o haină de gală. Mă simțeam vulnerabilă, fiindcă știa că trăsesem cu urechea, sîmbăta trecută. Cu toate acestea, mi-am încordat nervii. Cunoșteam ceva ce era primejdios pentru el, și păstrînd secretul, îi făceam un serviciu. El era cel care trebuia să se teamă de mine, și nu invers.

L-a întîmpinat pe Nathan cu căldură, dar cînd s-a întors către mine, și-a schimbat purtarea:

— Mă miră să te văd aici. Ești fiica lui Sam Rawles, nu-i așa?

Nu era o întrebare, după felul de a rosti cuvintele. M-am simțit vag stînjenită de modul în care mă cîntărea din ochi, ca și cum rochia de care fusesem atît de încîntată n-ar mai fi existat. Dar am gonit această senzație.

— Chiar sînt. Și ne-ați trimis o invitație, așa că nu văd pentru ce vă prefaceți a fi mirat. De fapt, îmi amintesc că am primit-o sîmbăta trecută, în cursul dimineții.

Tonul meu era amabil. Îi urmăream expresia feței, să văd ce efect va avea referirea mea la ziua de sîmbătă. N-a avut nici unul. Atîta doar, că a părut mai sigur pe sine.

— Am trimis-o, într-adevăr. Sper că vă place aici, sus. E o priveliște drăguță de la balcoanele din față, dacă doriți puțin aer. Iar dacă nu vă place muzica, la etajul al doilea sînt jocuri. Trebuie doar să urcați treptele din turnul de colo.

Arăta spre o ușă din partea cealaltă a camerei, între cele două uși cu geamuri ce se deschideau spre două balcoane. Apoi a adăugat, ca din întîmplare.

— Steven este sus, la etajul al treilea, se îmbracă. Tocmai s-a înapoiat de la Harrisburg, acum cîteva minute. Cînd va fi gata, presupun că va prelua primirea oaspeților, și poate că atunci voi avea o mică șansă să discut cu dumneata, doctore, și să-ți propun o mică afacere.

— Sper că asta poate aștepta pînă luni, nu crezi, Abel?

În timp ce Nathan continua, amabil, să amîne invitația lui Abel Cottor, gîndurile mele au pornit într-un vîrtej rapid. Steven se afla aici! Tocmai revenise de la Harrisburg, străbătînd cale de aproape o zi. Ce va spune cînd mă va vedea aici? Întrebările îmi roiau prin minte, tulburîndu-mă mai mult decît sentimentele pe care le ținusem sub control întreaga săptămînă. Oare așteptase să mă revadă în seara asta, îi fusese dor de mine, căutase o posibilitate de a se întoarce mai repede la Grampian?

Mi-am recăpătat brusc stăpînirea de sine, readusă la realitate de glasul ferm și calm al lui Nathan:

— De ce să nu aruncăm o privire la priveliștea aceea pe care ne-o laudă Abel? Ne vom face o idee dacă va avea noroc cu vînzarea parcelelor lui.

Și m-am pomenit străbătînd împreună cu el pardoseala sălii de dans bine luminată, salutînd automat, printr-o înclinare a capului, persoanele pe care le cunoșteam. Unele dintre ele fuseseră săptămîna trecută la dineul tatei, și păreau mirate să mă vadă, însă mirarea se preschimba într-un surîs plin de înțeles cînd îl observau pe Nathan. Doctorul îi saluta și el pe cei pe care-i cunoștea, prezentîndu-mă oaspeților de vază, pe care bănuia că nu-i întîlnisem pînă atunci.

— Iată, acela este Garrison, congresmanul din nord, și Farber, cel care construiește noua tăbăcărie din josul rîului, și, poftim — senatorul Vandenseer însuși! Abel a reușit să

adune la el o adevărată pleiadă de personalități. Presupun că pe tatăl dumitale îl va interesa să afle asta.

Ajunsesem la ușa deschisă spre una dintre terase, unde aerul era mai răcoros. Simțeam că trebuia să dovedesc că-i ascultasem vorbele:

— Foarte probabil ca, mai spre seară, toți aceștia să se ducă la hotelul tatei, am spus. Tata are propria lui orchestră angajată pentru toată noaptea și, fără îndoială, a răspîndit știrea că se așteaptă să-și vadă acolo toți prietenii.

— Chiar așa? Nu-mi spusese. Dar bănuiesc că a lăsat asta în sarcina dumitale.

Și iată-ne afară, pe balcon, în fața unei priveliști care mi-a transformat răspunsul aproape într-o șoaptă. În depărtare, spre orizont, se zărea lanțul de munți Bald Eagles, și panglica lată a rîului Susquehanna lucind, argintie, în lumina lunii ce răsărea. Mai aproape de noi, pe malul rîului strălucitor, se vedeau luminile orașului Grampian: ferestre mici cu sclipiri galbene, printre petele de lumină rece aruncate de lună pe copaci și acoperișuri. Și mai departe, dincolo de munți, se înșirau alți și alți munți, iar dincolo de ei erau stele.

În momentul acela am știut, am simțit cu o certitudine de nestrămutat, că această casă și cu mine eram legate una de alta. Ciudatele sentimente pe care le încercasem în anii trecuți, cînd mă uitasem la acum pierdutul Vallamont, îmi reveneau copleșitoare. Înțelegeam perfect cum trebuia să se simtă Abel cînd își vinde părți din munte, pentru că, dacă ar fi fost al meu, știam că m-aș fi luptat, pe viață și pe moarte, pentru a nu fi nevoită să cedez nici măcar un singur acru de pămînt. Îmi doream acest munte, voiam să pot sta aici și să privesc în vale, ori de cîte ori aș fi avut poftă; să urmăresc de aici cum se schimbă anotimpurile, să văd copacii trecînd de la verde la roșu auriu și apoi la alb, odată cu zăpada iernii și apoi, la proaspătul verde-gălbui al primăverii...

Deodată, mi-am dat seama că Nathan nu mai admira priveliștea, ci se uita la mine. La lumina lunii, obrazul lui părea ceva mai întunecat, și ochii pătrunzători mă priveau cu o sclipire mai rece.

— Dacă și lor le place tot atît de mult cît dumitale, Sam Rawles va pierde lupta.

A arătat spre marginea luminilor din Grampian, acolo unde hotelul tatei — *Parcul Cerbilor*, care, de la distanța aceasta, părea un mic dreptunghi strălucitor și elegant — se înălța ca un rival al castelului Cottor-ilor.

— Crezi că tatăl dumitale ne poate vedea de acolo, de jos?

— Mă îndoiesc că se uită încoace, am spus.

Din nu știu ce motiv, în momentul acela îmi doream cumplit de tare ca Nathan McKay să mă sărute și apoi să mă ducă undeva unde să fiu în siguranță. M-am apropiat de el și am privit în ochii lui, sperînd că-mi va ghici gîndul... dar tocmai atunci s-au auzit glasuri în spatele nostru, și cîteva perechi au ieșit pe balcon să admire priveliștea.

Am revenit în salon, să dansăm. McKay se mișca ușor și, în timp ce valsam fără a ne atinge trupurile, eram conștientă că-i făcea plăcere. Îmi plăcea și mie. Cu toate acestea, sub sentimentul de calmă fericire exista presimțirea a ceva rău, căci știam că în orice clipă Steven va intra, mă va vedea, îmi va cere să dansez cu el, și atunci zbuciumul va reîncepe. De două ori fusesem cît pe-aci să-i cer lui Nathan să plecăm, dar, de fiecare dată, el începuse să vorbească despre altceva și pierdusem prilejul.

Acum, muzicanții făcuseră o pauză. Am aplaudat politicos, apoi m-am întors, pentru a treia oară, spre Nathan:

— De ce nu ne luăm la revedere acum, ca să ne ducem la tata, pentru o oră-două? Sînt convinsă că ar aprecia gestul.

Dar ochii lui Nathan erau ațintiți pe ceva sau pe cineva din spatele nostru. Am auzit un glas și, cu un junghi în inimă, mi-am dat seama că era prea tîrziu.

— Bună-seara!

Era Steven, brun, zvelt, și mișcîndu-se rapid, cu ușoara iritabilitate pe care-o remarci la o persoană de mult obișnuită să i se facă pe voie.

— Doctorul Nathan McKay, cred. Sînt Steven Cottor. M-a trimis tata să am grijă de doamna, cît timp discută el cu dumneavoastră jos, în bibliotecă. Îmi dați voie? Lui Abel îi displace să fie nevoit să aștepte.

Nathan l-a privit, cu un calm de gheață:

— I-am explicat deja tatălui dumneavoastră că nu am a-i spune nimic pînă luni. De fapt, doamna și cu mine tocmai plecam.

— Oh, atît de curînd? Și eu, care mă așteptam să-mi acorde măcar un vals, și poate să dea împreună cu mine o raită prin încăperile de joc de sus. Sînteți siguri că trebuie să plecați?

Vorbind, se uita țintă la mine, și magia întunecată a privirii sale m-a pus imediat în gardă. Voiam să înfrunt acea putere a lui Steven Cottor. Și totuși, doream să nu fiu nevoită să trec printr-o asemenea încercare.

Ezitam, dar o întîlnire întîmplătoare m-a scutit de a mai lua o hotărîre. Amanda Scott, cu părul ei roșu prins pe creștet într-un coc elegant și îmbrăcată într-o rochie deloc neatrăgătoare, dintr-o mătase verde ca pădurea, s-a alăturat grupului nostru începînd să-l monopolizeze pe „domnul M.", vorbindu-i despre clinică și ceea ce făcuse ea acolo. McKay era politicos, și cînd muzicanții au reînceput să cînte, Amanda pur și simplu i s-a strecurat în brațe și l-a tras, cu ea, pe ringul de dans. El a acceptat cu un zîmbet îngăduitor, executînd cîțiva pași. Apoi s-a scuzat pentru o clipă și s-a înapoiat la mine, luîndu-mă deoparte.

— A trudit din greu la clinică, mi-a spus. Și a venit aici cu tatăl ei, așa că, realmente, n-a dansat deloc. De ce nu profiți de oferta tînărului Cottor, ducîndu-te să vezi cum este aranjat totul? Te interesează casa. Mi-am dat seama de asta de cînd am venit. Te voi găsi din nou aici peste aproximativ

o jumătate de oră, și atunci vom pleca la petrecerea de la hotel. E-n ordine?

Am înclinat capul afirmativ. Totul părea atît de rațional. Era o prostie din partea mea să-mi fie teamă. I-am zîmbit lui Nathan, apoi m-am întors către Steven spre a-l saluta, pentru prima dată de cînd făcusem dragoste cu el, în urmă cu o săptămînă.

— Dispunem de o jumătate de oră, i-am spus.

— Trebuie să-ți vorbesc. Dacă nu avem decît o jumătate de ceas, atunci hai să n-o pierdem dansînd.

Și m-a condus spre ușa scării ce suia în turn — o spirală îngustă din fier forjat. Am urcat un etaj, apoi încă unul.

— Cel de care tocmai am trecut — nu era etajul cu camerele de joc? l-am întrebat.

— Corect — mese cu postav verde, o roată de ruletă, zaruri, cărți de joc. Poți spune că le-ai văzut.

Deja deschidea ușa către al treilea etaj, invitîndu-mă să intru. Coridorul de intrare era luminat doar de o mică aplică, și covorul de un roșu întunecat părea oarecum rugos. Pereții erau acoperiți cu tapet — un model cu benzi de culori asortate, care mi s-a părut destul de țipător, ceea ce am și spus.

— E gustul lui Abel, m-a informat Steven. A decorat etajul ăsta ca pe un lupanar. Aici își ține femeia — chiar la capătul coridorului, ultima ușă pe stînga. Te-ai mirat de ce n-ai văzut-o jos? Este maniera lui Abel de a fi respectabil în seara asta, astfel încît să le fie pe plac tuturor oaspeților, spre a-i face să devină cumpărători de terenuri.

Vorbea tot atît de iute pe cît de repede mergea și, în momentul în care-și încheie fraza, se opri, scoase o cheie din buzunar și descuie o ușă pe dreapta culoarului — singura pe care o puteam vedea.

— Vino înăuntru, pînă nu ne vede cineva.

A închis ușa și a răsucit cheia mai înainte ca eu să-mi dau seama ce făcuse, căci mă uitam la încăperea în care mă aflam. Razele lunii se revărsau dintr-un plafon înalt, alcătuit

în întregime din panouri de sticlă, învăluind un pat imens, cîteva canapele și un șemineu lipsit de foc. Cascada de lumină rece transforma totul — mobilierul, patul, pe Steven și pe mine. O clipă, m-am simțit ca o statuie, văzînd strălucirea în care-mi îmbrăca rochia și pielea netedă a brațelor, cînd Steven mi-a tras ușor în jos mănușile. Apoi am simțit valul cald de pasiune pe care știam că-l ținusem ascuns vreme de șapte zile și șapte nopți. Trebuia să lupt împotriva lui, trebuia să-l înving cu toate puterile mele. Am strîns din dinți și, depărtîndu-mă de el, am spus pe un ton cît am putut de aspru:

— Așadar, ai de gînd să mă întîlnești în mod regulat, o dată pe săptămînă, fără ca măcar să-mi vorbești în restul timpului? Trebuie să-ți mărturisesc că te găsesc cam rupt de realitate.

— Hai să nu pierdem timpul cu joaca. Potrivit ordinului lui Abel, am plecat la Harrisburg duminică, de cu ziuă. Toată săptămîna n-am văzut pe nimeni, decît legiuitori lacomi și plicitisitori, fiecare din ei foarte convins că votul său va fi mai valoros decît al altuia pentru ceea ce dorim noi. M-am tîrguit ca un căruțaș pentru garanții și drepturi funciare, împărțind mită, favoruri meschine și slujbe, pînă mi s-a făcut greață de întreaga afacere. O săptămînă întreagă. Și totul pentru o mînă de voturi care vor... ei, gata, să lăsăm asta. Să zicem doar că e ceva ce vrea Abel, de acord? (Glasul i s-a îndulcit.) — M-am gîndit la tine.

S-a apropiat de mine. În lumina lunii, gropița din bărbie, acolo unde-l sărutasem în urmă cu șapte zile, părea mai adîncă. Ochii negri îi erau învăluiți într-o ceață argintie. Brusc, m-a cuprins din nou teama.

M-a luat de mînă, blînd, dar ferm:

— Nu mă prostești tu pe mine, Catherine. Te-am văzut acum o săptămînă și te revăd astăzi, și pot afirma că ești a mea. Doar nu te așteptai ca săptămîna trecută să-ți trimit acasă un mesager, cu un bilețel de la Harrisburg?

Încă îi mai rezistam:

— Despre ce voiai să-mi vorbești?

— Toate la timpul lor, a replicat. Mai întîi, te vreau.

Ochii mi s-au mărit de uimire.

— Nu-mi închipui că vorbești serios. Nu aici.

Eram mirată, însă și de-a dreptul șocată cînd mi-am dat seama cît de mult mă excita însăși ideea aceasta.

Mîinile lui continuau să-mi țină mijlocul, iar el privea în jos, la sînii mei, admirîndu-i, însă fără a-și trăda tulburarea.

— Ai o rochie drăguță, Catherine. N-aș vrea s-o stric. Scoate-o.

— Nu ești în toate mințile, am protestat. Sînt așteptată jos din clipă în clipă.

Acum eram înnebunită de dorință, dar încercam să mă stăpînesc.

— Nu sînt nici cinci minute de cînd ai ieșit de sub escorta doctorului tău. Avem destul timp. Scoate-ți rochia.

— Nu.

— Ba da. Îmi aparții. Chiar dacă n-ai admite asta în public, acum, că sîntem singuri, mi-o vei dovedi.

M-a tras spre el și mi-a acoperit buzele cu ale sale. Mă zbăteam să mă eliberez, încercînd cu disperare să nu-i răspund cu patima pe care mi-o cerea. Dar el mi-a întredeschis buzele. Am cedat și, brusc, nu m-am mai putut reține. M-a sărutat pătimaș, cu nesaț, dîndu-și bine seama de efectul produs asupra mea, din felul cum mă agățam de el. Eram total neajutorată, plină de dorință, incapabilă să mă înfrînez.

Timpul a părut că stă în loc. Într-un tîrziu, mi-a dat drumul și, ținîndu-mă la distanță de un braț, m-a privit adînc în ochi:

— Te vreau, mi-a spus. Și mă vrei și tu. N-am dreptate, Catherine?

Nu puteam vorbi. Ardeam de rușine și de dorință, și-mi simțeam trupul tremurînd.

— Mă dorești, a insistat. Spunea-o tu însăți. Mă vrei. Îmi aparții.

— Te... vreau. Îţi aparţin.

Mîinile lui erau deja la spatele rochiei mele, descheindu-mi copcile. Aş fi vrut să-l opresc, dar nu eram în stare. În curînd, rochia mea zăcea pe covor — un nor roz-argintiu. I-a urmat juponul. Mai înainte de a mă dezmetici, stăteam în picioare în faţa lui, goală.

— Repetă: te doresc.

În timp ce lacrimi tăcute mi se strecurau printre gene, i-am repetat cuvintele.

În împrejurarea aceea, Steven m-a posedat ca şi cum nu s-ar fi gîndit la nimic altceva decît la propria-i plăcere. Nici măcar nu s-a ostenit să se dezbrace, sau să mă vîre sub cuverturile de pe pat. Îmi era ruşine, chiar şi în timp ce îmi smulgea ţipete de plăcere.

Însă, sub durerea înjosirii, puternicul şi dulcele chin al dorinţei creştea întruna, pînă ce, în cele din urmă, cînd l-am simţit cutremurîndu-se şi gemînd, m-am simţit şi eu eliberată.

În vreme ce mă îmbrăcam, nu mă puteam uita la el, deşi îi simţeam ochii plimbîndu-se pe trupul meu. Îmi displăcuse profund ceea ce mă silise să fac, uram modul în care mă obligase să-i cedez şi să-l doresc, după cum mă uram şi pe mine pentru că-i răspunsesem. Cîte planuri îmi făurisem, şi acum, ce se alesese din ele? Mă trădasem pe mine însămi. „Da", riposta un glas înlăuntrul meu, „dar făcusem ceea ce doream şi eu, nu-i aşa?" Am scuturat din cap. În momentele acelea nu eram capabilă să-mi clarific sentimentele. M-am îmbrăcat repede, oarecum mirată să constat că, deşi mă simţeam sleită de forţe, mîinile încă mi se mişcau iute şi cu îndemînare.

Cînd am fost gata, el s-a uitat la ceas, cu un început de surîs:

— Mi-e teamă că ne-am cam consumat timpul. (Glasul îi era încărcat de ironie.) — Vreau totuşi să-ţi arăt celălalt motiv pentru care te-am adus aici sus.

— Te urăsc, i-am spus. Să nu te mai văd niciodată!

— Nu aşa gîndeşti. Nu poţi sta departe de mine, după cum nici eu nu pot rămîne departe de tine. Nici unul dintre noi nu voia să ne oprim, şi tu ştii bine asta. Te-am dorit toată săptămîna. Dac-ar fi fost după mine, am fi petrecut noaptea împreună, aici. Dar, nu! Vii la noi însoţită de un alt bărbat şi-mi acorzi o jumătate de oră din timpul tău. Şi te aştepţi să fiu recunoscător că te dansez un vals, ca pe urmă să-l bat uşor pe umăr pe celălalt bărbat şi să vă urez amîndurora noapte-bună? Nici să nu-mi vorbeşti despre aşa ceva. Ia uită-te la asta. Abel mi-a spus c-ar trebui să ţi-o arăt.

— Nu vreau să mă uit la nimic. Vreau doar să mă duc jos şi să plec de-aici.

Dintr-o dată, camera, cu lumina ei rece, ciudată, mă deprima cumplit.

A ridicat din umeri:

— Cum doreşti. Dar, realmente, ar trebui s-o citeşti. Explică o grămadă de lucruri.

Ţinea în mînă un plic, cu hîrtia îngălbenită de vreme.

Am scuturat din cap, incapabilă să accept orice-ar fi fost. Tot ce voiam era să plec. M-am îndreptat către uşă.

— Este ultima dată cînd te mai văd, Steven, am spus în cele din urmă. Ceea ce ai...

Mi-a retezat vorba:

— N-am de gînd să-ţi mai ascult protestele. Îţi vei schimba părerea destul de curînd. Acum, dacă vrei să te duci, propun să plecăm împreună.

Prea istovită ca să-i mai dau replica pe care-o merita, m-am mulţumit să-i întorc spatele şi am deschis uşa.

Cînd am reintrat în sala de bal, l-am văzut pe Nathan dansînd tot cu Amanda Scott. Amîndoi surîdeau, prinşi într-o conversaţie însufleţită. Mă simţeam de parcă aş fi fost cu cincizeci de ani mai bătrînă decît fiecare din ei.

Capitolul 6

Încă îmi mai tremura inima cînd Nathan m-a condus la trăsură, ajutîndu-mă să urc în interiorul liniștit, cu tapițerie moale, în care doar cu atît de puțin timp în urmă mă simțisem atît de puternică, atît de sigură pe mine. Acum eram nevoită să mă confrunt cu propria-mi slăbiciune și, lucru și mai înspăimîntător, cu puterea pe care un altul o avea asupra mea. Steven se dovedise a fi mai tare decît voința mea de a-i rezista. Încercasem să-l înving, dar nu izbutisem.

Și, ceea ce era încă și mai rău, trebuia să admit că eram stăpînită și de o altă dorință, apoape tot atît de intensă: doream Vallamont-ul.

Înainte de a mă duce înapoi la sala de dans, Steven insistase să mă conducă prin alte încăperi ale clădirii, iar eu nu mă putusem împiedica să mă simt din nou răscolită de dorința arzătoare de-a ști această construcție „casa mea".

Trecusem rapid prin imensa galerie a portretelor și prin mai multe camere de zi de la etajul al doilea, folosite acum drept săli de joc. Apoi, la parter, aruncasem o privire în uriașa bibliotecă baronială, cu vastul ei șemineu smălțuit — atît de

mare, încît ai fi putut sta în picioare în vatra lui. Abel Cottor perorase despre meritele terenului de aici, de sus, captînd atenția mai multor oaspeți. Oricît de abătută eram din cauza a ceea ce-mi făcuse Steven, simțeam că am un drept asupra acestei case, o necesitate imperioasă s-o posed, să transform splendoarea ei măreață dar rustică în centrul unei societăți spirituale de elită, care să-i uimească pînă și pe blazații milionari din Grampian.

În galeria cu portrete, ezitasem puțin înainte de a coborî scara, și Steven mă întrebase dacă mi-ar plăcea să fiu stăpîna casei. Replicasem pe un ton tăios, sperînd să-l rănesc: „De vreme ce nu se poate afirma că-ți aparține, pentru a fi în măsură să dispui de ea, nu văd ce rost ar avea să discutăm această problemă. Și am vorbit serios cînd ți-am spus că nu vreau să te mai văd vreodată." „Dar mă vei mai vedea", mă contrazisese el. „Nu poți împiedica asta, tot așa cum nici eu nu pot."

Tăcusem, fără să-i mai dau atenție. Era îngrozitor de arogant!

Acum, în trăsură, alături de McKay, încercam să-mi limpezesc gîndurile învălmășite de vîrtejul emoțiilor. Foarte bine, doream să posed Vallamont-ul. Iar Steven Cottor încă mai avea puteri asupra mea. Eram gata să recunosc asta. Dar îmi jurasem să nu-l mai văd. Oare nu eram în stare să respect acest jurămînt? Cu coada ochiului, m-am uitat pe furiș la McKay, prefăcîndu-mă că privesc întunericul de dincolo de fereastră. Părea relaxat, sigur pe sine, ca și cum ar fi fost foarte mulțumit să coborîm colina în tăcere. Trecuse prin iad, cu prima lui căsătorie — așa spusese mama — și totuși, iată-l acum, stînd aici, perfect calm. Cum reușise să-și cîștige acest control asupra sa?

Mi-am reamintit întrebarea pe care mi-o adresase ceva mai devreme, aseară, în timp ce veneam cu trăsura. Oare ceea ce-mi doream, peste douăzeci de ani, erau, într-adevăr, Vallamont-ul și Steven Cottor? Steven se va folosi de mine

fără a-i păsa de sentimentele mele. Asta-mi doream? Știam că meritam mai mult decît felul în care mă tratase în noaptea asta.

Am simțit că-mi recapăt tăria interioară și hotărîrea de-a merge înainte. Fie ce-o fi, mi-am jurat din nou să nu-l las niciodată pe Steven Cottor să mă mai înjosească așa cum făcuse cu acest prilej. În mod cert, nu-i voi permite să rămînă singur cu mine pînă ce nu voi fi pe deplin sigură că, în vreun fel, voi fi sfărîmat puterea lui asupra simțămintelor mele.

Mi-am odihnit picioarele pe perna moale de catifea care acoperea aproape în întregime podeaua trăsurii. Întorcîndu-mi privirile de la fereastră, am tras adînc în piept aerul proaspăt al pădurii. M-am uitat iar la McKay. Poate că, totuși, m-aș putea ține departe de Steven Cottor. Și, fără îndoială, tatăl meu va face astfel încît decizia aceasta să fie mai ușor de respectat!

Nathan a observat că, acum, mă smulsesem din visarea mea cu ochii deschiși. A început să-mi pună întrebări în legătură cu pacienții de la clinică, apoi despre școală, și despre Europa, pînă ce, aproape fără a-mi fi dat seama, am ajuns din nou printre casele din Grampian, în drum spre hotelul tatei.

Dincolo de stejarii parcului, vedeam în fața noastră intrările cu arcade ale clădirii, strălucind de luminile petrecerii. Apoi am auzit huruitul unei alte trăsuri și zgomot de glasuri. Ne-am oprit și McKay a coborît, înapoindu-se aproape imediat. Expresia fetei îi era îngrijorată.

— S-a petrecut un accident grav. Vor să mă duc să văd despre ce-i vorba. Îl vom întîlni pe tatăl dumitale acolo.

— Acolo? Unde?

Trăsura făcuse o întoarcere și cîștiga viteză.

— La fabrica de cherestea a tatălui dumitale. Se crede că un om a murit, și s-ar putea să nu fie doar unul.

— Dar fabrica este închisă în noaptea asta. Nu pricep. Nimeni n-are de ce să se afle măcar în apropierea ei, cu excepția paznicului de noapte.

— Exact. Nu-i de presupus ca cineva care lucrează pentru tatăl dumitale să se fi aflat acolo.

A schițat o grimasă, și mi-am reamintit felul în care arăta atunci cînd atrăsese atenția că rivalitatea nebunească dintre familia mea și cei doi Cottor-i va avea rezultate nefericite.

În fața intrării în fabrică se adunaseră o mulțime de oameni, dar ușile mari, de scînduri — îndeajuns de largi pentru a lăsa să treacă un vagon — fuseseră ținute închise, și în fața lor stăteau de pază doi polițiști. De îndată ce l-au zărit pe Nathan, au început să-și agite lanternele și să le strige oamenilor să se dea la o parte, astfel încît să ne îngăduie să ne apropiem.

— În lături din drum, voi ăștia! A venit doctorul, nu vedeți? Faceți-i loc, faceți-i loc!

Însă, în timp ce treceam printre oameni, l-am auzit pe unul dintre ei spunînd cu glas coborît:

— Nu-i nici o grabă cu cel de-acolo, doctore, trebuie să fie deja rece, la ora asta.

Ușile au pocnit închizîndu-se în urma noastră, și ne-am pomenit în uriașul interior al fabricii. Totul — pereții, imensul acoperiș în pantă, precum și stivele de cherestea înălțate pînă la căpriori — era cufundat în umbră, luminat slab doar de lămpile ținute de trei bărbați, la vreo treizeci de pași de noi, în mijlocul pardoselei fabricii. Printre ei l-am recunoscut pe tata. Stăteau între două dintre marile fierăstraie cu disc vertical, un altul fiind la aproximativ zece picioare în spatele lor. Dinții pînzei celuilalt fierăstrău, care se afla mai aproape de noi, arunca umbre negre, cu vîrfuri ascuțite, și ne bloca vederea asupra siluetei ce zăcea grămadă la picioarele lor.

Tata ne-a văzut și ni s-a adresat imediat.

— Ce mai faci, Nathan? Regret că am fost nevoit să te aduc aici, în felul acesta. Catherine, tu stai cu mine. Te iau acasă de îndată ce lămurim lucrurile astea. Treci în spatele meu și nu te uita.

I-am dat ascultare, în timp ce McKay examina rapid corpul. Un om slab, cu ochii adînciți în orbite, pe nume Doebler, și care era paznic la șantierul tatei de pe partea cealaltă a străzii, ne-a spus ce se-ntîmplase. Își făcea rondurile, auzise din interiorul fabricii un vaiet îngrozitor și, venind aici, îl găsise pe prietenul său Jim zăcînd fără viață, cu capul zdrobit de o cange scurtă, dintre cele folosite de muncitorii forestieri, și care încă se mai afla lîngă cadavru. Cînd și-a încheiat relatarea, mustața neîngrijită a lui Doebler tremura.

— Atunci, am ieșit în fugă în prag, și l-am văzut pe polițist trecînd prin preajmă, și i-am zis să se ducă după ajutoare. Asta-i tot ce știu, pe Dumnezeul meu. Aș vrea să-l prind pe omul care i-a făcut-o bietului Blake. Mi-ar place să-l văd spînzurat.

— E-n ordine, ajunge, a spus tata. Așadar, înțeleg c-a murit?

McKay a confirmat printr-o înclinare a capului, și i s-a adresat omului:

— Numai o clipă, Doebler. Spui că te-ai găsit la fața locului după ce ai auzit vaietul? Ai ieșit doar pînă-n prag, să chemi în ajutor?

— Nu m-am dus nicăieri în altă parte. Am stat în ușă și-am așteptat pînă s-a înapoiat polițistul împreună cu... off! cu domnul Rawles, în urmă cu cîteva minute.

McKay privea în jur, fără a scoate o vorbă. De afară auzeam clipocitul ușor al rîului curgînd peste jgheabul de la intrare și pe sub grinzile solide de lemn ce susțineau podeaua fabricii deasupra apei.

— Dați-mi lampa aia, a spus tata. Pricep la ce te gîndești, doctore. S-ar putea ca ticălosul să fie încă pe-aici.

A ținut lampa astfel încît să îndrepte lumina ei către capătul cel mai îndepărtat al fabricii — capătul din amonte — unde niște uși largi, ca de bocaport, se deschideau în pardoseală, ducînd spre jgheabul de încărcare de dedesubt. Ușile erau închise.

— Of, Dumnezeule, a intervenit Doebler, asta-i singura ieșire, în afară de cea dinspre stradă, prin care-ar fi putut să plece, nu-i așa? Și ușile-alea nu le-a deschis, cel puțin nu atîta timp cît eu mă aflam aici.

— Nici nu le-ar fi putut închide pe dinafară, a replicat polițistul, scoțîndu-și pistolul.

Tata mi-a pus o mînă pe umăr și a-nceput să mă conducă încet, pe lîngă ferăstrăul cel mare, către ușa dinspre stradă, pe unde intrasem.

— E-n ordine acum, gata. Fir-ar să fie, de fapt am fost nebun că te-am lăsat să intri aici...

Nathan l-a întrerupt, vorbind repede și cu duritate:

— Sus, Sam, este sus pe căpriori!

Pe grinzi, chiar deasupra noastră, s-a auzit un zgomot, și ne-am uitat într-acolo. La înălțime, pe marginea unei stive de bușteni, raza de lumină de la lanterna polițistului s-a oprit pe o siluetă slăbănoagă, sfrijită, ghemuită și silindu-se să se ascundă în umbră, unde n-ar fi putut fi văzută.

— Tu, ăla de colo! (Glasul polițistului tremura ușor, în timp ce-și ațintea pistolul, încercînd totodată să țină nemișcată lumina.) — Coboară aici, înainte să trag!

— N-am fost eu, vă asigur. N-am făcut-o eu.

Glasul ajungea la noi într-un ecou răgușit și, brusc, mi-am dat seama că, undeva, mai auzisem vocea aceea.

Apoi, pe scîndurile de deasupra noastră s-a auzit un hîrșîit și silueta slabă și sfrijită, luminată acum de lanterna tatei, și-a pierdut echilibrul și s-a prăvălit de pe grindă. Cu un țipăt de groază, s-a prăbușit cu capul în jos. Ochii măriți de spaimă păreau să privească țintă spre mine, deși se rostogoleau sub imperiul fricii. Cu gura căscată, și-a deschis larg brațele, ca pentru a ne cuprinde într-o ultimă îmbrățișare, mai înainte de a ne trînti la pămînt, împreună cu el. Am scos un țipăt, și tata m-a împins în lături cu atîta putere, încît aproape că am căzut lîngă postamentul de fontă al marelui fierăstrău cu disc. Și atunci, urechile mi-au fost izbite de un

oribil pîrîit umed, auzindu-se deasupra mea. Mi-am ridicat privirile. Acolo, străpuns de-a lungul de dinții pînzei fierăstrăului circular, se afla trupul lui Warren Ruch. Ochii lui lipsiți de viață se uitau la mine. O ușoară spumă roșie începea să i se scurgă din nas și din gură. În timp ce mă sprijineam de pardoseală spre a mă sălta în picioare, mîna mea a simțit ceva cald. Cînd m-am ridicat și am văzut că mănușa îmi era plină de sînge, încăperea s-a întunecat brusc și mi-am pierdut cunoștința.

M-am trezit stînd în capul oaselor și avîndu-i alături pe tata și pe polițist, conștientă că tocmai spusesem, într-un geamăt, ceva în legătură cu Warren Ruch, căci îmi puteam reaminti sunetul cuvintelor, pe măsură ce fețele din jurul meu deveneau, cu încetul, tot mai clare.

— Mă simt bine, am spus, trăgînd adînc aer în piept.

Și atunci, dinspre capătul cel mai îndepărtat al fabricii, a răsunat ecoul unei împușcături.

— Fii atent, Nathan! a strigat tata, făcîndu-mi repede pavăză cu trupul său.

Polițistul s-a întors către direcția de unde izbucnise împușcătura. Am auzit scrîșnetul unui scripete cu lanț brusc eliberat și, apoi, scîrțîitul ușilor de lemn ale bocaportului, urmat de trosnetul căderii lor, cînd s-au deschis.

Polițistul a tras o dată și, înjurînd, a început să alerge către jgheabul de încărcare. Au urmat mai multe împușcături și, în cele din urmă, tăcerea. Abia atunci, tata mi-a îngăduit să mă scol de jos.

— Mai era unul acolo sus, a spus tata. Pare să fi plecat.

M-a ajutat să mă ridic în picioare și a strigat:

— Hei, Nathan! Ești teafăr? Ai reușit să-l vezi?

Din celălalt capăt al încăperii n-a venit nici un răspuns. Puteam zări strălucirea lămpii în spatele unor mașini, dar nu auzeam decît glasurile de afară și apa rîului zbătîndu-se de pietre, sub noi, acolo unde se dusese polițistul.

— Nathan!

M-am năpustit, alergînd spre el, cu tata urmîndu-mă îndeaproape.

Zăcea la marginea cercului de lumină răspîndit de lanterna lui, cu fața în umbră. Iar lîngă cap, puteam vedea o pată întunecată, lărgindu-se pe pardoseală.

Am îngenuncheat alături, tremurînd de teamă pentru el. Apoi, tata a ridicat lanterna astfel încît să-i lumineze capul. Am constatat că glonțul îi zdrelise pielea de pe tîmplă, făcîndu-l să-și piardă cunoștința sub efectul șocului și provocîndu-i o puternică sîngerare, care mai continua și-acum. Știam ce aveam de făcut — și încă repede — dacă voiam ca Nathan să trăiască. Fără șovăire, mi-am scos una dintre mănușile mele lungi de bumbac și am împăturit-o ca pe un tampon. Apoi am apăsat-o cu toată puterea pe rană, ținînd-o astfel pentru a opri valul de sînge. Pînza s-a udat, și eu am apăsat mai tare. Tata a pus lanterna pe jos, lîngă mine, și a scos din buzunar o ploscă mică de argint. Mirosul whiskey-ului s-a amestecat cu cel al sîngelui și al aerului nopții venit dinspre rîu și, o clipă, am crezut că nu voi fi în stare să mă rețin și să nu leșin. „Fii tare!" Mi-am mușcat adînc buza și am apăsat tamponul mai cu putere, sprijinind capul lui Nathan în poala mea. Îl susțineam cu mîna stîngă și presam tamponul cu dreapta. Chipul lui părea ciudat de liniștit.

Tata a apropiat în repetate rînduri plosca de buzele lui Nathan, încercînd să-l readucă în simțiri cu mirosul whiskey-ului. Vreme de cîteva minute, care ni s-au părut o veșnicie, nu a avut nici un rezultat. Apoi, rănitul a gemut și s-a mișcat, ca și cum ar fi încercat să se ridice. Simțind o stranie bucurie, l-am ținut strîns lipit de mine doar o clipă.

Apoi, menținînd o apăsare fermă pe bandaj, m-am tras ușor într-o parte și l-am ridicat în șezut. Acum respirația îi devenise mai regulată, și mi s-a părut că văd puțină culoare revenindu-i în obraji.

Cînd, în cele din urmă și-a deschis ochii, mi-am dat seama că, în tot acel timp, mă rugasem.

A doua zi, stăteam în picioare, în fața biroului dublu de abanos din biblioteca tatei. Era duminică după-amiaza. Fusesem lăsată să dorm pînă tîrziu, și pierdusem slujba de la biserică, trezindu-mă într-o ceață de amintiri. Mă întrebam dacă, pînă acum, îl prinseseră pe celălalt om. Mai mult ca sigur că polițistul îl pierduse, azi-noapte. Pe cînd plecam, unii spuneau că ticălosul ar fi trecut rîul înot, deși polițistul susținea că ar fi rămas pe malul de pe partea noastră și că se topise în beznă. Nimeni nu-l văzuse limpede, nici măcar Nathan, care-și revenise destul de bine pentru a putea vorbi. Tata și cu mine îl ajutasem să ajungă acasă la el și avusesem grijă ca una dintre infirmierele de la clinica lui să rămînă de gardă întreaga noapte, după ce-i curățase și bandajase cum se cuvine rana.

Însă acum, tata mă chemase în bibliotecă, și eu știam pentru ce.

S-a ridicat și s-a dus la ușă, s-o închidă. Am luat loc pe scaunul din fața lui, de partea cealaltă a biroului, așteptînd să se așeze și el. Dar în loc de asta, el s-a apropiat, rămînînd în picioare lîngă mine.

— Azi-noapte am fost realmente mîndru de tine, mi-a spus, uitîndu-se la mine o clipă și îndreptîndu-și apoi privirea către cărțile ce acopereau pereții pînă la plafon. — Vreau să știi asta.

M-am cutremurat gîndindu-mă la ce-ar fi făcut dacă ar fi știut totul în legătură cu noaptea trecută. Dar am înclinat capul

și i-am mulțumit, pregătindu-mă pentru ceea ce eram convinsă că avea să mai spună.

— Mi-au adus la cunoștință numele omului — a continuat el — al omului care a murit în fabrică. Vrei să ți-l spun?

M-am străduit să fiu tare. Am confirmat printr-o înclinare a capului. Aveam de gînd să nu mă trădez prin nimic.

— Îl cheamă Ruch... Warren Ruch. Exact numele pe care l-ai rostit azi-noapte, cînd ți-ai revenit după ce murise.

Tata mi-a luat bărbia în mînă și mi-a ridicat capul, silindu-mă să-i întîlnesc privirea. A adăugat:

— Totuși, cînd l-au identificat, nimeni n-a pomenit de Vallamont. Tot ce-au spus a fost că lucra la fabrica lui Abel Cottor.

Am tăcut, neștiind ce-aș putea replica. În dimineața asta, mă hotărîsem că nu-l voi ajuta absolut deloc pe tata să-și continue războiul împotriva Cottor-ilor. Unul dintre oamenii lui fusese ucis, și tot așa se întîmplase și cu un salariat al lui Cottor, iar eu nu intenționam să intensific conflictul relatînd ce făcuse Abel Cottor în urmă cu o săptămînă.

— Îți cer o explicație, Catherine. Cum se face că-i cunoșteai numele?

— Nu am nimic de spus.

— Doar nu vorbești serios.

Mi-a strîns mai cu putere bărbia. Simțeam cum crește în mine furia. I-am dat mîna la o parte, mi-am împins în spate scaunul și m-am ridicat în picioare, înfruntîndu-l. Însă, chiar în timp ce resentimentul meu sporea, eram conștientă că, de data aceasta, trebuia să mă stăpînesc. Știam că tata nu mă va putea obliga să fac ceva ce n-aș fi vrut. Știam că voi fi capabilă să-mi păstrez sîngele rece oricît ar încerca el să mă silească să cedez.

Și atunci, cu oportună certitudine, mi-a venit în minte ce anume să-i răspund. Fiindcă îmi dădeam seama că adevărul le era tot atît de dăunător și lui, și lui Abel Cottor.

— Foarte bine, deci. L-am văzut pe Warren Ruch pe Vallamont. Sîmbăta trecută am urcat călare pînă la... pînă la locul nostru preferat, din vîrf; și pot adăuga că m-am dus acolo singură.

Ochii i s-au îmblînzit doar pentru o clipă — poate cît timp își amintise vremurile de care și eu îmi aduceam atît de bine aminte. Apoi și-a strîns buzele într-o linie subțire, așteptîndu-mă să continui.

— L-am văzut pe Warren Ruch în luminișul din spatele casei lui Abel Cottor. M-am ascuns după molizii pe care i-a plantat acolo, și i-am văzut pe Abel și pe doi oameni ai lui bătîndu-l pe Warren Ruch. Îi rosteau numele întruna — de aceea i-l cunoșteam.

— Dumnezeule, asta-i minunat! Îi vei spune judecătorului Hawthorne tot ce-ai văzut, și-l vom avea pe bătrînul Abel în pușcărie cît ai zice...

— Stai o clipă. N-am terminat. Îl băteau pe Ruch pentru că-l prinseseră înfigînd piroane în buștenii de la fabrica lui Abel. Îl sileau să le spună cine-l plătise.

— Și?

— Cel care-i dăduse piroanele era unul dintre oamenii dumitale. Warren Ruch a spus-o limpede. Nu prea cred că dorești ca judecătorul Hawthorne să audă treaba asta.

Mi-a cerut cu insitență mai multe amănunte, și i-am repetat tot ce știam. Încerca să nu pară îngrijorat. Totul nu era decît o presupunere — spunea — și faptul că Ruch descrisese pe cineva care semăna cu Campbell, omul tatei, nu însemna nimic. Ar fi putut fi oricare altul.

— Asta-i cît se poate de adevărat, am replicat, însă ce se-ntîmplă dacă ei hotărăsc să pornească niște investigații? Să ne-nchipuim că-l aduc la interogatoriu pe Campbell? Să presupunem că se verifică ce-a făcut el săptămîna trecută și că se găsesc unele dovezi?

— N-o vor face. Judecătorul Hawthorne va avea grijă de asta.

— Ești sigur? La balul de aseară al lui Abel Cottor se aflau cîteva persoane cu oarecare influență. În locul dumitale, nu i-aș subestima puterea.

Ne priveam unul pe celălalt. Puteam vedea cum tata cîntărește în minte diferitele alternative. Apoi a trecut în fața biroului său și a luat un mic lingou de aur, cam de mărimea unui briceag, pe care-l folosea ca prespapier. Săltă în palmă mica bară metalică, adîncit în gînduri. În cele din urmă a spus:

— Și totuși putem face treaba. Îi declari judecătorului Hawthorne doar că Warren Ruch era omul pe care l-ai văzut sus, pe Vallamont, legat fedeleș și bătut de Abel Cottor. Uită ce-ai auzit. Poți spune că te aflai prea departe pentru a le distinge vorbele. Lasă-l pe judecător să-și tragă singur concluziile.

S-a întrerupt, privind lingoul. Apoi a continuat:

— Cel mai probabil, vor decide că Abel încerca să-l silească pe Ruch să se ducă noaptea trecută la fabrica mea și să-i dea foc. Știi că s-au găsit două canistre de petrol acolo sus, pe grinzile unde se ascunsese.

Am replicat pe un ton sec:

— Mă îndoiesc că ai reuși să obții condamnarea lui Abel Cottor cu dovezi de soiul acestea. Oricine ar fi putut pune petrol pe grinzi. Va trebui să-l prinzi pe omul care a fugit azi-noapte și să-l faci să mărturisească. Dacă nu...

Mi-a retezat vorba. Am observat că începea să se înfurie.

— Te înșeli. Nu-mi spune ce anume îi va veni de hac și ce nu. Nu trebuie neapărat să fie condamnat. Este de ajuns să-l aducem în fața Tribunalului. Restul îl vor face ziarele.

Bineînțeles. Abel Cottor avea nevoie de bani. I se apropia scadența unor datorii enorme — tocmai de aceea vindea parcele din Vallamont! Și dacă ar fi fost tîrît în judecată, reputația lui ar fi avut de suferit, chiar dacă n-ar fi fost condamnat. Cîteva vorbe discrete șoptite de prieteni de-ai tatei, publicitatea, și cele mai multe bănci ar fi refuzat să aibă de

a face cu Abel Cottor — exact în momentul în care acesta ar fi avut nevoie de o extindere a creditului său.

Îmi spuneam că asta nu era altceva decît o dreptate a sorții. Acum venise rîndul lui Abel Cottor să-și vîndă posesiunile, să se restrîngă așa cum, cu ani în urmă, fusese obligat să se restrîngă tata.

Poate am reuși chiar să redobîndim muntele Vallamont.

Toate aceste gînduri mi-au trecut rapid prin minte: ce vor scoate ziarele din detaliile savuroase ale mărturiei mele; calificativele cu care-l vor împroșca pe Abel Cottor pentru cruzimea cu care-l torturase pe lui Warren Ruch, chiar dacă aceasta nu putea fi dovedită. Toate acestea îi vor face pe oameni să vorbească, iar bancherii vor asculta. Și nu vor fi mulți aceia care se vor grăbi să cumpere o parcelă pe Vallamont de la omul despre care se spuneau asemenea grozăvii.

Iar noi am obține acest avantaj prin simpla mea mărturie, care însă nu era întregul adevăr.

Am luat o hotărîre:

— Înțeleg ce vrei să spui, tată.

— Bun. Atunci, să-i dăm drumul așa.

S-a îndreptat spre ușă, s-o deschidă.

— Dar eu nu voi depune mărturie.

Mi-a fost greu să rostesc aceste cuvinte, însă, odată rostite, știam că nu voi mai da înapoi.

— Ce tot spui acolo? Bineînțeles că vei depune mărturie.

Stătea lîngă ușă, cu buzele strînse. Furia făcea să-i joace mușchii maxilarelor.

Mi-am păstrat un ton calm și rațional:

— Ba nu. Înțeleg că asta l-ar lovi pe Abel Cottor; însă nu-l va lichida. N-ar fi decît o nouă lovitură în cursul luptei — și, dacă-i vorba, ar fi una sub centură.

Simțeam cît de mult îl șoca pe tata poziția pe care-o adoptasem. Dezamăgirea, mînia, durerea — toate acestea i se reflectau în priviri și păreau că plutesc, în mod palpabil, în atmosfera biroului său. Afară, soarele de după-amiază își

strecura razele printre ramurile stejarului de lîngă fereastră. Mă uitam la frunzele acelea lungi, de un verde strălucitor, fiindcă nu mă puteam uita la tata. Știam cît de mult își dorise o răzbunare; mi-o dorisem și eu. Mi-a trebuit întreaga mea tărie sufletească pentru a-mi menține refuzul, deși eram perfect conștientă de cît de profund îl răneam. Nu putea considera acțiunea mea decît ca pe o trădare.

Cînd mi-am ridicat privirea spre el, i-am văzut în ochi o lucire amenințătoare. Se străduia să-și controleze glasul:

— Înainte de a continua, vreau să știu ceva. De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, Catherine, de ce?

— Ți-am spus. În fond, nu s-ar schimba nimic. Peste cîțiva ani, voi doi încă v-ați mai lupta.

— Nu-mi vine să cred, a replicat pe un ton de gheață. Nu pot să cred că fiica mea...

— Oh, tată! Nu-nțelegi? A fost destulă luptă! Un om al dumitale a murit în noaptea trecută. Unul dintre oamenii lui Cottor a murit azi-noapte. Nu-i de ajuns pentru dumneata?

Se prefăcea că nici nu m-ar fi auzit. Pe același ton stăpînit și rece, a continuat:

— Fiica mea nu-i va face nici un serviciu lui Abel Cottor. Nu după cîte ne-a făcut el nouă. Doar dacă...

În timp ce vorbea, a început să vină încet spre mine.

— ...doar dacă nu are vreun alt motiv, cine știe ce motiv puternic... doar dacă, de fapt, nu lui Abel Cottor i-ar face serviciul...

În momentul acesta a încercat să-mi apuce încheietura mîinii, dar am fost mai iute decît el. Presimțind ce avea să urmeze, m-am refugiat rapid în spatele biroului.

— Nu te apropia de mine!

Strigasem tare. Poate cineva avea să mă audă, și nu voi fi nevoită să-l înfrunt de una singură.

— Săptămîna trecută ai călărit împreună cu Steven Cottor. Azi-noapte ai petrecut destul de mult timp cu el. Nu încerca să negi. A trebuit să aflu vestea azi-dimineață, la biserică, de

la Amanda Scott. Şi asta s-a întîmplat după ce-ţi interzisesem, în mod clar...

— Am fost politicoasă, doar politicoasă. Nathan McKay aproape că m-a azvîrlit în braţele lui cînd Amanda...

— ...în mod clar, nici măcar să nu vorbeşti cu el!

Uşa s-a deschis. Era mama, purtînd încă rochia galbenă cu care se dusese la biserică, şi încercînd să nu pară îngrijorată.

— Ei, dar ce se întîmplă aici?

Cînd a văzut-o tata, pe faţă i s-a întipărit un zîmbet plin de cruzime.

— Ce să fie, Claire, mă bucur c-ai venit să auzi asta. Se pare că fiica noastră, Catherine, s-a hotărît să treacă de partea Cottor-ilor. Îmi declară că are o părere prea bună despre tînărul Steven pentru a ne ajuta să-i dăm lui Abel Cottor ceea ce merită. Corect, Catherine?

— N-am spus asta. Nu ai dreptul să...

— Oh! Steven ăsta trebuie fie un tînăr foarte atrăgător. Amanda Scott zice că, împreună cu el, ai lipsit din sala de dans o bucată bună de timp.

Niciodată nu-l auzisem vorbind cu atîta duşmănie.

— Îmi arăta...

— Ştii ce-am spus că-ţi voi face dacă te-aş prinde cu el, nu-i aşa?

Ochii îi sclipeau de răutate.

Mama a încercat să-l oprească, dar el a continuat, neţinînd seama de vorbele ei:

— Ei, bine, bucură-te să afli că mi-am schimbat intenţiile. Nu merită să-mi pun gîtul în ştreang pentru unul de teapa lui. Ceea ce voi face este că mă voi duce eu însumi la judecătorul Hawthorne... adică, doar dacă nu te decizi să te răzgîndeşti şi nu vii împreună cu mine să depui mărturie.

— Nu văd ce ai realiza prin asta, am replicat. N-ai nimic a-i spune judecătorului Hawthorne.

— Dacă mă duc la el — şi o voi face — nu va fi pentru a-i vorbi despre Abel Cottor. Am de gînd să iau, chiar atunci, măsurile legale în vederea dezmoştenirii tale. Te voi scoate din testamentul meu şi din casa aceasta — pentru totdeauna! Pricepi?

Eram prea uluită ca să pot vorbi. Camera, cărţile din lungul pereţilor, chipul mamei lîngă uşă — toate păreau să se învîrtească în jurul meu. M-am rezemat de birou şi am întins o mînă, să mă sprijin.

— Sam, a intervenit mama cu blîndeţe, cum poţi să...

— Nu te amesteca, Claire. Sau, poate vrei să fac acelaşi lucru şi cu tine. În cazul acesta, puteţi merge acolo, sus. Poate alde Cottor vor avea grijă de voi.

Mama a închis ochii şi şi-a plecat capul.

Tata şi-a întors din nou privirile spre mine:

— Mă duc chiar acum la judecătorul Hawthorne, Catherine. Hotărăşte-te. Vii cu mine?

Stăteam năucită, fără un cuvînt. Dac-aş fi fost capabilă să vorbesc, l-aş fi refuzat din nou. Ştiam că nu-l voi ierta niciodată pentru felul în care i se adresase mamei.

— Prin urmare, adio, Catherine. Ai face mai bine ca, atunci cînd mă voi întoarce, să fii cu bagajele strînse şi plecată de aici, altminteri voi fi nevoit să poruncesc să fii dată afară.

Şi cu aceste cuvinte, a trecut repede pe lîngă mama, a ieşit pe uşă şi dus a fost.

Am alergat la mama şi am înlănţuit-o cu braţele. Orice urmă de culoare îi pierise din obraji şi abia se putea ţine pe picioare.

— Nu lua seama la ce zice, i-am şoptit. Nici el nu crede ce spune. A fost necăjit, nu ştie...

A şovăit o clipă, însă, în curînd, în ochi i s-a citit hotărîrea. M-a ţinut strîns în braţe şi mi-a spus ce aveam de făcut.

Spre sfîrşitul după-amiezii mă aflam într-un apartament, în hotelul tatei: *Parcul Cerbilor*. O mare parte din îmbrăcămintea

mea rămăsese acasă, dar aveam la mine suficient de multe lucruri pentru a-mi ajunge săptămîni întregi, dacă nu chiar luni de zile. În geantă aveam aproape o sută de dolari — toți banii lichizi pe care mama reușise să-i găsească în casă. Iar în seiful hotelului se aflau toate bijuteriile mele și colierul de smaralde al mamei. Cu asta puteam s-o scot la capăt cîteva luni, poate chiar un an. Aș putea călători, spusese mama. Eram liberă. Ea avea să-mi trimită bani ori de cîte ori îi va fi posibil. Tot ce trebuia să fac era să-i scriu.

Am încercat să iau în considerare avantajele. M-am înarmat cu un creion și o hîrtie și am început să fac scurte însemnări, schițînd diverse variante. Aș fi vrut să iau o hotărîre cu privire la Steven.

Am comandat să mi se servească masa de seară în cameră și m-am silit să mănînc.

Cu toate acestea, simțeam în suflet un gol imens și pustiitor. Abia se înnoptase cînd m-am strecurat în așternutul răcoros și moale al patului. Am adormit într-o clipă.

Capitolul 7

În acea dimineață de luni m-am trezit cu o foame de lup și cu un plan gata făcut. Aveam să mă duc eu însămi la judecătorul Hawthorne, să-i spun ceea ce știam — și anume că era probabil ca cineva care lucra pentru tata să-l fi plătit pe Warren Ruch. Judecătorul va înțelege ce făcea tata și-l va obliga să revoce orice document legal ar fi redactat împotriva mea. Judecătorul mă simpatizase întotdeauna, încă de pe cînd eram mică. Mă va ajuta...

Dar la lumina zilei, în timp ce luam micul dejun în restaurantul hotelului — zugrăvit într-un galben pastel și cu ornamentații albe — îmi dădeam seama că era greu de crezut ca judecătorul Hawthorne să pună cuvîntul meu în cumpănă cu al tatei. Mi-am spus că trebuie să fiu realistă. Aș da impresia unui copil rău, care încearcă să se răzbune pe tatăl său pentru pierderea moștenirii. Tata ar spune că eu inventasem întreaga poveste, și cine-ar fi venit să mă susțină? Desigur, nu era de așteptat ca Abel Cottor și oamenii lui să se înfățișeze și să declare că eu îi văzusem torturîndu-l pe Warren Ruch!

Va trebui să-mi alcătuiesc alte planuri de viitor.

După ce chelnerul mi-a adus niște excelenți cîrnați afumați cu ouă jumări, ce făceau o bună reclamă hotelului, am simțit că-mi recapăt încrederea în mine. Sorbeam din cafeaua aromată a restaurantului și, în timp ce mă gîndeam, îi priveam pe ceilalți oaspeți din sala de mese. Mulți erau, în mod vădit, reprezentanți comerciali, care-și începeau ziua de luni printr-un mic-dejun în hotel, înainte de a se duce să-și vadă de afacerile care-i aduseseră la Grampian. Unii dintre ei se uitau la mine fără a-și ascunde admirația, deși aveau grijă să nu mă privească fix. Personalul mă trata, bineînțeles, așa cum era de așteptat să fie tratată fiica proprietarului. Cînd sosisem în după-amiaza de duminică, discutasem pe scurt cu Malory, directorul hotelului, și el luase măsurile necesare pentru a fi servită cu toată deferența.

În timp ce-mi consumam micul-dejun, am început să-mi verific simțămintele, imaginîndu-mi că eram una dintre persoanele din jurul meu, nevoite să muncească spre a-și cîștiga traiul. Nu puteam să mă sprijin pe Steven Cottor pentru întreținerea mea — știam asta. Sîmbătă, cînd eram bogată, mă umilise. Cum s-ar purta cînd ar afla că pierdusem totul? N-aș putea îndura ca el să capete dominație asupra mea în felul acesta. Dac-ar fi să ne căsătorim, asta s-ar petrece potrivit condițiilor mele, pentru că n-aș voi să mă mărit cu el din obligație.

Bun, și atunci, ce să fac? Aș putea să mă duc, un timp, în vizită pe la prieteni, pînă ce aș întîlni un bărbat pe care să-l doresc sau o situație convenabilă. Aveam destui bani pentru a călători oriunde aș avea poftă. Eventual, aș putea găsi ceva de lucru — unde? Posedam o diplomă de colegiu în domeniul meseriilor și științei — cu siguranță o calificare superioară celei pe care o aveau majoritatea femeilor. Aș putea lucra voluntar, atîta timp cît mi-ar rămîne bani din care să trăiesc, urmînd ca apoi, după ce voi fi cîștigat experiență, să mă prezint spre angajare într-un post oarecare. Poate în vreun birou. Poate într-un spital...

Și, imediat, m-am gîndit la Nathan McKay. Oare cum se simțea, în urma rănii cauzate de pistolul omului aceluia? Fusesem atît de prinsă de propriile mele probleme, încît îl uitasem cu totul.

Mi-am terminat cafeaua, de data aceasta știind cu precizie ce anume voi face — cel puțin, astăzi. Le voi scrie cîtorva prietene de școală, sugerîndu-le o vizită. Apoi, mă voi duce la clinică, pentru obișnuința mea ședință cu bolnavii. Și pe urmă, îl voi vizita pe Nathan. Într-un ungher al minții mele — deși nici nu îndrăzneam să mă gîndesc la asta — exista posibilitatea ca el să fie în măsură să-mi dea o mînă de ajutor, fie chiar și cu riscul de a-l jigni pe tata. Și, cine știe, dacă sentimentele pe care începusem să le am față de el ar deveni cu timpul mai profunde... dar nu mă voi gîndi la asta. Ba chiar simplul fapt de a nutri astfel de gînduri ar fi o greșeală, căci m-ar pune într-o situație defavorabilă. Nu mă voi duce la nici un bărbat, ca o nenorocită în căutarea vreunui ajutor. Aveam îndeajuns de multă frumusețe și inteligență pentru a-i face pe ei să vină la mine.

Am plecat de la masă simțindu-mă mai puternică decît înainte. Și, în timp ce urcam scara apartamentului meu, ținînd în mînă cele necesare scrisului și cîteva plicuri de-ale hotelului, o imagine a început să mi se înfiripe în minte. Mă vedeam stînd în picioare, pe vîrful Vallamont-ului și privind în jos, întocmai așa cum făcusem în închipuirea din copilăria mea. Însă, de data aceasta, stăpîneam *cu însămi* muntele.

Nu mult după aceea, îmi scrisesem și pusesem la poștă scrisorile, și-mi schimbasem rochia cenușie, de dimineață, cu una ajustată, din tafta albastră, la care asortasem o jachetă. Eram gata să ies pe ușa din față a hotelului, pentru a străbate parcul spre troleibuz, în drumul meu către oraș și la clinica lui Nathan.

Cînd am ieșit în prag, la intrarea hotelului, s-a oprit trăsura tatei. Am așteptat. Priveam, cu ochii măriți de uimire, cum tata s-a dat jos și a ajutat-o pe mama să coboare. Mama arăta

foarte obosită, însă zîmbea. Iar cînd tata s-a întors spre mine, orice urmă de supărare dispăruse de pe fața lui. Părea o persoană cu totul diferită de cea din ajun. În ochi i-am citit iubire, și văzînd-o, aproape că mi-au dat lacrimile.

Și-a cerut scuze calm, cu demnitate, dar totuși cuvintele lui cereau iertare. A spus că mamei îi ceruse deja iertare, dar a făcut-o din nou de față cu mine, astfel încît — după cum s-a exprimat — să înțeleg că-i venise mintea la cap. Fusese sub un prea mare stress, muncind prea mult și lăsîndu-se prea absorbit de propriile lui probleme. Era timpul să se mai odihnească. Vom întreprinde din nou o călătorie în Europa, noi trei, poate împreună cu vreo prietenă de-a mea de școală, dacă aș dori să mă însoțească vreuna. Mama și cu mine ar trebui să ne ducem cu trăsura în centrul comercial al orașului, să ne comandăm toalete noi pentru vapor.

Era de necrezut. Nu-l văzusem așa din zilele de dinaintea schimbării sale totale, cînd simțise pentru prima oară gustul înfrîngerii pe care i-o impusese Abel Cottor. Cine știe, poate-i va îngădui și lui să-mi facă curte așa cum se cuvine, ca să vedem cum ne-am împăca unul cu altul în societate, nu numai în lumea ascunsă a unor întîlniri secrete și a unor pasionate *rendez-vous*-uri de alcov.

Mai tîrziu, singură cu mama în trăsura ce ne ducea în oraș, am întrebat-o ce se întîmplase.

Era îmbrăcată în cenușiu, fără podoabe, nici pe bonetă, nici pe rochie. Genele îi erau umede și ușorul strat de pudră pe care obișnuia să și-l aplice pe obraji purta urme de lacrimi. Și deși în expresia ei se citea o ușurare, era clar că ceva încă o mai tulbura.

Și-a păstrat un ton calm în timp ce mi-a declarat că, de fapt, nu se întîmplase nimic. Cînd tata se înapoiase acasă, îi vorbise, dar el era încă nervos și, în mod evident, nu asculta. În noaptea trecută dormiseră separat. Însă azi-dimineață, cînd coborîse la micul-dejun, îl găsise cu totul alt om. Își ceruse scuze, și trimisese deja vorbă judecătorului Hawthorne să

distrugă documentele din ajun. Eram din nou fiica lui și el va avea grijă ca eu să fiu tratată bine, pînă ce, în final, mă voi decide să mă căsătoresc și să mă duc la casa mea. Afacerile puteau să se descurce singure pe durata verii. Vom pleca în Europa, poate pentru ultima dată „în familie", și ne vom bucura de vacanța noastră.

— Asta a fost tot, a încheiat mama.

Însă era vizibil că nu spunea chiar totul.

— Dar te văd încă îngrijorată. Simt asta. Pentru ce?

S-a încruntat ușor.

— Îl cunosc. Într-adevăr, de la o vreme n-a fost el însuși. De cîteva luni mocnește ceva în el. Și totul să dispară într-o singură noapte?...

Mi-a bătut ușor mîna cu palma. Tapițeria din piele roșie a trăsurii tatei scotea un scîrțîit care însoțea tropotul perechii de cai înhămați la ea. Roțile au scrîșnit cînd am străbătut o porțiune cu pietriș a drumului plin de noroi. Întrebarea rămăsese plutind în aer.

Mă gîndeam la noaptea de sîmbăta trecută, cînd îl văzusem pe tata așteptînd afară, în spatele casei.

— Crezi că ar fi putut... pare o prostie, desigur, dar crezi că este posibil ca, în noaptea aceea, să se fi întîlnit cu cineva? Să fi făcut cine știe ce angajamente secrete, prin care își închipuie că s-ar putea aranja problemele lui de afaceri?...

Glasul meu era nesigur, pentru că mie însămi întrebarea îmi părea prostească. Dac-ar fi fost vorba de o problemă de afaceri, de ce întîlnirea n-ar fi avut loc dimineața?

Însă mama a luat în considerare ideea mea.

— Sper să ai dreptate, a spus în cele din urmă. Însă cred că mai este și altceva — ceva ce frămîntă în sinea lui. Mi se pare că s-a schimbat prea repede. Și nu vreau să se schimbe din nou, așa cum a fost.

Un timp a rămas cufundată în gînduri, ca și cum n-ar fi spus tot ce avea pe suflet. Apoi, a redevenit voioasă:

— Hai să ne bucurăm, atîta vreme cît putem, vrei? Cam ce crezi c-ar trebui să căutăm, în dimineața asta, la *madame* Peret?

Și, cît a mai durat drumul, am discutat despre modă în vederea croazierei, mama tachinîndu-mă în legătură cu impresia pe care aveam să le-o fac bărbaților pe care-i vom întîlni. N-am avut inima să-i spun că încă nu mă hotărîsem dacă să-i însoțesc sau nu.

După ce am ales cîteva dintre modelele pe care madame Peret și *Harper's Weekley* ne-au încredințat că erau ultimul strigăt în materie de eleganță, mama se dusese acasă. La rîndul meu, pornisem spre clinica lui Nathan McKay. Mergeam încet pe trotuarul de lemn, întrucîtva încă în starea de spirit în care fusesem de dimineață, mai înainte de a fi fost reconfortată de bunăvoința tatei. Priveam femeile cu sacoșele lor de pînză groasă, trecînd de la o prăvălie la alta în căutarea articolelor de băcănie pe care trebuiau să le cumpere pentru nevoile zilei. Unele dintre ele făceau cumpărături chiar pentru soți și pentru propriile lor familii; pe altele uniforma le arăta a fi în mod clar jupînese sau ajutoare de bucătărese, în slujba unor familii ca a noastră. Însă fetele lor erau întru totul asemănătoare, cu o aceeași expresie de concentrare. Toate știau ce se aștepta din partea lor să facă în această zi, și se achitau de sarcini. În schimb, eu, deși sigură de planurile privitoare la după-amiaza aceasta, încă nu știam ce direcție va căpăta viața mea. Ziua de ieri și cea de azi mă învățaseră cît de riscant este să depinzi de un bărbat, chiar și de un tată. Șovăiam, într-adevăr, dacă să accept sau nu invitația lui de a întreprinde o călătorie în Europa. Ar fi cea de a treia vară petrecută de mine acolo, și aveam sentimentul clar că ar trebui să încep să-mi construiesc propriul meu viitor, punînd o temelie pe care să n-o poată afecta toanele sau favorurile

nici unui bărbat. De fapt, ce voiam eu? La urma urmei, poate că mijlocul de a obține Vallamont-ul era, realmente, Steven. Măcar de-aș reuși să-l domin...

Reveria mi-a fost curmată relativ brusc. Un bărbat corpolent, chel, purtînd un șorț de măcelar, a ieșit de-a-ndăratelea și împleticindu-se dintr-un magazin prin dreptul căruia treceam, aproape trîntindu-mă jos. Din prăvălie a izbucnit un șuvoi de imprecații și apoi, un alt bărbat, mai tînăr, dar tot cu șorț, s-a repezit împiedicîndu-se, și de asemenea mergînd cu spatele, dînd năvală pe ușă afară și izbindu-se de cel dintîi. Amîndoi au căzut de pe trotuar în praful străzii.

În timp ce se ridicau de jos, din interiorul magazinului s-a auzit un glas, și silueta înaltă, cu păr buclat, a lui Billy Joe Walker a apărut în prag.

— Dacă data viitoare mai primim la tabăra Long Reach vreo livrare de carne de vită alterată — spunea, în timp ce ambii măcelari se holbau la el, ploconindu-se — o să v-arunc de pe acoperiș, ticăloșilor. M-ați auzit? De pe acoperiș!

Învinși, cei doi reușiseră să se ridice în picioare și ezitau, neștiind dacă să se întoarcă sau nu în prăvălia lor, cîtă vreme Billy Joe încă mai stătea în prag.

Apoi, Bily Joe m-a zărit.

— Oh! Doamne Sfinte! a exclamat, adresîndu-mi un zîmbet prietenos care dovedea că nu se simțea de fel stînjenit. Na poftim peste cine dau! Cum o mai duceți, *ma'am*[1]? Sper că n-am făcut nimic care să vă jignească?

A venit către mine, rămînîndu-mi alături cîtă vreme cei doi, cu șorțurile lor, s-au strecurat înapoi în prăvălie.

— Îmi pare rău c-a trebuit să fac asta toema' cînd treceați pe'aci, domnișoară Rawles, da' noaptea trecută, ăia doi au îmbolnăvit juma' de tabără cu nenorocita lor de carne...

---

1 *Ma'am* (engl.): apelativ derivat de la cuvîntul franțuzesc *Madame* și folosit pentru a exprima un respect deosebit fața de o persoana cu un rang social superior. În lb română corespondentul este: *conița, doamna.* (n.t.)

— E-n ordine, Billy Joe, înțeleg.

I-am zîmbit, dîndu-mi capul spre spate pentru a-i putea întîlni privirile. Era chiar mai înalt decît îmi păruse în spital. Cămașa lui de lînă roșie, strînsă pe corp, era descheiată la gît și aproape pocnea sub puternicii mușchi ai pieptului și brațelor sale. Însă zîmbetul prietenos și ochii albaștri plini de căldură făceau să nu inspire teamă ci, dimpotrivă, să pară genul de bărbat pe care o femeie dorea, instinctiv, să-l ocrotească.

— Știți, a spus el, niciodată n-am ajuns să vă mulțumesc pentru că veneați și pierdeați atîta timp cu noi. M-au dat afară d'acolo mai 'nainte să mă dezmeticesc ce au de gînd cu mine.

— Îmi făcea plăcere. Nu-i nevoie să-mi mulțumești. De fapt, dumneata mi-ai fost de mare folos ajutîndu-mă să pornesc cu dreptul.

— Ei, na! S-a nimerit să fiu acolo, asta-i tot. Gould ăla-i un om rău, îi place să strice orișice. Toți știam asta. Numai un nebun ar încerca să facă greutăți unei femei ca dumneavoastră.

— Bine, atunci să zicem că sîntem chit.

I-am zîmbit din nou și, drept răspuns, mi-a zîmbit și el, dar, pentru o clipă, a părut speriat. Aici, pe stradă, amîndoi eram conștienți de distanța ce despărțea viețile noastre. Apoi, el și-a regăsit graiul.

— Și-așa! mi-a făcut plăcere că v-am văzut, *ma'am*. Da' acu', că mi-am terminat treaba aci, mai bine m-aș întoarce la tabără. N-aș vrea ca tăticu' dumneavoastră să descopere că bătrînu' Billy Joe umblă hai-hui prin oraș pe banii firmei!

— Tatăl meu? Credeam că lucrezi pentru Nathan McKay.

— Lucram — pînă cînd tăticu' dumneavoastră a cumpărat tabăra, acu' o săptămînă. Da' bănuiesc că nu sînteți mereu la curent cu soiu' ăsta de treburi. Ei, bine, aveți grijă de dumneavoastră. Salutați-i pe băieții de la clinică și ziceți-le că Billy Joe le spune să se întoarcă la lucru.

Un alt zîmbet amical și s-a îndreptat către grajdurile lui Hartman, de unde mi-am închipuit că avea să ia un cal pentru drumul de douăzeci de mile pînă la tabăra lui muncitorească.

Mai tîrziu, în aceeași după-amiază, am coborît scara după ora mea de lectură oferită oamenilor de la clinică și am fost poftită în biroul mic, mobilat cu gust, al lui Nathan McKay. Spun „cu gust", deoarece mobilierul și tablourile de pe pereți se armonizau perfect, deși nici o piesă nu era în stilul care, la vremea aceea, se bucura de popularitate. În locul mobilelor masive din lemn de stejar sau nuc întîlnite în majoritatea cabinetelor de doctor, Nathan se limitase la piese cu aspect fragil, cu lucrătură fină, executate cu mai bine de cincizeci de ani în urmă. După cum declara, avea hobby-ul de a colecționa, însă eu bănuiam că, pur și simplu, nu aprecia gustul celor care preferau birouri și scaune mai mari. De altminteri, nici eu nu le apreciam, preferînd stilul franțuzesc, sau pe cel oriental, care, adus de curînd din Anglia, era numit „chinoiserie"[1].

În spatele biroului său, Nathan s-a ridicat drept în picioare, ca de obicei. La cap avea înfășurată o fîșie îngustă de tifon care menținea în loc un pansament mai substanțial, aplicat pe rana primită de curînd. Ochii lui păreau limpezi, însă lipsiți de obișnuita lor strălucire, ceea ce — mi-am zis — era firesc, după oboseala și pierderea de sînge suferită.

Și totuși, mi-a trecut prin minte că era ciudat că nu-mi oferise un scaun. Am luat scăunelul din lemn de cireș cu împletitură de trestie din fața biroului său și m-am așezat.

— Cum te simți? l-am întrebat. Îmi închipuiam că-ți vei mai lua o zi de odihnă, ca să te refaci.

— Ei, bine, este inutil să spun că, efectiv, *sînt* în curs de refacere.

---

1 *Chinoiserie:* termen adoptat în lb. engleză din lb. franceză și denumind un stil de mobilă în care se imită motive chinezești. (n.t.)

Arătînd spre bandaj, a continuat pe tonul unui om de afaceri:

— Trebuie să-ţi mulţumesc. Înţeleg că, azi-noapte, mi-ai salvat viaţa, scutindu-mă de o mare pierdere de sînge.

— Mulţumirile nu sînt absolut deloc necesare. (Tonul lui începea să mă irite.) — Pentru asta m-ai chemat? Intenţionam să trec pe aici din proprie iniţiativă, şi să mă interesez de...

— Nu. Altul este scopul pentru care doream să vii. Ca să scurtăm discuţia şi să o facem, presupun, cît mai puţin neplăcută, cred că va trebui să consideri ziua de astăzi ca fiind ultima pe care o petreci în clinică.

— Nu înţeleg! Ce motiv poţi avea...

M-a întrerupt:

— Am spus că doream să scurtăm discuţia. Să ne mulţumim să zicem că ştiu cum că ai prefera să-ţi petreci timpul în alt loc — de acord? Să lăsăm lucrurile aşa cum sînt.

Ochii lui i-au întîlnit pe-ai mei. Albastrul lor părea mai dur, mai opac.

— Ce alt loc? Despre ce vorbeşti?

Eram sincer uimită, dar clipă de clipă tot mai mînioasă. Cum putea să-mi vorbească în felul acesta, după ceea ce făcusem pentru el în noaptea trecută şi după activitatea depusă în clinică, din simpatie faţă de pacienţii săi? Am continuat, înfierbîntîndu-mă:

— Sună de parcă ai concedia pe unul dintre angajaţii dumitale. Ce te face să-ţi închipui că mi te poţi adresa în felul acesta?

— Nu *ce* — *cine*. Am primit vizita lui Steven Cottor. Mi-a adus la cunoştinţă că fiecare din voi consideraţi compania celuilalt de-a dreptul fascinantă. Aşa încît socotesc că vei fi fericită să dispui de mai mult timp pe care să-l petreci cu el.

Nu puteam crede ce-mi auzeau urechile. Mi se părea imposibil ca Steven să se coboare la aşa ceva. Să calci în picioare reputaţia unei femei în mod deliberat, cu bună

ştiinţă... asta era prea mult. Ceea ce-mi făcuse sîmbătă era nimic în comparaţie cu această nouă mîrşăvie.

Am încercat să mă apăr, deşi, cu siguranţă, pe faţa mea se putea citi cît eram de şocată.

— Sînt convinsă că Steven a fost cuprins de gelozie, cînd m-a văzut venind la bal împreună cu dumneata. În trecut m-am întîlnit cu el, am vorbit cu el. Dar, pentru ce să-ţi spună dumitale aşa ceva?

Ochii i-au rămas neclintiţi, deşi expresia i s-a îmblînzit puţin.

— Catherine, ştiam că este gelos. Mi-am dat seama de asta. Însă din cele ce mi-a spus, are şi motive să fie. Din cîte mi-a explicat, voi doi — s-a întrerupt, clătinînd uşor din cap — ei, bine, nu-i nevoie să discutăm despre asta. Spune-mi doar că nu-i adevărat, Catherine.

— Să-ţi spun ce? Cum pot să-ţi spun ceva, dacă nu ştiu ce anume a spus el?

— Nu te juca, te rog, cu vorbele. Doar spune-mi. Dacă afirmi că nu este adevărat, te voi crede. Numai spune-mi.

M-am uitat la chipul lui, şi pe trăsăturile sale limpezi, curate, am putut citi durere şi suferinţă, precum şi egoism şi mînie. În momentul acela am simţit şi eu speranţele pe care trebuie să le fi trăit, şansa de a face un nou început în viaţă, după prima lui căsătorie... Ar fi fost atît de uşor să mint.

Dar cuvintele nu voiau să-mi iasă de pe buze. Mi-am întors capul într-o parte, ocolindu-i privirea. Apoi, m-am ridicat de pe scaun.

În timp ce plecam, i-am auzit glasul — şi suna aproape plin de simpatie, deşi din nou cu aceeaşi vioiciune caracteristică profesionistului activ:

— Sper să mă scuzi că nu te conduc la uşă, dar încă nu mă simt prea bine şi, nu-i nevoie s-o repet, dacă n-aş avea realmente nult de lucru, nici n-aş fi venit la clinică...

A tăcut cînd am închis încet uşa în urma mea.

Afară, am chemat o trăsură, să mă ducă înapoi la hotel. În sinea mea nu voiam să recunosc că-l pierdusem pe Nathan. Cine se credea, ca să mă cheme în felul ăsta, să-i dau socoteală? Dacă-şi închipuia că poate să-mi judece trecutul, atunci, pur şi simplu, nu era bărbatul pe care-l doream eu, şi cu asta — basta!

Dar mi-am jurat că, într-o zi, mă voi răzbuna pe Steven Cottor. Îl uram. Nu-i voi mai vorbi niciodată. Sau, mă voi căsători cu el, pentru ca apoi să-l umilesc, stîrnind dorinţele prietenilor săi. Voi avea grijă să fac astfel încît să-l văd pe tatăl lui ruinat, şi propria sa avere spulberată. Împreună cu tata, voi...

Şi atunci, într-o străfulgerare care m-a înspăimîntat brusc, mi-a venit în minte întrebarea: Ce s-ar întîmpla dacă Steven s-ar hotărî să-i spună tatei? Dacă-i spusese lui Nathan, Steven putea fi în stare de orice ticăloşie. Şi de-abia ieri văzusem izbucnirea nervoasă a tatei. M-am cutremurat gîndindu-mă cît de repede puteau cîteva cuvinte arogante rostite de Steven să distrugă liniştea sufletească pe care tata părea să şi-o fi recăpătat azi-dimineaţă.

Stăpînită de teamă, am trecut, prin holul de intrare al hotelului tatei, pe lîngă persoane dintre care unele stăteau comod în fotolii din împletitură de răchită, citind ziarele, iar altele, păreau doar să-şi piardă vremea, aşteptînd ultimele minute pînă la deschiderea sălii pentru cină din restaurant. M-am dus la biroul de recepţie, unde m-am silit să fiu calmă în vreme ce dădeam dispoziţii ca lucrurile să-mi fie trimise acasă. Cu toate acestea, cînd am luat bijuteriile mele şi ale mamei, după ce funcţionarul le scosese din seiful hotelului, mîinile îmi tremurau. Am ţinut cîteva clipe în mînă smaraldele, înainte de a le pune la loc în cutia lor şi apoi în geanta mea. Nu cu mult timp în urmă, mă bizuiam pe aceste pietre verzi şi sclipitoare, ca să mă ajute să ies la liman. Acum, mă bizuiam... pe ce? Pe tata, evident. Şi ce s-ar întîmpla dacă tata s-ar răzgîndi iarăşi?

Ceva mai tîrziu, cînd am intrat în casa noastră şi Emily m-a anunţat că tata voia să mă duc la el în bibliotecă, întrebările au pornit să mi se învîrtejească în minte, în aşa măsură încît, înainte de a-i da un răspuns Emily-ei, am fost nevoită ca să încerc cîteva clipe să-mi întăresc nervii şi să-mi limpezesc gîndurile. În cele din urmă, i-am zis:

— Foarte bine, Emily. Spune-i că voi fi acolo în cinci minute.

Apoi am urcat scara, să schimb cîteva vorbe cu mama. Aşa cum mă aşteptam, mama m-a îndemnat insistent să păstrez smaraldele ei ca pe o mică poliţă de asigurare împotriva toanelor tatei. Le-am luat în camera mea unde le-am ascuns, şi abia pe urmă am coborît scara. Ducîndu-mă spre bibliotecă, simţeam un gol în inimă. „Voi reuşi", îmi spuneam întruna în sinea mea. „Voi reuşi, indiferent dacă tata mă ajută sau mă alungă. Am prieteni"...

Stăteam în faţa uşilor duble, din stejar masiv, care despărţeau biblioteca tatei de restul casei. Am apucat cu un gest hotărît mînerul de alamă, l-am rotit, şi am deschis uşa, aşteptîndu-mă la tot ce putea fi mai rău.

Pe biroul tatei se afla, deschisă, o valiză mare de piele, în care el tocmai îşi punea cele trei registre de contabilitate ale sale — toate trei, mari şi verzi: unul pentru fabricile de cherestea şi proprietăţile lui forestiere, unul pentru alte investiţii, şi un altul pe care-l ţinea pentru conturi personale. Un al patrulea, destinat cheltuielilor de întreţinere a casei, era în păstrarea mamei. Stiam, deoarece acestea erau registrele în care tata mă lăsase să „ţin contabilitatea" cu cîteva veri în urmă. Eu adunam cifrele din coloane şi înregistram „intrările" în creion, iar el îmi verifica lucrarea mai tîrziu, scriind sumele finale cu cerneală. Pentru ce— m-am întrebat — pentru ce lua cu el acele registre?

Şi-a ridicat privirile, m-a văzut şi, spre uşurarea mea, a zîmbit.

— Ia loc, mi-a spus cu dezinvoltură, părînd tot atît de calm ca de dimineață.

Mi-am apropiat unul dintre fotoliile de piele roșie de lîngă ușă și m-am așezat, în timp ce el îmi spunea că se pregătea să facă un drum în susul rîului. La unul din șantierele sale forestiere, o mulțime de oameni suferiseră accidente — ceea ce duceau cu gîndul la un sabotaj. În altă tabără muncitorească, pe care o cumpărase de curînd, după cum spunea, jumătate din oameni erau bolnavi în urma unei intoxicații alimentare. Din punct de vedere al afacerilor, era bine să se ducă acum acolo, să le ofere cîteva alimente sănătoase și să-i cinstească, spre a le mai ridica moralul. În felul acesta, vor ști că nu munceau pentru cineva interesat doar de propriile afaceri și nimic altceva. Iar după aceea, avea să se ducă, pentru o ultimă verificare, la noul său hotel turistic, ce urma să se deschidă în curînd la Eagles Mere Lake.

— În vremurile de azi, nu-mi pot permite să merg la risc, a adăugat bătînd ușor cu palma valiza. Registrele astea conțin o întreagă poveste, știi bine. Și ceea ce spun ele este că nu ne putem permite mai puțin decît un an record în toate activitățile.

— Adevărat? am întrebat.

Mama îmi împărtășise temerea ei că s-ar putea ca tata să-și extindă din nou prea mult afacerile. Poate că i-ar prinde bine să discute despre ele. I-am zîmbit:

— Îmi închipuiam că întotdeauna ne-am dorit un an record în toate activitățile.

— De fapt, așa este. Însă anul acesta chiar trebuie să-l avem, căci altminteri, peste paisprezece luni s-ar putea să ne pomenim și noi cu necazuri, așa cum e cazul cu bătrînul Abel Cottor.

A făcut o pauză și, ridicînd capacul de argint al cutiei lui pentru țigări de foi, a scos una, lungă și groasă, după care a continuat:

— Vezi tu, cînd m-am înapoiat noaptea trecută de la judecător, am aruncat o privire la cifrele din registrele acestea. Și ele spun perfect de limpede tot ce au de spus. Cînd am terminat, mi-am dat seama că nu are nici o importanță dacă Abel se va îmbogăți, sau va fi spînzurat peste cîteva săptămîni. Mai am de făcut încă o afacere foarte rentabilă cu ceea ce posed acum. Și nu pot realiza asta dacă-mi pierd timpul încercînd să-l dobor pe Abel Cottor.

Simțeam că-mi crește inima de mîndrie. Tata își schimbase felul de a gîndi, revenind la fapte reale și la bun-simț. Și din cuvintele lui reieșea că știe că trebuie să rămînă credincios acestei schimbări.

— Sînt atît de fericită auzindu-te vorbind astfel, tată!

Ochii mi se umeziseră.

A pufăit scoțînd un norișor de fum și mi-a ripostat, în glumă: Poftim, asta era fiica lui, care-i ținuse registrele și care se pricepea la lucrurile astea, și cînd el îi spune că este înglodat în datorii pînă peste urechi, ea declară că-i fericită! Niciodată nu va reuși să le-nțeleagă pe femei, niciodată!

A închis fermoarul uriașei valize cafenii și a adăugat:

— Oricum, voi fi plecat vreme de aproximativ o săptămînă, ceea ce ar trebui să-mi fie de ajuns pentru a pune lucrurile pe drumul cel bun. Apoi, destul de curînd după întoarcerea mea, tu, mama ta și cu mine vom pleca în croazieră. Nu-ți fă griji, ne-o putem permite. Atît cît vom cheltui noi în vara aceasta n-ar face să se schimbe situația, nici într-un sens, nici în celălalt. Ori vom avea încasări bune de la fabrica de cherestea și de la hoteluri, ori dăm faliment. De altminteri, dac-ar fi să mă curăț mîine, ceea ce nu intenționez să fac, am da faliment chiar și mai repede.

— Nu vreau să discutăm despre asta, am replicat. Sînt pur și simplu bucuroasă că nu trebuie să ne adîncim în mocirlă în legătură cu afacerea aceea cu Abel Cottor și cu omul care a fost ucis.

Tata i-a adresat trabucului său un rînjet satisfăcut:

— Ei, bine, sînt de acord cu tine. Nu este nevoie să ne implicăm. De fapt, am aflat asta ieri, de la judecătorul Hawthorne. Abel este și așa într-o încurcătură destul de mare, fără ca noi să mai intervenim cu vreo vorbă.

— Nu pricep.

— Se pare că, săptămîna trecută, Ruch a pus pe hîrtie tot ce i-a făcut Abel, și i-a lăsat declarația soției sale, Alice. Din fericire, n-a pomenit despre ce făcea cînd l-a prins Abel, sau despre cine credea el că-l va plăti pentru sabotarea fabricii lui. Bănuiesc că a avut destulă minte cît să nu se incrimineze el însuși. Alice i-a adus judecătorului hîrtia abia ieri. Abel o să treacă prin clipe ale dracului de grele, cînd povestea va ajunge în ziare...

I-am văzut rînjetul și am știut ce trebuie să se fi întîmplat noaptea trecută. Se înapoiase de la judecător știind că Abel o să dea de necaz. Verificase registrele, ca să vadă cîți bani s-ar putea scoate din ceea ce Abel va fi nevoit să vîndă. Și atunci își dăduse seama că nu exista nici o cale de-a realiza realiza încasări pe baza nenorocirii lui Abel. Va trebui să trudească acum din greu, pentru a fi sigur că, mai tîrziu, nu i se va întîmpla și lui același lucru. Tot ce putea face era să privească în timp ce Abel se zbătea să salveze cît mai mult din creditul ce i se acorda și din proprietățile lui.

Va să zică, asta era cu schimbarea peste noapte a opiniilor tatei! Singura explicație era că, în sfîrșit, devenise conștient de un adevăr: era mai bine să-l lase pe Abel să-și pună singur gîtul în ștreang, decît să se implice, încercînd să urgenteze treaba.

— Știi ce? a continuat tata... Se pare că au încercat chiar să ajungă la o înțelegere. Abel l-a trimis azi pe băiatul ăla al lui, Steven. Bineînțeles că nu eram acasă, dar el a lăsat o carte de vizită și a zis că va reveni mîine — cît se poate de respectuos, mă rog frumos. Voia să discute despre niște afaceri importante, așa spunea.

M-am silit să rămîn calmă. Așadar, Steven *încercase* totuși! Nu se mulțumise să mă rupă de Nathan McKay; voia să mă despartă și de propriul meu tată! Îmi era greu să-mi păstrez vocea indiferentă și lipsită de griji, dar am izbucnit:

— Ai de gînd să-l primești?

— Mă îndoiesc. Mîine vreau să plec la drum devreme. În afară de asta, eu, din fire, urăsc șerpii.

S-a întrerupt și s-a uitat la mine cu înțeles, apoi, ridicîndu-și mai mult pleoapele, a adăugat:

— Sper că și tu.

Brusc mi-a venit o idee. Dacă l-aș însoți pe tata, exista o șansă să-l pot pregăti pentru ce i-ar putea îndruga Steven. Era posibil să găsesc un moment potrivit în care să-i explic. Îi puteam spune că am făcut o greșeală.

— Tată, îngăduie-mi să schimb subiectul, am replicat. Îți pot dovedi că nu doresc să rămîn aici și să mă-ntîlnesc cu Steven Cottor. Mai întîi, spune-mi însă cine administrează noul hotel turistic de la Eagles Mere?

— Nu știu unde vrei să ajungi, mi-a răspuns, lămurindu-mă totuși: — Un om din Harrisburg, pe nume Gilbert, cu o experiență de douăzeci de ani.

— Foarte bine. Atunci, iată propunerea mea. Vreau să te întovărășesc în călătoria dumitale.

Cîteva clipe a rămas mirat. Șantierele de exploatare forestieră nu erau un loc potrivit pentru o doamnă — a ripostat apoi — și ce legătură avea asta cu noul hotel de la Eagles Mere? I-am explicat: în taberele de muncă avea oameni bolnavi — oameni bolnavi și răniți, pe care eu îi puteam ajuta să-și ridice moralul, întocmai așa cum făcusem cu oamenii lui Nathan McKay în cursul săptămînii trecute. Iar la Eagles Mere aș putea inspecta hotelul din punctul de vedere al unei femei. Oaspeții n-ar rămîne acolo mult timp dacă nevestelor nu le-ar plăcea locul, și eu aș putea observa lucruri care, eventual, le-ar scăpa acelui domn Gilbert și oamenilor săi.

A fost nevoie de mult mai multe eforturi de convingere decît atît, dar, pînă la sfîrșit, am învins. Aveam să merg împreună

cu el. Era o idee bună — a convenit — şi-l bucura constatarea că mă interesau investiţiile familiei. Ca şi cum n-aş fi încercat să-l ajut şi mai înainte!

Dar aveam să-l însoţesc. Căpătasem o şansă.

În seara aceea am avut o cină de rămas-bun. Doamna Jennings, bucătăreasa noastră, s-a întrecut pe sine cu nişte păstrăvi prăjiţi în unt condimentat, o supă de castraveţi rece, porumbei fragezi şi desertul preferat al tatei — tort de îngheţată, cu un morman de bezea deasupra. Toţi trei stăteam la un capăt al mesei ovale şi lungi, departe de suportul de argint pentru flori, din centrul mesei, din care se înălţau ramuri de liliac şi irişi albaştri, punctate de boboci albi şi rotunzi de rhododendron. Singura notă de tristeţe se datora faptului că mama nu se simţea îndeajuns de bine pentru a călători a doua zi împreună cu noi.

Ceva mai tîrziu, în timp ce-mi pregăteam valiza în vederea plecării din zori, mă gîndeam la lucrurile pe care le auzisem în legătură cu şantierele forestiere. Locuri sălbatice, într-un ţinut aspru, în care un om poate muri tot aşa de uşor în urma unui accident survenit în păduri, ca şi din cauza uneia dintre bătăile atît de frecvente ce izbucneau la întoarcerea în tabără. Munca era dură şi primejdioasă, şi dădea naştere unui soi de oameni aspri — de la „hăcuitori", ale căror securi doborau copacii, făcîndu-i să se prăbuşească la pămînt gemînd, la „cei cu fierăstrăul" şi pînă la „cărăuşi", care tăiau copacii transformîndu-i în buşteni şi-i coborau la rîu. În timpul iernii, purtau un singur rînd de rufărie de corp, din lînă, şi un pantalon şi o cămaşă tot de lînă, fără a le schimba şi fără a se spăla vreodată. Chiar şi după o cădere în apa îngheţată a rîului, tot ce făceau era să-şi vadă de treabă în continuare, aşteptînd să se usuce, convinşi fiind că aceasta era cea mai bună metodă pentru a se menţine rezistenţi şi a înlătura febra. Vara aveau totuşi mai mult timp la dispoziţie pentru

drăcovenii. Asta era epoca în care tata era îngrijorat în legătură cu grevele şi „războaiele cu rumeguş" dintre oamenii diferitelor tabere de muncă. Pe vreme de iarnă, erau prea ocupaţi să lupte împotriva frigului şi a rîului pentru a se lua la bătaie între ei. Vara, se înmulţeau bătăile din cauza femeilor — prostituate care se instalau în corturi sau în vreo cabană din apropierea taberei. Unul dintre oamenii din clinica lui Nathan fusese internat în urma unei astfel de bătăi, cu răni adînci în piept şi la umăr, datorate cuţitului de vînătoare al unui alt bărbat.

Cînd m-am vîrît între cearşafurile scrobite ale patului meu moale, cu baldachin sprijinit pe patru stîlpi, m-am întrebat ce aveau să-mi aducă următoarele cîteva zile. Măcar voi avea timp să fiu singură împreună cu tata? Şi cum voi putea găsi modalitatea cea mai potrivită pentru a-i explica lucrurile în legătură cu Steven? Ştiam că, în ochii multora, greşeam că acum nu eram căsătorită cu Steven, dar era vorba de viaţa mea, nu de a lor. Steven fusese arogant, pretenţios, ca şi cum trecutul său cu mine i-ar fi dat dreptul să mă stăpînească pentru totdeauna. Apoi, m-am întristat constatînd cît de mult se schimbase iubirea mea pentru Steven, de cînd mă înapoiasem la Grampian. Dar aşa stăteau lucrurile şi nu mai era nimic de făcut.

M-am gîndit din nou la şantierele forestiere şi la hotelul cel nou. Eram obligată să-l ajut pe tata să facă asupra oamenilor săi o impresie mai bună prin simplul fapt de a fi împreună cu el. Şi eram convinsă că, aici cît şi în Europa, văzusem destul de multe hoteluri pentru a aprecia dacă Eagles Mere era pregătit pentru oaspeţi plini de viaţă şi pentru un sezon rentabil.

Puteam auzi, de afară, cîntecul dulce, obsedant, al privighetorii închise în colivia din grădina noastră, chemîndu-şi perechea. Am încercat să-mi scot din minte cîntecul ei, şi să-mi potolesc emoţiile şi dorinţele care nu-mi dădeau pace.

Unde era Steven în noaptea asta? Mi-am jurat că nu-mi pasă.

PARTEA A DOUA

EAGLES MERE

Capitolul 8

Stăteam la marginea îngustului drum noroios, sub pinii înalţi care se străduiau să mai prindă soarele de după-amiază, aici, pe versantul nordic al muntelui. Pădurea era răcoroasă şi plină de umbre, cu un covor gros de ace de pin şi mirosind a muşchi umed şi a ferigă, a pămînt jilav şi a ciuperci otrăvitoare, albe şi pufoase. Nu departe de noi puteam auzi pocnetul biciului unui conducător de sanie, care-şi ocăra calul, îndemnîndu-l să tragă ceva mai repede încărcătura grea de trunchiuri de pin. În stînga mea stătea tata, discutînd cu Vince Panella, şeful şantierului — un bărbat brun, oacheş, cu un zîmbet plăcut şi cu o bărbie colţuroasă.

În dreapta mea, părînd încă puţin stînjenit, se afla Nathan McKay. Amîndoi fusesem surprinşi cînd, foarte devreme în dimineaţa asta, ne întîlnisem pe peronul gării din spatele hotelului tatei. Acesta din urmă mi-a explicat că Nathan se învoise să verifice din punct de vedere medical condiţiile oferite de ambele tabere şi, eventual şi de noul hotel, dacă mai rămînea timp suficient. În timp ce-i spunea lui Nathan pentru ce mergeam acolo şi eu, mă gîndeam cît de ciudat era că Nathan întreprindea o călătorie de două-trei zile atît de

curînd după ce un glonț fusese cît pe-aci să-l ucidă. Încă mai purta bandaj pe tîmpla dreaptă, și totuși se sculase la șase și un sfert pentru a prinde trenul comandat de tata. Trebuie să fi fost în joc o miză mult mai mare decît simpla inspecție a instalațiilor sanitare. Poate că tata aruncase o aluzie la altceva — vreun avantaj bănesc sau politic ce-ar putea fi obținut, sau cine știe ce altă răsplată pentru acest serviciu pe care i-l făcea doctorul.

Dar, oricare-ar fi fost motivul, nici nu-mi trecea prin minte să vorbesc cu Nathan, după cele ce-mi spusese în ajun. Mîndria nu-mi îngăduia, și, în mod evident, îi interzicea și lui. N-a făcut nici o încercare de a mi se adresa pe toată durata drumului cu trenul, de-a lungul celor cincizeci de mile în susul rîului, nici cînd am coborît și am încălecat pe cai, într-un orășel de pe malul lui, după ce mai întîi trecusem peste un pod îngust ce se balansa sub greutatea noastră.

Mersesem călare mai departe, trecînd un munte și urcînd pînă în vîrful următorului, unde cam cu cinci ani în urmă fusese instalată tabăra de tăiere a buștenilor. Cabanele din scînduri negeluite fuseseră extinse, treptat, pentru a găzdui aproximativ șaizeci de oameni. Acum exista acolo o baracă mare și o sală de mese comună, avînd ca anexă un șopron-bucătărie. Sosisem la timp pentru gustare — porții imense de mămăligă aburindă, sirop de arțar și hălci de slănină, pe care oamenii de la mesele cioplite grosolan le înfulecau în cantități mari, ajutîndu-le să alunece pe gît cu apă rece de izvor băută din ulcele.

Prima tabără vizitată era cea care suferise recent o serie de „accidente". Puteam vedea efectele ultimelor cîteva săptămîni pe fețele temătoare și bănuitoare ale multora dintre muncitori. În sala de mese, nu puțini erau cei care se uitau unii la alții întrebîndu-se cine era ucigașul ascuns printre ei. Știam că, în prezent, în baraca-infirmerie construită astă-primăvară prin grija tatei se aflau cincisprezece oameni. Urmau oare să li se adauge alții?

După gustare, pe care oamenii o numeau, bineînțeles, „prînz", Nathan a inspectat infirmeria. Am stat toți de vorbă cu răniții. Eu am reușit să-i fac pe cîțiva dintre ei să zîmbească, recurgînd la una dintre povestioarele lui Artemus Ward, însă ceilalți sufereau prea mult. Nathan a promis că va reveni mai tîrziu, diseară, și că le va examina cu atenție rănile de îndată ce ne vom întoarce din pădure.

Pînă a nu se întuneca, Panella a vrut să ne arate lunga pîrtie alunecoasă, în josul colinei, unde pierduseră doi oameni într-un singur accident și unde, cu alte prilejuri, alți trei deveniseră infirmi. Acela era singurul loc în care nenorocirea se repetase, și oamenii începuseră să dea înapoi cînd li se spunea să lucreze fie și numai prn apropiere.

Cu toate acestea, povîrnișul trebuia să fie folosit. În anotimpul călduros nu exista gheață care să facă drumurile montane suficient de bune pentru ca o sanie de bușteni să poată fi trasă pe o distanță mai mare. Pîrtia scutea mai mult de o zi de cărăușie la fiecare încărcătură și construirea alteia ar fi necesitat pe puțin o săptămînă, fără nici o asigurare că cea nouă n-ar fi tot atît de periculoasă ca și prima.

Acum, stînd pe versantul muntelui, chiar la capătul de sus al acelui jgheab de două sute de picioare, așteptam la umbra pinilor să vedem cum e trimisă sania la vale. Atît tata cît și Nathan studiau terenul, căutînd indicii care să arate ce anume putuseră păți cele trei frînghii solide, ca să lase să scape de sub control trei sănii diferite, făcîndu-le să se prăvălească la vale, unde buștenii din care erau făcute se dezlegaseră ca urmare a cumplitei izbituri sfărîmînd tot ce le stătuse în cale.

Mă uitam în jos la povîrnișul abrupt, la pîrtia largă, golită de orice copac, ce cobora brusc în jos, pornind din drumul forestier. În celălalt capăt al jgheabului, la două sute de picioare sub noi, se continua drumul forestier. Din punctul în care stăteam acum și pînă jos, unde drumul făcea o cotitură în ac de păr, o sanie încărcată ar fi avut nevoie de o zi de cărăușie, pe cînd pentru a coborî în lungul pîrtiei nu i-ar fi trebuit decît un sfert de oră. Nu departe de capătul inferior al

jgheabului fusese tăiat un altul, pentru a trimite buștenii cu un nivel mai jos, la o altă buclă în ac de păr a drumului, și tot așa, treaptă cu treaptă, pînă la ultimul jgheab, care lăsa buștenii să alunece în rîul Susquehanna. Acolo, plutașii îi adunau cu căngi și cîrlige și-i conduceau în jos, pînă la estacada Susquehanna, chiar la nord de Grampian, unde urmau să fie depozitați pînă ce erau ceruți la fabrica de cherestea a tatei. Și, probabil, asta avea să se întîmple curînd. Tata folosise deja aproape întregul său stoc din tăierile de iarnă, căci fabrica lui lucra ore suplimentare pentru a satisface noi comenzi. Dacă se terminau, tata era obligat să cumpere la preț mare materialul brut de la alți proprietari de fabrici de cherestea, afară de cazul cînd reușea să aducă la fabrică bușteni de-ai lui, în timp util. De aceea era important să dispună de un stoc suplimentar de pe șantierul lui Nathan și să aibă grijă ca ambele șantiere să livreze buștenii de calitate și în conformitate cu graficul de timp. Fiecare zi pierdută prin accidente costa bani prin întîrziere la fabrică și pierderii unor comenzi ale constructorilor care voiau scînduri bune și expediate imediat.

La capătul inferior al pîrtiei lîngă care stăteam existau dovezi dureroase a ceea ce se petrecuse. Pe partea stîngă a traseului liber, jos de tot, copaci mari zăceau răsturnați într-o dezordine nebună, cu trunchiurile despicate, acolo unde îi lovise sania greu încărcată. Pămîntul jgheabului era umed, purtînd urmele proaspete ale copitelor de cai și ale tălpilor de sanie. Șanțurile erau drepte aici, în partea de sus, dar în jos, către capătul celălalt, se abăteau în dreapta și-n stînga, adînci și întunecate, acolo unde o sanie deviase de pe traseu și-și schimbase direcția pornind înspre un bolovan mare aflat chiar pe marginea din dreapta. Din locul în care stăteam, pe suprafața cenușie a acelui bloc de piatră se putea vedea o pată maronie. N-am întrebat dacă provenea de la sîngele unui om sau de la cel al unui cal.

Deasupra capetelor noastre am auzit țipătul unei gaițe, iar de undeva, din spatele meu, i-a răspuns tocănitul intermitent al unei ciocănitoare. Celelalte zgomote ale pădurii au fost

acoperite cînd calul — un animal de povară mare și roșcat, care trebuie să fi fost o dată și jumătate mai greu decît calul meu de călărie — s-a smucit să tragă sania cu cei zece bușteni groși ai săi pînă-n poziția potrivită pentru lunga ei cădere.

M-am înfiorat, deși nu sufla nici un vînt. Ca și cum mi-ar fi citit gîndurile, Vince Panella a remarcat:

— Cred că asta de-acu' o să alunece ca pe mătase. Întreaga tabără știe că ați venit aici să vă uitați. Nimeni nu va încerca să facă ceva pînă ce nu veți pleca din nou.

— Așa că noi toți vom privi cu atenție în timp ce sania coboară, a spus tata. Vreau ca toți să căutăm cel mai mic lucru care-ar putea merge prost, fie că-i vorba de frînghie sau de sanie. Atunci vom fi în măsură să-i avertizăm pe ceilalți conducători de sănii la ce să se aștepte.

— Unde s-au rupt frînghiile? a întrebat Nathan. Aproape de sanie?

Panella a răspuns că nu: dimpotrivă, aici sus, la ciotul acesta. Toate pocniseră undeva, la o distanță între cincizeci și o sută de picioare, cînd sania încă avea de parcurs mai mult de jumătate din drumul său în lungul pîrtiei. Panella mi-a explicat cum frînghia — zdravănă, din cînepă împletită și groasă de doi inchi — fusese legată strîns de cadrul din spate al saniei și apoi încolăcită de șase sau de șapte ori în jurul ciotului unui copac mare, căruia, cu ajutorul unui topor, i se dăduse forma unui cilindru cu suprafața netedă, înfipt în pămînt. Colacii aceia de frînghie aveau rolul de frînă, controlînd prăvălirea în jos a saniei în timp ce conducătorul ei sau coechipierul lui din capătul de sus dădeau puțin cîte puțin drumul frînghiei — lungă de sute de picioare — cît de încet cu putință pentru a nu o lăsa să ia prea mare viteză și să nu mai poată fi stăpînită. Dacă sania mergea prea repede, frecarea frînghiei, care se rotea în jurul ciotului, ar fi devenit atît de mare, încît, din cauza căldurii, cînepa ar fi luat foc și s-ar fi rupt. Sau, dacă ciotul ar fi fost tăiat neuniform, ar fi apărut un punct fierbinte care ar fi ros frînghia și ar fi slăbit-o, făcînd-o să pocnească.

— Bine'nţeles, uneori, cîte un om scapă priza. Mănuşile i se pot uza complet, şi atunci frînghia îi jupoaie pielea de pe mîini, care-i sîngerează de nici n-o mai poate ţine. Sau se-ntîmplă să-şi piardă echilibrul, dacă-i la capătul de sus al frînghiei şi, în cazul ăsta este azvîrlit spre ciot şi trebuie să-i dea drumul. Sau, dacă nu-i place individu' de pe sanie, poate să-şi slăbească priza — fie în mod accidental, fie dinadins. Asta-i ceea ce unii oameni pretind că s-a întîmplat aici, prima dată.

— Cum poţi să-ţi dai seama?

— Nu poţi. Astfel încît mulţi dintre muncitori preferă să-şi facă toată treaba singuri, aşa cum veţi vedea acum. Un singur conducător de sanie ia frînghia, o înfăşoară în jurul ciotului, şi pe urmă se caţără cu ea înapoi pe sanie, şi-n felul ăsta ai o dublă lungime care se duce-n jos. Este puţin mai dificil, pentru că trebuie, în acelaşi timp, să te uiţi încotro mergi şi să mînuieşti frînghia. Însă nu mai eşti nevoit să te încrezi în nimeni decît în tine.

Nathan a intervenit din nou:

— Dar, în felul acesta aţi pierdut aici două sănii. Cîţi oameni au verificat frînghiile?

Panella a întîrziat cu răspunsul, trecîndu-şi degetele ţepene prin părul negru şi scurt. În cele din urmă, a spus:

— Trei oameni verifică frînghia: Firmstone, la furnizare, eu însumi şi, desigur, conducătorul saniei. Nimic în neregulă la nici una din frînghiile alea. Pe toată lungimea de cinci sute de picioare, cînepă bună, sănătoasă, groasă de doi inchi.

Tata nu părea impresionat, iar Nathan s-a aplecat iarăşi să cerceteze suprafaţa netedă a ciotului, acolo unde frînghia în mişcare o lustruise dîndu-i un luciu palid, gălbui.

După cîteva clipe, tata a vorbit din nou:

— Fără-ndoială, ajunge o mică crestătură cu un cuţit, cu o secure, sau cu o cange, pe care s-ar putea ca voi să n-o fi observat. În locul acela funia riscă oricînd să se rupă dacă este supusă la asemenea eforturi. Cînd a verificat conducătorul saniei frînghia?

— Pentru cei care-au murit, nu pot spune. Alţii zic că verifică chiar înainte de a coborî. Şi se uită la frînghie tot timpul cît le trece prin mîini. Nici o defecţiune. Şi pe urmă, dintr-o dată, se întîmplă ceva sus, la ciot, şi frînghia începe să se deruleze rapid, după care se porneşte să fumege, şi apoi se pomenesc zburînd în josul jgheabului, încercînd să scape sărind de pe sanie. Nimeni nu ştie care-i cauza.

— Aşadar, de fiecare dată se întîmplă la ciot? am întrebat.

Panella a ridicat din umeri, lăsînd în jos colţurile gurii:

— De trei ori, în săptămîna asta. Am coborît cu bine de douăzeci de ori în săptămîna asta, şi de două ori chiar azi-dimineaţă. Nimeni nu ştie ce s-a-ntîmplat în cele trei dăţi cînd ne-am zdrobit.

— Asta înseamnă de mai multe ori decît anul trecut, nu-i aşa, Vince? a vrut să ştie tata.

— Păi sigur. Şi oamenii încep să se-ngrijoreze.

Conducătorul saniei — un bărbat viguros, cărunt, îmbrăcat cu o salopetă de dril şi cu o cămaşă de lînă roşie uzată, îşi vedea de treabă încet şi atent. Panella îi explicase deja pentru ce ne aflam acolo, şi-i spusese că vom urmări cu grijă, spre a-l avertiza dac-ar apărea vreun semn de defecţiune. Sania era aşezată acum cu capătul frontal îndreptat către marginea drumului. Se părea că ar fi fost de ajuns o uşoară împingere ca s-o basculeze peste margine, trimiţînd-o să se prăbuşească în josul jgheabului. De fapt, ştiam că nu asta era realitatea: ar fi fost nevoie de mai multe opintiri din greu ale puternicului cal de povară pentru a o scoate cu totul în afara drumului. Calul aştepta liniştit în faţa saniei, cînd şi cînd gonind printr-o mişcare a genelor vreo insectă de pe ochii lui căprui şi bulbucaţi. Coastele calului se ridicau şi coborau spasmodic, de pe urma efortului de-a trage sania pînă acolo. Hamul de piele căptuşită care-i încingea gîtul şi pieptul era plin de spumă.

În stînga noastră, conducătorul saniei stătea ghemuit lîngă ciotul alb şi neted, înfăşurînd cu grijă funia groasă şi

galbenă, pe care o încolăcea dinspre partea de sus spre bază, strîngînd-o bine în jurul lemnului lustruit. În timp ce lucra, învîrtea frînghia între mîini, eventual verificînd dacă nu era subțiată.

— Frînghie nouă — i-a spus tatei, ca și cum i-ar fi explicat pentru ce dura așa de mult — dar nu-ți place să riști.

Așteptam, abia luînd seama la pălăvrăgeala unei veverițe, deasupra capetelor noastre. Pămîntul moale și acele de pin cafenii se lipeau de ghetele noastre și de copitele mari ale calului, care se smucea neliniștit în ham.

— De ce să nu stea de pază unii dintre noi în josul colinei, la celălalt capăt? am întrebat.

Tata a cîntărit o clipă propunerea.

— Nu-i nici un motiv să n-o faci, atîta vreme cît ești atentă. E suficient să te asiguri că te afli pe drum, acolo unde te poți da la o parte dacă se-ntîmplă ceva.

Cu glas coborît, Nathan i-a spus ceva tatei, care a încuviințat dînd din cap. Apoi m-a însoțit, ajutîndu-mă să cobor pîrtia abruptă. Fusta mea se tîra prin noroi, și nu de puține ori am căzut sau am fost nevoită să-mi opresc alunecarea înfigîndu-mi degetele în pămîntul rece. Cînd am ajuns jos, rochia era sfîșiată în mai multe locuri, și mîinile îmi erau acoperite cu un strat de noroi, de parcă aș fi modelat o statuie de argilă. Dar ne aflam teferi, pe drum, Nathan avînd încă o înfățișare îngrijită, în costumul său negru și cu ghetele de aceeași culoare, stil „western", deoarece se dovedise a fi mai bun cățărător decît mine și nu căzuse nici măcar o dată.

Era prima oară cînd ne aflam din nou singuri, după ziua de ieri, în biroul său. Mi-am întors privirile de la el, îndreptîndu-mi-le spre vîrful colinei.

La aproape o sută de picioare deasupra noastră, calul și sania începuseră deja să coboare.

— Ce i-ai spus tatei, acolo sus?

Se uita la pistolul său, rotind butoiașul ca să se încredințeze că fiecare locaș era încărcat.

— I-am spus să stea departe de colacul acela de frînghie.

— De ce?

— Îți voi spune mai tîrziu.

Ochii lui albaștri scînteiau, privind cu atenție frînghia de deasupra noastră. Acum, sania se deplasa mai repede, la aproximativ o sută cincizeci de picioare departe de locul în care stăteam. Calul înainta rapid. Dacă ar fi căzut, ar fi fost zdrobit sub sanie, deoarece conducătorul acesteia nu avea nici o posibilitate s-o oprească. Frînghia lui acționa ca o frînă, dar numai pentru a încetini, nu și a o opri. De fapt, pe măsură ce sania cobora, o sporire a vitezei sale era inevitabilă, ca urmare a formidabilelor forțe ce se acumulau continuu, în fiecare clipă a coborîrii încărcăturii.

Puteam vedea acum bulgări de pămînt și pietre rostogolindu-se de sus pînă jos, pe drum, smulse din sol de tălpile saniei. Se ciocneau și ricoșau pe rădăcinile copacilor sau pe alți bolovani și, la început am crezut că trosnetele și pîrîiturile de deasupra noastră făceau parte din larma stîrnită de pietre, sau poate că erau păcănitul vreunei ciocănitori scormonind o ramură moartă și uscată.

Deodată, la jumătatea colinei, cam la cincizeci de iarzi la stînga pîrtiei, am văzut o mică sclipire de lumină, și apoi alta. Cineva, acolo, trăgea cu pistolul!

Nathan a văzut și el. Și-a dus la gură mîna făcută pîlnie și a strigat tare:

— Conducătorule de sanie! Sări repede și adăpostește-te undeva!

Și imediat a pornit să urce în goană panta, cu pistolul pregătit și îndreptîndu-se, printre copaci, în direcția de unde veniseră împușcăturile.

Rămasă singură în drum, mă uitam atent la omul cu sania, așteptîndu-l să sară. Însă el nu-și schimba poziția, ca și cum n-ar fi auzit avertismentul. Apoi, la capătul celor două ramuri ale frînghiei care se întindeau în sus, deasupra lui, am văzut un

norișor alb de fum și, în aceeași clipă, sania a părut să facă un salt înainte, pornind la vale cu o viteză înspăimîntătoare.

Prins în hamurile sale ca într-o capcană, calul trebuie să fi simțit ce se întîmplase, căci, mai înainte ca sania cu buștenii cu tot să-l fi ajuns din urmă, a început să alerge, aruncîndu-și mult în față copitele lui mari și rostogolindu-și ochii măriți de spaimă, în timp ce încerca să păstreze distanța ce-l despărțea de uriașa greutate ce venea din urmă. Gonea într-un galop sălbatic, părînd că zboară prin aer, cu salturi gigantice. În capătul din spate al saniei vedeam părul cărunt al omului, biciuit de vînt. Nefericitul încerca să se cațere peste marginea din spate, de unde ar fi putut sări, îndepărtîndu-se de sanie și de frînghia pe care aceasta o tîra după ea, și astfel să se salveze. Timpul părea să se fi oprit în loc, în vreme ce ei continuau să coboare tot mai rapid, și-mi amintesc că, în momentele acelea, m-am gîndit că niciodată nu știusem că un cal putea să alerge cu asemenea viteză.

Și pe urmă au apărut, amenințător, la o distanță nu mai mare de treizeci de picioare, și mi-am dat seama cu groază că veneau drept spre locul în care stăteam eu. Picioarele îmi erau ca paralizate de spaimă. Acoperind zornăitul saniei, s-a auzit un pocnet metalic, cînd lanțul ce lega buștenii s-a rupt. Buștenii negri și uriași au părut că explodează împrăștiindu-se.

În cele din urmă mi-am regăsit puterile și am alergat în susul drumului, spre stînga mea, îndreptîndu-mă către adăpostul oferit de copaci și rugîndu-mă cerului ca sania să nu devieze în direcția mea. În spate a răsunat trosnetul saniei, care se sfărîma, apoi nechezatul oribil al calului, cînd încerca să evite copacii de pe partea cealaltă. Zgomotul părea atît de apropiat, încît, în mod instinctiv, m-am aruncat în față. Am auzit geamătul conducătorului saniei cu o clipă înainte de a-mi pierde echilibrul, și am căzut, abia reușind să evit trunchiul gros al unui pin înalt. Apoi, chiar în spatele meu, am auzit șocul cumplit al saniei izbindu-se de cal și zdrobindu-l de copaci.

Și a urmat o tăcere adîncă, întreruptă doar de uruitul cîte unui buștean singuratic, rostogolindu-se pînă la poalele colinei. De pe marginea cealaltă a drumului am auzit un geamăt și am înțeles că, totuși, conducătorul saniei reușise să sară. Dinspre sanie, aflată în spatele meu, nu venea nici un sunet.

M-am ridicat în picioare, neîndrăznind să mă uit în spate, unde știam că zăcea zdrobit sărmanul cal. Trebuia să încerc să-l ajut pe om, deși eram amețită și teribil de tulburată. Am trecut drumul împleticindu-mă. Mă sileam să înaintez, dar aveam senzația că mi se învîrtește capul.

„Vom primi curînd ajutor", îmi spuneam. „Nathan și tata erau chiar în vîrful pantei. Vor coborî." Între timp auzeam împușcături, dar nu le dădeam atenție. Încercam să-mi limpezesc gîndurile, mă străduiam să-mi adun curajul pentru a înfrunta ceea ce știam că mă așteaptă dincolo de copacul din față, acolo unde-l vedeam pe conducătorul saniei, chircindu-se de durere.

Bușteanul care-i strivise brațul de stîncă și sub care se zbătea părea de-a dreptul uriaș, cu neputință de clintit din loc. Ridicîndu-și fața inundată de transpirația agoniei, omul făcea eforturi cumplite să împingă bușteanul cu cealaltă mînă, însă abia putea ajunge la el. Aproape în stare de inconștiență, făcea mișcări a căror lipsă de forță, demnă de milă, m-a speriat.

M-am silit să nu-i privesc fața și brațul acela ce se agita atît de patetic. Știam că trebuie să dau la o parte bușteanul. Am auzit din nou împușcături, de data aceasta mai apropiate, precum și un trosnet în pădure, nu mult deasupra mea, însă nu le-am luat în seamă. Trunchiul era prea gros pentru a-l putea înconjura cu brațele; am încercat totuși. Aplecîndu-mă peste el și apucîndu-l cu ambele mîini, m-am opintit să-l salt, însă mi-a fost imposibil să-i urnesc cît de cît imensa greutate. Am mai făcut o încercare, tot fără succes. În cele din urmă i-am dat ocol, ducîndu-mă la capătul mai subțire al bușteanului, care stătea în aer la o înălțime de aproximativ două picioare deasupra solului. Aplecîndu-mă sub el, l-am putut sprijini

cu spinarea și umărul, apoi m-am proptit în picioare, reușind să-l salt puțin. Glezna dreaptă începuse să mă doară. Tremuram, încordîndu-mă sub greutate, dar știam că trebuia să încerc. M-am rugat ca bușteanul să elibereze brațul omului și mi-am pus toate forțele într-o singură împingere în sus, care a ridicat destul de mult bușteanul și l-a azvîrlit pe pămînt, cu un trosnet, la cîțiva metri mai încolo. O clipă am rămas locului, tremurînd. Umărul mă durea, acolo unde scoarța trunchiului mă zgîriase profund, și fiecare articulație a trupului părea să-mi zvîcnească puternic, ca o reacție la efortul depus. Însă acum conducătorul de sanie era eliberat.

Cînd am văzut brațul strivit de bușteau, mi s-au înmuiat picioarele și am închis ochii, îngenunchind alături de el, ca să-mi revin în fire. Totul în jurul meu se învîrtea. Îi auzeam glasul — o șoaptă slabă pe care cu greu o desluseam: „Nu... nu..."

Am deschis ochii. Respira cu greu, gîfîind cu gura deschisă. Durerea îl făcea să-și strîngă puternic pleoapele.

— Vom primi ajutor, i-am spus dorind să par cît mai încrezătoare cu putință. Avem un doctor aici. Vine chiar acum.

— Nu-l lăsați... nu-l lăsați să...

Gemea din nou, și printre pleoapele strînse i se prelingeau lacrimi. Era de o paloare cadaverică.

— Nu te pot auzi, am spus. Ce să nu-l las să facă?

Într-un suspin, a dat drumul cuvintelor:

— Să nu-l taie! Pentru Dumnezeu, să nu-l taie...

Apoi, ca și cum efortul de a vorbi i-ar fi consumat ultimele forțe, și-a întors capul într-o parte, părînd să se închidă în el.

Glasul lui Nathan răsuna în spatele meu și, ceva mai departe, auzeam vocea tatei, iar apoi tropotul cailor, pe drum.

Zgomotul împușcăturilor părea să trezească ecouri în memoria mea. Am închis ochii, recunoscătoare că amîndoi erau teferi.

Brațele puternice ale lui Nathan m-au ajutat să mă ridic în picioare.

— Nu trebuie să-i amputezi brațul, am spus în timp ce mă rezemam de el, vag conștientă de căldura trupului său lîngă pieptul meu. (Eram obosită și doream să merg acasă, însă mă simțeam într-un fel obligată să vorbesc în numele omului aceluia, care zăcea atît de liniștit la picioarele mele.)

— Așa mi-a spus chiar înainte de a-și pierde cunoștința. Era singurul lucru la care se putea gîndi.

— Eu va trebui să hotărăsc asta, după ce-l voi examina, a replicat Nathan pe un ton calm. Dar te-ai descurcat uimitor de bine. Ai fost în stare să ridici singură bușteanul acesta de pe brațul lui? Gata, stai cuminte, deocamdată nu încerca să mergi. S-ar părea că ți-ai scrîntit glezna dreaptă, nu-i așa?

Am confirmat printr-o înclinare a capului. Simpla rezemare pe glezna aceea mă făcea să tresar de durere. Mă simțeam și ușor amețită.

— Ce s-a întîmplat acolo sus? am întrebat. S-au auzit împușcături.

Și-a încordat brațul cu care mă înconjura, trăgîndu-mă mai aproape de el.

— Îți voi spune imediat. Mai întîi, încearcă să ridici degetul mare de la picior. Nu doare prea tare? Bun. Atunci, s-ar putea să nu-ți fi rupt nimica. Pentru moment, vom lăsa piciorul încălțat, ca să nu se umfle, pînă ce ne vom întoarce în tabără. Ia să vedem, reușești să te așezi aici, pe buștean, în timp ce eu mă uit la brațul rănitului? Nu-ți fă griji. Îți voi spune ce s-a petrecut. Sîntem teferi cu toții.

În vreme ce examina brațul omului încă fără cunoștință, Nathan mi-a explicat pe scurt că cineva trăsese în ciot cu o pușcă, de la o depărtare destul de mare față de sanie, astfel că pocnetul nu fusese auzit, fiind acoperit de zgomotul saniei, care, în goana ei, hîrșîia bolovanii și noroiul uscat de pe pîrtie.

S-a întrerupt, și eu am privit cum degetele agile și suple ale lui Nathan pipăiau ușor gîtul rănitului, ca să-i prindă pulsul. Rezultatul a părut să-l încurajeze, căci, stăpînindu-și întrucîtva

încordarea trădată de buzele strînse, a închis capacul ceasului său de aur, punîndu-şi-l apoi cu grijă în buzunar.

— Ei bine? l-am întrebat. Era atît de îngrijorat că s-ar putea să-şi piardă braţul!

— Mă voi uita acum la el. Dar vom şti cu mai mare certitudine după ce-l vom duce înapoi, în tabără.

A scos un briceag subţire de aur şi, cu un pocnet scurt, i-a deschis lama. Cu îndemînare, fără a mişca din loc braţul omului, a despicat ţesătura de lînă roşie a cămăşii, pătată acum de sînge. Apoi a dezlipit o fîşie de material, dezgolind rana.

— Ce crezi? l-am întrebat.

— Osul este zdrobit. De fapt, ar trebui să amputăm.

— Ce înţelegi prin „de fapt"? Nu se poate face altceva?

În glasul lui a apărut o notă tăioasă:

— Constat, Catherine, că te implici în acest caz mai mult decît m-aş fi aşteptat.

— Pentru că n-ai fost aici cînd încă mai era conştient, am ripostat prompt. Tot ce dorea era să-şi păstreze braţul, la altceva nici nu se putea gîndi. Nu te impresionează, cît de important era asta pentru el?

— Ceea ce-mi spui sună ca un text dintr-un manual şcolar. (Glasul îi devenise mai dur, cuvintele mai răspicate. Îmi dădeam seama că doctorul McKay nu era obişnuit ca părerile să-i fie luate în discuţie.) — Este inutil să mai spun că osul acela e mult prea fragmentat pentru a se reface vreodată. Orice altceva în afară de amputare ar implica durată mare şi complicaţii, şi ţi-aş mulţumi dacă...

— Oh! ar dura şi ar fi complicat? Şi dumneata ai fi nevoit să munceşti ceva mai îndelung şi mai din greu?

Nu-mi puteam reţine sarcasmul cu care rosteam cuvintele.

Mi-a aruncat o privire de gheaţă, apoi s-a uitat în altă parte. Dacă exista ceva ce Nathan McKay poseda în măsură mai mare decît ceilalţi, era înclinaţia şi disciplina de a munci mai mult şi cu mai mare intensitate decît oamenii obişnuiţi. Se mîndrea pe bună dreptate cu capacitatea sa de muncă, şi

a pune, aici, sub semnul întrebării această capacitate, îl rănea cumplit.

Însă chiar asta şi doream. Îmi spuneam că, după ziua de ieri, merita să-l scot din sărite. Şi, în plus, eram încîntată că, acum, îmi recăpătasem ascuţimea limbii şi că-l înfruntam!

Îl examină pe conducătorul saniei, să se încredinţeze că nu are şi alte răni, ignorîndu-mă.

Tata a venit călare, oprindu-se în spatele meu. După ce s-a asigurat că nu păţisem nimic, m-a informat că Panella se dusese să aducă un camion.

Făcînd cale-ntoarsă pe drum, tata şi cu mine stăteam în partea din faţă a camionului. Muncitorul rănit era întins pe o saltea de pleduri aspre împăturite, iar un alt pled îl învelea. Încă nu-şi revenise din leşin şi, în răstimpuri, Nathan, care stătea alături de el, îi verifica pulsul, apăsîndu-şi uşor degetele îndemînatice sub maxilarul omului. Pe întreg parcursul drumului, Nathan n-a prea vorbit, păstrînd calmul dezinvolt, impenetrabil, răspunzînd la întrebări doar prin unul sau două cuvinte şi dînd impresia că cel mai înţelept lucru de făcut deocamdată era să aştepte.

Pe de altă parte, tata era gata să vorbească despre cele petrecute pe munte. Îl uciseseră pe omul care trăsese cu arma. Nathan depistase locul de unde trăgea şi-l silise să-şi părăsească adăpostul, iar tata îl nimerise în două rînduri, în momentul în care încerca să-şi reîncarce pistolul. Nu exista nici cea mai mică îndoială că el fusese cauza accidentelor survenite pe jgheabul acela. Găsiseră locul în care stătuse ascuns în urmă cu cîtva timp — o poziţie din care avea privire liberă asupra ciotului şi a frînghiei încolăcite în jurul lui.

Nu înţelegeam cum de putea să rupă o frînghie atît de groasă doar cu unul sau două gloanţe, şi mi-am exprimat nedumerirea.

— Aminteşte-ţi cît de tensionată era frînghia, a replicat tata. Nu trebuia s-o rupă. O simplă crestătură ar fi slăbit-o, ar fi smuls cîteva fibre, astfel încît celelalte s-ar fi întins. Apoi, căldura frecării şi greutatea saniei ar fi realizat restul.

— Așadar, tot ce avea de făcut era să tragă în ciot. Pricep. Aștepta pînă ce zgomotul provocat de sanie creștea atît cît să acopere împușcătura, și atunci apăsa pe trăgaci. Dar, în cazul acesta, pentru ce n-a accidentat mai multe sănii? Oare, în restul timpului, muncea într-una din echipe?

Tata a confirmat, înclinînd capul:

— Panella l-a recunoscut.

Apoi, a început să vorbească despre cum vom sărbători evenimentul, cînd ne vom reîntoarce în tabără. Mi s-a adresat, zîmbind:

— Ei, bine, voiai să-i ajuți să-și ridice moralul, și acum, uite că le-ai dat ceva de care să se înveselească! Așteaptă pînă vor afla că trebuie să-i mulțumească fiicei lui Sam Rawles pentru prinderea omului aceluia. O să se bucure atît de tare, încît vom avea nevoie de un nou acoperiș în sala de mese!

— Prostii, tată! N-am făcut altceva, decît să stau acolo.

— Dacă n-ai fi fost tu, noi toți am fi așteptat sus. Eu n-am văzut deloc cînd s-a tras. În loc să fie mort, ticălosul ăla cu pușca ar fi rîs acum în barbă, revenit în tabără. Și probabil că ar fi trebuit să renunțăm la pîrtia aceasta.

Am ajuns în tabără, unde-am reușit să mă spăl puțin cu apă rece de izvor și să-mi aranjez cît de cît părul. Mai tîrziu, oamenii au sărbătorit evenimentul, așa cum prezisese tata. După cină, și-au împărțit țigările de foi aromate și jumătatea de duzină de sticle cu whiskey de import pe care tata le adusese pentru acest șantier forestier. În jurul meselor au început să se înalțe norii de fum și hohotele de rîs. Pe urmă, din gîtlejurile răgușite au izbucnit cîntece, răcnite spre acoperișul cu grinzi înalte, în acompaniamentul unei muzicuțe. Un individ cu accent suedez s-a ridicat în picioare și i-a dirijat pe toți ceilalți, îndemnîndu-i să-l aclame de trei ori pe Sam Rawles! Chipul tatei strălucea de mulțumire. Cînd ultimele ecouri ale uralelor s-au stins, același om a continuat:

— Și acum, pentru tînăra domnișoară — și, ducîndu-și mîinile pîlnie la gură, a șoptit răgușit, ca pe scenă — cum îi zice? Katrine! Hip!, hip!

Iar ceilalți oameni au răspuns:

— Urrraaa!

Apoi, în încăpere a intrat Nathan, silueta lui dreaptă și înaltă profilîndu-se în prag, în fața noastră, pe fundalul de aur palid al apusului de soare. Asupra grupului nostru s-a așternut tăcerea, căci toți știam că „Doc" (cum i se spunea doctorului) fusese dincolo, în infirmerie, încă de cînd ne înapoiasem în tabără, cu mai bine de două ore în urmă, și că se ocupase intens de Frank Kelso — muncitorul forestier cu păr cărunt. Acesta încă nu-și recăpătase cunoștința cînd Nathan ne poruncise să-i lăsăm, pe el și pe infirmierul șantierului, să-și facă datoria.

Omul care dirijase uralele rămăsese în picioare.

— Ce vești ne-aduci, Doc? a întrebat cu o voce puțin nesigură.

Cîteva clipe, Nathan și-a plimbat privirile împrejurul camerei, pînă ne-a găsit unde ședeam. Apoi a răspuns cu simplitate:

— Este treaz. Cîțiva dintre voi îl pot vedea, însă cîte unul, pe rînd. I-am salvat brațul.

Aclamații puternice au izbucnit în sală, și în vreme ce Nathan își croia drum spre masa noastră, oamenii se ridicau de pe scaunele lor, să-i strîngă mîna sau să-l bată prietenește pe umăr.

— Ar trebui să candideze în alegeri, i-am spus tatei, cînd Nathan ajunsese mai aproape.

— O s-o și facă, a încuviințat tata. Am discutat deja cu cîțiva dintre oamenii potriviți. La toamnă, vor să-l trimită la Washington.

Nathan se strecura pe scaunul său, încă strîngînd mîinile unor oameni care veniseră după el pînă aici. După ce plecase și ultimul dintre aceștia, Nathan, zîmbind, i s-a adresat tatei:

— Grozavă echipă ai aici, Sam.

— Ce-i sigur este că toți știu cînd cineva se poartă bine cu ei, a replicat tata. Acum, hai să mănînci ceva, ce zici?

I-a făcut semn unuia dintre oamenii care serveau la mese, și acesta a pornit imediat spre bucătărie, să aducă friptură fierbinte de vînat și pîine de porumb.

Nathan s-a întors către mine, ochii lui albaștri privindu-mă mai prietenos, dar încă distant:

— Cred că uralele acestea, pe care tocmai le-am primit, ți le datorez dumitale.

În aceeași seară, mai tîrziu, stăteam în fața micului cămin de piatră din cabana șefului de șantier Panella, care ne-o oferise pentru noapte. Eu urma să dorm în dormitorul din partea din spate a cabanei, iar tatei și lui Nathan aveau să li se instaleze paturi de campanie aici, în spațiul pe care Panella îl folosea în chip de birou și cameră de zi. Scaunele, înjghebate din bușteni groși de trei inchi, cu spătare și șezuturi din scînduri de lemn lăcuit, erau surprinzător de confortabile. Afară se întunecase. Un vînt rece de munte îl îndemnase pe Panella să aprindă un foc bun în vatră, înainte de a ne ura noapte-bună și de a se îndrepta spre baracă. În cabană era cald, și o lampă cu petrol, proaspăt lustruită, ce atîrna de un cui bătut în ușă, răspîndea o lumină sdtrălucitoare.

Toți trei eram bucuroși de succesul zilei, îndeosebi tata. Știam cît de ușurat trebuia să se simtă că rezolvase atît de rapid și de radical problema șantierului. Și noi doi știam și că oamenii vor lucra mai bine și mai cu rîvnă acum, tocmai în momentul critic, cînd la fabrica tatei era atît de mare nevoie de lemnul lor. Tata calculase că, cel puțin cîteva săptămîni de acum înainte, puteam conta pe o producție record a acestei exploatări.

— Dar asta — a spus deodată, zîmbind strîmb — asta înseamnă că bătrînul Cottor trebuie să mai aibă aici un ticălos pe statele sale de plată, și că vom mai avea necazuri. Așteptați și veți vedea.

Fața lui strălucea luminată de vîlvătaia focului, dar nu părea să fie supărat, ci doar constata un fapt.

— Îmi închipuiam că Abel Cottor o s-o mai slăbească un timp și că va fi prietenos, a replicat Nathan. Așa a declarat toată săptămîna trecută, prin întregul oraș.

— Bătrînul Cottor este un sac de minciuni și de... (Tata s-a uitat spre mine, ezitînd să întrebuințeze cuvîntul la care știam că se gîndește.) — ... de bălegar, a încheiat în cele din urmă. Și tot așa e și netrebnicul de fiu-său.

Am avut o inspirație subită. Asta era șansa mea să nărui planul lui Steven de a-i spune tatei despre trecutul nostru și, cu același prilej, să-l pun în încurcătură pe Nathan McKay.

— Oh! nu știu, tată... am spus pe un ton dezinvolt. Am impresia că doctorul McKay are o părere foarte bună despre Steven. Nu-i așa, Nathan?

Nathan McKay m-a privit de parcă nu putea să-și creadă urechilor. În sinea mea am zîmbit, încîntată de a-l fi atacat prin surprindere.

— Ce tot vorbești? m-a întrebat tata, văzînd că Nathan nu ripostează imediat. Despre ce vorbește, Nathan?

— Nu te obosi să explici, l-am liniștit pe Nathan. Știi, tată, sîmbăta trecută, Steven Cottor a hotărît, desigur, că numai el trebuia să se bucure de compania mea. M-a căutat la bal și m-a luat deoparte, iar apoi, luni, s-a dus la Nathan cu o poveste care trebuie să fi fost de-a dreptul scandaloasă, deoarece Nathan aproape că mi-a spus că mă consideră a fi — ce anume? — proprietatea personală a lui Steven Cottor — așa mi se pare.

Am ridicat din umeri cu un aer indiferent, ca și cum subiectul nu mai merita să fie discutat, dar pîndeam să văd cum va reacționa tata. Eram convinsă că, pe moment, nu-și va pierde stăpînirea de sine. Ziua fusese prea bună pentru el și, în afară de asta, niciodată nu și-ar fi îngăduit ca Nathan să-l vadă într-un acces de furie.

Și am avut dreptate. Tata rămăsese în așteptare, cu chipul ca de piatră, privind spre partea cealaltă a micii încăperi, unde, lîngă foc, stătea Nathan.

— Îmi cer scuze, Catherine — a replicat Nathan pe un ton calm. Niciodată n-am spus așa ceva.

— Dar mi-ai cerut să neg că povestea lui Steven era adevărată, nu-i așa? Și cînd m-am opus, mi-ai dat de înțeles limpede că, pentru mine, cel mai bine ar fi să nu mai mă întorc la clinică. Este cam același lucru.

Nathan a început să protesteze, dar tata i-a tăiat vorba printr-un gest al mîinii. Și-a ațintit privirea în ochii mei și m-a întrebat:

— Catherine, ce ți-a spus sîmbătă Steven Cottor?

M-am străduit să-mi păstrez vocea fermă:

— Părea... părea foarte îndrăgostit de mine. Spunea că dorea ca eu să... să fiu a lui — cred că așa s-a exprimat. Cînd i-am zis că asta n-ar fi posibil, a declarat că dispunea de mijloace să mă facă să-mi schimb hotărîrea. Presupun că discuția lui cu doctorul McKay trebuie să fi fost cam în același stil.

Tata a dat din cap aprobator, dar a continuat să mă privească țintă.

— Foarte bine, pricep, dar Nathan ți-a cerut să negi. Pentru ce n-ai făcut-o?

Fără ca glasul să-mi tremure și cu ochi strălucitori de triumf, am replicat:

— Fiindcă există lucruri, tată, la care o adevărată doamnă nu trebuie să se coboare negîndu-le.

M-am ridicat de pe scaun mai înainte ca vreunul din ei să mai poată scoate un cuvînt. Uitîndu-mă drept la Nathan, am adăugat, la fel de calm, bucurîndu-mă de evidenta lui uimire și admirație:

— Noapte-bună, domnilor. Înțeleg că mîine aveți de gînd să porniți la drum devreme.

Și, neluînd în seamă durerea din glezna mea, m-am retras în camera ce-mi fusese destinată și am închis ușa.

Capitolul 9

În timp ce mă dezbrăcam pregătindu-mă de culcare, abia îmi puteam stăpîni încîntarea. Mă simțeam de parcă aș fi fost liberă, absolut liberă de stăpînirea pe care Steven Cottor o avusese asupra mea. Dintr-o singură lovitură îndrăzneață, negasem trecutul — și, desigur, nu exista nici un motiv pentru care n-aș fi putut continua să-l neg, dacă Steven ar fi încercat să ridice din nou pretenții. Văzusem în ochii tatei, ca și-n cei ai lui Nathan, că mă credeau. Eram sigură că-i convinsesem că Steven mințise în legătură cu mine, și probabil îl convinsesem pe tata că Steven va încerca să-și repete minciuna după ce ne vom întoarce la Grampian. Ce primire caldă l-ar aștepta, dac-ar îndrăzni!

Am tras perdeaua peste singura fereastră a camerei mele și mi-am scos rochia, apoi cămașa, bucurîndu-mă de senzația de răcoare ce-mi învăluia sînii. Din camera alăturată îi puteam auzi clar pe tata și pe Nathan, deoarece ne despărțea doar un perete de scînduri și chiar și acesta se oprea la o înălțime de aproximativ opt picioare, lăsînd un spațiu liber de jur împrejurul mijlocului cabanei și al coșului căminului, al cărui horn ieșea afară prin vîrful acoperișului. Glasurile erau așa de deslușite

de parcă aş fi stat în aceeaşi încăpere cu ei. Discutau despre problemele băneşti ale lui Abel Cottor, evitînd în mod voit — după cum îmi închipuiam — orice referire la Steven Cottor şi la mine.

M-am aşezat pe salteaua mică şi tare, continuînd să mă dezbrac. Cîteva clipe am savurat senzaţia totalei goliciuni. Îmi surîdeam mie însămi în timp ce-l ascultam pe Nathan discutînd cu dezinvoltură şi concret despre zvonul potrivit căruia Abel Cottor era pe punctul de a-şi vinde toate acţiunile ce le deţinea în cadrul societăţii Susquehanna. Dacă m-aş ridica acum şi aş trage zăvorul uşii, vocea aceea şi-ar păstra oare tonul calm şi raţional? Bineînţeles că niciodată nu m-aş fi gîndit serios să fac aşa ceva, dar era excitant să-mi închipui cum l-aş necăji pe Nathan McKay. Sub pojghiţa elegantă, de om capabil, existau pasiuni pe care — de ce să nu recunosc — m-aş fi bucurat să le stîrnesc. Ochii aceia albaştri şi reci — oare aş putea să cuceresc răceala şi puterea lor de stăpînire, să-i fac să mă dorească, să-i văd încetoşîndu-se de patimă, să-i...

Deodată, m-am pomenit roşind la gîndul de a face dragoste cu Nathan. Sentimentul acela mă învăluise pe neaşteptate, şi cînd mi-am dat seama de ce se întîmplase, am fost mirată şi puţin speriată. Pînă acum nu mai simţisem niciodată soiul acesta de dorinţă faţă de nici un bărbat, cu excepţia lui Steven Cottor. Însă acum, Steven se dovedise nevrednic, iar eu îmi jurasem să nu mă mai întîlnesc cu el.

Dar asta nu însemna nici să sar în braţele lui Nathan McKay! Am încercat să-mi adun gîndurile. De data aceasta nu mă voi lăsa tîrîtă într-o aventură amoroasă numai din cauza atracţiei fizice pe care ar putea-o trezi în mine un bărbat. Aşa ceva se mai întîmplase o dată, dar pentru mine era prea mult. Steven Cottor mă tratase în mod ruşinos, iar eu îl lăsasem fiindcă fusesem prea slabă să spun *nu* cerinţelor trupului meu. Dar acum nu mai eram o şcolăriţă naivă, o virgină care tînjea după plăceri necunoscute. Acum eram o femeie

stăpînă pe mine şi aveam să aleg un bărbat care nu mă va folosi niciodată în modul în care se folosise de mine Steven Cottor!

Mi-am îmbrăcat cămaşa de noapte, din bumbac moale, cu guler strîns pe gît, şi i-am încheiat nasturii pînă sus.

Ce ştiam eu despre Nathan McKay? Desigur, era bogat şi, mai înainte, fusese căsătorit. Muncea cu energia şi inteligenţa a doi, dacă nu a trei oameni, şi-şi cîştigase loialitatea şi admiraţia salariaţilor săi... .

Dar ce importanţă aveau toate acestea, dacă era egoist, sau o fire dominatoare, sau neatent faţă de o soţie! Sau infidel! Nu-mi voi îngădui să fac greşeala de a mă dărui cuiva, pînă ce nu voi fi foarte, foarte sigură ce fel de om era acela şi de cum se va purta cu mine.

Am suflat în lampa de pe măsuţa de lîngă patul meu şi m-am strecurat între cearşafurile aspre dar curate, simţindu-mă de două ori mulţumită de propria-mi persoană. Triumfasem atît asupra lui Steven, cît şi asupra tatei, şi aveam o mare bănuială că Nathan McKay va folosi în curînd un prilej de a-mi cere scuze, înainte de încheierea călătoriei. Însă — îmi spuneam — şi mai important era faptul că învinsesem pasiunile din propria mea inimă.

Stăteam culcată, în linişte şi aşteptam să-mi vină somnul, ascultîndu-i pe bărbaţi vorbind în camera alăturată. Acum îşi coborîseră glasurile, deoarece văzuseră că plafonul se întunecase brusc deasupra camerei mele, dar încă le puteam desluşi aproape fiecare cuvînt.

— Aşa zice Panella, — era glasul tatei — că nu s-a mai întors din noaptea de sîmbătă. Şi era un ticălos mărunt. Nici chiar eu nu mă-ntîlneam niciodată singur cu el fără să am un pistol în buzunar.

Un pistol! Imaginea tatei — în grădină, cu pistolul în mînă — mi-a trecut fulgerător prin faţa ochilor. Noaptea aceea cu lună, în care ieşisem pentru a mă întîlni cu Steven... Oare omul pe care-l aştepta tata să fi fost acel Campbell? Mi-am dat seama ce trebuie să se fi întîmplat. Campbell văzuse

că Warren Ruch fusese prins și, în vreun fel oarecare, îi trimisese vorbă tatei să se-ntîlnească amîndoi. Nu era de mirare că, în noaptea aceea, tata fusese într-o stare de spirit atît de furtunoasă!

Din camera alăturată, îl auzeam pe tata continuînd să vorbească despre omul numit Campbell:

— Am ajuns la convingerea că bătrînul Abel a luat legătura cu el și l-a plătit pentru a trece dintr-o tabără în cealaltă. Și exact asta făcea în fabrica mea, în loc de cea a lui Abel.

— Totul se potrivește, nu-i așa? a spus Nathan. Păcat că nu există nici o posibilitate ca s-o dovedești.

— Ei, bine! acum fii foarte atent. Ești absolut sigur că nu l-ai putut vedea limpede, înainte de a trage în dumneata? În noaptea aceea lumina lunii era puternică. Doar o privire, poate o singură clipă. Eventual, măcar părul roșu.

Cu o bruscă senzație de răceală la inimă, mi-am dat seama că se referea la omul din fabrica de cherestea a tatei, la ucigașul pe care-l căuta poliția. Iar tata spunea că omul *lucrase* pentru el! Omul cu părul roșu al cărui nume era Campbell. Și că lucrase aici, chiar pe șantierul acesta! Era o prostie din partea mea, dar fără să știu de ce, mi s-a făcut frică.

Afară, zgomotele nopții se întețiseră, devenind străine și amenințătoare. Cîntecul prietenos al greierilor începea să se transforme în ceva urît — hîrșîitul unor insecte solzoase. Bufnița care țipa era o pasăre de pradă tăcută și nemiloasă, cu ciocul și ghearele mînjite de sînge. Acolo, în întuneric, existau animale de noapte, știam asta, însă nu voiam să mă gîndesc la ele. Mi-am strîns cu putere pumnii și, cu o îndărătnicie îndîrjită, mi-am concentrat atenția asupra vocilor din camera alăturată. La o depărtare de numai cîțiva metri, se aflau doi bărbați — îmi spuneam — amîndoi înarmați.

Astăzi înlăturaseră o amenințare împotriva siguranței noastre și erau perfect capabili să facă din nou același lucru, dacă ar fi fost necesar.

— Bun, spunea tata, voi duce sticla asta la baracă, și-o să văd cine mai este treaz. Poate reușesc să dezleg cîteva limbi în legătură cu Campbell. Ne vedem peste vreo oră.

— Mă voi simți perfect aici, a replicat Nathan. Mi-am adus cu mine ceva de lucru.

Ușa s-a închis, iar eu rămăsesem singură în micuța cabană, doar cu Nathan McKay. Nu-mi dau seama de ce, dar faptul de a ști că eram amîndoi aici mă excita. Simțeam cum mă cuprinde din nou o căldură tot mai mare, și nu mă puteam împiedica să mă gîndesc ce s-ar întîmpla dacă ar veni în patul meu... Dar, nu! Luasem o hotărîre în privința asta. Așa ceva nu se va repeta. Doar pusesem zăvorul, nu-i așa? Nu putea intra, chiar dac-ar fi vrut.

Și totuși, nu cumva zăvorul ușii era tras? Nu izbuteam să-mi amintesc. Mi-am încordat privirea, să văd la lumina firavă ce venea de la lampa din camera alăturată, dar nu puteam zări nimic. Oh! era o prostie! Sigur că închisesem ușa cu zăvorul... Sau n-o închisesem?

Ei, bine, nu avea rost să zac aici, pierzînd timpul tot gîndindu-mă la asta. Mă voi lămuri îndată. Degetele mele au bîjbîit după chibriturile din sertarul mesei de lîngă pat. M-am dat ușurel jos din pat, picioarele goale lăsînd frigul să-mi pătrundă în tot trupul cînd au atins pardoseala rece. Cuvertura de bumbac fusese atît de caldă, și acum noaptea părea să-și fi pierdut blîndețea. Eram obosită. Ce făceam acolo, afară din pat, tremurînd în beznă, în căutarea a ceva de care să frec un chibrit? Bineînțeles că ușa fusese închisă cu zăvorul!

M-am îndreptat pe dibuite spre ușă și am pipăit mînerul, apoi zăvorul. Închis cît se poate de bine. Cum îmi închipuisem că l-aș fi lăsat deschis! M-am înfiorat, și am pornit înapoi către pat.

Și atunci am auzit un zgomot sub fereastră. Am înghețat. În afara cabanei, lîngă fereastra mea, se afla cineva! Am stat să ascult, tremurînd, și zgomotul s-a repetat — un zgîriat ușor, lent. Dar mi-am spus că era doar o ramură de copac, lovindu-se

de perete. O frunză, sau o crenguță mișcată de vînt. Ce prostie, să te sperii de...

Însă în clipa aceea, picioarele mele goale au simțit un curent de aer rece și, pe măsură ce ochii mi se obișnuiau cu lumina slabă, vedeam perdelele ferestrei agitîndu-se ușor, atinse de suflul vîntului. Din nou s-a auzit zgomotul acela și, îngrozită, mi-am dat seama că cineva deschidea fereastra.

O clipă am crezut că voi țipa. Am închis ochii, încremenită de spaimă, dar apoi mi-am stăpînit teama. M-am dus pe tăcute la ușă, nedezlipindu-mi privirile de la fereastra care se deschidea treptat. Acum nu mai putea exista nici o îndoială. Acolo era, într-adevăr, cineva. Mi-am înfrînt panica și, fără nici cel mai mic zgomot, am tras zăvorul ușii ce mă despărțea de cealaltă încăpere și de Nathan.

M-a văzut de cum am apărut în prag, dar a tăcut cînd a constatat că-mi țineam un deget pe buze. Tremurînd, am arătat spre camera mea.

Nathan s-a ridicat în picioare și, aruncînd o privire întunecată spre fața mea împietrită de groază, și-a scos calm pistolul din tocul pe care-l agățase de spătarul scaunului său de lemn. Apoi, tot atît de tăcut, a străbătut cei trei pași pînă la pragul în care mă aflam.

Rămasă în spatele lui, priveam atent, în lumina slabă ce pătrundea pe ușă, cum fluturau perdelele albe, ca niște duhuri fără odihnă. Fereastra continua să se ridice, centimetru cu centimetru. Așteptam amîndoi, iar eu mă gîndeam: „Pentru ce nu *face* ceva?" Pe urmă, mi-am dat seama că Nathan voia ca intrusul să se compromită singur, să încerce să se cațere pe fereastră, unde ar fi devenit o țintă ușoară, fără posibilități de scăpare.

Dacă n-ar fi fost vîntul, cu siguranță l-am fi prins. Dar, pe neașteptate, în timp ce stăteam la pîndă, fereasta s-a ridicat aproape cu o jumătate de picior, și vîntul a dat la o parte perdelele. Acolo, în întuneric, chiar lîngă pervaz, timp de o clipă ce ni s-a părut o veșnicie, am zărit un chip. Niște ochi

plini de cruzime se ațințeau asupra noastră, sclipind de ură cînd ne-au văzut. Prin barba și mustățile de un roșu aprins, dinții albi străluceau într-un rînjet de fiară — și apoi a dispărut. Am auzit pași înăbușiți pierind în pădure.

Încordarea era prea mare. L-am înconjurat cu brațele pe Nathan și am izbucnit în hohote tăcute, înspăimîntată, plîngînd ca o școlăriță, după toate prin cîte trecusem.

Nathan s-a mulțumit să mă sprijine, așteptînd în liniște să-mi recapăt stăpînirea de sine.

— Potolește-te acum — a spus cu blîndețe. Omul a văzut pistolul. Nu se va mai întoarce. Cred că l-am speriat mai mult decît ne-a speriat el pe noi.

Nu-mi mai puteam reține temerile:

— Dar avea părul roșu! Nu pricepi? Acesta era omul pe care tata îl...

Mîna lui mi-a ridicat bărbia. Ochii îi erau limpezi și lipsiți de orice frică.

— S-ar putea să fi fost, a replicat. Dar este posibil și să fi fost altcineva. Campbell ăsta nu-i singurul om cu păr roșu din zonă.

— Dar venea pe fereastră. Dac-aș fi fost adormită...

— Totuși n-a intrat. Și nici nu va intra.

Nathan mă cuprindea cu brațele. Prezența lui caldă, liniștitoare, mi-a alungat treptat teama ce mă îngheța. În curînd am fost în stare să înțeleg că avea dreptate și, recăpătîndu-mi în parte curajul, mi-am ridicat privirile spre ochii lui albaștri. Vom fi în siguranță. Vom închide fereastra, și omul nu se va mai întoarce. Apoi, mîine dimineață, vom descoperi cine fusese și-l vom pedepsi. Amîndoi îi văzusem fața. Îi vom da șefului de șantier descrierea lui. Chiar și aici, departe, în munți, un om ca el avea să fie recunoscut ușor. Mi-am îngropat fața în căldura umărului lui Nathan și-am închis ochii.

Dogoarea vetrei începea să se strecoare sub cămașa mea de noapte. După cîteva clipe de liniște, am devenit brusc conștientă de trupul lui Nathan. Mă simțeam atît de moale,

lipită de el, și cămașa mea era atît de subțire. Tremuram, în timp ce fierbințeala interioară pe care o simțisem ceva mai înainte a început să radieze prin mine. Senzația era extrem de puternică, iar așteptarea nespus de dulce. Mă agățam de el, sperînd să creadă că încă mai eram speriată. Nu mă puteam hotărî să mă smulg de lîngă el, deși știam că va trebui s-o fac. Prin minte îmi fulgerau închipuiri ale sărutului său, viziuni ale netezimii și supleții trupului lui. Îmi simțeam sînii apăsați pe pieptul lui. Buzele noastre se apropiaseră. Degetele mi se înfigeau în mușchii tari ai spatelui său. Voiam să-i stîrnesc dorința, să-l înnebunesc...

Brațul cu care-mi înconjura umerii și-a accentuat apăsarea, dar m-a depărtat de el. M-a privit, și în ochi a început să-i apară un zîmbet. Oare ce spuneau ochii aceia? Și ce însemna această nouă senzație de tremur, care mă cuprinsese?

— Te simți bine?

— Da. Mi-e mai bine.

Mi-am ridicat privirile spre el; buzele mi s-au întredeschis; respiram greu din cauza ciudatei pasiuni care mă cuprinsese, făcînd să-mi ardă și să-mi freamăte carnea. Cît de mult doream să mă sărute! Dar știam că, dacă m-ar fi sărutat, ultimele rămășițe ale autocontrolului meu s-ar fi spulberat, și eu aș fi cu totul lipsită de apărare.

Am făcut apel la întreaga mea voință și m-am desprins de el, îndepărtîndu-mă cu un pas. Brusc, mi s-a făcut frig, și m-am dus în fața focului.

— Îți mulțumesc, i-am spus. Ai fost foarte...

Însă alte cuvinte nu-mi veneau, decît în șoaptă, pe măsură ce-mi dădeam seama de ce se întîmplase cu puțin mai înainte. Știa. Era imposibil ca el să nu știe. Toate sentimentele mele de femeie, tot ce simțeam pentru el fusese acolo, în ochii mei, iar el nu putuse să nu vadă. Și acum, ce avea să facă? Ce va crede despre mine? L-am auzit ducîndu-se spre fereastră și închizînd-o. Apoi s-a întors lîngă mine, a luat un alt buștean

din coșul de lemne și l-a pus pe jarul din vatră. Cînd și-a îndreptat trupul, m-a privit cu aceeași expresie, pe jumătate serioasă, pe jumătate zîmbitoare și, cu o atingere a mîinii, m-a întors cu fața spre el.

— De ce nu-ți aduci pledul și nu te așezi aici, lîngă foc, pînă-ți vine iarăși somnul? Ai avut o zi tare grea.

Și pe urmă, m-a sărutat pe buze ușor, doar atît cît să înțeleg ceea ce ochii lui nu conteniseră să-mi spună. În alt loc, într-un moment mai potrivit, cînd vom fi în deplină siguranță și nu va trebui să ne gîndim la întreruperi sau la orice altceva în afară de noi doi...

— Oh, Nathan — am spus — am fost atît de...

— Nu trebuie să dai explicații.

M-a tras spre el și, o clipă, m-a strîns puternic; cu o bucurie năvalnică, mi-am dat seama, cu certitudine, că și el împărtășea emoția ce mă stăpînise. Dar asta n-a durat mult și m-a trimis să-mi caut pledul, atingerea mîinii lui pe spatele meu zăbovindu-mi pe piele și aducîndu-mi în obraji un val de sînge fierbinte.

Cînd m-am înapoiat, m-a așezat în scaunul din fața focului și m-a învelit cu pledul.

— Perfect, acum stai cuminte acolo, mi-a spus cu o privire în care citeam promisiunea unor minuni ce mă așteptau și care făcea ca toate luptele cu Steven și cu tata să dispară pur și simplu. Apoi a zîmbit puțin ironic: — Sper că nu fac ceva ce n-ar fi pe placul lui Sam Rawles, dacă ar intra. Întotdeauna am spus că există unele lucruri pe care o adevărată doamnă n-ar trebui să le accepte.

Sub căldura privirii lui, mă simțeam prea tulburată pentru a replica. Abia puteam crede ceea ce, brusc, părea atît de clar.

În timp ce el și-a luat cartea și s-a așezat în scaunul de vis-à-vis de mine, m-am întrebat cum putusem, înainte, să fiu atît de apropiată de Steven și, totuși, în noaptea asta, sentimentele față de Nathan să izbucnească în mine cu atîta

putere, doar în urma unui sărut! Oh! dar mi se spusese că, atunci cînd se va întîmpla, voi şti. Cum puteam fi sigură?...

— Devii somnoroasă, mi-a zis. Vrei să te întinzi pe patul de campanie, sau eşti în stare să te duci în cealaltă cameră? Am blocat fereastra.

Voiam să rămîn, însă mîndria m-a îndemnat să mă întorc la mine. Acum, nu mai aveam de ce mă teme.

Cu toate acestea, în dimineaţa zilei următoare neliniştea mi-a revenit şi mă uitam la feţele grosolane ale oamenilor din sala de mese, încercînd să văd dacă vreuna din ele era cea a intrusului din noaptea trecută. Erau o gloată de oameni înăspriţi, mulţi dintre ei morocănoşi şi cu cearcăne umflate după băutura de peste noapte. Chiar şi tata nu arăta prea bine, din cauza oboselii, deşi, de cînd auzise despre omul pe care eu îl credeam a fi Campbell, era cît se poate de atent şi activ. A mers împreună cu mine printre mesele luminate de lămpi, salutîndu-i cu o mişcare a capului pe muncitorii oarecum miraţi de trecerea noastră şi, încredinţîndu-se că mă uitasem bine la toţi.

Nici unul dintre ei nu era bărbatul de azi-noapte. I-am spus asta tatei imediat ce am ajuns la masa noastră:

— Nu-i aici, tată. Nici unul dintre oamenii aceştia nu are măcar aceeaşi nuanţă de păr, darmite barba lui roşie. Trebuie să fi fost...

— Vom discuta cu Panella, a replicat calm. Poate că cineva nu s-a prezentat la micul-dejun.

Am privit de jur-împrejurul încăperii. La două dintre mesele negeluite erau cîteva locuri neocupate. Dincolo de deschiderile ce serveau drept ferestre, ceaţa cenuşie a zorilor din munţi făcea loc răsăritului de soare. Nathan încă nu venise.

Îl examina în cabana-infirmerie pe Frank Kelso, pacientul cu braţul sfărîmat.

În dimineaţa aceasta mă trezisem înainte să se crape de ziuă şi descoperisem că Nathan se şi sculase. De la fereastra mea abia îl puteam zări în ceaţă, dar ştiam că era Nathan după felul în care-şi mişca trupul drept şi zvelt. Stătea lîngă pîrîiaşul ce curgea în spatele cabanei. Aş fi vrut să-l chem, dar tata încă mai dormea. Aşa încît mi-am tras repede rochia, mi-am încălţat pantofii şi am ieşit afară, ducîndu-mă spre pîrîu, la Nathan.

M-a auzit venind. Faţa îi era aproape spălată de spuma de pe pămătuful lui de ras, pe care-l pusese pe un bolovan, alături de izvorul curat şi puţin adînc.

— Scurtă noapte! mi-a spus cu un surîs. Voi fi imediat gata să te însoţesc.

Bărbierindu-se fără oglindă, a terminat de ras ultimele cîteva locuri săpunite, apoi s-a aplecat spre pîrîu şi a spălat urmele de spumă, după care s-a şters cu un prosop.

— Am stat puţin de vorbă cu tatăl dumitale, cînd s-a întors.

— Oh? Despre omul pe care l-am văzut?

— Am menţionat asta, da. Şi nimeni nu l-a văzut pe Campbell sau, cel puţin, aşa au spus azi-noapte. Dacă a revenit aici, trebuie să fie ascuns pe undeva.

M-am uitat în josul uşoarei pante, către fereastra la care stătuse omul, şi m-am înfiorat. Dacă Nathan nu s-ar fi aflat acolo în noaptea trecută, sau dacă aş fi fost adormită... Dar, în dimineaţa aceasta, nu aveam de ce mă teme prosteşte.

Nathan mi-a strîns uşor mîna:

— Nu-ţi fă griji în legătură cu asta. Îl vor căuta. Am oferit o recompensă în stare să-l facă şi pe cel mai bun prieten al lui să treacă de partea noastră. Nu vreau totuşi să zic c-ar fi probabil să aibă vreun prieten. Din cîte spune tatăl dumitale, era foarte închis în el, pe vremea cînd lucra aici.

S-a întrerupt şi, dintr-un motiv inexplicabil, inima a început să-mi bată mai rapid. De ce trebuiau să-mi iasă

la suprafață sentimentele, cînd mă privea *el* în felul acesta? Cu Steven fusesem plină de emoții, este adevărat, însă măcar atunci cînd nu făceam dragoste, eram în stare să mă întăresc și să-l țin oarecum la distanță. Cu Nathan, lucrurile păreau să se petreacă exact invers. Inima mea vedea în fiecare mișcare a lui o promisiune, și dorea să se avînte în întîmpinarea ei.

— Tatăl dumitale și cu mine am discutat azi-noapte și despre dumneata, a continuat el, iar eu am simțit cum mi se încleștează gîtul.

Privirea îi era fermă cînd a adăugat: — Convenientele cer alte momente pentru cele ce-ți voi spune, dar totuși, aici și acum mi se pare potrivit.

M-a înconjurat cu brațul, ridicîndu-și ochii spre copacii învăluiți în ceață, în aerul rece și cenușiu al dimineții dinainte de ivirea zorilor.

Am știut imediat ce anume urma să spună. O sută de gînduri mi-au străfulgerat deodată prin minte, în fracțiunea de secundă ce mi-a precedat răspunsul: îndoielile mele în legătură cu Steven; lupta mea furioasă cu tata; acel sentiment ciudat și nou pe care-l trăisem în trăsura lui Nathan în noaptea dinaintea balului; o imagine rapidă a interiorului întunecat al fabricii de cherestea, cînd legănasem capul lui Nathan în brațele mele și-i oprisem hemoragia. „Cît este de staniu", mi-am spus, „că nu mi-a făcut curte aproape deloc, și că nu mai departe decît astă-noapte îmi promisesem să păstrez distanța între noi doi". Și totuși, acum simțeam că eram gata să mă dărui lui. Pentru ce? Ar fi putut exista nenumărate motive, însă nici unul nu conta. Știam: asta era tot. Cu toată siguranța de care eram în stare, simțeam certitudinea că viitorul meu se afla alături de acest bărbat atrăgător și stăpîn pe el.

Ascultam, știind că mă va cere în căsătorie și că voi accepta. Mă întrebam dacă, mai întîi, mă va ruga să-l iert pentru că crezuse ceea ce-i spusese Steven Cottor, dar n-a făcut-o. Era mai bine. Eram conștientă de faptul că-l înșelasem, dar asta era ceva ce el nu trebuia să afle. Mă apărasem față

de tata, atîta tot, și refuzam să cred că adevărul l-ar fi făcut să-și schimbe intențiile referitoare la mine. Nu, ceea ce conta era sentimentul pe care-l împărtășeam. Iar acesta fusese clar și în noaptea trecută, și mai înainte, și acum, în timp ce vorbea.

— Catherine, pentru moment mă aflu într-o poziție ciudată. Oamenii din Grampian nu știu nimic despre soția mea, și mie nu prea-mi place să discut despre ea. Dar, înainte de a continua, vreau să cunoști situația.

Am încuviințat dînd din cap, mai sigură ca oricînd că eram pe punctul de a ne logodi. Totuși voiam să-l las să-și expună povestea așa cum dorea el. Desigur, îmi aminteam ce-mi spusese mama privitor la nevasta lui, și sînt convinsă că n-am părut defel surprinsă. M-am pomenit gîndindu-mă că trebuie să mă fi crezut foarte versată în experiențe de viață, fiindcă tot ce făcusem, de cînd mă anunțase că era căsătorit, fusese să dau din cap.

Mi-a relatat că Elaine — acesta era numele soției — fusese internată într-un sanatoriu în apropiere de Philadelphia, pentru un tratament împotriva opiomaniei, și că, încă de mult, încetase s-o mai considere soția lui, din cauza purtărilor rele. În ochii legii, ea nu-i va mai fi soție peste cîteva săptămîni, cînd i se va înmîna hotărîrea de divorț.

— A intervenit o întîrziere, din partea familiei sale. Ei sînt foarte bogați și, din nu știu ce motiv, Elaine a fost ferm împotriva divorțului, chiar din momentul în care a aflat că-l intentasem. Astfel, avocații ei au ridicat obstacole pe tot parcursul formalităților.

— Încă mai este în sanatoriu?

A dat din cap afirmativ.

— Așezămîntul se numește Greenmeadows. Foarte puțini oameni știu măcar de existența lui, darmite să bănuiască unde se află. Este bine îngrijită și i se acordă foarte multă atenție. Realmente, nu cred că ar putea trăi normal în afara unui mediu ca acela — cert este că, pe vremea cînd eram împreună, nu era în stare.

— Îmi pare rău să aud asta.

Cuvintele au ieșit automat — un răspuns atît de pur convențional, încît aproape că mi-a fost rușine că le rostisem. Cu toate acestea, nu se făcea să spun că nu-mi părea deloc rău că acea Elaine se afla acum bine închisă undeva, departe de soț.

— Hai să nu mai vorbim despre ea. Voiam numai să-mi cunoști trecutul și situația. Mă voi elibera de ea în curînd, este o problemă de cel mult una sau două săptămîni. Și atunci, Catherine, aș vrea să te măriți cu mine.

Era atît de caracteristic lui: sincer și direct.

O clipă, am fost luată prin surprindere, deși mă așteptasem la o cerere în căsătorie.

— Este, desigur, un mod direct de a pune problema, am replicat.

— Ar fi vreo diferență dacă ți-aș înșira discursuri măgulitoare despre ochii sau caracterul dumitale, sau despre cît de drăgălașă ești? Nu știu de ce, dar îmi închipuiam că asta nu ți-ar modifica răspunsul.

— Ai dreptate, i-am zis, nu l-ar modifica. Ei, bine... mă voi căsători cu dumneata, Nathan.

Ce frumoase și pure erau liniile profilului său! Ochii aceia albaștri — cît de mult mă însuflețeau, astfel încît mă simțeam puternică, plină de viață, în stare să realizez minuni! Împreună, am putea realiza... ce anume? Totul părea posibil. Grampian nu ar mai fi niciodată același, cu noi doi împreună.

Și cînd ne-am sărutat, înflăcărarea impetuoasă, amețitoare, a făcut să dispară orice alt gînd, acoperind pentru moment pînă și foșnetul pădurii sub adierea zorilor.

Cu toate acestea, chiar în clipa în care mi-a dat drumul o imagine nedorită a venit să plutească peste gîndurile mele, și m-am simțit ciudat de singură. În închipuire, vedeam casa lui Cottor de pe Vallamont. Am văzut-o dispărînd, fiind apoi înlocuită de o altă casă, și aceasta îmi aparținea mie. O vedeam cît se poate de limpede: o casă din cărămidă aparentă, în stilul celor din satele federale nordice, cu lumini la toate

ferestrele cu geamuri prinse în rame de plumb, și cu o grădină plină de copaci fructiferi înalți, iar eu stăteam înăuntru, dar Nathan nu era acolo. Gîndul mi-a trimis un fior de gheață în lungul șirii spinării.

— Ține-mă strîns, am șoptit, lipindu-mă brusc de el.

Și fiorul rece a dispărut imediat, fiind înlocuit de ferma convingere liniștitoare că, într-o zi, Vallamont-ul va fi, într-adevăr, al meu. Nathan și cu mine, împreună, nu se putea să nu-i înfrîngem pe Cottor-i.

Pe urmă răsunase glasul ce anunța micul-dejun, și noi ne înapoiasem, mînă-n mînă, la cabană.

Atunci îi spusesem tatei — de fapt, îl trezisem cu știrea aceea. Așa adormit cum era, cu obrazul și ochii umflați, chipul lui părea vulnerabil. Apoi, cînd s-a trezit, s-a schimbat, trecînd de la zăpăceala de o clipă la ușurare și fericire, cînd a priceput despre ce-i vorba. Reacția lui a fost atît de simplă, încît m-a mișcat profund. M-a strîns grăbit la piept, după care, zîmbind, i-a întins mîna lui Nathan, cu pleoapele încă umflate de somn.

— Bravo!

Se ridicase în capul oaselor și-și scosese picioarele de sub așternut sprijinindu-le de podea. Ochii îi clipeau fericiți. A repetat:

— Bravo!

Acum, Nathan intrase în cantină, îndreptîndu-se către masa noastră. În timp ce mergea, am observat că avea grijă să arunce o privire atentă spre fețele oamenilor.

Cînd Nathan ni s-a alăturat, Vince Panella a venit și el, luînd loc lîngă noi. Întîmplător, tata i s-a adresat mai întîi lui Nathan:

— Ai recunoscut pe cineva, Doc?

— De la cină n-am văzut pe nimeni, dacă la asta te referi.

Doream să întind mîna și s-o strîng pe-a lui, dar bineîn- țeles că nu era cazul să ne dăm în spectacol aici, în fața oamenilor. Nu vom putea nici măcar să ne anunțăm logodna, pînă nu vom primi veste de la Philadelphia că hotărîrea de divorț a lui Nathan era definitivă.

Tata i-a explicat pe scurt lui Panella că, noaptea trecută, un bărbat încercase să intre cu forța în cabana noastră. De cum a auzit descrierea, Panella a dat din cap cu convingere.

— Ăsta-i Campbell, vă spun io. A-nceput să-și lase barba aia doar cu o săptămînă-două în urmă, chiar înainte de a coborî în oraș ultima dată. Unii dintre oameni spun că, fără-ndoială, cu barba aia încearcă să se ascundă de cineva.

Tata a înclinat aprobativ din cap, cu o expresie imperturbabilă.

— L-am văzut fără ea, cu puțin timp în urmă. Dar ascultă, nu s-ar putea să fi fost altcineva din tabără? Nu-i pe-aici nimeni altul care să aibă o barbă roșie?

Buzele lui Panella s-au strîns într-o linie îngustă și bărbia i s-a lăsat în jos, dîndu-i o înfățișare neînduplecată.

— Nimeni altul care s-arate așa. (Mîna lui a schițat un gest cu care învălui restul sălii.) — Puteți vedea și singuri.

Nathan a întrebat:

— E toată lumea aici, în dimineața asta? Nimeni nu lipsește?

Privirea lui Panella a făcut înconjurul încăperii. Îi vedeam buzele mișcîndu-se în timp ce număra încet oamenii de la mese.

— Exact, aici sînt șaizeci și doi și cîți aveți la infirerie, șapte? Și cu javra aia pe care-am ucis-o eu, fac șaptezeci. Ăștia-s toți.

— Perfect, a zis tata, atunci putem presupune că acela este Campbell. Comunică-le oamenilor că cine pune mîna pe el cîștigă o mie de dolari — bineînțeles, doar dacă-l predă viu. Mort, nu mai valorează nimic.

Panella a făcut semn că a-nțeles, fără a mai pune vreo întrebare.

După plecarea șefului de șantier, noi trei am rămas la masă. Afară se luminase de ziuă, și razele soarelui, trecînd printre frunze, desenau pe mesele din apropierea ferestrelor umbre pestrițe și arabescuri sclipitoare. Tata s-a întors către mine.

— Îl vom găsi. Nu-ți fă griji. Și pe urmă, îl facem noi să vorbească. Pun rămășag cu douăzeci contra unu că el l-a ucis pe paznicul meu, și cu zece contra unu că în spatele lui se află Abel Cottor.

Cu o săptămînă în urmă, m-aș fi împotrivit, refuzînd să-l las pe tata să ridice un nou subiect de dispută între familiile noastre. Chiar și azi-dimineață, încă eram tentată să-i amintesc că nu mai departe decît în ajun se hotărîse să-l lase pe Abel să-și sape singur mormîntul. Însă o parte din mine era mult prea în culmea fericirii în legătură cu Nathan și logodna noastră pentru a mă necăji pentru un asemenea motiv. Iar cealaltă parte ajunsese să-și dea seama că îndelungatul război al tatei nu va dispărea sau nu putea să dispară peste noapte, chiar însuflețit de cele mai bune intenții. Ura cea veche prinsese rădăcini adînci. Devenise o parte din el și avea să rămînă acolo atîta timp cît Abel va mai fi în viață, poate și atîta cît va mai trăi Steven. Tot ce puteam spera mai bun era ca tata să fie absorbit de o altă problemă, care nu l-ar mai lăsa să se ocupe numai de „vendetta" sa personală, și ca noi, ceilalți, să reușim cumva să ne ținem deoparte.

Așa că, doar am înclinat capul, dînd un răspuns neutru, apoi am schimbat subiectul întrebîndu-l pe Nathan cum se simțea pacientul său în dimineața aceasta.

Nathan a ridicat ușor din umeri:

— Este un om voinic și sănătos. Ce era mai greu a trecut.

— Va putea să-și folosească brațul? m-am interesat.

— Dacă se va vindeca așa cum trebuie.

Nathan a continuat, explicînd cum îi va adapta lui Frank Kelso o atelă din piele rigidă, legată strîns în jurul porțiunii superioare a brațului, acolo unde lipsea osul. Deși acum lipseau trei inchi de os, suportul rigid va asigura sprijinul necesar pentru ca brațul să funcționeze, fiind capabil să efectueze majoritatea muncilor pe care le făcuse și mai înainte pe șantier.

— Va fi în stare să conducă o sanie? a vrut tata să știe.

— Depinde. (Nathan a ridicat o palmă în sus) — Probabil că da, însă s-ar putea să nu se simtă pregătit pentru așa ceva încă vreo cîteva luni de-acum încolo. Însă dacă el solicită o asemenea slujbă, să spunem peste patru săptămîni de azi înainte, l-aș lăsa să încerce. I-ar face bine.

Între timp, în jurul nostru sala de mese se golise, rămînînd un singur chelner în salopetă de dril, care strîngea farfuriile și tacîmurile de pe mesele goale. În încăperea aceea liniștită și însorită, m-am gîndit o clipă ce-ar însemna pentru Frank Kelso să se urce din nou pe o sanie și ce luptă interioară ar trebui să dea pentru a-și învinge teama. Cît de greu trebuie să fie să faci așa ceva, îmi spuneam — să-ți aduni puterile și, foarte simplu, să o iei de la început, după o experiență ca aceea prin care trecuse. Probabil că toți trei ne gîndeam la lucruri asemănătoare, căci am tăcut cu toții, urmărindu-l cu privirea pe chelnerul ce trecea de la o masă la alta.

Apoi Nathan a rupt tăcerea:

— Dacă n-ar fi fost fata asta și încăpățînarea ei — a spus adresîndu-mi un zîmbet rapid și puțin ironic — poate că niciodată nu mi-aș fi asumat riscul de a scoate toate fragmentele acelea de os. Frank Kelso risca să-și piardă brațul.

— Poate că este încăpățînată, dar uneori are dreptate, a replicat tata, sorbind cafeaua ce-i mai rămăsese. Acum ascultați, în ceea ce privește ziua de azi. Vreți să continuați călătoria spre tabăra de la Long Reach, sau preferați să vă întoarceți la Grampian? Ținînd seama de împrejurări, presupun că aveți

de discutat cu diverse persoane, de făcut planuri și cîte altele. Așa că, dacă asta v-ar fi dorința, pot continua singur.

— Ei, bine, tată, nu prea putem începe să facem nici un fel de planuri oficiale pînă cînd... pînă ce Nathan nu primește vești de la avocații săi, nu-i așa, Nathan?

Doctorul a confirmat, așa că am convenit să ne continuăm călătoria, după cum fusese programată.

Ne-am strîns bagajele, ne-am luat rămas-bun și am pornit călare printre copaci, coborînd drumul pînă la rîu. L-am traversat din nou peste pod, trecînd la mica gară de cale ferată. Cînd am ajuns, trenul către est tocmai apărea la orizont, venind spre noi. Urma să călătorim către vest, astfel că nu trebuia să ne grăbim. Tata comandase un tren în direcția vest, care să ne ducă în susul rîului.

Însă, cînd am intrat în mica sală de așteptare, funcționarul cel tînăr pe care-l văzusem în ajun a sărit de pe scaun:

— Sînteți doctorul McKay, nu-i așa? Aveți un mesaj, care a venit prin telegraf de la Grampian chiar azi-dimineață.

I-a înmînat lui Nathan un plic cafeniu. Nathan l-a deschis cu degete nerăbdătoare. În timp ce citea, fața i-a devenit o mască împietrită.

A mototolit hîrtia și s-a uitat la funcționar:

— Acționează semnalul și oprește trenul acela imediat, i-a spus. Trebuie să mă înapoiez la Grampian.

În timp ce impiegatul cobora spre șine ca să ridice semnalul, Nathan s-a întors către noi. Chipul său era îndurerat, ochii îi trădau încordarea:

— Îmi pare rău. Totuși, n-am încotro.

— Necazuri la clinică? (Tata încerca să-și arate simpatia.)

Nathan a scuturat din cap:

— Aș vrea să fie atît de simplu, dar nu este.

M-a privit și, dintr-o dată, mi-a înghețat inima. El șovăia. Trenul se oprise afară, în spatele lui.

Apoi, fără a rosti un cuvînt, mi-a întins mesajul să-l citesc. Mîzgălite de creionul bont al impiegatului, am descifrat următoarele cuvinte:

SOSIT LA GRAMPIAN PENTRU DISCUȚIE CĂSNICIA NOASTRĂ. TREBUIE SĂ TE VĂD IMEDIAT.

ELAINE

O învălmășeală de sentimente au năvălit în mine.

— Te înapoiezi din cauza asta? Pentru ea? Vei...

— Nu înțelegi, Catherine. Ea ar putea crea necazuri mai mari în legătură cu divorțul. Și este în stare să stîrnească în oraș o zarvă pe care locuitorii Grampian-ului n-ar uita-o curînd.

— Ce importanță are ce gîndesc cei din Grampian?

Indignarea mea o lua înaintea rațiunii, dar mă simțeam tratată mult prea incorect pentru a mă opri acum. Am continuat:

— Mă ceri în căsătorie chiar în dimineața aceasta și acum, cînd *ea* pocnește din degete și vrea să discute despre căsnicia voastră, te duci la ea în goană.

Ochii lui Nathan au căpătat o expresie dură.

Afară, conductorul trenului fluiera nerăbdător și locomotiva a început să înainteze încet. Impiegatul a strigat spre noi, să ne grăbim, dacă aveam de gînd să mai prindem trenul.

— N-am timp să-ți explic, mi-a spus el. Dar dacă vrei s-o iei în felul acesta, atunci poate c-ar fi mai bine să uiți ce s-a întîmplat azi-dimineață. Probabil că așa totul ar fi mai ușor.

A întors spatele și, din cîțiva pași mari, a ieșit afară. Printr-o ceață de lacrimi l-am văzut sărind în tren, în timp ce acesta prindea viteză.

Capitolul 10

Două zile mai tîrziu, călătoream cu un tren ce mergea către vest.

În timp ce priveam pe fereastra vagonului, pădurea îmi alerga prin fața ochilor într-o continuă licărire de verde strălucitor și umbre întunecoase. Țăcănitul roților de tren era un zgomot de fond, la fel de neîntrerupt și monoton ca șirul nesfîrșit de brazi, arțari, stejari și lăstăriș verde. Undeva, în fața noastră, în munții împăduriți, se aflau lacul Eagles Mere și noul hotel turistic, izolat de restul lumii civilizate, pe care tata aproape îl terminase de construit și spera să-l deschidă într-o săptămînă-două.

Ne duceam acolo tocmai pentru inspecția finală a hotelului, înainte de sosirea oaspeților.

În mod normal, aș fi fost entuziasmată la perspectiva de a vedea, pentru prima oară, noua clădire și lacul albastru și adînc. Astăzi, nu-mi păsa nici dacă trenul nostru va ajunge vreodată la capătul drumului. Deși pe viitor acel hotel putea fie să-l îmbogățească, fie să-l ruineze pe tata, nu aveam nici energia, nici dorința de a mă implica. Încă mai eram stupefiată.

incapabilă să accept ceea ce se întîmplase și plecarea bruscă a lui Nathan.

Simțisem această stare de oboseală și letargie chiar de cînd Nathan urcase în tren spre a se înapoia la soția sa. Făcusem eforturi să mă scutur de indolență, încercasem să nu-i arăt tatei durerea mea, mă silisem să nu-mi recunosc dezamăgirea nici față de mine însămi. Dar fusese imposibil. Abia dacă fusesem în stare să fac față inspecției de la cel de-al doilea șantier forestier, unde petrecusem noaptea după un drum de o oră în susul rîului și o călătorie călare de o zi, sus în munți, de data aceasta la nord față de rîu. Mă străduisem să le zîmbesc oamenilor, cînd am fost prezentați șefului de șantier. În acea tabără erau doar aproximativ douăzeci de muncitori, toți bine dispuși, așa cum sperasem să-i găsim. Tata le trimisese whiskey-ul și țigările de import ce ne mai rămăseseră, iar ei le primiseră în timpul mesei de seară, astfel că atunci le fuseseră prezentați noul proprietar al exploatării și fiica sa, sala de mese — o construcție din bușteni de pin nedegroșați, era plină de fum și răsuna de rîsete voioase.

Hohotele au încetat brusc cînd tata le-a vorbit oamenilor, spunînd că urcase aici sus, venind de la Grampian, fiindcă avea nevoie de mai mult lemn de la șantierul lor — aproape cu douăzeci la sută mai mult decît livrau zilnic. Totuși, cînd mai apoi le-a precizat că intenționa să le mărească și salariile cu douăzeci la sută, în sală au explodat uralele. Iar cînd a adăugat că va avea grijă să fie hrăniți de două ori mai bine, uralele au devenit asurzitoare.

Apoi am fost prezentată eu. Stăteam în picioare și zîmbeam, dorind să simt fericirea pe care știam că ar fi trebuit s-o simt. În jurul meselor am recunoscut cîteva chipuri familiare de la clinică — oamenii care se vindecaseră și care se întorseseră iarăși, aici, sus, la muncă. Băteau din palme și fluierau spre a-și exprima aprobarea și, deodată, la masa din dreapta mea l-am văzut pe uriașul cu păr blond și buclat, Billy Joe Walker. S-a ridicat în picioare, ținînd în mînă o cărticică.

Mi-a arătat cartea, care în mîna lui uriașă părea și mai mică:

— Este Artemus Ward, domnișoară Rawles. Ce-ați zice de o istorioară, măcar una singură?

Au urmat aplauze și strigăte de bucurie și cartea a fost trecută rapid din mînă în mînă, de la o masă la alta, pînă a ajuns la mine. Nu-mi dau seama cum, dar am reușit să citesc pînă la capăt una dintre povestiri, în acompaniamentul rîsetelor și apoi al aplauzelor auditoriului încîntat, dar nici măcar asta n-a reușit să înlăture golul din sufletul meu. Iar a doua zi m-am simțit la fel de rău. Am făcut turul unei părți a zonei ce aparținea exploatării forestiere, cu care prilej am văzut doi oameni care doborau un pin uriaș, înalt de aproape șaptezeci de picioare, utilizînd numai securi și căngi. Cînd se prăbușise pe pămînt, în foșnetul și pîrîitul ramurilor frînte, aproape că-mi dorisem să mă aflu sub el.

Acum, după o noapte petrecută în vagonul de cale ferată, proprietate personală a tatei, ne îndreptam spre cea de-a treia și ultima oprire a călătoriei noastre — hotelul de la Eagles Mere — și mi-am dat seama că deja mă speria gîndul reîntoarcerii la Grampian. Cum aș putea face față întrevederii cu Nathan? Noaptea trecută, aproape că plînsesem sub privirile tuturor, în timp ce-l citeam pe Artemus Ward, fiindcă îmi reamintea cu atîta intensitate de timpul petrecut în clinica lui Nathan. Cum voi putea să-l revăd în Grampian, știind că în orice clipă era posibil să apară soția lui?

Tata îmi menajase foarte mult sentimentele, respectîndu-mi intimitatea ori de cîte ori fusese cu putință, lăsîndu-mă singură cu tristețea mea, dacă așa adoream. În timpul meselor luate împreună întreținuse conversația, vorbind despre problemele exploatării, ale hotelului și ale unei noi căi ferate, pe care o construise pentru a aduce oaspeții ce veneau să-și petreacă vacanța la Eagles Mere. Vîrîse o mare parte din averea lui în realizarea acestei linii ferate, ce înainta în munte, străbătînd cincizeci de mile de pădure, pînă la lac. Ba chiar împrumutase

o sumă şi mai mare. Însă, cu timpul — spunea — era convins că va obţine profituri frumoase. Deocamdată, exista acest hotel şi în curînd aveau să se înalţe şi altele lîngă lac sau poate că oamenii vor dori să-şi clădească propriile lor case, şi atunci, de-a lungul căii ferate construite de el, se vor ridica oraşe. Pînă în zece ani de-acum înainte, prezicea că numai terenul pe care-l cumpărase pe ambele laturi ale căii ferate îi va aduce venituri cît preţul pe care-l plătise pentru a monta kilometri de traverse de lemn şi de şine de oţel.

— Bineînţeles, nu va valora atît de mult decît după ce oamenii vor începe să se stabilească în număr mai mare — a spus, stînd în faţa mea, într-unul din fotoliile tapiţate cu pluş roşu pe care le comandase special pentru vagonul său personal. Actualmente, terenurile acestea sunt prea sălbatice chiar şi pentru agricultură. Pămîntul e prea stîncos şi sunt prea multe pante abrupte. Şi-s prea departe de rîu, pentru a fi destul de bune pentru cherestea... (a făcut o scurtă pauză) — doar dacă nu mă decid să folosesc vagonul acesta extravagant în chip de tren forestier. Însă cred că hotelul va fi destul de rentabil ca să nu fiu nevoit să mă ocup de cherestea şi aici, mai ales că, în următoarele două-trei zile, totul va fi în bună ordine şi bine pus la punct.

A aşteptat să spun şi eu ceva, dar eram prea adîncită în propria-mi nefericire pentru a-i răspunde. Fusesem atît de sigură! După atîta vreme, după atîtea îndoieli, *ştiusem*, în fine, că-l doream pe Nathan McKay, şi tocmai atunci îl văzusem deodată întorcîndu-se la soţia lui...

— Am zis că personalul se va pune pe treabă, nu-i aşa?

Glasul tatei căpătase acum un accent tăios, şi-mi dădeam seama că letargia mea îl enerva. Hotelul era important; de fapt, era de o importanţă crucială, iar eu mă purtam de parcă n-aş fi avut nimic de a face cu el. Şi totuşi, nu păream să fiu preocupată de altceva.

— Îmi pare rău, tată.

Scuzele mele sunau apatic. Mă simţeam chiar şi mai prost, fiindcă ştiam că nu voi fi în măsură să-mi respect promisiunea de a acorda hotelului toată atenţia cuvenită. Abia dacă fusesem în stare să-mi perii părul şi să mănînc omeneşte. Dormisem puţin şi eram îngrozitor de obosită. Oricare ar fi fost personalul hotelului, oamenii vor înţelege că nu puteam să le supraveghez activitatea. Aveam să dau greş, lucrul acesta îmi era cît se poate de clar.

— Ei bine, va trebui să te trezeşti puţin, continuă tata. Mi-ai promis să-mi dai o mînă de ajutor în călătoria asta, ţii minte?

— Ştiu, ştiu. Dar se pare că, pur şi simplu, nu mai am energie.

— Bun, să faci bine şi să încerci să ai. Înţeleg că treaba aceea cu Nathan McKay te-a afectat...

— N-am de gînd să discut despre asta, tată.

— Nu credea nici el ce spunea, acolo, la tren.

— Am zis că nu vreau să discut despre asta!

— Al dracului să fiu dacă-mi pasă de ceea ce ai sau nu poftă să discuţi! N-o să stau să te privesc cum te laşi doborîtă de...

Lacrimi de mînie mi-au împăienjenit ochii:

— Oh! va să zică mă las doborîtă, nu-i aşa? Ce să zic, îmi spui lucruri drăguţe. Mă fac să mă simt mult mai bine!

Am început să plîng, ruşinîndu-mă de purtarea şi de slăbiciunea mea.

— Fir-ar să fie! Doar n-o să plîngi din cauza lui! A plecat, pur şi simplu, ca s-o înlăture din drum. Nu-nţelegi asta?

Acum, lacrimile mi se înteţiseră. Nu avea importanţă pentru ce anume se înapoiase la ea. O alesese pe ea în locul meu — asta era ceea ce conta. Ea îi ceruse să vină, iar eu îi cerusem să rămînă şi el se dusese la ea. Motivul nu era important. Plecase, şi asta însemna că încă îi mai aparţinea ei. Niciodată n-aş putea fi sigură de el. Chiar dacă simţeam că dragostea mea pentru Nathan era foarte puternică şi ireversibilă, niciodată nu voi putea şti dacă iubirea lui pentru mine era la

fel de mare. Dacă ne-am căsători, ar trebui să înfrunt în fiecare zi teama că Elaine l-ar putea chema din nou, bătîndu-şi joc de dragostea noastră.

Lacrimile îmi curgeau şiroaie şi umerii mi se zguduiau de hohotele prin care îmi descărcam durerea. Mă simţeam cumplit de singură, deşi tata era cu mine, în vagon. Credeam că niciodată nu mă voi mai putea opri din plîns. Oricum aş fi privit ceea ce se petrecuse, nu mai exista nici o speranţă. Îmi cercetasem inima: chiar şi acum era toată a lui Nathan McKay. El desfăcuse logodna noastră. Demonstrase că nu-i păsa absolut deloc de sentimentele mele, atunci cînd acestea erau în contradicţie cu dorinţele soţiei sale — dar chiar şi după acea umilire, inima mea era incapabilă să renunţe la el. Nu-l iubeam, nu-l voi iubi — îmi spusesem în sinea mea, îmi repetasem iar şi iar, dar totul era inutil. Nu mă puteam opri...

„Bine măcar", mi-am zis, „că-n tren nu mai e nimeni să mă vadă plîngînd, în afară de tata."

Iar lacrimile mele păreau să-i fi îmblînzit supărarea. Nu mai striga la mine.

Încetul cu încetul, consolările lui morocănoase dar blînde au început să mă liniştească.

Cînd, în cele din urmă, locomotiva s-a oprit, mă simţeam mai bine. Eram obosită şi senzaţia dureroasă de disperare încă mai dăinuia, dar, cel puţin, reuşeam să-mi stăpînesc suferinţa, astfel încît mintea şi trupul meu să nu se mai lase înfrînte de acea letargie moleşitoare şi extenuantă. M-am dus în luxoasa sală de baie de la capătul vagonului şi mi-am stropit faţa cu apă. M-am privit în oglinda ovală, prinsă într-o ramă aurită, deasupra chiuvetei ornamentate cu email auriu. Eu eram, cu adevărat? Arătam îngrozitor. Părul mi-era răvăşit, ochii lipsiţi de strălucire şi roşii de atîta plîns şi obrajii palizi. Sigur că puteam să mă aranjez să arăt ceva mai bine decît aşa!

Am umplut chiuveta cu apă rece. Apoi, trăgînd adînc aer în piept, mi-am cufundat faţa în ea şi am stat astfel un timp. Am deschis ochii, simţind cum răcoarea apei le potolea

usturimea. Printre buze, am dat drumul aerului, şi mici bule s-au ridicat la suprafaţă, gîdilîndu-mi obrajii. Cînd n-am mai putut rezista fără să respir, am scos capul din apă şi mi-am şters zdravăn faţa cu un prosop. Mi-am desprins părul din agrafe şi l-am frecat cu pînza moale şi rece, apoi am trecut de o sută de ori cu peria peste el şi, în fine, l-am prins din nou într-un coc, avînd grijă să nu mă uit în oglindă. După ce am terminat, am aruncat o privire rapidă spre imaginea mea reflectată: am părăsit sala de baie, oarecum mulţumită că măcar realizasem o oarecare îmbunătăţire.

— Bravo, ţi-ai recăpătat culoarea, mi-a spus tata cînd m-a văzut revenind. Eram convins că te vei smulge din starea aceea.

Am izbutit să schiţez un zîmbet cu buzele strînse, deşi ştiam că se înşela. Însă, cel puţin, aveam să particip, cît de bine puteam, la acţiunile ce ne aşteptau. Slavă Domnului, oboseala aceea cumplită părea să-mi fi trecut.

Cînd am coborît din vagonul tatei în faţa hotelului, un bărbat înalt şi robust, cu o mustăcioară căruntă, s-a apropiat să ne întîmpine.

— Ei bine, iată-vă, domnule Rawles!

Surîsul îi era larg şi profesional; ochii, adînciţi în orbite, păreau doar o sclipire îngustă, abia vizibilă printre pleoape. A adăugat:

— Sînt nespus de bucuros că aţi putut veni să vedeţi cum am...

— E-n ordine, Gilbert. Şi noi sîntem bucuroşi, dar nu-i pe aici cineva să ne ajute la bagaje? a replicat tata pe un ton sec.

— Oh, va veni imediat, domnule Rawles. Tocmai se ocupă de...

— Du-te şi adu-l pe cine trebuie, chiar acum. Şi spune-i că ar face mai bine dacă, data viitoare cînd se mai opreşte aici trenul acesta, l-ar aştepta pe peron — şi tot aşa şi de fiecare dată. Asta, dacă vrea să-şi păstreze slujba. Şi acum, mişcă-te!

Gilbert a părut totodată mîhnit și mînios, dar a făcut stînga-mprejur și-a pornit rapid pe poteca largă, pietruită, ce ducea spre intrarea hotelului.

— Ai fost aspru cu el, i-am spus tatei, cu un ușor reproș.

— Așa trebuie să fii cu ăștia, mai vechi. Își închipuie că știu tot ce-i de știut. Dacă nu-i repezi cînd e cazul, niciodată nu-ți mai dau ascultare.

Am înaintat încet pe potecă. Admiram întinsa peluză verde și marele hotel — alb, de trei etaje — ce se înălța pe coama colinei înverzite; din porticul lui cu coloane albe, privirea îmbrățișa priveliștea peronului la care se oprise trenul nostru, iar de partea cealaltă — lacul de un albastru întunecat.

Tata îmi vorbise despre hotărîrea sa de a opri calea ferată aici, la două sute de picioare de intrarea în hotel. Pentru oaspeți era mai puțin avantajos decît aranjamentul din Grampian, unde gara se afla la o depărtare de numai cîțiva pași de hotelul *Parcul Cerbilor*. Însă aici, în sălbăticie, tata decisese că era mai important ca prima vedere a așezămîntului turistic să facă o impresie puternică. Dacă vor fi la îndemînă servitori care să ia bagajele, urcușul în lungul pantei treptate era gîndit să constituie mai curînd o plăcere decît un neajuns, dînd senzația că urci treptele unui templu pierdut undeva, în sălbăticie. Cel puțin, pînă acum, era clar că tata reușise să creeze această impresie. Iarba nou plantată în fața hotelului crescuse moale și verde, armonizîndu-se perfect cu verdele copertinei cutate a portalului, care se sprijinea pe coloanele albe, pregătită să aștepte stropii unei ploi sau strălucirea soarelui.

— Pare foarte atrăgător, i-am spus tatei, în timp ce mergeam.

N-am dat nici o atenție siluetei grăbite a groom-ului, care a trecut vîrtej pe lîngă noi, salutîndu-ne printr-o mișcare a capului, în timp ce încerca să-și fixeze mai bine sub bărbie șapca lui cît o cutie de pastile.

Tata a dat mulțumit din cap, însă fără a zîmbi.

— Clădirea-i bună — am avut eu însumi grijă. Peisajul pare să fi fost aranjat cum trebuie. Dar personalul! Dacă chestia asta cu „scuze pentru groom", este un indiciu, s-ar putea să fim nevoiți să-i dăm afară pe toți și să trimitem alții în loc pînă-ntr-o săptămînă!

Gilbert stătea în picioare pe treptele de la intrare, așteptînd să ne ureze din nou bun-sosit. Cu un zîmbet puțin silit de astă dată, a început:

— Ei, bine, cred că băiatul a înțeles, domnule. Acum, dacă binevoiți să poftiți înăuntru, v-am pregătit apartamentul „Plantația".

Tata înțepenise în fața treptelor, uitîndu-se la holul pustiu, zugrăvit într-un verde intens, de pădure. Puteam vedea cum începe să fiarbă de mînie.

— Fir-ar al dracului, Gilbert, unde-i mobilierul din hol?

Gilbert a aruncat o privire nervoasă către partea din spate a hotelului și a bîiguit:

— Păi, a sosit abia ieri. Acum se află în depozit.

— Știu c-a sosit ieri. Le-am spus să-l livreze ieri. Am trimis trenul să-l aducă ieri! Ceea ce vreau să știu este pentru ce nu-l văd în afurisitul ăsta de hol!

— Să vedeți, domnule, adevărul este că am fost, realmente, prea ocupați ca să-l instalăm.

— Dar l-ați instalat în depozit, nu-i așa? Pentru ce dracu, în loc de asta, nu l-ați pus în hol?

Gilbert s-a înroșit la față aproape tot atît de tare ca tata, care devenise stacojiu.

— Ei, bine, domnule, zugrăveala, zugrăveala nu era perfect uscată.

— Gilbert, vopseaua ți-a fost trimisă în urmă cu două săptămîni! Era de așteptat să se fi făcut asta încă de atunci!

Gilbert a lăsat capul în jos.

— Păi, de fapt, domnule, am avut atîtea alte probleme de rezolvat. Mă tem că am rămas cam mult în urmă față de graficul stabilit de dumneavoastră.

Ochii tatei s-au îngustat.

— Cam mult în urmă? a întrebat, rostind cuvintele rar și răspicat.

Simțeam că era pe punctul de a exploda încă o dată și i-am atins ușor brațul.

— Pentru ce nu intrăm, tată, să ne dăm noi înșine seama de situație, am spus. Sînt sigură că domnul Gilbert *are* cîteva lucruri pe care-ar dori să ni le arate.

Tata a cîntărit cîteva clipe propunerea mea, apoi a zîmbit cu buzele strînse.

— Foarte bine, putem face și așa. Ia-o înainte, Gilbert. Primul lucru pe care vreau să-l văd este registrul de rezervări, dar asta poate aștepta pînă după ce ne vei conduce la camerele noastre.

Cu toate acestea, înăuntru erau și alte aspecte care nu puteau decît să stîrnească mînia tatei. Holul de recepție era splendid, cu un plafon înalt și primind lumina prin ferestrele de la nivelul primului etaj. Însă acolo se aflau cîțiva oameni cu înfățișarea neîngrijită, care jucau cărți pe una din mesele de răchită albă, și două femei — am presupus că erau chelnerițe sau jupînese — ce flecăreau, tolănite în fotolii. Pe o altă masă, în colțul sălii, muștele bîzîiau în jurul resturilor unui sandviș. După cîte se părea, scrumierele nu fuseseră golite de zile întregi, iar pe covorul de un albastru deschis se vedeau urme de pași.

— M-am răzgîndit, a declarat tata. Să mergem în birou și să aruncăm o privire asupra rezervărilor.

Am trecut în spatele pupitrului de recepție, pe care se aflau trei cești de cafea pe jumătate golite, dar fără farfurioare, și am intrat, prin ușa de legătură, în mica încăpere a biroului. Acolo, Gilbert a scos repede la vedere o cutie de corespondență și un dosar cu foi detașate legat în piele neagră.

Tata a deschis dosarul și a răsfoit cîteva pagini.

— Cum, dar aici nu-i aproape nici o înregistrare! Majoritatea camerelor nu s-au ocupat, nici măcar în cursul primei săptămîni!

Gilbert ne-a oferit zîmbetul lui silit și s-a grăbit să desfacă sfoara ce lega cutia de corespondență. Cînd a deschis-o, din ea au răbufnit o grămadă de hîrtii de felurite dimensiuni, și a fost nevoit să le adune iute cu ambele mîini pentru a le împiedica să se răspîndească pe biroul directorial.

— Mai sînt și astea, domnule. Doar că nu am avut timp să le înregistrăm pe toate, însă apreciez că ne vom apropia foarte mult de întreaga capacitate în fiecare săptămînă a sezonului.

În timp ce vorbea, își îngăduise să arboreze un zîmbet ceva mai satisfăcut, ca și cum ar fi avut vreun merit în succesul pe care-l prezicea.

Tata a căutat să se stăpînească. Arătînd spre cutia de corespondență plină ochi, a întrebat:

— Fă-mă să pricep limpede. Le-ai confirmat pe toate astea?

— Oh, da! Răspund eu însumi la toate cererile de informații și de rezervări.

— Dar nu le-ai înregistrat în dosar. Nu le-ai trecut pe graficul de camere.

— Încă nu, domnule. Mă gîndeam să mă ocup de asta într-una din zilele săptămînii viitoare.

— Bun, atunci, spune-mi ce intenționezi să faci dacă te-au depășit rezervările. Să presupunem că ai confirmat, pentru săptămîna viitoare, mai multe rezervări decît camerele de care dispunem?

— Oh, pînă acum n-am fost nevoit să-mi fac astfel de griji. Dacă sosesc, într-adevăr, prea mulți, întotdeauna le-am găsit, pur și simplu, alte aranjamente de găzduire...

Vocea lui plină de încredere în sine s-a oprit, șovăitoare, cînd și-a dat seama că hotelul acesta constituia, aici, în munți, singura posibilitate de găzduire pe o rază de cincizeci de mile.

— Oh, Doamne, înțeleg ce vreți să spuneți. Va trebui să verific asta cît mai urgent și să le scriu tuturor celor care

ar urma să fie mutați. Presupun c-ar fi bine să-i iau în ordine cronologică...

Vorbea de parcă s-ar fi adresat sieși, și tata l-a întrerupt:

— Da. Ei bine, încă o întrebare, Gilbert. Cine sînt oamenii pe care i-am văzut în holul de intrare?

— Păi, fac parte din personal, domnule. Jackson urmează să fie om la toate, iar Tolliver și Zambrano sînt chelneri. Doamna Jackson și doamna Tolliver se aflau și ele acolo, dacă nu mă-nșel; ele se vor ocupa de lenjerie. Oameni de nădejde.

— Și bucătarul?

— Este Otto, domnule. De la micul-dejun stă în bucătărie, ocupîndu-se de masa de seară. Sper că se va bucura de aprobarea dumneavoastră și, desigur, de cea a domnișoarei Rawles. Le-am spus să aranjeze în sufragerie, pentru diseară, o masă pentru trei persoane. Mă gîndeam că, poate, noi trei vom discuta...

Tata a tras aer în piept și i-a dat drumul, încet, pe nări. Apoi, cu buzele strînse, l-a privit pe Gilbert drept în ochi.

— Gilbert, vreau să-ți faci bagajele și să te văd în trenul de afară pînă-ntr-o jumătate de oră. Te duci înapoi la Grampian. Slujba dumitale aici s-a încheiat.

Pe fața lui Gilbert s-a așternut o expresie de totală neînțelegere. Mîna i s-a ridicat spre gură, degetele atingîndu-i mustața.

— Vreți să spuneți, domnule, că eu... că sînt...

— Nu mai ești angajat aici, a replicat tata. Cînd te vei înapoia la Grampian, oprește-te la hotelul *Parcul Cerbilor* să-ți iei salariul. Și poți rămîne acolo pe post de funcționar timp de una sau două luni, pînă-ți găsești o altă situație. Însă de aici pleci imediat. Într-o jumătate de oră!

— Dar, domnule! Cum... pentru ce, abia am început...

— Douăzeci și nouă de minute, i-a atras atenția tata.

Gilbert a înțepenit. S-a uitat la fețele noastre. Apoi s-a răsucit brusc pe călcîie și s-a îndreptat spre ușă. Abia atunci și-a dat seama că încă mai ținea în ambele mîini cutia plină

de corespondență. I-a aruncat o privire tăioasă, de parcă l-ar fi mușcat, și a trîntit-o pe masa-suport de lampă de lîngă ușă.

— Sper să ardă, să nu mai rămînă decît scrumul din ea, și dumneata împreună cu ea!

— Nu trînti ușa, i-a spus tata pe un ton sec.

Și totuși, Gilbert a trîntit-o. Îmi părea rău pentru el, dar cu toate acestea nu mă puteam împiedica să nu zîmbesc. Chiar și cînd încerca să se înfurie, Gilbert nu avea succes.

Tata a clătinat din cap, cu ochii pe jumătate închiși.

— Îmi vine greu să cred că ticălosul ăsta bun de gură a reușit să mă prostească în așa hal. Îți poți imagina ce s-ar fi întîmplat dacă n-aș fi venit aici decît în săptămîna inaugurării?

Apoi a clătinat iar din cap:

— Dar acum ce vom face?

Cu un ceas mai devreme nu mi-ar fi păsat. Însă de-acum mă simțeam implicată, doream să ajut la pregătirea hotelului, astfel încît, la deschidere, totul să fie în ordine.

— Ei, bine, ai nevoie de un alt director. Este evident. Ai nevoie de cineva pe care să-l cunoști și în care să poți avea încredere.

Mi-a adresat o privire ironică:

— Te oferi voluntar să ocupi slujba asta?

— Oh, nu. Aș putea rămîne puțin, spre a da o mînă de ajutor, însă îți trebuie un om cu experiență. Și cu atît de scurtă vreme la dispoziție, îți sugerez că n-ai decît o singură soluție.

— Te gîndești la Bill Malory, de la *Parcul Cerbilor*, bănuiesc.

— La el. Hotelul părea a fi condus destul de bine cînd... cînd am stat ultima dată acolo. Eu i-aș telegrafia imediat, și aș trimite trenul să-l aducă.

— Ce te faci cu familia lui?

— Triplează-i salariul. Spune-i că este ceva provizoriu, dar că, dacă vrea, poate rămîne în continuare și, mai tîrziu, să-și aducă familia.

Gura tatei s-a lărgit într-un zîmbet mulțumit.

— Îmi amintești de mine însumi, fetițo. Întocmai așa voi și proceda.

S-a dus la biroul de telegraf și s-a așezat pe scaunul operatorului. În două-trei minute terminase de trimis mesajul și s-a ridicat în picioare.

— I-am spus să aducă și un nou personal, ce găsește mai repede. Asta ne va lăsa puțin cam descoperiți acolo, în oraș, dar va constitui o bună bază de sprijin pentru funcționarea hotelului de-aici.

— Ce facem cu oamenii din holul de la intrare?

Tata a ridicat o mînă cu palma-n sus.

— Vom efectua un tur de control rapid. Dacă lucrurile stau rău de tot, îi urcăm în trenul de întoarcere în Grampian. Îi pot ține tovărășie lui Gilbert. Dar dacă nu-i chiar atît de rău, le putem da o șansă o zi sau două.

S-a întrerupt, ca și cînd și-ar fi adus aminte de ceva, apoi a adăugat:

— Cel puțin, așa gîndesc eu. Tu ce crezi?

Abia puteam să-mi cred urechilor. Tata lua decizii rapide, în felul lui obișnuit, însă acum își amintea să mă consulte! Poate că, pur și simplu, încerca să-mi îndepărteze gîndurile de la întîmplarea cu Nathan. Era posibil să-și închipuie că faptul de a mă ține ocupată cu problema hotelului ar constitui un bun remediu pentru deprimarea mea. Sau, poate că, realmente îl interesa ce cred, poate că voia cu adevărat ca eu să mă ocup de problemele lui de afaceri, în acest moment critic. Oricum ar fi fost, considerația pe care mi-o arăta era pentru mine o consolare — mică, dar de netăgăduit. Ne înfruntasem atît de dușmănos în ultima vreme! Îmi simțeam inima ușurată că, în fine, ajunsesem la un fel de pace. Dacă măcar aș reuși să păstrez închisă în suflet durerea pierderii lui Nathan, poate că aș fi în stare să mă mențin veșnic ocupată, ca să izbutesc să uit...

Oare ce mă întrebase tata? Oh, da! În legătură cu personalul.

— Sînt de acord, am răspuns. Cred că ar trebui, măcar, să ne uităm ce altceva au mai făcut. De ce să nu începem cu bucătăria?

— Bună idee. Hai să vedem dacă acel Otto este chiar perla cea atît de mult lăudată. Și, totodată, să-i cerem să împacheteze ceva de mîncare pentru călători, să aibă cu se hrăni în tren.

Abia după cină ne-am instalat, în fine, în apartamentul denumit „Plantația". Descoperisem că Otto era puțin cam poruncitor, dar extraordinar de eficient. Ne-a servit o splendidă masă cu șapte feluri de mîncare — toate bazate pe rețete olandeze din Pennsylvania — începînd cu antreurile dulci-acrișoare, pînă la savuroasa supă de varză, la friptura în sos marinat și, în sfîrșit, la gustoasa plăcintă dulce și însiropată. Totul era preparat la perfecție. Cînd tata l-a întrebat pe Otto de ce alesese, pentru primul său meniu, rețete ale bucătăriei olandeze din Pennsylvania, ne-a informat că nu cunoștea preferințele noastre și dorise să ne servească niște mîncăruri de care să fie sigur. Ne-a mărturisit că, de fapt, specialitatea lui era bucătăria franțuzească, și a vrut să afle dacă, pentru micul-dejun, ne-ar plăcea să ne ofere ouă Benedict.

Așa că Otto avea să rămînă, în mod indiscutabil. În legătură cu ceilalți, încă nu ne hotărîsem. Făcusem turul încăperilor și le găsisem pe toate într-o stare acceptabilă, deși nici una nu era gata pentru primirea unui oaspete. Lucrurile mărunte — lămpile, milieurile, cuverturile și altele de felul acesta — fie nu erau așezate cum se cuvine, fie lipseau. Și, ceea ce era mai rău, majoritatea personalului locuia în patru dintre cele mai mari camere, deși existau dormitoare speciale pentru ei, cu tot ce le trebuia, doar la vreo cincizeci de picioare distanță, în spatele hotelului. Otto se și mutase într-o cameră din acel corp de clădire, însă ceilalți — soții Tolliver, familia Jackson și Zambrano — rămăseseră în camerele rezervate pentru oaspeți. Ne-au informat că domnul Gilbert îi adunase pe toți în holul de intrare spre a le da explicații, asigurîndu-i că nu vor fi nevoiți să se mute decît peste cîteva zile.

Bineînțeles că tata le-a spus altceva. Trebuiau să se mute chiar acum, fie în dormitoarele personalului, fie în tren, pe care-l puteau deja auzi afară, șuierînd, gata de plecare. Cum era de așteptat, toți s-au hotărît să rămînă. Tata i-a informat că în următoarele cîteva zile îi va supraveghea îndeaproape și că li se va da șansa de a-și dovedi meritele.

După întîlnirea cu personalul, am luat masa de seară. Apoi am ieșit afară, să privim malurile lacului înainte ca soarele să apună cu totul. Lacul era splendid. De un albastru închis, format în ceea ce ni se spusese a fi fost un vechi crater vulcanic, Eagles Mere se întindea în fața noastră, întunecat și majestuos. Pinii de pe malul opus, la o depărtare de aproape o milă, se zăreau doar ca o mică pată verde, estompată. Ca să-i văd, trebuia să-mi încordez privirea. De partea asta a lacului, tata adusese cu trenul tone și tone de nisip alb, astfel ca oaspeții să poată face băi de soare lîngă lac, întocmai cum făceau în lungul coastei de la New-Jersey sau pe oricare dintre plajele oceanice. Nisipul era curat și sclipitor, invitîndu-te să intri în apă, să te scalzi. Mi-am scos pantofii și ciorapii apoi, ridicîndu-mi fusta, m-am aventurat pînă ce apa mi-a ajuns la glezne. Lacul era rece ca gheața și m-am înfiorat.

— Cum îi poate trece cuiva prin cap să se *scalde* în apa asta? am întrebat.

Tata a rîs în barbă:

— Se vor obișnui cu ea. Le face bine. Pune sîngele în mișcare. Și de rece va rămîne rece. Lacul ăsta are, acolo, departe, o adîncime de două sute de picioare.

Am privit iarăși suprafața întunecată și liniștită a apei, aproape toată în umbră, acum că soarele scăpătase dincolo de linia pinilor. Nisipul era moale sub tălpi, dar degetele de la picioare începeau să-mi amorțească. M-a străbătut din nou un fior, însă de data aceasta nu se datora frigului. Aveam îndoieli în privința hotelului. Tata băgase atîția bani în aventura aceasta... Ce s-ar întîmpla dacă toți oaspeții care ar veni aici ar fi tot atît de pătrunși de răceala lacului, ca mine,

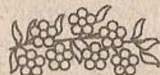
acum? Sau dacă n-ar fi mulțumiți de personal, sau nu le-ar plăcea pustietatea locului? Tăcerea era atît de adîncă aici, în sălbăticia asta. Ce-ar fi dacă prea marea liniște ar irita nervii oaspeților? Începeam să am neplăcutul presentiment că hotelul nu va avea succes. Bănuiam că se va întîmpla ceva. Mi-am adus aminte de Gilbert, de furia și de speranța lui că așezămîntul acesta se va preface în scrum. Brusc am început să tremur și pe obraji mi s-au rostogolit cîteva lacrimi.

Tata m-a văzut plîngînd și a venit repede acolo unde stăteam, la cîțiva metri depărtare de el. Mi-a cuprins umerii cu brațul și mi-a oferit un prosop, pe care-l luasem cu noi.

— Hai, gata, o să fie totul bine, mi-a spus după ce-i mărturisisem că eram îngrijorată. Le va plăcea Eagles Mere — poți fi convinsă de asta. Singura noastră teamă poate fi numai în ceea ce privește personalul — și țînțarii.

Mi-am întors privirile spre umbrele tăcute de pe lac, trăgînd adînc în piept mireasma curată a apei și a pinilor din lungul malului. „Tata are dreptate" — mi-am spus. „Trebuie să aibă". Însă sentimentul de teamă nu se risipea. M-am hotărît să-l ignor. Închisesem adînc în suflet durerea pe care-o simțeam din cauza lui Nathan; voi face același lucru și cu această premoniție sîcîitoare.

— Este o prostie din partea mea, am spus cu glas tare. Bineînțeles că le va place aici.

Astfel că, acum, ne despachetam bagajele în apartamentul „Plantația". Mă aflam în dormitorul meu — unul din cele două, fiecare cu propria lui cameră de baie. Între dormitorul meu și cel al tatei, unde și el se ocupa cu desfacerea geamantanelor, se afla o cameră de zi spațioasă, zugrăvită în bleu și mobilată cu canapele confortabile, bej, și scaune cu tapițerie bleumarin.

S-a auzit o ciocănitură în ușă și tata s-a dus să deschidă. În timp ce puneam haine în sertarele comodei atîrnîndu-le

pe celelalte într-un dulap de perete, am auzit o scurtă conversaţie. Şi eu, care sperasem să mă întorc la Grampian a doua zi! Aşa cum stăteau lucrurile, se părea că va fi nevoie de mine aici, la hotel, cel puţin cîteva zile, şi probabil chiar pînă la week-end-ul de inaugurare.

Cînd am revenit în camera de zi, tata era singur. Stătea pe unul din fotoliile bleumarin, ţinînd în mînă un carnet legat în piele şi părînd că întocmeşte o listă. Lîngă el, pe o măsuţă de bambus, se afla o foaie de hîrtie împăturită.

Şi-a ridicat privirile spre mine.

— Jackson a fost. A venit să raporteze că s-au mutat cu toţii în clădirea din spate, cea a personalului. Şi mi-a adus asta — a venit pe linia de telegraf din birou.

Mi-a înmînat hîrtia împăturită şi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra listei. Am citit că Bill Malory era încîntat să accepte oferta tatei de a veni aici, sus, pentru a conduce hotelul. Malory alesese un nucleu de personal şi aveau să sosească a doua zi, în jurul prînzului.

— Bravo, asta-i o uşurare, i-am zis, punînd hîrtia înapoi pe masă.

El a zîmbit, dar nu şi-a ridicat ochii de pe carnetul său.

— Mă tem că vei fi nevoită să te descurci singură, ce zici?

Am simţit iar căldura binefăcătoare a convingerii că fusesem acceptată. Deşi amîndoi ştiam că lipsa mea de experienţă făcea necesară prezenţa aici a altcuiva, era plăcut măcar să flirtez cu gîndul că aş putea conduce hotelul eu însămi. Dar am izbucnit în rîs.

— Nu fi caraghios, tată. Ce faci aici?

— Oh, întocmesc liste, mi-a răspuns preocupat.

— Asta pot să văd. Pentru ce? În legătură cu hotelul?

A terminat de scris un rînd şi s-a uitat la mine.

— Uite, a zis, desprinzînd din carnet două dintre foile pe care le scrisese şi le îndoise. Aruncă o privire. Sînt pentru personal — ce are de făcut fiecare din ei, mîine dimineaţă, pînă soseşte Mallory. Pe urmă, trebuie să alcătuim o listă pentru Mallory. Studiază-le şi vezi ce-ar mai fi de adăugat.

Am discutat listele şi planurile noastre referitoare la hotel vreme de aproape o oră şi, cînd am terminat, eliminasem unele puncte şi le înlocuisem cu altele, ajungînd să stabilim un grup de indicaţii metodice, care ne va ajuta să trecem prin următoarele cîteva zile şi o altă listă, mai lungă, cu planul pentru restul sezonului, pînă în iarna viitoare. Eram uimită cît de multe lucruri puteam realiza doar stînd pe scaun şi acordînd problemei întreaga noastră atenţie. Am descoperit că, dacă mă concentram, îmi puteam aminti detalii privitoare la hotel pe care le văzusem o singură dată şi că eram capabilă să planific rezolvarea viitoare a unor lucruri la care, pînă acum, nu mă gîndisem niciodată. Eram încîntată de-noul-descoperitul meu talent şi tata era la fel de mulţumit.

După ce-a aranjat notele pe masă, într-un teanc ordonat, a declarat, satisfăcut:

— Ei, bine, cred că acum putem zice că avem un hotel.

Şi-a scos o ţigară de foi din buzunarul hainei, a aprins-o şi a continuat:

— Te-ai descurcat bine, chiar dac-a fost prima dată cînd te-ai ciocnit cu astfel de probleme. Am avut noroc că te-am adus cu mine.

După ce-am mai sporovăit cîteva minute, am simţit oboseala zilei, odată cu revenirea durerii pe care mă străduisem s-o ţin atît de bine ascunsă. Slavă Domnului că, astăzi, realizasem ceva valoros, astfel încît aveam şi un gînd bun de care să mă agăţ! Ne-am urat noapte-bună şi m-am dus în dormitorul meu, să mă pregătesc de culcare.

Şi atunci a început lungul coşmar al evenimentelor pe care vreme îndelungată am tot încercat să le uit.

Încă nu apucasem să mă dezbrac. Stăteam în faţa oglinzii, scoţîndu-mi agrafele din păr şi periindu-mi-l. Mă mai gîndeam

încă, mulțumită de mine, la graficul pe care-l întocmisem. Îmi spuneam că poate, într-adevăr, aceasta era calea prin care puteam trece peste durerea de a trăi fără Nathan. Măcar de-aș fi în stare să realizez, în fiecare zi, ceva productiv...

Am auzit cum cineva, afară, pe coridor, bătea în ușa camerei de zi. „Trebuie să fie careva din personal", mi-am zis, continuînd să-mi perii părul.

Peste o clipă l-am auzit pe tata trăgînd zăvorul.

— Dumneata! a exclamat, și ceva în vocea lui a făcut să mi se oprească respirația.

— Ei, haide, *domnule* Rawles, nu mă poftești să intru? Glasul părea josnic, rău, obraznic.

— Dă la o parte chestia aia, Campbell, a zis tata.

Fără să vreau, mi-am închis strîns pleoapele și fiecare fibră a mea a început să tremure de teamă. Campbell! Chipul amenințător de la fereastră mi-a revenit brusc în amintire și a trebuit să-mi mușc buza ca să nu scot un țipăt.

— Cum așa, *domnule* Rawles, nu-ți place să te uiți la un pistol? Aș fi crezut...

— Am spus să-l dai la o parte, Campbell.

Glasul tatei era puternic, sigur de sine și, auzindu-l, am început să capăt curaj.

— Oh, păi da' noi doi, dumneata și cu mine, treb'e să stăm de vorbă. De la ultima noastră convorbire s-au întîmplat cîteva lucruri, acolo, pe șantieru' dumitale. Ții minte?

— Dacă vrei să discutăm, Campbell, mai întîi lasă pistolul acela.

Așteptam, amuțită și neajutorată. În cele din urmă am auzit iar glasul lui Campbell, învoindu-se cu un mormăit:

— Ești un ticălos încăpățînat, nu-i așa?

Acum vocile lor se apropiaseră de ușa mea și mi-am dat seama că intraseră în camera de zi.

— S-ar zice că l-ai uitat pe Red Campbell, *domnule* Rawles, așa că am venit cu trenu', să-ți fac o vizită. Tocmai mă gîndeam că noi doi ar trebui să avem...

— Golește-ți sacul, Campbell. Ce dorești?

Glasul a devenit unsuros, insinuant:

— Păi, ce mai, aud că șerifii din trei comitate îl caută pe Red Campbell, pen'că un oarecare paznic de noapte s-a-mpușcat singur.

S-a oprit, așteptînd, dar tata n-a spus nimic. Vocea lui Campbell a devenit ceva mai respectuoasă:

— Haide, domnu' Rawles. Dacă nu m-aș fi vîrît în treaba aia cu Ruch, țăranu' ăla pe jumătate idiot, niciodată nu l-aș fi *văzut* pe paznicu' de noapte. Așa că socotesc că-mi datorați ceva.

— Ești nebun. Niciodată nu ți-am zis să te apropii de paznicul de noapte.

— Mi-ați zis să-i plătesc lu' Ruch. Ce, nu-i adevărat? Mi-ați dat or' nu două sutare? Unde era să-i dau banii — în fabrica lu' Cottor? A trebuit să mă duc într-a dumneavoastră, ca să nu fiu văzut și, atunci, paznicu' ăla...

— Nu cred nici un afurisit de cuvînt din cele ce-mi înșiri. Minți, Red.

Insolența a apărut din nou. Mi-l puteam imagina pe Campbell atingînd trăgaciul armei sale, în timp ce vorbea:

— Văleu, doar n-o să devenim, așa, deodată, neîncrezători, nu-i așa? Îți spun eu ce să faci. Îi chemi pe șerifii ăia — îi mituiești sau știu eu cum te descurci? — și-atunci Red Campbell n-o să mai sufle nimica despre cei două sute de biștari pe care-i are de la dumneata. Te-ai prins?

— Așa zici tu, da, Campbell? Ei, bine, lasă-mă să-ți spun ceva. Dacă vrei să fii ajutat, întoarce-te la Abel Cottor... Cere-i să-ți mai dea puțin petrol ca să-mi dai foc la fabrica de cherestea și vezi ce obții cu asta.

— Na, poftim, că iar n-ai încredere în mine! Ți-am zis să nu fii neîncrezător.

— La naiba, Campbell! Dă la o parte chestia aia!

— O să mă denunți, nu-i așa? O să le spui că am fost aici. Văd cu bine. Taman la asta te gîndești, nu-i așa?

Îl puteam auzi ridicînd vocea, pe măsură ce se înfuria. Îngrozită de primejdia în care ne aflam, tata și cu mine, m-am dus de la măsuța mea de toaletă către ușă și am întredeschis-o ușurel. Trebuia să fac ceva! În glasul tatei se strecurase o notă amenințătoare:

— Îți închipui că te poți salva ucigîndu-mă? Idiot ticălos ce ești!... Cîți oameni te vînează acum, din cauza unui paznic de noapte? Cîți ar fi în plus, dacă l-ai omorî și pe Sam Rawles? Ți-ar vîjîi creierii. Probabil că nici nu ești în stare să numeri pînă la o asemenea cifră.

Acum deschisesem destul de larg ușa pentru a-l vedea pe Campbell la o distanță de numai cîțiva pași. Era tot atît de înalt ca tata, dar nu la fel de solid, și purta niște jeans-i albaștri, strîmți și rupți, și o cămașă cafenie murdară. Ochii lui, congestionați și holbați sclipeau ascunși sub părul roșu și creț, nepieptănat, și deasupra bărbii încîlcite.

— O să-mi plătești ceva, Rawles. Dacă ai chef să trăiești, o să-mi plătești ceva.

— Campbell, cînd te-am numit șef de echipă, credeam că ai ceva minte-n cap. Ce bani îți închipui că ai putea obține de la mine cu un pistol? Aici, la hotel, nu există nici un ban. Crezi că mă voi întoarce la Grampian și că-ți voi trimite un mandat poștal?

Sarcasmul tatei mi-a pus nervii la grea încercare. Cît de mult își va putea bate joc de ucigașul acela bărbos, fără a-l face să-și piardă orice control? Vedeam furia și disperarea întipărite pe chipul lui Campbell și încercam să mă gîndesc. În timp ce-l priveam, calculam distanța dintre pistolul din mîna lui și locul în care stăteam. Aș putea oare să mă reped la el, să-l dezechilibrez și să-l împing deoparte de tata? Dacă aș reuși să fac asta, eram sigură că tata ar izbuti să-l înfrîngă.

Însă, în clipa aceea, Campbell m-a zărit cu coada ochiului. Iute ca fulgerul a și ajuns la ușă, deschizînd-o cu putere. Mai înainte de a mă putea mișca, aproape că mi-a sfărîmat încheietura mîinii, răsucindu-mi cu răutate brațul, în timp ce

mă împingea spre camera de zi. Durerea arzătoare ce-mi înjunghia încheietura mîinii și umărul îmi tăia respirația. M-am împleticit și aproape am căzut, dar forța necruțătoare ce-mi strîngea mîna și brațul m-a ridicat din nou, cu atîta brutalitate, încît am scos un țipăt, reținîndu-mi lacrimile fierbinți.

Simțeam răsuflarea urît mirositoare a lui Campbell, în timp ce-mi vorbea peste umăr, șuierîndu-și cuvintele pe un ton care m-a făcut să mă cutremur.

— Ei, ia ascultă, Rawles! Nu știam că tîrfa mai era pe-aici! S-ar zice că v-ați distrat un pic în călătoria asta!

Glasul tatei era limpede, plin de o mînie rece, dar în ochi îi vedeam spaima și durerea ce-i strîngea inima:

— Este fiica mea, ticălosule. Nu te lega de ea. Las-o să plece imediat.

Junghiul ascuțit m-a străfulgerat din nou cînd Campbell m-a smucit iarăși în sus, trăgîndu-mă mai aproape de el. Duhoarea lui mă îngrețoșa. Am simțit vîrful dur al pistolului său ciocănindu-mi tîmpla.

— Care va să zică, fiica, ai? Bun, acu' închipuie-ți numa' că-i zbor creierii chiar în clipa asta. Cum ți-ar plăcea, Sam Rawles? Ai?

Pistolul s-a ciocnit iar de craniul meu, de data asta cu mai multă putere, provocîndu-mi mici fulgere albe, luminoase, prin fața ochilor.

Maxilarele tatei erau strînse, cuvintele îi ieșeau cu greu printre buze:

— Foarte bine, cît vrei? Fixează suma.

Prin ceața roșie a dureri, am auzit vocea aceea batjocoritoare, plină de ură:

— Ți-ai schimbat cîntecelul, așa-i, Rawles? Bun, iată ce-o să faci. O s-o iau pe tîrfa asta a ta, s-o duc în pădure, unde să fie-n siguranță și unde n-o s-o găsești. Iar tu o să te duci înapoi, și-o să-i aduci bătrînului Red două sute de mii de dolari. Va trebui să-i pui acolo, pe plajă, la loc deschis, unde

să-i pot vedea bine. Dacă-s în locu' ăla cînd mă-ntorc de dimineață, imediat după opt, îi iau și mă duc înapoi să-i dau drumu' ăsteia. (În timp ce vorbea, îmi răsucea țeava pistolului în spatele urechii.) Pe urmă o să poată să mănînce și să bea ceva, după care o să se întoarcă la tine. Dacă nu văd lovelele, sau dacă-i măcar o singură persoană prin preajma hotelului, o las pur și simplu acolo unde-o fi, cu un căluș în gură și cu frînghii legate la mîini și la picioare. Cînd o s-o găsiți, va fi de mult moartă de sete.

Tata și-a ținut în continuare maxilarele strînse, dar a dat din cap în semn de încuviințare.

În spatele meu, Campbell îmi mîngîia ceafa cu țeava armei sale.

— N-o să mai arăți așa de drăguță atunci, nu-i așa? Ai văzut vreodată un om mort de sete? Limba se-nnegrește, da, don'șoară, iar fața...

— Termină, Campbell, l-a întrerupt tata. Te vor prinde într-o bună zi, și fiecare cuvînt pe care-l rostești, orice-i faci de-acum înainte și pînă în clipa cînd o vei elibera, îți vor transforma viața într-un adevărat iad dacă nu mai rău. Ia seama la vorbele mele.

— Tacă-ți gura. (Și-a înfipt din nou pistolul în ceafa mea.) — Acu' o să ne cărăm frumușel d'aci. Iar tu, Rawles, o să te tîrăști pe mîini și pe genunchi și-o să te vîri sub canapeaua aia de-acolo. Nu vreau să-ți văd mutra cînd vom ieși, Rawles. Vreau să-ți văd doar fundu' ăla gras, scos în afară de sub canapea. Acu', mișcă, sau vă-mpușc pe loc p-amîndoi!

Tata stătea încremenit, cu ochii săi cenușii aprinși de mînie.

— Mai înainte te voi vedea în iad, Campbell!

Cuvintele îi erau de un calm teribil.

— În genunchi am zis! Tîrăște-te!

A ridicat iar pistolul, izbindu-mă cu țeava în frunte. Capul a-nceput să mi se învîrtească. Ca prin ceață, l-am văzut pe tata făcînd un salt spre mine, spre pistol, și în clipa următoare m-am pomenit împinsă la o parte. M-am clătinat și am căzut jos, lovindu-mă de unul dintre scaune.

În spatele meu auzeam zgomotele luptei, în timp ce tata și Campbell se izbeau de mese și scaune, răsturnînd mobilele. Amîndoi gîfîiau. Am încercat să mă ridic, să dau ajutor, însă cînd am vrut să mă salt în capul oaselor, brațul mi-a cedat sub trup și a trebuit să-mi adun toate puterile pentru a nu leșina de durere.

Nu știu cum am reușit să mă rostogolesc pînă-ntr-un loc de unde puteam să-i văd pe cei doi în încleștarea lor pe viață și pe moarte. Degetele amîndurora strîngeau cu putere pistolul pe care Campbell îl ținea acum cu ambele mîini. Măcar de-aș fi reușit să ajung pînă la ei! Pe masă se afla o vază, care ar fi...

Dar, în momentul acela, cei doi bărbați s-au prăbușit cu o bufnitură, iar eu am auzit detunătura înfundată a pistolului. A urmat un geamăt de agonie, o bușitură surdă, oribilă. Apoi s-a așternut tăcerea, cu excepția gîfîitului lui Campbell, cînd s-a ridicat încet în picioare, venind către mine.

O clipă l-am privit țintă, neînțelegînd, neputînd să cred ceea ce se întîmplase. M-am ridicat de jos și am alergat cei cîțiva pași spre tata, care zăcea pe podea, fără să aud ce-mi spunea Campbell. Am îngenunchiat lîngă trupul tatei, plîngînd nestăpînit cu ochii la rana din gîtul său, prin care intrase glonțul, și la gaura ce se căsca, roșie, în creștetul capului. Șuvițele subțiri de păr blond de pe marginile rănii erau acum pătate într-un roșu aprins, ca și balta de sînge ce se lărgea pe covor.

Deasupra mea Campbell înjura, amenințîndu-mă și poruncindu-mi să mă ridic și să merg cu el, însă nu mă puteam mișca. Hohotele de plîns mă zguduiau, izbucnind într-o revărsare a durerii sălbatice care mă copleșise.

Și atunci, o mie de lumini strălucitoare au părut că-mi explodează în cap, și, în fulgerarea unei clipe, mi-am spus: „*M-a ucis și pe mine!*" Pe urmă, sufletul mi s-a scufundat în întunericul adînc al uitării.

Capitolul 11

Nu știu cît de mult timp am rămas fără cunoștință, într-o milostivă ignorare a tot ce se petrecea în jurul meu. Am vaga impresie că am fi fost ridicată de jos și hurducată, însă apoi am alunecat și mai profund în întunericul acela liniștit care m-a înghițit din nou. Ca prin vis, mă gîndeam că mă aflu pe fundul unei mări întinse și întunecate, luptîndu-mă să ajung la suprafață, însă cu cît încercam să înot mai sus, cu atît bezna devenea mai neagră. În cele din urmă am auzit zgomotul unor valuri ce se sfărîmau și am început să gîfîi, în căutarea aerului...

Încă mai auzeam apa, dar știam că sînt trează și imobilizată. Încheieturile mîinilor și gleznele mă dureau îngrozitor din cauza frînghiilor cu care erau legate. În gură aveam un căluș. Zăceam pe spate, pe ceva tare și aspru care-mi încovoia spinarea în mod dureros. Se auzea clipocitul apei, însă mai exista un alt zgomot, un hîrșîit metalic...

Am deschis ochii și mi-am dat seama că mă aflam într-o luntre cu vîsle, ce traversa rapid lacul. Deasupra mea vedeam silueta musculoasă a lui Campbell, cu chipul bărbos ascuns în timp ce mînuia ramele. Pe cer nu era lună, doar cîteva stele palide, reci și nepăsătoare, ce nu luau seama la grozăvia

ce se petrecuse sub ele. Imaginea trupului lipsit de viață al tatei mi-a revenit în minte și am crezut că voi înnebuni de durere, de teamă și de furie împotriva dezgustătoarei ființe care mă ținea acum în stăpînirea ei. Mi-am încordat mușchii, încercînd să rup frînghiile, dar n-am izbutit nici măcar să mișc cît de cît mîinile sau picioarele, atît de strîns erau legate. În disperarea mea, am încercat apoi să-mi rostogolesc trupul către una din marginile bărcii ca s-o fac să se răstoarne. „Îl voi lua cu mine în adîncuri", mi-am spus, „pe fundul acestui lac mare și întunecos".

M-am zbătut să mă mișc și tocmai reușisem să-mi îndoi puțin genunchii, cînd Campbell mi-a tras cu ură o lovitură în coaste.

— Stai acolo, cățea!

Glasul îi era coborît, aproape o șoaptă, și mi-am dat seama că probabil, nu departe, erau oamenii care ne căutau. Măcar de-aș fi putut să țip!

A continuat să-mi vorbească și mîrîitul lui s-a îmblînzit întrucîtva. Mi se adresa așa cum un om i se adresează unui cîine rănit:

— Stai acolo, potolită. Nu-mi pot permite să te las să te îneci aici. Am nevoie să-mi fii la îndemînă, da, don'șoară, o să-mi dea careva niște bani pentru matale. Și încă o grămadă de bani. Socotesc că valorezi ceva pentru oamenii ăia din oraș, și ei o să-i dea lu' bătrînu' Red o bucată zdravănă din plăcinta lu' tăticu' matale, numa' și numa' să te vadă revenind întreagă, da, chiar așa. Da'-nainte să-ți dau drumu', o să mă și distrez puțin, da, da...

De pe buze au început să i se scurgă cuvinte obscene; m-am cutremurat, căutînd să-mi concentrez atenția asupra stelelor de deasupra mea, și am sfîrșit prin a-mi închide ochii, ascultînd doar clipocitul apei izbite de vîsle, numărînd mișcările lor — orice, pentru a mă împiedica să aud vorbele murdare ce continuau să se reverse din gura acelui om

îngrozitor. După cîtva timp a părut să observe că nu-i dădeam atenție, căci i-am simțit vîrful ghetei înfigîndu-mi-se în coaste.

— Știi ce? Văd că mă-nfierbînt atît de tare din cauza ta, încît cred că nu pot aștepta mai mult! Ce zici de asta, ai?

— Zic că ești dezgustător!

Am mormăit cuvintele prin căluș. Nu erau inteligibile, însă faptul de a le spune m-a făcut să mă simt mai bine.

— Nici tu nu mai poți aștepta, nu-i așa?

Cu părere de rău am constatat că dîndu-i un răspuns nu făcusem altceva decît să-i sporesc excitarea. Mi-am încleștat dinții pe căluș și mi-am făgăduit să tac, să-mi scot din minte existența acelei creaturi. A continuat totuși să vorbească, și ceea ce spunea m-a făcut să mă cutremur.

— În noaptea aia te-am văzut acolo, în cabană, stînd în picioare, goală-pușcă. Credeai că perdelele sînt trase bine, da' ai lăsat destul loc pentru ca bătrînu' Red să poa' să-i tragă o uitătură bună, bună de tot. Și-acu' n-o să dureze mult pînă ce el o să-și ia...

A mai înșirat multe, însă m-am străduit să nu ascult. „Așa ceva nu se poate întîmpla", mi-am spus. „Este doar un vis, nu există... Nu-i real."

Zgomotul vîslelor s-a modificat, a încetinit și luntrea a hîrșîit pe ceva ce trebuie să fi fost malul. Deasupra mea vedeam vîrfurile a trei ramuri și conturul a cîtorva frunzulițe.

Bărbatul s-a ridicat în picioare, a coborît, trecînd în fața bărcii și, ridicîndu-i botul, a tras-o pe mal, aproape fără zgomot. Apoi a lăsat-o jos și s-a înapoiat acolo unde zăceam, cu mîinile și picioarele legate. Silueta întunecată mi s-a adresat cu glas coborît și unsuros:

— Hai! Acu', sus! Pîn-acu' n-am făcut-o niciodată cu una legată fedeleș!

M-a tras afară din luntre, silindu-mă să stau în picioare pe malul lacului. Apoi m-a purtat, cu un braț înconjurîndu-mi mijlocul, ca și cînd aș fi fost un buștean. Picioarele mi se tîrau pe pămînt. Campbell m-a dus nu departe, în pădure, pînă

ce am ajuns într-un mic luminiș, înconjurat de arbori și tufe dese. Acolo m-a proptit iar în picioare, ținîndu-mi strîns brațele, în timp ce aștepta în spatele meu. Aerul din jur avea un miros umed, de mucegai, pe care nu-l puteam localiza. Deasupra noastră se înălțau copacii. Cînd mă ridicase din luntre, putusem arunca o privire fugară asupra lacului, dar, atît cît vedeam în întuneric, acesta era pustiu. Cît de deștept fusese! Dacă cei care ne căutau foloseau cîini spre a ne lua urma, nu vor avea nici o șansă pînă ce nu vor ajunge în zona asta a lacului — dacă ar ajunge atît de departe. Mult mai probabil era să urmărească vreo pistă lăsată de Campbell cînd dăduse tîrcoale hotelului, în cursul ultimelor două zile.

Acum gîfîia — singurul zgomot în afară de clipocitul valurilor la malul lacului și bătăile puternice ale inimii mele.

M-a forțat să îngenunchez și apoi să mă culc pe burtă, cu mîinile legate întinse în fața mea constituind o pernă îngrozitor de dureroasă, pînă cînd, în cele din urmă, am izbutit să-mi lărgesc îndeajuns legăturile pentru a-mi încrucișa una din încheieturile mîinilor peste cealaltă. M-am împietrit, adunîndu-mi puterile pentru ceea ce știam că avea să urmeze, sperînd ca, atunci cînd îmi va dezlega picioarele, să reușesc, în vreun fel, să fac ceva să scap sau, cel puțin, să-mi lărgesc călușul — acum, că puteam să-mi mișc puțin degetele — și atunci aș izbuti măcar să strig, cerînd ajutor.

Greutatea lui îmi apăsa spinarea și i-am simțit răsuflarea fierbinte șoptindu-mi la ureche:

— S-ar părea că ai o gură bună de pupat, cățea. Păcat că bătrînu' Red nu poa' să riște să-ți scoată călușul ăla care te ține cuminte, așa-i?

S-a săltat în șezut și mi-a tras în sus fusta și juponul.

În timp ce gîfîia tot mai rapid, mi-a sfîșiat chiloții de bumbac și dantelă și s-a oprit un timp. Cu coada ochiului îl vedeam îngenuncheat acolo, exultînd deasupra prăzii sale.

Apoi, trupul lui s-a lăsat din nou greu pe mine. Mi-am strîns laolaltă picioarele cît de tare am putut, dar tot am simțit

loviturile sacadate înfigîndu-se între ele. Şi am avut nevoie de întreaga putere de voinţă de care eram capabilă pentru a mă concentra asupra căluşului din gura mea, a durerii sfredelitoare produse de frînghiile ce-mi legau încheieturile mîinilor, şi asupra răzbunării — a cumplitei răzbunări cu care îmi juram că, într-o zi, îl voi face pe acest om josnic să plătească...

La scurt timp după ce mormăitul şi şuieratul lui se potoliseră în sfîrşit, am fost din nou ridicată cu brutalitate în picioare. M-a răsucit cu faţa spre el. Albul ochilor şi dinţii dezgoliţi de rînjet îi sclipeau în întuneric. Cu o mînă mi-a pipăit sînii; cu cealaltă mi-a înhăţat umărul, chiar lîngă gît, întărindu-şi cu cruzime strînsoarea, cînd am încercat să mă întorc într-o parte.

— Nu te-am îmblînzit încă, nu-i aşa? Bănuiesc că, de fapt, te-am ghicit eu bine. Cred că eşti din soiu' ăla care are nevoie să fie călărită de mai multe ori mai-'nainte de-a se potoli şi a se purta cum trebuie.

Aproape şi-a lipit faţa de a mea şi mi-a strîns sînul cu putere, făcîndu-mă să mă crispez de durere.

— O să ne mai oferim o porţie, nu peste mult timp, cînd m-oi întoarce. Am un loc bun şi sigur în care să te pun, pînă atunci. N-o să fii prea încîntată de el, da'i bun şi sigur.

Cu aceste cuvinte m-a răsucit iar şi, pe jumătate purtîndu-mă, pe jumătate tîrîndu-mă, m-a dus mai adînc în desiş. Mirosul de putreziciune, pe care-l remarcasem mai înainte, s-a accentuat. Cînd ne-am oprit, părea să ne înconjoare din toate părţile, venind de undeva, din pămînt.

— Acu', tîrfo, nu trebuie decît să stai chiar aci şi să nu te răstorni, p0nă ce io-ţi găsesc prin preajmă un nou culcuş.

S-a depărtat cîţiva paşi şi s-a aplecat, ca şi cum ar fi căutat ceva pe pămînt. În curînd s-a oprit şi a scos un mormăit de satisfacţie:

— Mda, a zis, ăsta este şi te-aşteaptă.

Şi-a îndreptat spinarea şi a revenit spre mine. Nu a durat mult pînă ce m-a dus acolo unde stătuse. Era un loc întunecos,

chiar şi în desişul acela plin de umbră — ceva ce părea a fi o gaură săpată în solul stîncos. Mirosul umed şi mucegăit, venit din adîncul ei, era predominant, şi mi-am dat seama, cu groază, că nu era o gaură, ci o crăpătură în pămînt, una din acele fisuri în structura munţilor, care pătrund adînc sub suprafaţa solului.

Auzisem despre aceste ,,grote verticale" încă de pe cînd eram copil de şcoală. Pentru băieţi era o dovadă de vitejie să coboare, purtînd o lumînare, pe suprafaţa colţuroasă şi alunecoasă, cît puteau mai jos, iar apoi să lase acolo lumînarea arzînd şi să se caţere înapoi, pe întuneric. După aceea, următorul băiat trebuia să se strecoare în crevasa îngustă şi întortocheată şi să încerce să recupereze lumînarea.

Aflasem că unii băieţi muriseră, alunecînd pe suprafaţa umedă şi acoperită de mîzgă, căzînd şi sfărîmîndu-şi capetele de vreunul dintre colţurile de stîncă.

Peste cîteva clipe, Campbell mă împinsese pe o oarecare distanţă în josul crevasei şi apoi, în timp ce eu stăteam pe ieşitură, a coborît şi el la mine.

— Perfect! a şoptit. Acu' lasă-l numa' pe bătrînu' Red să te strecoare puţin mai jos. Nu te fîţîi încoace şi-n colo. Crăpătura asta se adînceşte pînă la cel puţin o sută treizeci de picioare. Ar fi un mormînt tare drăguţ dac-ai încerca să faci vreo prostie.

După o strădanie scurtă dar dureroasă, coborîsem amîndoi panta abruptă şi noroioasă. Coborîşul aproape vertical n-a fost mai lung de cîţiva iarzi, după care cotea, fisura continuînd — după cum bănuiam — să se adîncească în zig-zag. După o şerpuire de alţi cîţiva iarzi, cu trupurile alăturate faţă în faţă, ca într-o oribilă parodie a unei îmbrăţişări de dragoste, bestia s-a oprit.

— Păzeşte bine locu' şi ţine-l cald pentru mine, căţea, pînă mă-ntorc. Dacă ai noroc, bătrînu' Red o să se umple de bani de la ăl de se ocupă de testamentu' tăticului tău. Pe urmă o să te eliberez, da' numa' după vreo cîteva ţopăituri bune pe tine.

M-a strivit, strecurîndu-se pe lîngă mine și cățărîndu-se în susul tunelului îngust și înclinat despicat în stîncă. Apoi i-am auzit din nou glasul:

— Acu' ascultă atent. Să nu cumva să aluneci și să cazi pe-acolo. Chiar sub picioarele tale, crăpătura coboară drept în jos, la o adîncime de aproape douăzeci de iarzi. M-auzi? Așa că stai unde te-am pus. Dacă-ntîrzii mai mult de o zi sau două, o să trimit pe careva să arunce o privire, poate să te tragă sus și să-ți dea să-nghiți niște apă.

S-a întrerupt și a izbucnit într-un rîs grosolan:

— Socotesc c-o să fie al dracului de excitat cînd te-o vedea că nu porți chiloți.

Și, rîzînd înfundat, a plecat, lăsîndu-mă singură, într-o totală beznă. „Îngropată de vie!" mi-am spus în gînd. Cine mă va găsi aici? Duhoarea grotei ar fi prea puternică pentru ca un cîine de vînătoare să găsească urma pe unde venisem. Nu puteam să strig, și chiar de-aș fi putut, glasul meu ar fi fost blocat de straturile de piatră și putreziciune, groase de cîțiva iarzi, care mă despărțeau de suprafață. Aici, tăcerea era absolută, cu excepția propriei mele respirații. Am ascultat cît de atent cu putință, însă nu auzeam, după cum nici nu vedeam nimic. Zăceam culcată pe spate, cu mîinile și picioarele încă legate, fiecare mușchi durîndu-mă din cauza eforturilor făcute. Stînca era rece și umezeala începea să-mi pătrundă prin rochie, făcîndu-mă să tremur. Mi-am înfipt dinții strîns în căluș, silindu-mă să mă gîndesc la o scăpare, la ce aș putea face dacă ar veni un alt om, la ce aș face dacă s-ar înapoia Campbell, însă eram cumplit de obosită.

Nu știu cît a durat pînă m-am trezit, deoarece tot nu puteam vedea nimic. N-aveam cum să știu dacă afară era zi sau noapte. Oare îmi pierdusem cunoștința? Îmi era greu să cred că adormisem, deși fusesem nevoită să stau în picioare întreaga

noapte și nu dormisem bine de zile întregi, de cînd venisem aici, însoțindu-l pe tata în călătoria lui.

Și atunci, memoria mi-a revenit. Tata fusese ucis, iar eu eram singură. Cîteva clipe, ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinți, însă, pe neașteptate, în mine a intervenit o schimbare. Apoi suferința sufletească a fost înlocuită de un nou sentiment, mai puternic, care ardea în adîncul inimii mele și se răspîndea în întregu-mi trup. Aveam să înving. Aveam să-i înfrîng pe toți. Cu o cruzime de care niciodată nu-mi dădusem seama că zăcea în mine, mi-am jurat că, din acest moment, voi trăi ca și cum aș fi mai presus de orice pasiune. Într-un fel sau altul aveam să răzbun moartea tatei și să realizez imperiul financiar pe care-l visase. În închipuire, m-am văzut din nou pe Vallamont, în acea casă nouă, de cărămidă aparentă, atît de diferită de cea a Cottor-ilor, și am înțeles pentru ce fusesem singură, pentru ce Nathan nu fusese împreună cu mine atunci cînd, mai înainte, visasem acea casă nouă. Nu-mi puteam permite să-l iubesc pe Nathan McKay, chiar dacă se putea să-mi fie încă drag. Va trebui să-l folosesc, să-l manipulez, exact așa cum aveam să-l manipulez pe Steven Cottor pentru a obține ceea ce doream. Acum nu se mai punea problema dacă îi „aparțineam" lui Steven sau dacă eram „logodită" cu Nathan — ambele obligații, orice fel de obligații, vor trebui să aștepte. Cu aceeași claritate implacabilă, mi-am dat seama, de asemenea, că m-aș putea *preface*, însă în adîncul inimii nu-i voi aparține nimănui decît mie însămi, pînă cînd voi învinge. Moartea tatei schimbase totul. Fusesem lăsată, dintr-o dată, cu o sarcină enormă și complexă, o sarcină ce-mi va fi de două ori mai grea pentru că eram femeie. Va trebui să-mi folosesc întreaga viclenie feminină și — da! — chiar și trupul meu, dacă va fi nevoie, însă, într-o zi, voi sta pe creștetul Vallamont-ului, într-o frumoasă casă de cărămidă aparentă, care atunci nu va mai fi un vis...

Tresărind brusc, mi-am dat seama ce se va întîmpla, cu siguranță, la hotelul de peste lac, la fabrica de cherestea din

Grampian, pe șantierele forestiere, la hotelul *Parcul Cerbilor*, la societatea de gaze, la linia de troleibuz — astăzi, cînd vor afla de moartea tatei: în toate investițiile lui va domni haosul. Și haosul va crește cu fiecare clipă cît eu voi fi departe, cu fiecare clipă în care acele investiții vor fi lipsite de un conducător. Fiecare zi ce va trece pînă ce eu mă voi putea întoarce îmi va îngreuna tot mai mult preluarea conducerii. Trebuia să mă înapoiez! Trebuia să ies de aici!

Mi-am înfrînat impulsul de a mă mișca brusc, amintindu-mi ce spusese Campbell despre prăpastia adîncă de la picioarele mele.

Stînca era alunecoasă; tălpile de piele ale pantofilor mei nu reușeau să aibă nici o priză. În timp ce încercam să mă împing încet în sus, picioarele mi-au fugit pur și simplu pe suprafața pietrei și, timp de cîteva clipe groaznice, m-am pomenit alunecînd pe spate, cu mîinile legate întinse în fața mea, incapabilă să mă opresc. Și totuși, nu știu cum, dar am reușit să mă răsucesc într-o parte și să mă salt mai sus, înfigîndu-mi genunchii și coatele în pereții stîncoși și oprindu-mi alunecarea. Apoi, treptat, am început să mă cațăr, folosindu-mi genunchii și coatele. Habar n-aveam cît de mult trebuia să urc sau cît de aproape fusesem de o cădere catastrofală în prăpastia în legătură cu care mă avertizase Campbell. Tot ceea ce știam era că înaintam și că, într-un fel sau altul, aveam să ajung la suprafață și să văd din nou lumina zilei.

Progresam cu greu și încet. Eram conștientă de pericolul unei astfel de cățărări, căci nu de puține ori alunecam înapoi, fiind nevoită să-mi apăs brațele în stînca aspră de lîngă mine, pentru a nu pierde tot terenul cîștigat — sau chiar mai mult de atît. Cu toate acestea, continuam să înaintez, străduindu-mă să sfredelesc cu privirea întunericul de deasupra mea, sperînd să văd cum lumina zilei începe să apară.

M-am oprit să mă odihnesc. Călușul din gură era fierbinte și mă împiedica să respir aer proaspăt. În timp ce așteptam

să-mi recapăt puterile, nu auzeam decît șuierul propriei mele respirații. Și, deodată, am prins de veste că ceva se mișca deasupra mea. Era un soi de hîrșîit. La o depărtare de numai cîțiva iarzi, ceva cobora prin fisură. Mi-am încordat privirea. Era oare o simplă închipuire, sau bezna din fața mea devenise mai degrabă cenușie decît neagră? Zgomotul se apropia și, brusc, m-a cuprins frica. Ce-ar fi dacă cel care venea era Campbell și nu cineva dintr-o echipă de salvare? Ce s-ar întîmpla dacă era un urs brun, sau un șarpe cu clopoței, sau vreun șarpe-mocasin? Uitasem cît de departe mă aflam față de hotel, care, după cîte știam, era singura clădire existentă pe o rază de mai multe mile. Probabil că lincșii sau urșii bruni bîntuiau liberi prin pădurile acestea și tot așa și șerpii, iar eu eram în imposibilitate să mă apăr. Măcar de mi-aș putea elibera mîinile!

Însă în timp ce mă zbăteam iarăși să-mi răsucesc încheieturile una în jurul celeilalte spre a lărgi cît de cît frînghia, mi-am ridicat din nou privirile și am văzut că, într-adevăr, întunericul de deasupra se destrăma puțin. Zgomotul mișcării din fața mea devenea tot mai puternic, iar lumina începea să licărească, trecînd de la cenușiu la galben pal. Cu siguranță, cineva cobora prin crevasă purtînd o lumînare!

Mi-a scăpat un suspin de ușurare cînd m-am convins că, cel puțin, nu era un animal sălbatic. Totodată mi-am dat seama că putea fi și Campbell sau omul pe care spusese că-l va trimite să vadă ce-i cu mine. Cine altul ar păstra tăcerea atîta timp? Dacă ar fi fost o echipă de salvare, pînă acum le-aș fi auzit, fără îndoială, glasurile. M-am gîndit rapid ce să fac, apoi am închis ochii, prefăcîndu-mă căzută într-un leșin adînc ca moartea. Dacă fie Campbell, fie tovarășul său, ar fi venit cu apă pentru a mă menține în viață, era clar că vor încerca să-mi dea să beau chiar acolo, jos. Singura modalitate prin care aș putea ajunge la suprafață era să mimez inconștiența; atunci ar fi obligați să mă scoată din puțul acesta infect și

umed, ducîndu-mă afară la aer, unde ar putea să mă readucă în simţiri, spre a mă ţine în viaţă.

Deşi ştiam că ceea ce făceam era cît se poate de logic, totuşi, am avut nevoie de întreaga mea voinţă pentru a mă stăpîni să nu deschid ochii sau să nu strig îngrozită, pe măsură ce intrusul — oricine ar fi fost — se apropia de mine. Mi-am închipuit că-i simt prezenţa în timp ce mă privea, şi am fost sigură că percep căldura flăcării de la lumînare. Apoi i-am auzit respiraţia, şi n-am mai avut nici o îndoială că se afla acolo, pîndindu-mă.

A început să vorbească şi am răsuflat uşurată constatînd că nu era Campbell, deşi şi acesta îmi era familiar.

— Fir-ar să fie! Ce dracu' faci aici, dormi?

I-am simţit mîna, rece şi umedă, atingîndu-mi obrazul şi, în ciuda eforturilor de a mă stăpîni, m-am înfiorat uşor.

N-a părut să observe:

— Hei, ce-ai pătit, ai leşinat? Trezeşte-te!

M-am străduit să-mi păstrez trăsăturile imobile şi rigide, concentrîndu-mi atenţia asupra glasului. Unde îl mai auzisem înainte?

— Fir-ar al dracului, nu vrei puţină apă? Eşti cumva bolnavă?

M-a zgîlţîit uşor şi mi-am îngăduit să gem printre batistele care încă îmi astupau gura. Brusc, mi-am dat seama cît de sete îmi era. De cîtă vreme mă aflam aici?

Omul a mai făcut cîteva încercări să mă aducă la viaţă, însă crevasa era atît de îngustă şi lumina atît de slabă, încît nu prea reuşea să vadă în ce stare sînt, nici cum reacţionam la eforturile lui de-a mă trezi. În cele din urmă a renunţat, întocmai aşa cum sperasem.

— Nu te pot lăsa să zaci aci, jos. Dracu s-o ia de treabă, cum să ne descurcăm?

S-a străduit să mă tragă în sus, ţinîndu-mă de guler, însă probabil că materialul i-a alunecat dintre degete. Apoi a încercat să-şi petreacă un braţ pe sub umărul meu, dar poziţia aceasta

nu-i permitea să mă deplaseze. În cele din urmă, s-a aplecat să mă apuce de încheieturile mîinilor şi, prinzînd frînghia înfăşurată în jurul lor, a început să mă tragă încet în sus, cu braţele ridicate deasupra capului; mă trăgea de parcă aş fi fost un peşte care se zvîrcolea pe uscat. Într-unele locuri stînca era aspră şi colţurile ei îmi răneau şoldurile, dar acum eram aproape amorţită, abia dacă simţeam ceva. Eram scoasă afară — numai asta conta.

Într-un tîrziu am ajuns la aerul proaspăt şi cald din capătul de sus al crevasei . După o ultimă smucitură care era cît pe-aci să-mi rupă oasele, m-am pomenit stînd o clipă în picioare, ca apoi să cad uşor pe spate, pe ceea ce trebuie să fi fost frunzele uscate şi ierburile din jurul gurii prăpastiei din care scăpasem. Deşi încă ţineam ochii închişi, ştiam că era ziuă. Mă întrebam dacă să risc o privire spre omul din spatele meu, care acum răsufla greu şi gîfîit după efortul de a mă tîrî la lumină.

Mi-am fluturat pleoapele, ca şi cum tocmai acum mi-aş fi revenit din leşin, şi am scos un geamăt mai mult real decît prefăcut. Mă dureau toate oasele şi ştiam că atunci cînd îmi va trece amorţeala, durerea va fi şi mai mare. Simţeam o cumplită oboseală fizică, deşi, în ciuda încercărilor prin care trecusem, mintea îmi rămăsese surprinzător de limpede şi eram sigură pe mine, gata să-mi joc scena, care ştiam limpede că trebuia să fie impecabilă.

Am deschis ochii, clipind din cauza noroiului uscat pe gene şi am văzut cerul albastru şi frunzele verzi de deasupra mea.

Din spate, am auzit glasul:

— Ne trezim, nu-i aşa? Mi-am închipuit eu că o gură de aer bun o să te facă să-ţi revii.

În clipa aceea mi-am reamintit unde auzisem vocea — pe Vallamont. Era unul din oamenii lui Cottor, unul dintre cei doi care fuseseră cît pe-aci să mă prindă, în acea primă după-amiază de sîmbătă!

Amintirea m-a făcut să mă înfior, ceea ce îmi dădeam seama că acum era cu totul absurd. În după-amiaza aceea fusesem mult mai în siguranță decît astăzi! Și totuși, aveam vaga impresie că l-aș fi putut manevra pe omul acesta spre folosul meu.

În curînd mi-a dezlegat călușul de la gură, mișcîndu-și degetele murdare. De data aceasta îl puteam vedea bine: era Parsons, omul brun și deșirat care mă îmbrîncise înspre pini.

De îndată ce mi-a scos călușul, mi-a apăsat palma lui aspră pe gură:

— Acu' o să tăcem, nu-i așa? Încearcă să strigi după ajutor și-ți trag imediat una de nu te mai trezești decît cine știe cînd. Dă din cap, dacă pricepi.

Am înclinat capul afirmativ, căzînd iar pe spate, lipsită de putere sub greutatea mîinii lui. Cînd și-a îndepărtat-o și am încercat să vorbesc, am constatat cu uimire că gura îmi era atît de uscată, încît, la început, n-am putut scoate decît sunete neinteligibile. Pe urmă mi-a apropiat de buze o cană și, după cîteva sorbituri, am reușit să vorbesc mai bine. L-am întrebat de cîtă vreme mă aflam acolo, jos, și am fost uluită să aflu că nu trecuseră decît douăsprezece ore. Mi se păruse că stătusem infinit mai mult. Însă mi-a spus că, dis-de-dimineață, Campbell venise la el și-l anunțase că tocmai mă lăsase aici.

— Nu voia să vin pînă mîine pe la ora asta, a mărturisit Parsons, da' mi-am închipuit că nu ești prea rezistentă. Și, așa cum văd io lucrurile, moartă nu ne-ai fi fost de prea mare folos.

Am început să tremur.

— Sînt înghețată, am spus. Rochia asta este udă leoarcă de la noroiul de-acolo, de jos. Cred că am făcut temperatură.

Am aruncat o privire asupra rochiei mele și din nou m-am scuturat de un fior. Era numai zdrențe și murdară toată din cauza clisei din crevasă. Unde să găsesc altceva cu care să mă îmbrac?

Apoi văzînd sclipirea desfrînată din ochii lui, care mă măsurau de sus pînă jos, am știut ce aveam de făcut. Acum era momentul cînd trebuia să-mi folosesc trupul. Îl voi excita pe Parsons, făcîndu-l să mă dorească. Dacă i-aș putea întuneca judecata sau dacă i-aș domina în vreun fel voința, poate că aș izbuti să fug mai înainte de a se înapoia Campbell.

— Trebuie să mă încălzesc cumva, am spus, continuînd să tremur. Nu ai vreo pătură sau ceva cald?

— Asta s-ar putea, a replicat, arătîndu-și dinții într-un rînjet. Ce dai în schimb?

Mai tîrziu, în aceeași seară, reflectam la decizia pe care o luasem. Mă aflam la o depărtare de trei ceasuri călare de caverna aceea îngrozitoare și de lac, într-o cabană rustică, de vînătoare, unde mă adusese Craig Parsons. În vatră ardea un foc pe care Parsons încălzise o cratiță cu apă dintr-un pîrîu din apropiere, astfel încît să mă pot spăla. Acum noroiul și senzația aceea oribilă de frig dispăruseră. Trupul meu îmi mirosea a săpun prost de rufe, dar eram curată. Reușisem să-mi aranjez părul cît de cît. Deși departe de a fi în siguranță, fără îndoială că mi-era mai bine aici, în pat cu Craig Parsons, decît îmi fusese în grotă sau cu Campbell.

Înțelegerea noastră fusese ciudat de asemănătoare cu încheierea unei afaceri: aproape prietenească, de parcă Parsons n-ar fi fost obișnuit să joace rolul de temnicer. Cu siguranță, nu se așteptase ca eu să fiu atît de tolerantă cu poftele sale sexuale. Știam că o socotea pe fiica lui Sam Rawles cu totul altfel decît femeile cu care avea de a face de obicei — și bineînțeles că eu continuam să mă port și să vorbesc potrivit acelei imagini. Cu toate acestea, faptul că, în același timp, îi puteam cunoaște dorințele — care, la urma urmei, nu se deosebeau chiar atît de mult de ceea ce învățasem eu spre

a-i plăcea lui Steven — îl făcea ciudat de vulnerabil. Chipul lui brun, saturnian, nu cu totul neatrăgător, a început să-şi piardă din duritate: şi, uneori, părea mulţumit de sine, ba chiar mîndru de trofeul pe care-l adusese acasă.

Acum stătea culcat în pat, lîngă mine, moţăind împăcat după ce-şi folosise puterile a doua oară de cînd venisem la cabană, şi-mi era greu să-mi imaginez că omul acesta mă ţinea prizonieră, aşteptînd ca hidosul Campbell să se înapoieze cu răscumpărarea.

Cu toate acestea, avusese mare grijă să-şi ia precauţii împotriva fugii mele. În primul rînd nu-mi lăsase nimic de îmbrăcăminte aici, în cabană. Cînd m-am dat jos din pat, m-am înfăşurat într-o pătură de lînă, fiindcă rochia mea, juponul, cămaşa şi ciorapii — toate — se aflau afară: mult mai curate, desigur, după ce le spălasem în cada de baie, dar totuşi afară. Ar fi fost cu neputinţă să fug spre libertate fără ele, chiar dacă mi-ar fi trecut prin minte o idee atît de nebunească, Parsons înţepenise zdravăn uşa cu cîteva pene, bine fixate. Ca să ies afară, mi-ar fi trebuit nişte minute bune de bătut cu ciocanul şi de sforţări pentru a le scoate, timp în care Parsons fără îndoială că s-ar fi trezit, chiar şi din somnul cel mai adînc.

Şi, de-ar fi fost să fug — presupunînd că eram cumva în stare, în vreun fel, să-i fur calul — încotro mă puteam duce? Habar n-aveam cît de departe de lac ne aflam. După soare, socoteam că, în cea mai mare parte a drumului, ne îndreptasem către nord-vest, dar nu ştiam la ce depărtare se afla cel mai apropiat oraş sau post de telegraf, darmite cea mai apropiată cale ferată sau cel mai accesibil drum de camioane. Desigur, nu întîlnisem nici căi ferate, nici drumuri cînd venisem încoace sau, cel puţin, nu le văzusem. După cîte ştiam, cea mai apropiată construcţie locuită era hotelul Eagles Mere, dar aceea era direcţia din care s-ar întoarce Campbell de la Grampian.

Cu toate acestea, ştiam că, într-un fel sau altul, trebuia să plec înainte de întoarcerea lui Campbell. Era limpede că

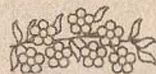
ar fi avut nevoie de o dovadă că încă mai eram în viaţă — dacă totuşi avea de gînd să folosească o asemenea dovadă. După ce m-ar fi silit să scriu scrisoarea sau să-i dau semnătura pe care intenţiona s-o folosească drept mărturie că nu se plăteau degeaba banii de răscumpărare, nu i-aş mai fi fost de nici un folos. În momentul acela, orice încercare de fugă din partea mea s-ar fi soldat negreşit cu moartea — ba chiar m-ar fi ucis mai mult ca sigur, de teamă să nu-l pot identifica.

Alături de mine, Parsons se trezise, întinzîndu-se alene. I-am privit cu atenţie faţa luminată de flăcările focului, încercînd să mă uit numai la trăsăturile atrăgătoare, astfel încît ceea ce ştiam că se va întîmpla în curînd să-mi fie mai uşor de suportat. Încă pe jumătate adormit, mi-a simţit căldura trupului alături de-al lui şi a întins mîinile să mă cuprindă, punîndu-şi palmele aspre pe spinarea şi pe şoldurile mele netede şi catifelate.

Am zîmbit, ştiind că zîmbetul va străbate în glasul meu şi că trebuia să-mi joc rolul fără greş. Dacă nu reuşeam să-l conving că, pînă la urmă, pentru el ar fi mai profitabil să mă elibereze — lucru de care nu mă îndoiam — atunci trebuia să-l obosesc cît mai mult, moleşindu-l, să-i adorm temerile şi, cînd va moţăi, să-l prind cumva într-un moment de slăbiciune şi s-o iau la fugă.

În clipa aceea eram mulţumită de experienţa trăită cu Steven. Nutream convingerea că n-aş fi reuşit să mă arăt atît pricepută şi seducătoare, dacă n-ar fi existat ceasurile petrecute împreună cu el.

— Hai, vino peste mine, i-am şoptit uşor, trăgîndu-l mai aproape. Hai, bucură-te de ceea ce-ţi ofer, cît îţi stau la dispoziţie.

A doua zi dimineaţa m-am trezit surprinzător de odihnită. În timpul nopţii Parsons îmi folosise trupul încă o dată,

însă mai încet, aproape languros în comparație cu primele dăți, astfel încît abia dacă mă smulsese din starea mea de somnolență. Bineînțeles că nu fusese vorba de nici un sentiment real — nimic asemănător cu cel pe care mi-l stîrnea Steven sau cu cel pe care-l simțisem pentru Nathan McKay. Însă eram mulțumită. Încă nu mă socoteam pregătită să-mi dăruiesc vreunui bărbat sentimentele, și știam că așa se va întîmpla încă multă vreme de acum înainte.

Mă acoperisem cu o pătură aspră de lînă, apoi coborîsem din pat și încercasem să ațîț focul, răscolind cărbunii rămași de peste noapte. Tocmai atunci l-am auzit pe Parsons că se trezește. În mod clar, distracția din timpul nopții îl făcea bine-dispus, căci glasul îi era aproape voios:

— Fir-ar al dracului! a exclamat pe un ton admirativ. Tare-i pare bine unui bărbat să vadă dimineața, la sculare, una așa ca tine, chiar dacă ești înfășurată pînă în gît în pătura aia!

— Cred că aș părea mult mai atrăgătoare dac-aș fi îmbrăcată cu hainele mele, am replicat, puțin mai tăios decît avusesem intenția.

— Pun rămășag c-așa ar fi. Cafeaua-i în cutia din colțul ăla, dacă reușești să nu-ți frigi deș'tele pe ibric.

Și-a tras pantalonii și s-a îndeletnicit cu deschiderea ușii. Între timp, eu am pus cantitatea necesară de cafea și am turnat apă din urciorul de pămînt ars într-o oală de tinichea părînd a fi singura ustensilă de bucătărie din cabană. Am așezat-o pe cărbuni și, pînă la întoarcerea lui, fiertura clocotise.

— Oricum, miroase a cafea, a spus trîntind ușa în urma lui. Uite. Le vrei?

Mi-a aruncat hainele pe deasupra mesei, rîzînd de mine cînd m-am repezit să le prind mai înainte de a cădea în foc. Pătura mi-a alunecat în jurul mijlocului, oprindu-se pe spătarul scaunului pe care stătusem. Am ridicat repede colțul păturii, acoperindu-mi sînii, îmbujorată o clipă de rușine, apoi mi-am reamintit rolul pe care-l jucam și mi-am recăpătat calmul.

— Îți mulțumesc, i-am spus, punîndu-mi lucrurile în poală.

Despăturindu-le, am ridicat pe rînd fiecare articol de îmbrăcăminte, cu gesturi deliberate, avînd grijă să-mi țin sînii la vedere.

Țesătura groasă de bumbac a rochiei mele era ruptă și devenise bățoasă din cauza săpunului mizerabil și a dimineții răcoroase, însă, măcar era curată. Cămașa, juponul și ciorapii mei se aflau în aceeași stare.

El mă urmărea cu privirea fascinat, în timp ce-mi puneam ciorapii. Apoi m-am ridicat în picioare, doar în jupon. În momentul în care mă pregăteam să-mi îmbrac cămașa, a venit lîngă mine.

— Ești o priveliște pe cinste, știi asta?

— Nu ți-am spus eu?... am început, dar mîinile lui îmi prinseseră deja brațele, trăgîndu-mă de lîngă vatră către pat.

— Nu te saturi niciodată? l-am întrebat, scoțîndu-mi iarăși juponul. În felul ăsta, nici pînă mîine n-o să ajung să mă îmbrac.

A izbucnit într-un rîs grosolan, ținîndu-mă o clipă în picioare, în fața lui, mai înainte de a mă așeza pe cearșafurile acum reci. Din privirea lui îmi dădeam seama că făceam progrese, căci părea mai relaxat. Încă stătea la pîndă, însă acum era mai puțin bănuitor decît înainte. Peste o zi sau două mi se va oferi șansa dorită; eram sigură de asta.

Ceva mai tîrziu am izbutit, în cele din urmă, să mă îmbrac și am băut amîndoi cafeaua aproape rece, din două ulcele de lut ciobite. Focul ardea acum cu flăcări puternice și încercam să mă conving singură că, la căldura lui, cabana devenea plăcută. „Să nu mă gîndesc la moartea tatei!", mi-am spus, deși știam că reacția începea să se facă simțită în toată intensitatea ei. Trebuia să merg înainte, să plec de aici înainte de a se întoarce Campbell.

Parsons a ridicat unul dintre obloanele ferestrelor largi, proptindu-l să rămînă deschis, şi a aruncat afară restul de cafea din oală.

— După ce-am găsit pe-aici, cred că la micu' dejun o să avem fasole, a spus, scotocind prin cutia de provizii.

Scoţînd un cuţit lung din teaca agăţată la cingătoare, l-a înfipt vîrful în conserva de fasole şi a-nceput să-i taie capacul.

În timp ce încălzea pe foc fasolea, l-am întrebat cum de ajunsese să trăiască aici, în cabana aceasta, în loc să fie la Grampian, muncind pentru Abel Cottor. Eram sigură că mă recunoscuse, din după-amiaza aceea de sîmbătă care părea pierdută într-un trecut foarte îndepărtat. Ţinînd cont de împrejurări, mi se părea o prostie să mă prefac a nu-l fi recunoscut.

— Oh, l-am părăsit pe Abel, mi-a răspuns. L-am părăsit imediat după ce bătrînu' ticălos a-ncercat să mă pună s-arunc în aer fabrica de cherestea a lu' — drace! ăla era chiar tăticu' tău, nu-i aşa? — a lui Rawles.

A clătinat din cap, rînjind.

— Prea uşor poţi fi prins într-o treabă ca asta. Şi ştiu ce păţesc amărîţii care-s prinşi. Drace, doar ai văzut şi tu, ţii minte? N-aş vrea ca tăticu' tău să-mi facă mie aşa ceva...

— Tatăl meu a murit, l-am întrerupt, încercînd să-mi păstrez un glas calm.

Uimirea l-a făcut să rămînă cu gura căscată.

— Ticălosu'! a zis apoi. Asta n-am ştiut-o.

— L-a împuşcat Campbell. Eram de faţă cînd s-a întîmplat.

— Zău dacă asta nu le întrece pe toate. Campbell mi-a zis că tăticu' tău o să ne plătească pentru a te căpăta înapoi.

Pentru prima dată, Parson părea speriat, nesigur.

— Ei bine, am văzut cu ochii mei.

Încercam să nu mă uit la el, căci ştiam că n-aş fi suportat să-mi arate compătimire. În clipa aceea nu-mi puteam permite

nici o simpatie, fiindcă eram conştientă că dacă m-aş fi înmuiat, n-aş mai fi fost în stare să-mi duc planul la bun sfîrşit.

— Fir-ar să fie! a suduit el. Sunt un... oh! drace! Doar n-o să... Habar n-aveam...

— Nu face nimic, l-am liniştit. Însă dacă vrei într-adevăr să mă ajuţi, tot ce trebuie să faci e să mă duci înapoi la Grampian. Atunci, voi considera că sîntem chit. Şi nici nu vei fi urmărit de lege. Nimeni nu va şti măcar vreodată că ai avut ceva de-a face cu mine.

A cîntărit repede oferta. Apoi a clătinat din cap:

— Nţţ! Nu mă pot învoi. Poate că legea n-o să mă urmărească, da'-n locul ei va fi Red Campbell, şi el e de-o mie de ori mai rău. Ca să-ţi zic adevăru', tare-aş vrea să nici nu mă fi-nhăitat cu el.

M-am străduit să nu-mi trădez dezamăgirea. Trebuia să rămîn în termeni amicali cu el.

— Ei, bine, dacă nu te-ai fi înhăitat cu el, aş mai fi şi-acum legată, acolo, sub pămînt, dacă nu cumva aş fi şi murit. Aşa că nu pot spune acelaşi lucru. Dar cum de te-ai întovărăşit cu Campbell? Credeam că lucrează pentru tatăl meu.

— Mda, tocma' de-asta eram cu ochii pe el. Aşteptam să-ncerce să-i achite pe unul dintre ai noştri — un om de-al lu' Abel. Da' cînd l-am părăsit, mă săturasem pînă-n gît de Abel. Aşa c-am aşteptat pînă data următoare cînd l-am văzut pe Campbell şi i-am spus că, din partea mea, avea mînă liberă să facă acolo ce-o pofti. I-am zis c-o să vin aci sus, o bucată de timp, doar să pescuiesc şi să vînez.

— Şi ce-a spus Campbell?

— Oh, nu prea multe. A zis numa' că, acu', dacă postu' era liber, s-ar putea să-l ceară el — ştii, aşa, în glumă. Pe urm-a zis că, dacă i s-o acri şi lui, o să vină aci sus, să vadă cum e cu pescuitu'. I-am răspuns că n-are decît să mă-caute, da' nu m-am mai gîndit la asta pînă ieri dimineaţă, cînd m-am

pomenit că vine cu povestea aia a lui. Zicea că valorezi o groază de bani și că putem fi siguri c-o să căpătăm o bucată zdravănă de plăcintă.

Bani. O groază de bani. Auzind aceste cuvinte, m-a străfulgerat brusc un gînd. Ce spusese tata despre bani, în bibliotecă, în după-amiaza aceea în care își verificase contabilitatea în registrele sale legate în piele? Că ne extinsesem prea mult. Investisem mai mult decît valorau proprietățile noastre, pînă ce se vor dezvolta îndeajuns pentru a fi rentabile. Acum că tata murise...

Mi-am închis ochii, nevrînd să mă gîndesc la bancheri, la împrumuturile scadente pentru terenuri și la agitația pe care o vor crea toți creditorii tatei, spre a-și recăpăta banii repede, ca să nu le-o ia alții înainte. Fără numele și reputația tatei, proasta situație a finanțelor noastre va fi rapid dată în vileag. De fapt, imediat ce Campbell va cere banii pentru răscumpărare, cel care va acționa în calitate de executor testamentar va căuta în registrele de contabilitate cîți bani lichizi sînt disponibili și nu va găsi nimic. Și atunci, vestea se va răspîndi de la o bancă la alta — în liniște, desigur, discret, însă rapid. Și-atunci va începe adevărata bătălie.

Parsons terminase de încălzit fasolea și, cu cuțitul, o rîcîia de pe fundul cutiei de conserve scoțînd-o pe două farfurii de tinichea.

— Ia ascultă! Ești gata? Vino-ncoa. Mai bine mănîncă niște fasole.

În mod automat am luat farfuria și lingura strîmbă de oțel, pe care mi-o întinsese. Ținînd în poală farfuria și lingura, am început să mănînc, încercînd zadarnic să-mi alung gîndurile. Visul meu de-a administra averea familiei, de-a construi hoteluri, exploatări forestiere și fabrici, de-a porni o nouă activitate industrială, de a pretinde iarăși, într-o zi, Vallamont-ul, era pe cale să se năruie chiar mai înainte de a începe. Cînd mă voi întoarce la Grampian, voi fi aproape tot atît de lipsită de avere ca și cum tata și-ar fi ținut făgăduiala de-a mă dezmoșteni, făcută cu o săptămînă în urmă. Nu-mi va rămîne aproape nimic. După ce creditorii vor începe să-și ceară drepturile, probabil că mama și cu mine vom fi nevoite să vindem casa, mutîndu-ne într-una mai mică.

— Sper că nu ești supărată pe mine — a spus Parsons. Vreau să zic, fin'că nu te duc înapoi. Campbell ăla este un ticălos. Chiar dacă ar cădea în ghearele legii, nu m-aș simți în siguranță pînă nu l-aș vedea mai întîi spînzurat, iar apoi vîrît în groapă.

Am dat din cap aprobator.

Pe urmă, mi-a trecut prin minte că, dacă aș ajunge destul de curînd la Grampian, s-ar putea să fiu în stare să opresc orice dezvăluire cu privire la proasta noastră situație financiară. Dacă m-aș putea înapoia măcar, n-ar fi nevoie să se caute bani pentru vreo răscumpărare și nici n-ar trebui să se cerceteze urgent registrele, înainte de a mă asigura că cel ce face verificarea e pregătit cu grijă pentru ce urmează să găsească și dispus să raporteze doar ce-mi convine mie.

Mi-am ridicat privirea, străduindu-mă să-mi stăpînesc emoția. Trebuia să evadez, fără a mai pierde o clipă, însă nu-l puteam lăsa pe Parsons să-mi ghicească gîndul.

Am pus jos farfuria, oarecum mirată că mîncasem întreaga porție.

— Trebuie... Trebuie să ies afară cîteva minute, am spus pe un ton cît mai distins cu putință.

Era îndeajuns de bine-crescut ca să nu-mi pună întrebări. S-a ridicat și a deschis ușa. În timp ce m-am aplecat să-mi iau pantofii, pe care mi-i lăsase afară, pe prag, a zîmbit ușor ironic.

— Cred că-i mai bine să-i ținem p-ăștia aici, între timp, mi-a spus, luîndu-mi pantofii din mînă. Sper că înțelegi.

— Chiar îți închipui că mi-ar trece prin cap să fug, de una singură, prin pădurile acestea uitate de Dumnezeu?

Încercam să par jignită și indignată.

Mi-a adresat un zîmbet aproape timid, cu totul nepotrivit pe chipul lui oacheș, nebărbierit.

— Ei, bine, hai să zicem că nu vreau să risc, deși nu se poate spune că n-ai fi petrecut bine azi-dimineață.

Am roșit. În timp ce făceam dragoste, cu cîteva ore în urmă, gîndul la Nathan McKay și la cum ar fi fost cu el îmi trecuse prin minte și, în ciuda tuturor intențiilor mele ferme de a rămîne stăpînă pe mine și lipsită de pasiune, mă lăsasem pradă emoțiilor. Parsons avea dreptate. Îmi plăcuse ce făcusem de dimineață, deși eram sigură că nu ar fi fost încîntat să cunoască motivul real.

Nu știam ce să spun și sîngele îmi năvălise în obraji. M-a privit cîteva clipe. Ochii lui apropiați s-au îmblînzit și mai mult.

— Nu prea știi ce să zici, așa-i? Bine, bine, nici io nu știu. Cred că un bădăran ca mine n-ar trebui să aibă de-a face cu doamne bogate...

S-a întrerupt și, după ce a tușit să-și limpezească glasul, a încheiat:

— Uf! La dracu'!

Apoi, spre surprinderea mea m-am pomenit că-mi îndeasă pantofii înapoi, în mînă.

— Ia afurisitele-astea de-ncălțări. Ia și calu'. Pleacă dracului de-aici!

Abia îmi puteam crede urechilor. Am rămas o clipă mută de uimire, doar uitîndu-mă la el. Știam că ar fi trebuit s-o iau la goană cît timp mi se oferea această șansă, dar, împotriva rațiunii, m-am trezit punînd întrebări.

— Și ce se-ntîmplă cu Campbell? Ce-i vei spune?

— O să mă descurc în vreun fel. Lua-l-ar dracu'! Aș putea să-i spun că nu erai acolo, cînd am coborît călare pînă la lac să te caut. Nu-ți bate capu' cu asta. Da' pleacă odată, pînă nu mă răzgîndesc.

Am zăbovit doar cît să-mi încalț pantofii și să-l întreb în ce direcție să apuc; apoi i-am ascultat sfatul.

Capitolul 12

Am călărit pe iapa lui Parsons, prin pădurea întunecoasă, străbătînd aproape o milă, pînă ce reacția s-a făcut brusc simțită. Îmi spusese că nu era mai mult de o oră de mers călare pînă la tabăra de exploatare forestieră a tatei — cea pe care o vizitasem după plecarea lui Nathan. Acolo aveam să găsesc o cale de a mă înapoia în Grampian. Voi ajunge acasă repede, voi discuta cu mama și cu judecătorul Hawthorne și, într-un fel sau altul, vom reuși să facem astfel încît problemele noastre financiare să nu ajungă la cunoștința publicului.

Îndemnam iapa să înainteze pe poteca îngustă, ținîndu-mi capul aplecat, spre a evita ramurile joase ale arțarilor care creșteau printre pini. În dimineața aceasta pădurea părea liniștită și răcoroasă, deși soarele era deja sus pe cer. Ici și colo izbutea să pătrundă printre frunzele de deasupra capului meu, lăsînd pe pămînt mici petece de lumină. „Pădurea nu este mohorîtă și umedă", îmi spuneam. „Mă voi duce acasă."

Eram liberă. Ce noroc avusesem că acela pe care Campbell și-l alesese drept complice fusese Craig Parsons! Reușisem

să-l îmblînzesc, în bună parte din noroc, însă, desigur, datorită refuzului meu de a mă lăsa înfrîntă și iscusinței de a-mi folosi trupul pentru a-mi atinge scopul. Oare acționasem greșit? Nu mă puteam gîndi la asta acum. Îmi repetam că tot ce puteam face era să merg înainte, să-mi urmăresc în continuare țelul mulțumind lui Dumnezeu că împrejurările nu erau și mai rele. Lucrul cel mai important era că-mi recăpătasem libertatea. Puteam să mă înapoiez acasă, prima dată după...

În clipa aceea durerea mi-a revenit cu o asemenea violență încît m-am cutremurat. Mi-am amintit tot ceea ce se petrecuse cu tata și cu mine, și cum se năruise tot ce plănuisem să realizez. Era atît de nedrept! Ochii mi s-au încețoșat, deși încercam să mă scutur de aceste gînduri și să călăresc mai departe. Lacrimile îmi tulburau vederea. Respirînd gîfîit, am oprit iapa în loc, și am izbucnit în hohote de plîns parcă stăpînită de niște demoni ciudați. Cîteva clipe am crezut că-mi voi pierde cunoștința și mă voi prăbuși la pămînt. Cu pieptul scuturat de suspine, cu trupul sfîșiat de durere, m-am agățat cu toate puterile de mînerul șeii, însă tot mă legănam primejdios, fără a fi în stare să mă țin drept. M-am aplecat în față și m-am prins cu amîndouă brațele de gîtul iepei. Simțeam mirosul cald al animalului. Am rămas cu obrazul lipit de pielea lui netedă, părîndu-mi-se că au trecut ore întregi, și m-am lăsat în voia lacrimilor și a suspinelor, fără a mai ști de nimeni și nimic.

În cele din urmă, furtuna din sufletul meu s-a mai potolit, și am început să respir ceva mai liniștit. Am continuat să plîng pe tăcute, și după un timp, deschizînd ochii, am putut vedea limpede bolovanii și frunzele moarte, cafenii, de pe potecă, printre care se înălțau ferigi proaspete și verzi. Pădurea se afla încă acolo, pașnică, la fel ca înainte.

Mi-am descleștat mîinile din jurul grumazului neted al calului și m-am ridicat iarăși dreaptă în șa. Deasupra mea se înălțau copacii și strălucea soarele de dimineață. Mă simțeam obosită, și mai puțin sigură pe puterile mele decît fusesem în

zori. Mă speriase intensitatea crizei care se abătuse atît de brusc asupra mea. Oare așa arăta disperarea? Oare asta era ceea ce simțeau și trebuiau să învingă alții? Era ceva de care pînă atunci mă ocrotise tata? Depășisem momentul. Suferisem, însă acum aveam de gînd să mă lupt din nou. Îmi voi aduna iarăși puterile și, într-o zi, voi avea grijă ca atît Campbell cît și Abel Cottor să-și primească pedeapsa cuvenită.

Am tras adînc aer în piept și am îndemnat iapa să meargă mai repede. Pe măsură ce călăream, mintea a început să mi se limpezească. Înțelegeam clar ce aveam de făcut. Desigur, era bine ca ziarele să nu insiste prea mult asupra morții tatei, căci titlurile lor sumbre ar fi dus cu siguranță la o anulare în masă a rezervărilor. Singura mea speranță era ca cel ce descoperise adevărul să fi avut bunul simț de a-și ține gura pînă cînd vor lua măsurile necesare. Iar pentru asta era necesar să ajuns la timp, astfel încît noul director să ia în primire hotelul *Parcul Cerbilor* ?...

Pe cînd toate aceste gînduri, ca și multe altele, începeau să se contureze în mintea mea, am simțit că iapa își scutură capul și sforăie, ca și cum ar fi simțit ceva în fața noastră.

M-am oprit în așteptare, întrebîndu-mă dacă n-ar fi mai bine să fug. Peste cîteva clipe am zărit, venind călare, silueta unui bărbat cu umeri lați și păr blond. Am respirat ușurată constatînd că, cel puțin, nou-venitul nu era Campbell. Apoi, pe măsură ce călărețul se apropia de-a lungul potecii umbroase, l-am recunoscut pe Billy Joe Walker.

L-am strigat și el a dat pinteni calului, scoțînd un chiot.

— Fir-ar să fie! Știam eu! Știam eu!

Într-o secundă a fost lîngă mine, vrînd să afle dacă totul era în ordine și, bîlbîindu-se, aproape cu timiditate, mi-a exprimat condoleanțe pentru moartea tatei. I-am mulțumit. Mă simțeam bine — i-am spus — și voiam să mă înapoiez la Grampian cît mai repede posibil. Putea el să mă ajute?

— Pentru asta am și venit, *ma'am*. De îndată ce-am primit vestea că sînteți ținută prizonieră, am pornit spre cabana lui Parsons.

Și-a înfipt degetele mari în cureaua salopetei strîmte și spălăcite. Nasturii de la cămașa roșie de lînă stăteau gata să-i plesnească pe pieptul lui uriaș.

— Chiar ieri dimineață a venit o echipă de salvare, și l-am văzut pe bătrînul Red Campbell fugind călare ca un ticălos pe poteca asta. Bineînțeles că nu știam care-i cauza, dar azi-dimineață, cînd am primit vestea, am pus alături doi și cu doi și-am înțeles că, fără doar și poate, el era criminalul.

Zîmbea cu toată gura, și ochii lui mari, albaștri și prietenoși, s-au luminat de mîndrie că bănuiala i se dovedise corectă. A continuat:

— Așa că mi-am zis să vin drept încoace, să văd dacă sînteți aici și să vă dau o mînă de ajutor. Nici măcar nu i-am spus șefului că plec — am pornit și gata. N-am pus nimic în gură de aseară.

— Știu cum te simți, Billy Joe. Eu însămi abia dacă am mîncat ceva de două zile.

Chipul lui a căpătat o expresie de îngrijorare și cuvintele au început să-i năvălească pe buze:

— Nu v-au dat nimica de mîncare? Cum ați scăpat? Fir-ar al naibii, măcar să se fi purtat cum se cuvine cu dumneavoastră. Dar haideți, să mergem. Dacă vreți, îmi puteți povesti pe drum tot ce s-a întîmplat. Cunosc o scurtătură către rîu, chiar peste drum de gară. Putem să vă găsim un vagon și să vă ducem înapoi în oraș.

Nu prea aveam chef de vorbă, așa că am călărit împreună în tăcere, pînă ce poteca a cotit la dreapta, începînd să urce pe colină.

— Ăsta-i drumul către tabăra forestieră, mi-a explicat Billy Joe. Noi mergeam însă în cealaltă direcție, așa că hai s-o luăm în jos, să scurtăm drumul.

Panta abruptă și pămîntul umed, moale și înșelător, acoperit cu frunze ude și pietre, măreau riscurile coborîrii. De două ori calul lui Billy Joe s-a poticnit și o dată iapa a alunecat cu mine cu tot, gata să mă azvîrle jos din șa. Picioarele

mi-au scăpat din scări, însă mi-am înfipt călcîiele în coastele calului și, agățîndu-mă de coama lui, am reușit să evit căderea.

Cînd am ajuns la poalele primei pante, abia mai respiram. În fața mea se vedea un nou coborîș, și mai abrupt decît pîrtia pentru bușteni, de care-mi aduceam atît de bine aminte. Aici copacii erau mai scunzi și creșteau printre o mulțime de cioturi putrede, mărturie a muncii din anii precedenți a echipelor de tăietori de lemne.

— Vă simțiți bine?

Așteptînd lîngă mine, în dreapta, Billy Joe mă privea scrutător.

— Arătați din cale-afară de istovită, a adăugat.

— Nu! Mi-e foarte bine.

Mă simțeam slăbită, dar nu avea nici un rost să mă văicăresc. L-am întrebat:

— Cît mai este pînă la rîu?

— Păi e chiar acolo, jos. Nu-l vedeți?

Mi-am încordat privirea în direcția pe care mi-o indicase, însă nu vedeam altceva decît copacii, cerul și nesfîrșitele șiruri de munți. Am clipit des, încercînd să lupt împotriva moleșelii care mă cuprinsese încet-încet, aproape fără să-mi dau seama. Abia mai țineam hățurile în mînă și mă legănam în șa...

Iute ca fulgerul s-a repezit și m-a prins în brațe înainte să mă prăbușesc. I-am simțit mîna mare pe umărul meu și brațul puternic sprijinindu-mă. Apoi nu m-am mai putut împotrivi întunericului ce mă învăluia treptat și m-am scufundat încet în el, aproape cu o senzație de desfătare.

M-am trezit pe o bancă tare de lemn. Încă stoarsă de puteri, cel puțin eram în stare să gîndesc limpede. Mă aflam într-un șopron cu pereți din scînduri negeluite, proaspăt văruiți.

În fața mea, Billy Joe discuta cu un bărbat care purta o șapcă a căilor ferate. Așadar, eram la gară. Cum izbutise să mă aducă, tot drumul pînă aici?

— Billy Joe, l-am chemat, uimită că glasul îmi suna atît de clar.

A întors imediat capul și din doi pași a venit lîngă mine.

— Va să zică, v-ați revenit. M-ați cam speriat. Tocmai încercam să găsesc un doctor.

— Cînd vine trenul?

— S-ar părea că nu e nici un tren.

Mi-a explicat că, la cîteva mile în aval, pe o linie secundară, avusese loc un accident. De dimineață, un macaz fusese lăsat deschis și o locomotivă deraiase. Șinele aveau să fie blocate pînă ce locomotiva putea fi trasă la o parte.

— Ei, bine, trebuie să trimit un mesaj la Grampian. Te rog să expediezi o telegramă prin cablu, vrei? Adresează-o doamnei Sam Rawles.

— Telegraful a căzut, tînără doamnă, a intervenit slujbașul, pe un ton înnebunitor de impasibil. Vagonul de marfă a smuls doi dintre stîlpii lui, de parc-ar fi fost niște puieți. De la un'șpe n-am mai recepționat și n-am mai transmis nimic.

Am tras aer în piept și, printr-un efort, m-am ridicat în picioare, continuînd să mă reazem de spătarul băncii de lîngă mine.

— Trebuie neapărat să mă înapoiez, Billy Joe, i-am spus. Și, de asemenea, trebuie să trimit vorbă acolo. S-ar putea să fie în joc o mulțime de bani. Caii sînt afară?

În privirea lui se citea îndoiala că aș fi fost în stare să fac față călătoriei.

— Ținînd seama de starea în care sînteți, domnișoară Catherine, nu v-aș lăsa să călătoriți nici treizeci de iarzi. Și Grampian-ul e la o depărtare de treizeci de mile. Va trebui să vă...

S-a întors o clipă către fereastră, cu ochii ațintiți undeva, în lungul rîului.

— Ia stați, așteptați doar o secundă. Mi-a venit o idee.

În timp ce eu am luat de la funcționarul căilor ferate un carnet și un creion, scriind pe o foaie de hîrtie: *«Sînt teafără și vin acasă. Catherine»*, el a ieșit pe ușă și s-a și întors.

— Luăm o plută, a anunțat.

Silueta lui umplea cadrul ușii, iar chipul îi era din nou iluminat de mîndrie.

— Am aranjat totul. Ar trebui să ajungem la Grampian spre asfințit.

Am dat din cap aprobator și am rupt din carnet mesajul, înmînîndu-i-l funcționarului.

— Expediază asta imediat ce se repară telegraful, i-am spus. Trimite-o doamnei Sam Rawles, în Grampian.

S-a holbat la mine din spatele ochelarilor cu ramă subțire de argint. Se uita perplex la îmbrăcămintea și la părul încîlcit, neștiind dacă să riște sau nu să-mi ceară în avans plata mesajului.

— Este vreo problemă? l-am întrebat pe un ton de gheață.

Din spatele meu, Billy Joe a făcut un pas către impiegat.

— Vai de mine, nu, *ma'am*. Nu, nici o problemă, absolut nici una. Va fi expediată de îndată ce se refac legăturile. Vă puteți bizui pe mine.

Peste cîteva minute ne aflam pe plută, începînd călătoria în josul rîului. Înaintam destul de rapid, fiindcă apele mai erau încă crescute de la topirea zăpezilor din munți și de la ploile masive din săptămîna trecută. Billy Joe stătea în picioare în față, cu o prăjina lungă în mînă. Pluta nu era mai mare de cincisprezece picioare. Tînărul pîndea atent orice stîncă sau sfărîmătură de care ne-am fi putut ciocni, lăsîndu-ne în voia curentului. Eu rămăsesem în spate, adăpostindu-mă într-un fel de cabină. Țineam în mînă vîsla lată de care mă slujeam ca de o cîrmă. Ori de cîte ori era cazul, Billy Joe striga:

„Acu' apleacă la dreapta", sau „apleacă la stînga", iar eu cufundam vîsla adînc în apă și-mi lăsam greutatea în direcția indicată de Billy Joe. Eram nevoită să mă aplec tare, însă, nu știu de ce, nu mă mai simțeam obosită. Acolo, în aer liber, pe rîul însorit, îmi era cald și aveam o senzație de siguranță și de ușurare că, în fine, mă întorceam la Grampian cît de repede îmi era cu putință.

În cea mai mare parte a timpului mă odihneam, pe scaunul de lemn, cu spătar drept, de lîngă suportul cîrmei, ținînd vîsla fără efort, scoasă din apă, pînă în momentul în care era necesar s-o folosesc din nou. În stînga și-n dreapta mea pantele verzi și abrupte ale munților, împădurite se înălțau chiar de pe malurile stîncoase ale rîului. Mă gîndeam cîtă bogăție înseamnă lemnul de pe acești munți — aur pentru cine ar fi avut imboldul și voința de a se duce și a-l lua. Nathan spusese că pădurea nu va mai da mult lemn, însă, uitîndu-mă la codrii verzi ce se întindeau pe mile întregi în spatele și în fața mea, atît cît puteam cuprinde cu ochii în amonte și în aval, îmi era greu să-mi imaginez că acest tărîm al pădurilor nesfîrșite ar secătui vreodată. Existau întotdeauna copaci noi, mici puieți, și atîta vreme cît nu-i vom lua decît pe cei suficient de mari pentru a...

— Ia uitați-vă la asta! a strigat Billy Joe, arătînd spre calea ferată de pe malul nordic, unde o locomotivă deraiată zăcea pe o parte, neajutorată. O să fie nevoie de toți catîrii din comitat ca să miște de-acolo ticăloasa aia!

Fără-ndoială, așa mi-a făcut impresia și mie, în timp ce treceam prin dreptul ei. După cîte se părea, locomotiva se prăbușise peste ambele șine, trăgînd după ea vagonul încărcat cu cărbuni și smulgînd de pe terasament și restul trenului. Astfel, un șir șerpuit de vagoane de marfă și de persoane blocau calea ferată pe aproape un sfert de milă. Puteam vedea stîlpii de telegraf răsturnați și cablurile rupte de pe stîlpii aplecați într-o parte sau într-alta se

legănau încoace și-ncolo, în bătaia vîntului. Deocamdată nu erau semne că s-ar fi început să se lucreze la repararea lor. Doar cîțiva pasageri ai trenului, evident nervoși, stăteau și discutau în mici grupuri, plîngîndu-se, fără îndoială, și făcînd presupuneri cu privire la cît va mai dura pînă ce ar veni de la Grampian o locomotivă care să-i ducă înapoi, într-o lume civilizată.

Pe cînd treceam prin dreptul lor, cîțiva călători ne-au strigat. Cum nu eram la mai mult de patruzeci de iarzi depărtare față de malul nordic, ne chemau să acostăm lîngă ei și să-i transportăm pînă-n oraș, unii oferindu-ne chiar și cîte doi dolari.

Billy Joe mi-a cerut din ochi instrucțiuni. De fapt, dispoziția mea nu mă prea îndemna să-mi doresc o tovărășie, însă era imposibil să nu-ți fie milă de oamenii aceia, înșiruiți așa, de-a lungul malului.

— E-n ordine, Billy Joe, am spus. Putem lua cîțiva. Dar vezi să fie dintre cei care au cea mai mare nevoie să ajungă în oraș.

Am cufundat cîrma în curent și ne-am răsucit către mal. Dar nu înaintasem mai mult de doi-trei iarzi în direcția aceea, cînd am văzut ceva ce aproape m-a făcut să scap vîsla din mînă.

În spatele grupului de oameni în costume negre, de afaceri, care discutau în fața cabinei mecanicului, un bărbat se sprijinea nonșalant de acoperișul locomotivei răsturnate. Purta niște jeans-i albaștri și o cămașă de lucru maron închis.

Și omul acela avea părul roșu.

Aproape că am țipat de spaimă, însă m-am stăpînit la timp. Abia stăpînindu-mi tremurul din glas, i-am spus lui Billy Joe:

— Privește — acolo, lîngă cabina mecanicului. Acela nu-i Campbell?

S-a uitat în direcția indicată și a înjurat cu glas înfundat:

— Să fiu al dracului dacă nu-i el!

Apoi m-a întrebat pe un ton potolit:

— Vreți să-mi dau drumul la gură și să pun să-l aresteze?

Mi-am imaginat scena: o încăierare, apoi culegerea de mărturii, și întrebările puse de mulțime, cele ale șerifului sau ale reprezentantului legii.

Toate astea n-ar fi făcut decît să ne întîrzie și mai mult, făcînd publice necazurile familiei Rawles.

Am fixat cîrma să ne îndepărteze de mal, rămînînd tot timpul cu ochii ațintiți asupra lui Campbell. Privea în direcția noastră. De fapt, atît cît îmi puteam da seama la distanța aceea, părea să doarmă de-a-n picioarelea. Foarte bine că era atît de obosit. Și pe urmă, din toată strădania lui nu se va alege cu nimic. Iar dacă n-avea baftă să mă zărească acum, îl aștepta o surpriză neplăcută cînd se va întoarce la lacul Eagles Mere și la grota aceea întunecoasă și urît mirositore.

— Să mergem mai departe, am spus. Campbell poate să mai aștepte pînă ajungem în primul oraș și-l înștiințăm pe șerif.

M-a privit cu gura căscată, neînțelegînd absolut nimic.

— Dar este acolo *acum!* Vreți să riscați să vă scape? E lipsit de rațiune!

În timp ce treceam chiar prin dreptul locomotivei, m-am dus în spatele micii cabine de pe plută. Poate că ticălosul de Campbell nu se uita în direcția noastră, însă nu avea rost să risc să mă zărească. Apoi i-am explicat lui Billy Joe cît de important era să ajung acasă, ca s-o consolez cît mai repede pe mama, și că a rămîne aici, pentru arestarea lui Campbell, n-ar face decît să provoace o scenă și să ne întîrzie inutil.

— În plus, am adăugat, știu cu precizie unde poate fi găsit, dacă nu-l prind aici, lîngă tren. Nu va trebui decît să-i dau șerifului toate indicațiile, cum să ajungă la crevasa aceea de pe malul lacului, iar dimineața îi vei putea spune cum să nimerească la cabana lui Parsons. Nu le va mai rămîne decît să-l aștepte pe Campbell să cadă în cursa lor.

Am auzit pașii lui Billy Joe venind în spate să ia cîrma. Și-a dres glasul și, după cîteva clipe, a zis:

— Blestemat să fie! dac-aș avea o pușcă l-aș omorî de-aici pe ticălosul ăla. Sînteți sigură că nu vreți să pun mîna pe el acum? Dacă vreți să m-ascultați, javra aia nu merită să mai trăiască.

Mînia îndreptățită a lui Billy Joe a redeșteptat-o și pe a mea, și aproape că am cedat. Numai gîndul că fiecare secundă pierdută aici ar lăsa și mai mult timp pentru distrugerea reputației tatei și a imperiului nostru financiar m-a oprit să mă reped pe cealaltă latură a plutei și să le strig oamenilor de pe mal să-l prindă pe ucigașul tatălui meu. Însă renumele și averea tatei erau mult prea importante pentru a pierde timpul cu gunoaie de tipul lui Campbell. Cu glas tare am replicat:

— Și eu vreau să fie ucis, Bill Joe. Dar în momentul acesta nu-mi pot permite să întîrzii răspunzînd la noiane de întrebări ale oamenilor. Trebuie să mă înapoiez și să pun ordine în afacerile noastre. Și, în afară de asta — am continuat, uimită și eu de cele ce spuneam — de fapt nu vreau ca justiția să pună mîna pe Campbell. Ar fi prea blîndă cu el pentru cîte a făcut.

Simțeam în inimă arsura profundă a urii si amărăciunea ce răzbătea din cuvintele mele l-a impresionat.

Mi-a răspuns, cu glas calm și plin de respect:

— Ei, bine, vă puteți bizui pe mine, domnișoară Rawles. Sînt omul dumneavoastră, oricînd veți dori să-l vedeți pedepsit. Va primi ceea ce merită. Puteți fi sigură de asta.

I-am mulțumit, apreciind sinceritatea din intonația lui. Billy Joe era un om loial, iar tata spusese adesea că loialitatea este mult mai valoroasă decît inteligența, fiindcă, întotdeauna, munca intelectuală o poți face și singur. Voi ține minte loialitatea lui Billy Joe. Și știam că, într-un fel sau altul, cumva, voi folosi această loialitate pentru a obține atît de meritata răzbunare împotriva lui Campbell.

Peste cîteva minute ne depărtasem ieșind din raza vizuală a vagoanelor de marfă și a locomotivei, în jurul căreia stăteau călătorii.

Cu excepția timpului folosit spre a-l înștiința pe șeriful unui orășel fluvial că la aproximativ cinci mile în amonte se afla un criminal urmărit de justiție, restul după-amiezei l-am petrecut odihnindu-mă, privind cerul și splendizii munți împăduriți, sau punîndu-i lui Billy Joe întrebări referitoare la afacerile cu cherestea. Mă uluia cît de multe lucruri știa despre „picioare-scîndură"[1], stabilirea prețurilor și calitatea lemnului, despre cum trebuie „doborîți" copacii și trimiși buștenii în jos, pe pîrtie, pînă la rîu, și de cum se conduce o plută mare în perioada viiturilor de iarnă tîrzie sau de primăvară timpurie, cînd șase muncitori forestieri și un bucătar trăiau pe una din acele plute, ținînd sub control —după cum spunea — sute și mii de picioare-scîndură de bușteni, în timp ce aceștia mergeau rostogolindu-se în vîrtejul apei. Mi-a vorbit despre furtul de bușteni, prin care oamenii modificau semnele arse cu care erau marcate lemnele, făcîndu-le să semene cu cele ale altui propietar.

— Obișnuiau să șterpelească în felul acesta o grămadă de cherestea, chiar prin părțile astea, acolo jos, lîngă estacadă. Un om își depozitase vreo două sute de bușteni, și cînd a venit vremea să-i ia, nu i-a mai găsit — ca și cînd s-ar fi făcut nevăzuți. Erau înscriși în registrele companiei, omul avea chitanța lui și totu-n ordine, dar lemnele ia-le de unde nu-s.

S-a oprit o clipă, să ferească pluta de un arțar dezrădăcinat și luat de ape de pe mal în timpul viiturilor de primăvară, ce rămăsese agățat de un bolovan. Copacul, cu ramurile lui moarte, zăcea acum aproape de mijlocul rîului.

---

1 *Picior-scîndură* (în engleză: *board foot*) = unitate de măsură engleză pentru volume, folosită în cazul lemnului și egală cu 144 inch-i. (n.t.)

— P-ăsta va trebui în curînd să-l dau la o parte, a spus apoi. Dacă n-o să avem grijă, o să blocheze de tot rîul.

Pe urmă a continuat să explice cum îi prinseseră ei pe „hoții de bușteni". Verificaseră registrele — asta fusese ideea lui Nathan McKay, mi-a precizat — și descoperiseră că unele intrări fuseseră falsificate, astfel încît fabricii Sprague să-i revină în plus cîteva sute de picioare-scîndură de bușteni.

— Nu s-a putut dovedi niciodată nimic împotriva bătrînului Sprague însuși — a mai zis Billy Joe — însă, după cîteva nopți de supraveghere a contabilului și a doi dintre paznici, a ieșit la iveală că ei trei erau hoții. Chiar așa. Doi cu fierul înroșit și unu' cu penița și cerneala. Asta a fost în urmă cu opt luni, și cred că încă mai sînt în pușcărie.

Am plutit o vreme în tăcere și, deodată, cînd am ajuns la un cot, Billy Joe a anunțat:

— Ei bine, acolo sus, drept în fața noastră, este exploatarea cea mare. Puteți vedea începutul estacadei, chiar la mijlocul cotului.

Și, într-adevăr, vedeam: La o depărtare de aproximativ două sute de iarzi, pe mijlocul lungii panglici albastre a rîului, care acum, în umbra înserării, devenea tot mai întunecată, puteam zări ceva ce părea a fi o umbră și mai neagră și care se întindea din mijloc pînă la malul stîng, ca și cum cineva ar fi construit un zid scund din bușteni, pînă la jumătatea rîului.

Pe măsură ce pluta se apropia, vedeam lunga barieră diagonală care împiedica ceilalți bușteni aflați în depozit să fie antrenați mai departe, în josul rîului. Buștenii barierei erau fixați pe piloni de piatră, prinși unii de alții cu frînghii și piroane, astfel încît să se poată roti pentru a se deschide sau închide lăsînd plutașii să ajungă la un grup de bușteni depozitați acolo, în partea din afară. Bariera de bușteni acționa ca o trapă uriașă ce dirija spre malul nordic tot ce venea în jos pe partea nordică a rîului. Cînd estacada era plină, ca acum, o imensă porțiune triunghiulară a rîului, lungă de

aproape o jumătate de milă, era atît de îndesată cu bușteni, încît un om ar fi putut păși peste ea .

În timp ce ne continuam încet drumul pe lîngă ei, trei „șoareci de estacadă“ tocmai își făceau meseria. Îmbrăcați în haine de lînă și purtînd bocanci cu ținte, agățau și răsuceau în sus buștenii, cu cîngile lor lungi. Și-au ridicat privirile și și-au fluturat mîinile în semn de salut, văzîndu-și din nou de treabă. Billy Joe mi-a explicat că, după felul continuu și sistematic în care-și înfigeau harpoanele, se părea că făceau inventarul buștenilor în acea porțiune a estacadei, încredințîndu-se ca numărul corect de bușteni, marcați cu semnele corecte, să fie depozitați și pregătiți de expediere în dimineața următoare. Atunci vor veni plutașii să-i ia și să-i ducă pe ultimele cinci mile pînă la Grampian, unde erau fabricile de cherestea.

Billy Joe și-a mijit ochii către soare, care se ascunsese acum sub creasta munților din spatele nostru.

— Bănuiesc c-am mers o țîră mai încet decît mi-am închipuit. Aproape a asfințit soarele`și noi mai avem de mers cinci mile. Oricum, socotesc c-o să fim în oraș înainte de a se înnopta.

Îmi era greu să cred că doar peste un ceas sau două voi fi înapoi, în casa noastră. După zilele petrecute împreună cu tata și încercările prin care trecusem în sălbăticia pădurii și, mai ales după această călătorie lungă și tihnită făcută cu Billy Joe în josul rîului, confortul cotidian al vieții de oraș îmi va părea ciudat. Mi-am spus totuși că mă vor aștepta și alte clipe grele. În următoarele cîteva săptămîni va trebui să fiu chiar și mai dîrză decît fusesem în cursul suferințelor din ultimele zile. Era în joc o avere. Mulți se vor bate pentru o bucată din imperiul tatei și mie singură îmi revenea sarcina de a-l apăra. Știam instinctiv că mama nu va avea tăria de a face față unei lupte îndelungate. Bineînțeles că și ea va suferi din cauza pierderii lui Sam Rawles, însă diferența va fi că eu

va trebui să-mi înghit lacrimile și să mă oțelesc zilnic pentru a merge înainte.

Tocmai mă gîndeam cum ar fi să dau ordine unuia dintre șefii de fabrică, în momentul în care Billy Joe a strigat:

— Tare la stînga!

În fața noastră apăruse ceva mare și întunecat, mai înainte ca eu să manevrez cîrma. Era un alt copac luat de ape și înțepenit între alte sfărîmături și bușteni scăpați din estacadă și cărați aici de curent. Am cufundat vîsla și, împingînd-o către stînga cu toată puterea de care eram capabilă, am ținut-o împotriva curentului, pîn-au început să mă doară brațele.

Dar deodată am auzit un hîrșîit și, în același moment, capătul din față al plutei noastre s-a înfipt în ramurile și buștenii ce ne blocau drumul.

— Stați așa, acum tare dreapta! a strigat Billy Joe, tocmai cînd încetineam și curentul apei începuse să foșnească în spatele plutei, împroșcîndu-mi picioarele și ciorapii.

Am alungat impulsul de panică pe care l-am simțit cînd pluta s-a-nclinat spre spate și apa mi-a ajuns la glezne. Am strîns din dinți și m-am proptit cît am putut de bine în picioare, în timp ce mă străduiam să mișc cîrma.

Curentul care împingea vîsla ne depărta treptat de bușteni și de crengile ce ne blocau drumul. În timp ce eu mă luptam cu cîrma, Billy Joe se lăsa cu toată greutatea lui pe prăjină, împingînd pînă ce ne-am deplasat acolo unde curentul ne lovea pluta lateral, ca pe urmă să ne rotim, cu cîrma în față, pe lîngă rădăcinile copacului ajungînd, în sfîrșit, din nou în largul rîului.

Billy Joe mi-a făcut un semn amical cu mîna și mi-a adresat un zîmbet larg.

— Hei, ia ascultați, treaba aia cu cîrma n-a fost deloc ușoară, să știți de la mine!

Am reușit să-i răspund la zîmbet.

— Nici cu dumneata nu mi-a fost rușine!

Îmi clănţăneau dinţii şi, deşi pe dinăuntru îmi era cald, picioarele îmi erau ude şi tremurau din cauza oboselii.

— Hei, ia staţi niţel!

Billy Joe a venit în partea din spate a plutei, unde stăteam lîngă cîrmă, şi m-a privit pătrunzător.

— Aşa n-o să facem nimic. Stînd aici, în spate, v-aţi udat leoarcă, nu-i aşa? Nu vă pot lăsa în halul ăsta.

Mi-a ignorat protestele şi m-a condus în „cabină", trăgînd după el scaunul pe care stătusem. Acum, cînd soarele apusese, înăuntru era întuneric, însă am putut desluşi într-un colţ forma unei sobe metalice.

Billy Joe m-a ajutat repede să mă aşez pe scaun, a potrivit fitilul sobei cu petrol şi a aprins-o.

Flacăra strălucea prin grătar, umplînd mica încăpere cu o lumină caldă. După ce-a aşteptat cîteva clipe să se asigure că fitilul era în ordine, Billy Joe şi-a şters mîinile şi m-a sfătuit:

— Apropiaţi-vă de foc picioarele şi uscaţi-le. După cîte am calculat, mai avem o jumătate de oră pînă să ajungem în Grampian. Acu' trebuie să ies afară să văd de plută.

— Ce s-a întîmplat cu prăjina? l-am întrebat, strigînd cît puteam de tare.

Glasul lui mi-a răspuns rîzînd, de la o depărtare de numai cîteva picioare:

— Ei, sînt chiar alături!

Şi mi-am dat seama că pereţii de scîndură ai adăpostului meu nu erau îndeajuns de groşi pentru a amortiza zgomotele.

— Nu vă faceţi griji. Pot vedea bine de aici. Dacă am iar nevoie de dumneavoastră la cîrmă, vă dau de ştire.

Aşa că am aşteptat în „cabină", mirosind amestecul de gaze arse din sobă şi de aer rece al rîului învăluit în noapte. Încetul cu încetul, ciorapii mi s-au uscat şi m-am încălzit. Probabil că am aţipit cîteva clipe, fiindcă mi s-a părut că n-au trecut mai mult de zece minute pînă ce am auzit botul plutei

hîrşîind pe fundul stîncos al malului şi l-am auzit pe Billy Joe anunţînd voios:

— E-n ordine, am ajuns! Debarcaderul de la strada Maynard!

Pluta s-a oprit şi Billy Joe şi-a strecurat capul în deschiderea uşii „cabinei".

— Am sosit. Mi-am închipuit că aici e mai aproape de casa unde staţi, decît dacă opream în partea comercială a oraşului, deşi nu-i nimeni pe care să-l trimitem după trăsura dumneavoastră. Rămîneţi acolo încă puţin, cît trag eu pluta pe mal, şi pe urmă o să văd cum fac să ajungeţi cu bine acasă.

Eram acasă! Mi-am scuturat capul şi am clipit, încercînd să-mi alung somnul din ochi. Acum era momentul cînd trebuia să acţionez cu adevărat şi să fiu cît mai în formă. Nu-mi puteam permite să fiu obosită. Poate era efectul gazelor arse de la sobă...

Auzeam zgomotul pe care îl făcea Billy Joe în întuneric, la capătul din faţă al plutei, în timp ce o fixa cu o frînghie. M-am ridicat în picioare şi mă pregăteam să ies din „cabină", cînd mi-a îngheţat inima.

Cu chipul schimonosit într-un rînjet drăcesc, Red Campbell tocmai păşea pe plută. Am încercat să ies repede, însă el m-a apucat de umeri şi m-a zgîlţîit atît de tare, încît abia dacă mai puteam vedea ceva.

— Ai crezut c-ai scăpat, căţea ce eşti? Nici măcar nu ţi-a trecut prin minte că sînt destul de deştept ca să te observ de-acolo de sus, de lîngă tren? Nu te gîndeai c-o să fiu în stare să iau un cal şi să vă urmăresc pînă aici?

Tremurînd în sinea mea, m-am silit să-l privesc drept în ochi şi să-i vorbesc pe un ton calm:

— Ce i-ai făcut lui Billy Joe? Nu vei primi nici un ban de la mine, asta pot să ţi-o spun de pe-acum...

— Tacă-ţi gura!

M-a îmbrîncit cu brutalitate înapoi în „cabină", făcîndu-mă să mă împiedic și să cad pe scîndurile aspre ale plutei.

— Amicul tău e-acolo, pe mal, și se va trezi peste un ceas, două, dacă-i norocos. Pînă atunci, noi vom coborî rîul pe grămada asta de bușteni și io o să mă gîndesc la un mijloc prin care să te fac să-ți cîștigi întreținerea.

Izbucnind într-un rîs mîrșav, care mi-a întors stomacul pe dos, a trîntit ușa „cabinei"; apoi l-am auzit fixînd de-a curmezișul bara de lemn care-o închidea. În timp ce stînd în picioare împingeam ușa, am înțeles că niciodată n-o voi putea deschide fără vreun ajutor. Aveam nevoie de o bară, de o pîrghie — ceva cu care să slăbesc unele dintre scîndurile acelea. Mi-am rotit privirea prin colibă, însă înăuntru nu se afla aproape nimic; doar scaunul și mica sobă cu petrol. Nu exista nici o posibilitate să pot începe să mișc din loc scîndurile...

Și atunci m-am gîndit la ea — la sobă! Era o acțiune riscantă, însă altă posibilitate nu aveam și, chiar dacă n-aș fi reușit, îmi spuneam că orice ar fi preferabil față de ce mă aștepta acum.

M-am aplecat repede deasupra sobei și i-am deschis grătarul. Folosind faldurile fustei mele groase din bumbac așa cum m-aș fi slujit de o mănușă căptușită pentru a ridica o oală de pe cuptorul din bucătărie, am scos din sobă canistra plină cu petrol, cu fitil cu tot. Apoi, rugîndu-mă ca mîinile să nu-mi tremure și să nu-mi stropesc rochia cu petrol, am deșurubat ușurel capacul care susținea fitilul în partea de sus a canistrei. Se desfăcea înnebunitor de greu, însă, în cele din urmă, l-am scos. Capătul fitilului încă mai ardea deasupra capacului — o flacără galben-albăstruie — însă, sub capac, fitilul era negru și umed.

M-am aplecat spre pardoseală, chiar lîngă partea din față a „cabinei", și cu foarte mare grijă am scurs puțin petrol pe scîndurile pereților. De afară auzeam cum botul plutei începe

să scrîșnească pe stînci; probabil că acum Campbell împingea să ne îndepărteze de mal, spre mijlocul rîului. Nu aveam timp de pierdut. Am stropit pereții cu mai mult petrol, reușind totuși să nu-mi tremure mîinile, astfel încît nici o picătură să nu cadă pe mine, ca să nu iau foc. Apoi am atins rapid capătul arzînd al fitilului de scîndurile ude de petrol.

Instantaneu, în fața mea a izbucnit o flacără caldă și m-a înconjurat un val de aer fierbinte. M-am tras iute înapoi, încă ținînd în mînă canistra, și am început să țip. Brusc, mi-a fost teamă că planul nu-mi va izbuti. Ce s-ar întîmpla dacă, văzînd flăcările, Campbell s-ar hotărî să fugă înainte ca ele să atragă mulțimea? Voi fi oare prinsă în cursă aici, în cutia asta de lemn care ardea?

Acum căldura se întețise, devenind de nesuportat. Am apucat cu o mînă scaunul și am încercat să mă imaginez izbind peretele arzînd pentru a-mi croi un drum de scăpare, însă flăcările erau tot mai amenințătoare și mă îndoiam că aș putea să le străbat.

Mă trăsesem cît mai departe de foc cu putință și mă străduiam să iau o hotărîre cu privire la ce aveam de făcut, cînd ușa s-a deschis brusc la perete. Prin fum și flăcări, am zărit silueta lui Campbell și i-am auzit glasul batjocoritor:

— Cățea proastă și afurisită! Ce dracu' ai făcut? O să te pocnesc de-o să...

N-am așteptat să aud mai multe. Adunîndu-mi întreaga putere, i-am azvîrlit în față petrolul din canistră. Trebuie să fi rămas cel puțin un sfert din conținutul ei, și am avut satisfacția de a vedea cea mai mare parte a lichidului împroșcîndu-l pe piept și pe gît. S-a retras împleticindu-se, tușind, ducîndu-și mîinile la ochi, iar eu am aruncat spre el canistra cuprinsă și ea de flăcări. L-a izbit în piept și s-a rostogolit pe punte în afara „cabinei", însă focul își împlinise opera. Din nou a izbucnit valul de aer fierbinte și flăcări noi au prins viață, luminînd cămașa și barba lui Campbell cu o strălucire galbenă oribilă. Eram în bună parte îngrozită, dar în același timp simțeam

mîndra, sălbatica bucurie a răzbunării, în vreme ce el urla cu un glas puternic și răgușit, de parcă focul i-ar fi pătruns chiar în plămîni.

O clipă, a rămas în picioare nemișcat și flăcările i-au cuprins fața, părul și picioarele. „Pentru ce nu fuge?" mă întrebam. „Pentru ce nu sare în apă, depărtîndu-se de mine?"

Peretele „cabinei", în dreapta mea, era cu totul învăluit în flăcări, iar cel din spatele meu începea și el să ardă. Vîlvătaia ajunsese doar la un iard de mine. Trebuia să ies!

Deodată, urletul s-a transformat, pentru o clipă, într-un hohot de rîs batjocoritor și, îngrozită, l-am văzut pe Campbell venind către mine cu mîinile arzînde ridicate...

Fără a sta pe gînduri, am apucat scaunul de lîngă mine și l-am ridicat, cu picioarele în față, pentru a-l respinge. Adunîndu-mi toate puterile, m-am repezit spre el, aplecîndu-mi capul și înfigînd unul din picioarele scaunului drept în beregata lui, cu toată forța de care eram capabilă. A scos un țipăt de durere, în timp ce eu m-am retras și m-am repezit încă o dată înainte, de data aceasta lovindu-l în piept. S-a tras înapoi, împleticindu-se. Cu un nou avînt, l-am izbit iarăși în piept. S-a clătinat depărtîndu-se de ușă, și atunci, făcînd un ultim efort, am trecut pe lîngă el, năpustindu-mă afară, pe puntea plutei. În următoarea clipă mă aflam în apă, luptîndu-mă împotriva curentului care se învîrtejea în jurul meu și rugîndu-mă ca nu cumva Campbell să aibă putere să mă urmărească și în rîu. După un timp urcam, în fine, poticnindu-mă, panta stîncoasă a locului de debarcare.

Abia atunci m-am uitat înapoi. Acolo, în spatele meu, clar-obscurul amurgului și rîul larg și întunecat se luminau de strălucirea straniu de frumoasă a focului care, acum, cuprinsese întreaga plută. „Cabina", puntea, totul ardea ca o torță, în vreme ce pluta, lipsită de cîrmă, se rotea încet în vîrtej și se tot îndepărta de mal, către mijlocul apei negre ca smoala. Și la lumina focului puteam vedea o mare parte a rîului.

Însă pe Red Campbell nu l-am putut vedea.

PARTEA A TREIA

VALLAMONT

Capitolul 13

A doua zi dimineaţa, pe la ora nouă, îl aşteptam pe judecătorul Hawthorne în biroul său din zona comercială a oraşului privind, afară, piaţeta de sub fereastra lui. Era o dimineaţă noroasă. Căruţele şi camioanele pe care le puteam vedea de aici, de la etajul al doilea al tribunalului, păreau că se tîrăsc cu viteză de melc, pe măsură ce, unul după altul, ţăranii agricultori încercau să găsească un loc mai bun pe marginea pieţei, fie spre a încărca marfă din vreunul dintre depozite, fie pentru a se opri şi a-şi expune mărfurile, la vederea cumpărătorilor care aveau să vină în curînd. Ne aflam la începutul sezonului, aşa că nu prea era belşug de legume proaspete şi fructe — doar cîteva grămezi de sparanghel şi de zmeură şi, ici şi colo, cîte un coş sau două cu ciuperci sălbatice sau cireşe. Cele mai multe dintre căruţele care se instalau în vederea vînzării erau încărcate cu ouă, păsări de curte sau borcane cu legume conservate. Altele cărau pîini şi cozonaci sau pături şi tricotaje împletite de femeile din familia negustorului. Cîteva dintre acestea veniseră şi ele să ajute la cumpărăturile şi vînzările zilei.

În timp ce priveam gloata ce începea să se adune, mi-a trecut prin minte ce-mi spusese mama în noaptea trecută, cînd îi prezentasem planurile mele. Fusese iubitoare și tandră, bineînțeles, și nespus de bucuroasă că mă avea acasă, teafără, deși era încă profund îndurerată de pierderea tatei. Însă nu părea să aibă aceeași hotărîre ce mă însuflețea pe mine cu privire la eforturile de a nu lăsa să se destrame imperiul tatei.

— Cred că motivul este femeia din mine, mi-a spus, împreunîndu-și mîinile strîns în poală, în timp ce privirea părea să-i rătăcească departe de mine, către portretul tatei, ce atîrna deasupra căminului, în vasta cameră de zi în care ne aflam. Cred c-ar fi grozav dacă tu ai face asta, dar, pur și simplu, nu-mi pot închipui că altcineva decît tatăl tău ar fi în stare să țină în funcțiune, simultan, toate întreprinderile acelea. Uneori nu pricepeam cum reușea chiar și *el!* Și cum ai putea izbuti tu, într-un moment ca acesta...

Glasul i s-a stins și, deoarece lampa de pe masa alăturată îi lumina fața, i-am văzut ochii înotînd în lacrimi. Mi-am ținut respirația, simțind că și mie stăteau gata să-mi țîșnească lacrimile. Totodată, știam că plînsul meu nu i-ar fi de nici un ajutor mamei, în durerea pe care o avea de îndurat... nu voiam să mă gîndesc pentru cît de mult timp de-acum înainte.

Mama și-a aplecat o clipă capul și și-a șters cu batista colțurile ochilor. Cînd și-a ridicat privirea, pe față îi apăruse un zîmbet.

— Oh, Catherine, nu lua aminte la mine. Uită ce-am spus. Pur și simplu, inima mea este cea a unei copile, și niciodată nu l-am înțeles pe tatăl tău și toate afacerile lui. Uneori îmi spun că aș fi fost aproape tot atît de fericită dacă Sam ar fi rămas să se ocupe de agricultură și dacă eu mi-aș fi petrecut timpul făcînd plăcinte, tricotînd și cîrpindu-i salopetele, așa cum...

Surîsul i s-a frînt și zîmbetul a pierit și de pe buzele mele.

Așezîndu-mă alături de ea, am plîns acolo, liniștit, pînă ce mi-au secat lacrimile.

Acum, în biroul judecătorului, mă întrebam dacă și eu aș putea fi la fel de fericită, pornind pe un drum mai puțin dificil decît cel pe care-l alesesem. Era chiar absolut necesar să continui de unde se oprise tata? Nimeni n-ar fi putut să mă învinuiască dacă acceptam fără împotrivire orice aranjament stabilit pentru mama și pentru mine de către bănci sau tribunal, după ce creditorii tatei ar fi fost mulțumiți primind ce li se cuvenea. Judecătorul Hawthorne va avea grijă ca mama și cu mine să fim tratate corect și să ni se lase suficienți bani pentru a trăi confortabil. Apoi, eu aș fi liberă să-mi încerc puterile într-o slujbă din oraș sau să-mi vizitez prietenii. Dacă doream bani, existau o mulțime de bărbați bogați, și eu eram la fel de bună de măritat și de fermecătoare ca oricare dintre femeile tinere pe care ei le căutau și cu care se căsătoreau. Aș putea să-mi vizitez prietenii din oraș, să particip la viața de societate pe timpul iernii — după o perioadă decentă de doliu pentru tata — și eram sigură că, pînă la primăvara viitoare, aș putea să-mi fac, la baluri, alegerea printre bărbații buni de însurat — cel puțin dintre cei care erau în stare să aprecieze atît inteligența cît și frumusețea unei femei.

Sau, dacă doream să rămîn la Grampian, știam că Steven Cottor încă mă vrea. Și, desigur, exista și Nathan McKay, doar dacă nevasta lui nu o fi reușit cumva să-l recîștige. În timp ce mă gîndeam la acești doi bărbați, atît de diferiți unul de altul cu excepția cumplitei lor independențe, m-am pomenit întrebîndu-mă cum ar fi să fiu soția lui Steven sau Nathan. Amîndoi încercaseră să mă domine pe vremea cînd averea tatei încă mai era o realitate. Ce-ar face, cum s-ar purta cu mine, dacă ar ști că nu-mi mai rămăsese nimic din vechea bogăție? Și cum s-ar comporta, oricare dintre ei, după ce ar avea asupra mea puterile unui soț? Ar fi o viață confortabilă și sigură, fără îndoială, și n-aș duce niciodată lipsă de nimic în ceea ce privește îmbrăcămintea, bijuteriile sau distracțiile. Însă aș fi eu oare în stare să-mi găsesc fericirea într-o astfel de căsnicie?

Eram surprinsă, ba chiar puțin îngrijorată să constat cu cîtă lipsă de pasiune puteam să analizez caracterele celor doi bărbați și să-mi închipui genul de viitor pe care mi l-ar oferi fiecare din ei. O parte a *eu*-lui meu spunea, cît se poate de rațional: „Sigur că ai fi fericită. L-ai putea cuceri în curînd pe oricare din ei, cu sau fără avere. Ai putea să procedezi exact cum ai avea poftă." O altă parte a mea părea să strige: „Unde-ți este iubirea? Ce s-a întîmplat cu sentimentele pe care le aveai? Cum te poți gîndi cu atîta sînge rece la alegerea unui soț?"

Oh, dacă măcar de-aș *simți* altfel!

Însă, chiar în timp ce mă mustram că devenisem atît de rece și de calculată, știam că sentimentele încă mai clocoteau în mine la fel de puternic și de profund ca întotdeauna. Șocul provocat de moartea tatei și felul în care mă dezamăgiseră atît Steven cît și Nathan mă amorțiseră la suprafață, dar numai atît. Sub înfățișarea mea calmă și rațională încă duceam dorul căldurii arzătoare pe care Nathan o stîrnise în mine. Și, deși îmi era rușine să recunosc, știam că va trebui să înfrunt adevărul: încă îmi mai era dor de extazul dureros pe care-l împărtășisem cu Steven. Fie că era bine sau nu din partea mea să simt astfel, sentimentul față de Steven încă mai exista. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să mă împac cu situația și să aleg. Unde era adevărata mea dragoste? Sau era cu putință să iubești cu adevărat doi bărbați în același timp?

Cu toate acestea, în vreme ce vagi închipuiri tulburătoare ale unor nopți de nuntă și călătorii în luna de miere cu Nathan sau cu Steven îmi treceau prin minte, făcînd să mi se usuce gîtul, l-am auzit pe judecătorul Hawthorne în anticamera biroului. Și atunci mi-am dat seama că în mine ardea, mai puternic, un alt sentiment — o senzație intensă de căldură între sînii mei. Recunoșteam acel sentiment: era căldura propriei mele ambiții, voința mea de a înfrunta dificultățile și de a le înfrînge. Pe măsură ce căldura binecunoscută se răspîndea în mine, mă simțeam mai tare, mai plină de viață. Și am luat decizia — mi se părea că o luasem încă de mult, de cît de

mult în urmă îmi puteam aminti: Steven și Nathan vor trebui să aștepte. Voi lupta cu toată puterea și cu toată hotărîrea să păstrez intact imperiul tatei. Nu va putea fi vorba de prieteni, călătorii sau relații sociale. Cum putusem măcar să-mi închipui altceva? Nimic nu era îndeajuns de puternic pentru a mă ține departe de ceea ce aveam de făcut.

Ușa grea de lemn s-a deschis și judecătorul Hawthorne, cu părul său cărunt și strălucitor, pieptănat cu grijă, a venit direct spre mine. Lîngă fereastră se afla un al doilea scaun masiv, de lemn, asemănător celui pe care ședeam, iar el l-a tras mai în față. Chipul lui rotund și congestionat îi exprima îngrijorarea și simpatia. S-a așezat cu genunchii aproape atingîndu-i pe ai mei și s-a aplecat către mine.

— Draga mea Catherine, a început, trăiești un moment dificil.

Am ridicat o mînă.

— Vă rog, domnule judecător Hawthorne, vă apreciez simpatia, dar este singurul lucru de care, acum, nu am nevoie. Sper că veți înțelege. Am venit cu încredere și vreau să vă cer ajutorul.

S-a sprijinit ușor pe spătarul scaunului și m-a privit o clipă, trăsăturile exprimîndu-i curiozitatea.

— Bine, desigur, draga mea. Sînt fericit să fac orice stă în puterile mele. Mai exact, ce fel de ajutor?

Îmi țineam mîinile strînse cu afectare în poală.

— Mai întîi, trebuie să vă spun că știu totul în legătură cu situația financiară a tatei. Dumneavoastră o cunoașteți? Și dacă da, cîți alții o mai cunosc?

Judecătorul și-a dres glasul, părînd acum de-a dreptul mirat.

— Într-adevăr? Care va să zică, ți-a adus la cunoștință veștile proaste? Ei, bine, mi-a explicat și mie cum stau lucrurile. Cît despre alții...

În timp ce gîndea sau se prefăcea că gîndește, și-a prins buza inferioară între degetul mare și cel arătător, însă eu îl

suspectam că doar încerca să se decidă ce va face dacă eu i-aș cere să-i excrocheze pe creditori și să păstreze pentru mine și pentru mama mai mulți bani decît cei la care aveam dreptul, ascunzînd unele dintre posesiunile noastre. Apoi a continuat:

— Cît despre alții, cred că nu greșim spunînd că aproape toate băncile cunosc actualmente situația. Știi, registrele contabile ale tatălui dumitale au fost găsite la el, la hotel.

Am înclinat capul afirmativ, necăjită că uitasem. Tata împachetase registrele și le luase cu el. Ei bine, n-ar avea nici un rost să las să se vadă că asta era o surpriză pentru mine.

— Am analizat registrele împreună cu el, în timpul călătoriei, am spus. Mă gîndeam totuși că, eventual, o persoană suficient de discretă ar putea avea grijă ca afacerile personale ale tatei să nu devină publice — cel puțin pentru un timp.

Umerii lui masivi s-au ridicat, lăsîndu-se apoi iarăși în jos, însă expresia îi rămăsese aceeași — gravă. Nu se întrevedea a fi un om ușor de convins. În timp ce stătea păstrînd tăcerea, îmi dădeam seama că refuza să accepte vreo responsabilitate în legătură cu dificila situație în care ne găseam, mama și cu mine. De fapt, poate că avea dreptate. Însă trebuia să-l fac să înțeleagă că ne era dator cu ceva.

Am înălțat și eu din umeri, apoi m-am aplecat către el, vorbind cu seriozitate:

— Ce s-a făcut reprezintă trecutul. Nu are rost să ne necăjim din cauza lui. Dar nu bănuiți deloc pentru ce am venit să vă văd, domnule judecător?

A dat din cap cu înțelegere.

— Ești o fată bine informată. Și dă-mi voie să te asigur că voi face tot ce voi putea pentru dumneata și mama dumitale, cînd va fi vorba de rezolvarea pretențiilor asupra averii tatălui dumitale. Bineînțeles, după cum știi, nu va rămîne mare lucru, iar cît anume — asta știe aproape toată lumea, fiindcă registrele acelea au fost lăsate la îndemîna oricui...

L-am oprit, atingîndu-i ușor brațul cu degetele.

— Nu pentru asta mă aflu aici, domnule judecător Hawthorne.

M-am rezemat de spătar și am așteptat să-și revină. Apoi, luîndu-mi inima-n dinți, am atacat problema direct:

— Mă aflu aici, domnule judecător, pentru că nu vreau să aibă loc, acum, *nici* o lichidare a *nici unei* pretenții asupra averii. Vreau ca lucrurile să meargă înainte exact așa cum mergeau cînd trăia tata. Știu că avem de plătit unele obligații, împrumuturi restante și altele. Intenționez să le plătesc — însă numai atunci cînd devin scadente! Și, între timp, vreau să sporesc averea noastră, astfel încît să nu pierdem ceea ce posedăm, ci, dimpotrivă, să ne dublăm valoarea bunurilor.

A deschis gura să vorbească, însă am continuat:

— Mă veți ajuta, domnule judecător?

A rămas cu gura deschisă cîteva secunde.

— Îți dai seama ce-mi ceri, tînără domnișoară?

Am răspuns pe un ton calm:

— Bineînțeles că da. Cer ca toți creditorii tatei să-și continue împrumuturile — de data aceasta, către mine. Intenționez să-mi asum întreaga responsabilitate pentru administrarea proprietăților tatei... a proprietăților mele. Ceea ce vă întreb este dacă vreți să mă ajutați să-i conving pe bancheri că propunerea mea constituie o afacere rațională.

Și-a scuturat capul, dar nu s-a putut abține să zîmbească.

— Stai puțin, ascultă: îți admir curajul, Catherine, și sînt sigur că și Sam Rawles exact asta ar fi vrut să faci. Dar te-ai întrebat cum ar primi bancherii propunerea aceasta a dumitale? Păi bine, ar trebui să fie nebuni de legat ca să accepte.

Am devenit rece ca gheața:

— Vreți să spuneți că nu credeți că le-aș putea achita datoriile, că n-aș fi în stare să dezvolt investițiile noastre pînă cînd ar produce un profit suficient de mare pentru a le plăti tot ce li se cuvine? Pentru că dacă asta este în mintea dumneavoastră...

Și-a scuturat din nou capul și a ridicat împăciuitor o mînă durdulie.

— Ei, na, nu te înfierbînta. Ceea ce vei face cu acele investiții nu are nici o legătură cu asta. Pentru un bancher, n-ar fi nici o diferență, chiar dac-ai avea o avere pusă bine în altă parte și o garanție solidă că vei fi capabilă să-l plătești la timpul cuvenit. El va pretinde totuși reglarea situației chiar acum.

De data aceasta era rîndul meu să mă mir.

— Nu înțeleg. Dacă reglăm conturile acum, nici unul dintre bancheri nu-și va primi plata integrală. De ce ar dori, oricare dintre ei, să capete acum o rambursare parțială, dacă ar putea primi, mai tîrziu, una integrală?

— Ei, haide, utilizează-ți creierul. Cum am putea face rost de bani lichizi pentru reglarea conturilor? Răspunde-mi la asta.

— Păi, am vinde proprietățile, bineînțeles — hotelurile, fabricile și exploatările forestiere, și...

În clipa aceea am priceput. Oh, dar cît de naivă fusesem! Ce interes ar avea o bancă să-mi încaseze dobînda, dacă ar exista o șansă să pună mîna pe una din proprietățile mele?! Frustrarea trebuie să mi se fi citit pe chip, însă eram prea ocupată cu această nouă sfidare a sorții spre a mai încerca să mi-o ascund. Pentru ce ar aștepta un bancher o rambursare și s-ar mulțumi cu mica dobîndă pe care ar încasa-o asupra împrumutului nostru, dacă ar putea cumpăra imediat una dintre proprietățile noastre — și încă ieftin, la o licitație de lichidare? Ar putea s-o administreze pe timp de un an sau doi și să obțină de zece ori mai mult decît din dobîndă.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Dacă eu aș putea dezvolta o proprietate, obținînd un profit mare, ei, bine, tot așa ar putea face și un bancher.

M-am întrerupt, căci în minte îmi încolțise o idee. După o pauză de gîndire, am continuat:

— Sau, cel puțin, așa și-ar închipui ei. Îi voi convinge că nu ar putea.

Căzut pe gînduri, judecătorul își sugea buza inferioară. Între pleoapele sale groase se ivi un licăr de interes.

— Vorbești de parcă așa ceva ar fi ușor de realizat, îți dai seama?

Am dat din cap în semn afirmativ. Acum aveam un plan și mă simțeam mai încrezătoare.

— Cred că pot s-o fac. Îmi promiteți sprijinul dumneavoastră?

— Depinde.

(Pleoapele și privirea erau neschimbate.)

— Totul va fi perfect legal, am adăugat rapid.

— Sigur, fără-ndoială.

— Și n-o să vă cer nici un ban. Nici măcar nu vă voi cere să deblocați conturile bancare ale tatei. Știu că legea vă impune să ne împiedicați, pe mine sau pe mama, să scoatem bani lichizi din acele conturi. Și, așa cum am spus, nu vreau să vă implic în ceva ilegal.

Și-a strîns buzele și m-a privit cu curiozitate.

— Ești, cu adevărat, fiica lui Sam Rawles. Ce vrei să fac?

Mi-am dres glasul, conștientă de cîte lucruri depindeau de răspunsul meu.

— Din cîte știu, sînt șase bănci care dețin împrumuturile. Aș dori să-i invitați pe reprezentanții lor să se întîlnească, aici, cu mine. Spuneți-le că este în legătură cu lichidarea averii tatei și formulați invitația în așa fel încît să înțeleagă c-ar fi în interesul lor să audă ceea ce am a le aduce la cunoștință.

A tras adînc aer în piept, apoi i-a dat drumul încet:

— Și atunci, le vei declara că trebuie să lase să le scape această șansă? Că n-ar trebui să-și exercite dreptul de a...

— Le voi spune că vor cîștiga mai mulți bani dacă-mi vor urma sfatul decît încercînd să fărîmițeze averea. Și cînd îmi voi încheia explicațiile, mă vor crede.

A clătinat din cap cu îndoială.

— În ruptul capului nu văd de ce ar face-o. Sînt sigur că nu vor fi de acord cu dumneata. Îmi ceri să-mi pun în joc reputația, să adun laolaltă șase oameni cu greutate...

— Nu laolaltă — vreau să-i întîlnesc separat, unul cîte unul.

A schițat cu mîna un gest de nerăbdare.

— Împreună sau separat, este același lucru. După ce te vor asculta, vor veni la mine și mă vor întreba ce dracu' încerc să fac.

— Nu, nu vă vor cere socoteală. Vă vor mulțumi pentru că le apărați interesele și pentru că-i ajutați să nu comită o gravă eroare. Luați aminte la vorbele mele. Veți vedea că așa se va întîmpla.

— Catherine, îmi place curajul dumitale, însă mi-e teamă că eu...

— Înainte de a lua o hotărîre, domnule judecător, răspundeți-mi la o singură întrebare.

M-am aplecat către el, conștientă de efectul pe care apropierea mea îl avea asupra lui, deși se străduia să-l ascundă, și am continuat:

— Acum cîteva clipe ați spus că sînteți convins că Sam Rawles ar fi mîndru de ceea ce fac. Ei, bine, după cîte-mi amintesc, Sam Rawles v-a ajutat foarte mult într-o serie de împrejurări. Și, desigur, l-ați ajutat și dumneavoastră, așa că nu vă voi cere să faceți ceva pentru mine din respect pentru memoria lui.

Am făcut o scurtă pauză, spre a-i da timp să-mi cîntărească vorbele. Vedeam cum colțurile gurii i se încordează și am zîmbit în sinea mea, știind că atinsesem un punct sensibil. Judecătorul îi era dator tatei pentru o mulțime de servicii, dar mă îndoiam serios că s-ar simți obligat să se răscumpere față de mine. Tot ceea ce doream era să-i zgîndăresc puțin conștiința, înainte de a apela la propriul său interes. Așa că am adăugat:

— Dar mai este o problemă la care aș dori să vă gîndiți, domnule judecător. Sam Rawles știa cum să răsplătească

un serviciu! Nu credeți că și fiica lui s-ar pricepe să facă același lucru?

A urmat un lung moment de tăcere. Îmi imaginam cum cîntărea în minte posibilele avantaje de care s-ar bucura avîndu-mă pe mine ca aliat bogat sau ca dușman slab. Probabil că se gîndea și cum să găsească o modalitate de a-i aduce pe bancheri fără a se compromite el însuși. Dar, în fond, nu-mi păsa de cum ar realiza ceea ce-i ceream și care-i erau motivele. Singurul lucru care mă interesa era să mă ajute așa cum doream.

În cele din urmă a dat din cap în semn de încuviințare.

— Foarte bine, Catherine, te voi ajuta. Îi voi chema să te întîlnească la o zi sau două, după înmormîntare. Asta-i ceea ce vrei?

— Cu condiția să fie oameni împuterniciți să ia decizii cu privire la împrumuturi. Nu vreau să vină doar pentru a-mi spune că le pare rău pentru tata.

Obrajii lui rotunzi s-au încrețit într-un zîmbet uscat:

— Ei, bine, s-ar putea chiar ca asta *să fie* tot ce-ți vor spune, însă puterea de a spune mai mult o vor avea. Îți dau cuvîntul meu. Acum, explică-mi cu ce anume ești atît de sigură că-i vei convinge pe bancheri.

M-am ridicat în picioare, surîzînd:

— Cred, domnule judecător, că este preferabil să nu cunoașteți amănunte — pentru cazul în care ei n-ar fi de acord cu mine. Însă îi puteți informa că n-am de gînd să mă rezum numai la vorbe. Am intenția să le arăt ceva. Și, de asemenea, îi puteți asigura pe acei bancheri că acel *ceva* pe care-l vor vedea îi va interesa extraordinar de mult.

M-a privit și a clătinat capul ca un bunic iubitor:

— Atunci, îți urez să ai forța necesară. Succes.

S-a ridicat în picioare și a adăugat:

— *Á-propos*, sîntem foarte bucuroși că te avem din nou printre noi. Un timp am fost cam îngrijorați pentru dumneata.

Luîndu-mi geanta, am replicat:

— Nu mai mult decît mine, vă pot încredința. (O clipă, glasul mi s-a înăsprit:) — Spuneți-mi, au găsit pînă acum cadavrul acelui om?

— Nu, însă încă-l mai caută. Șeriful a promis că va ține legătura cu mine de două ori pe zi, pînă cînd va descoperi ceva. Am trimis vorbă în josul rîului și îl caută și pe acolo. Și am mărit recompensa bănească, pentru cazul în care cineva l-ar găsi în viață. Nu va dura mult pînă vom primi ceva vești.

Am dat din cap aprobator.

— De fapt, cine ar fi urmat să avanseze banii pentru răscumpărarea mea? Și cine oferă acum banii de recompensă? Ați scos ceva din conturile noastre bancare înainte de a le îngheța?

Rîzînd pe înfundate, a confirmat printr-o înclinare a capului, dar eu am adăugat imediat pe un ton tăios:

— Atunci, v-aș fi recunoscătoare, domnule judecător, dacă ați returna banii. Și nu mă interesează ca altcineva să plătească pentru recuperarea cadavrului. Nu valorează nici un cent. În afară de asta, acei bani îmi vor fi necesari.

— Pentru lichidare?

— Nu va fi nici o lichidare, domnule judecător. Credeam că ați înțeles acest lucru.

— Pentru binele dumitale, sper să ai dreptate.

— Pentru binele amîndurora, domnule judecător. Și, vă rog, aveți grijă ca banii aceia să fie returnați chiar astăzi. Campbell nu merită să se piardă din cauza lui nici măcar dobînda la un cent.

Am petrecut restul dimineții și după-amiaza primind vizitatori și trimițînd mesaje, păstrîndu-mi calmul și demnitatea și străduindu-mă să-i fac pe oamenii ce ocupaseră posturi importante sub conducerea tatei să înțeleagă că lucrurile

aveau să continue ca mai înainte. Uneori, în cursul acelei zile agitate, mă gîndeam la Nathan și mă întrebam pentru ce încă nu primisem nici un semn din partea lui. Fără îndoială, vestea că revenisem în Grampian trebuia să fi ajuns la el pînă acum. Ar fi putut măcar să trimită un bilet. Să fi fost oare plecat, să se fi înapoiat la Philadelphia, poate împreună cu soția lui? Pentru prima dată mi-am dat seama cît de puțin îl cunoșteam pe Nathan McKay. Îmi păruse atît de extraordinar de bun, atît de liniștitor și de *corect* în tot ce spunea și făcea. Inima îmi spunea că-l doream pe acel bărbat, că speram să-i fiu alături, împărtășind cu el un viitor plin de glorie. Și, cu toate acestea, el se depărtase de mine, iar acum, cînd aveam nevoie de sprijinul său, iată-l că nu venea.

Întreaga după-amiază cît am stat acasă mi-am muncit mintea inventînd scuze și explicații pentru purtarea lui Nathan. Situația aceasta mă tulbura și-mi ocupa toate gîndurile. Ba, chiar cu puțin înainte de prînz, cînd mă aflam în mijlocul unei convorbiri cu un senator statal care venise să ne prezinte condoleanțe, m-am simțit incapabilă să-mi amintesc fie și un singur lucru din cele ce-mi spusese pînă atunci.

— Vă rog să mă iertați, domnule senator, m-am scuzat ieșind din salonul în care mama discuta liniștit cu cîțiva vizitatori.

Străbătînd holul, m-am dus în sufragerie, pentru a fi singură și a-mi putea aduna gîndurile. Nu era posibil să continui cu frămîntarea aceasta în legătură cu Nathan! Sosise vremea să recunosc față de mine însămi: se purtase urît cu mine — nu aveam cum ocoli acest adevăr.

În timp ce priveam afară, la copacii din grădină, imaginea mea reflectată în geamul ferestrei sufrageriei părea să-și bată joc de tăria deciziei pe care o luasem. Eram convinsă? Cum puteam pronunța o sentință fără a asculta ce ar avea de spus Nathan în apărarea sa? Cum aș putea... Nu! Știam că întrebările acestea continue trebuiau să înceteze. *Indiferent* ce a făcut sau

făcuse Nathan — mi-am spus — nu ar schimba ceea ce aveam *eu* de făcut. Aveam să iau sub control proprietățile Rawles și munca mea era clară. Aceasta era *sarcina mea*, nu ceva ce ar urma să fie împărtășit cu altcineva. Chiar dacă Nathan s-ar ivi în prag și mi-ar oferi ajutorul său, ar trebui să spun „nu". Voi învinge în propriile mele condiții, fiind stăpînă pe mine însămi. Pînă cînd voi cîștiga această victorie, nu avea rost nici măcar să citesc vreun bilet din partea lui Nathan — în eventualitatea că, în programul lui atît de încărcat, ar găsi răgazul necesar să-mi scrie unul.

Așa că am zăvorît în mintea mea toate gîndurile legate de Nathan McKay. M-am trezit uitîndu-mă la copacii din grădină, privindu-le frunzele de un verde proaspăt, de parcă ar fi fost oamenii pe care, în următoarele cîteva zile, va trebui să-i conving. Oare voi putea aduce argumente în sprijinul celor spuse judecătorului? Am simțit fiorul cald al hotărîrii nestrămutate și am știut că voi putea. Va fi o săptămînă extenuantă, însă voi face față. După cîte îndurasem, orice viață care includea căldură, paturi moi și mîncare bine gătită era suportabilă. Iar acum mă voi înapoia în salon și voi discuta cu numeroșii oameni importanți pe care tata îi ajutase și care, acum, îmi vor fi de folos mie...

Am deschis ușa sufrageriei și am auzit un glas familiar venind din partea din față a antreului. Timp de o clipă, am crezut că mi se oprește inima, însă apoi m-am silit să-mi continui drumul în vestibul, unde *el* se certa cu Jared cu privire la prezența sau lipsa mea de acasă. Ochii aceia întunecați, în care ardea un foc mocnit, m-au zărit imediat.

— Catherine!

Era îmbrăcat ca pentru o vizită convențională, cu o pelerină neagră pe umeri, iar în mîinile cu mănuși albe își ținea bastonul de abanos. Ca întotdeauna, nu purta pălărie. Părul negru, buclat, părea ușor ciufulit. Oare venise încoace călare, în loc să-și folosească trăsura? Și de ce trebuia să vină

tocmai acum? Mi-am oțelit nervii și mi-am adunat toate puterile, căci aveau să-mi fie necesare.

— Bună, Steven.

Am înaintat spre el, întrerupîndu-i și punînd brusc capăt certei. Apoi am adăugat:

— Îți mulțumesc, Jared. Poți lăsa lucrurile domnului Cottor aici, în cuier. Voi discuta cu dînsul în salonul din aripa vestică.

Imediat, Jared s-a retras spre a ne deschide ușile acelui salon. Acolo puteam discuta între patru ochi cu Steven, fiindcă nu eram sigură că ar fi bine să-l primesc în societate, mai ales în societatea bărbaților ce se aflau acum în cealaltă cameră, ca să-i prezinte mamei condoleanțe.

I-am simțit mîna apucîndu-mi strîns brațul și i-am văzut îngrijorarea din ochi. „Nu," — mi-am spus în gînd — „ nu-l voi lăsa pe Steven să mă înmoaie. Trebuie să-l scot din viața mea!", mi-am jurat din nou.

— Mă aflam în capitală cînd am aflat veștile, azi-noapte. Am venit cît...

— Propun să stăm de vorbă în salon, Steven.

M-am tras departe de el și l-am condus prin antreu. Am adăugat:

— Fără îndoială, amîndoi vom aprecia caracterul privat al discuției...

Mi-am lăsat glasul să se piardă. Așa! Lasă-l să-și închipuie ce desfătări îl așteaptă! Lasă-l să-și amintească ce mi-a făcut ultima dată cînd fusesem împreună! Astăzi va descoperi că se află într-o altă casă, cu un alt soi de femeie — dacă-și va da cumva seama de asta!

Îndată ce ne-am aflat în siguranță în salon, cu ușile închise, m-am întors către el.

— Și-acum, ce vești ai auzit? Că omul trimis de tatăl tău l-a ucis pe tata? Sau că același om m-a răpit pe mine și m-a ținut prizonieră pentru o răscumpărare?

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Catherine. Știi foarte bine că tatăl meu nu are nimic de a face cu asta. Sau nu știi? Poate c-ai face mai bine să-mi spui ce s-a întîmplat. N-am venit aici să mă cert.

Expresia i se înăsprise, însă ochii lui îi căutau pe ai mei, cercetîndu-i, ca și cum, captîndu-mi privirea, m-ar fi putut îmblînzi.

— Un om pe nume Campbell. Vrei să spui că niciodată n-a lucrat pentru tatăl tău?

— Eu... pur și simplu nu știu. Însă voi descoperi. Și dacă a lucrat, vei afla. Pe cuvîntul meu.

— Chiar așa, am replicat pe un ton sec. Zici că-mi vei da dovada care-l va vîrî în pușcărie pe tatăl tău. De-abia aștept să mi-o prezinți.

Mi-am dat seama că ironia mea îl usturase. Ochii i s-au îngustat.

— Vorbești ca fiica lui Sam Rawles, Catherine. Ce s-a întîmplat cu femeia fermecătoare care dorea să pună capăt o dată pentru totdeauna acestei dușmănii între familii? Unde s-au dus toate intențiile acelea nobile...

— Nu-mi pomeni despre intenții nobile! Tatăl *tău* este încă în viață!

— Spui prostii, Catherine. Dacă tatăl meu ar fi vrut să-l ucidă pe Sam Rawles, ar fi făcut-o de multă vreme. Dar ești tulburată. Îmi dau seama. Poate c-ar fi trebuit să aștept cîteva săptămîni pînă ai fi avut timp să-ți recapeți rațiunea.

Mînia mi-a dus un val de sînge în obraji.

— Ce anume să aștepți? Dacă ai ceva de spus, îți sugerez să spui acum. Și ți-aș mulțumi dacă ți-ai păstra pentru tine părerile despre capacitățile mele mentale! Te asigur că sînt perfect capabilă să port o conversație inteligentă.

A scuturat din cap.

— Strici reîntîlnirea noastră, Catherine. Nu am răbdarea necesară pentru a mă ciondăni cu tine. Poate mai tîrziu...

— Oh, îți închipui că va exista un mai tîrziu, nu-i așa? Ei, bine, renunță. Ți-ai irosi timpul. Eu am alte treburi de făcut, și în planurile mele de viitor nu este loc pentru Steven Cottor.

Chipul i-a rămas cîteva clipe lipsit de expresie, însă în ochi i-am văsut o străfulgerare de incertitudine, care a dispărut totuși în curînd. Vechea și zeflemitoarea lui siguranță de sine i-a revenit.

— Ești ridicolă, Catherine. Chiar crezi că mă duci de nas atît de ușor?

— Hotărîrea mea este luată.

Vocea îmi era fermă, deși eram tot mai emoționată.

— Nu, n-ai luat-o. Mi-am putut da seama din prima clipă cînd te-ai uitat la mine astăzi.

— Visezi. Am... probleme mult mai importante cu care să-mi ocup timpul.

— Este posibil să dorești să le ai, dar nu acesta-i adevărul. Nu m-ai uitat. Nu te mai preface.

— Îți pierzi timpul și, totodată, și pe al meu. Am probleme de afaceri care-mi solicită atenția, și eu...

— Probleme de afaceri? Despre ce tot vorbești?

— Vei descoperi oricum, așa că presupun că nu-i nici o pagubă dacă-ți spun acum. Preiau eu administrarea proprietăților familiei noastre — fabrici, hoteluri și toate celelalte. Am intenția să...

— Tu?! (Era prima dată cînd îl vedeam să pară uimit.) — Dar asta-i absurd. Toată lumea știe deja că, după ce se vor satisface pretențiile creditorilor, din averea familiei Rawles nu va mai rămîne nimic. Și, în afară de asta, ce dracu' te face să-ți închipui că ai putea...

— Am auzit îndeajuns!

M-am îndreptat spre ușă, dar el mi-a blocat drumul, prinzîndu-mă de umeri și înfigîndu-și privirile arzătoare în ochii mei.

— Oh, nu, Catherine...

Tonul său părea egal, însă expresia feței începea să-i trădeze mînia. „Foarte bine!" mi-am zis în gînd. „Să-l lăsăm să explodeze! Cu cît se va înfuria mai tare, cu atît eu voi fi mai calmă și mai stăpînită!"

— ... n-ai auzit nici pe departe îndeajuns, spunea. Dacă-ți închipui că voi sta de o parte, liniștit, privindu-te cum te faci de rîs, te înșeli! Asta nu-i ceva ce tu cunoști, Catherine. Este o lume cu totul diferită. E primejdios. Dacă ai dreptate sau dacă greșești este totuna. Doar dacă știi încotro trebuie dirijate mituirile și amenințările, doar dacă ești pregătită să le duci pînă la capăt pe acestea din urmă, ajungînd pînă la...

S-a întrerupt și, o clipă, s-a uitat în altă parte.

— Pînă la omucidere — asta era să spui? Cred că în privința asta am foarte multă experiență, îți mulțumesc.

Încercam să-mi păstrez tonul rece, însă, în ciuda voinței mele, în mînia pe care mi-o provocau aerele sale de superioritate începea să se strecoare căldura dorinței, slăbindu-mi rezistența.

— Catherine, Catherine. (Și-a scuturat capul și m-am pomenit trasă mai aproape de el.) — Amîndoi știm că afacerea asta e murdară. Ceea ce trebuie să ai grijă este ca nu cumva să vrei, într-adevăr, să faci parte din ea.

— Așa deci, să nu mă implic? Ți-ar plăcea asta, nu? Ți-ar plăcea să fiu mereu disponibilă numai pentru tine, întotdeauna gata în clipa în care ai dori un partener de pat. Ei, bine, nu sînt tîrfa ta și nici n-am de gînd să fiu. Mă tem că va trebui să-ți...

Mîinile i s-au încleștat mai strîns pe brațele mele și am fost nevoită să mă opresc, de teamă ca glasul să nu mi se frîngă.

N-a spus nimic, însă m-a tras și mai aproape, astfel încît simțeam apăsarea coapselor lui. Am încercat să înăbuș căldura dorinței care mi se răspîndea inexorabil în întregul trup. Așa ceva nu putea să se întîmple! Trebuia să mă desprind de el! Am încercat să privesc în altă parte, spre canapeaua tapițată

cu o catifea de un albastru deschis și spre scaunele ce stăteau mute pe covor, în spatele lui. Respiram parfumul coloniei lui și mă uram pentru dorul care, în momentul acela, mă împingea spre el. Îi doream îmbrățișarea, tînjeam după strînsoarea lui sălbatică, nerăbdătoare, după atingerea obrazului său, după căldura ușoară a răsuflării sale lîngă fața mea. Încercam să-mi îndrept atenția spre altceva, să-i ascult pe ceilalți oameni pe care-i știam că se află în casă, însă în încăperea aceasta liniștită, în acest salon izolat,nu puteam auzi nimic altceva decît propria mea respirație și respirația lui; doar impetuoasele bătăi ale inimii mele...

— Uită-te la tine. Știi ce-ți dorești de fapt.

— Nu-i adevărat. Eu... eu mă întorc la oaspeții noștri. Sînt acolo niște domni cu care trebuie neapărat să discut...

— Rămîi aici, mi-a retezat el vorba.

Glasul îi era îmblînzit de patimă și, în timp ce mă trăgea spre el, forța propriei sale pasiuni se adăuga celei care mă cuprinsese, înfrîngîndu-mi orice rezistență aș fi încercat să-i opun. În curînd am simțit amețitoarea dulceață a buzelor lui; am închis ochii și vîltoarea senzațiilor ce m-au învăluit a alungat orice alt gînd din mintea mea. Nu-mi mai puteam reține descătușarea pasiunii. L-am strîns în brațe, simțindu-i căldura cînd mi-a întredeschis buzele, făcîndu-mă să tremur. Pierdută, n-am mai încercat să-mi stăpînesc dorințele care acum izbucneau cu atîta putere. Fără să-mi mai pese, îmi mișcam trupul lipit de al său și, pentru cîteva clipe ce mi-au părut o veșnicie, amîndoi am avut impresia că sîntem desprinși de restul lumii.

În cele din urmă mi-a dat drumul, lăsîndu-mi răgaz să-mi recapăt suflul și remarcînd cu satisfacție cum vîrtejul pasiunii îmi arsese obrajii deveniți de un roșu aprins. Acum, împreunîndu-și mîinile pe după șalele mele, mă trăgea spre el îndepărtîndu-mă ușor din nou, ca spre a dovedi că putea face cu mine orice dorea. Surîdea cu același zîmbet ironic pe care

i-l cunoşteam atît de bine. Ochii îi erau încîntaţi, victorioşi, însă cînd a vorbit, glasul îi suna ciudat de supus.

— Acum te-ai convins, nu-i aşa? Trebuia să te fac să înţelegi, trebuia să-ţi demonstrez. Nu te poţi împotrivi, după cum nu pot nici eu.

Vocea îmi era nesigură şi simţeam că-mi dau lacrimile.

— N-ai reuşit! Nu-mi vei face asta din nou!

— Ba da, şi o ştii şi tu. Ne dorim unul pe celălalt. N-are nici un rost să ne prefacem că n-ar fi aşa. Şi-i cu atît mai lipsit de raţiune ca tu să te ruinezi, încercînd să menţii averea tatălui tău...

— Nu!

I-am pălmuit faţa, în timp ce lacrimile îmi inundau obrajii, dar am izbucnit:

— Una nu are nici o legătură cu cealaltă! Nu poţi schimba nimic în ceea ce voi face eu, chiar dacă — ştiam că, într-un fel sau altul, trebuia să rostesc acele cuvinte — chiar dacă ţi-ai petrece cu mine în pat o noapte întreagă. Şi asta este tot o parte din mine, şi nici ea nu poate fi schimbată, nu mai mult decît...

Mi-am dat seama de ceea ce tocmai recunoscusem, atît faţă de mine cît şi faţă de Steven, şi n-am mai putut continua.

Am încercat să mă liniştesc. Dar el era acolo, vorbindu-mi cu glasul acela controlat, însă neobişnuit de tandru, şi lacrimile nu voiau să mi se oprească.

— Acum, Catherine, voi pleca. Nu vreau să te supăr mai mult tocmai în clipele astea. Însă nu încerca să te minţi singură spunîndu-ţi că nu mă voi întoarce.

— Nu voi permite...

— Şi nu te vîrî în afacerile acelea cu cherestea. Lupta este prea dură pentru tine. Nu-i o joacă de copii.

— Nici nu sînt un copil. Şi pot lupta. Pot lupta împotriva lui Abel Cottor şi, dacă este necesar, pot lupta şi împotriva ta. Nu vei...

— Foarte bine. Încăpăţînează-te. Vei vedea ce curînd vei avea nevoie de ajutor. Nu ştiu cum ţi-ai făcut planurile să salvezi averea tatălui tău, însă ceea ce-i sigur este că te afli într-un oraş plin de „prieteni“ care încearcă să-pună ei înşişi gheara pe ea. Vei avea nevoie de ajutor şi, cînd va sosi acea clipă, vreau să ştii unde să vii.

— Steven, eşti insuportabil! Crezi într-adevăr...

Dar el m-a îmbrăţişat strîns încă o dată, nepăsîndu-i de protestele mele şi cînd, în fine, mi-a dat drumul, eram mult prea emoţionată pentru a vorbi.

— Voi ţine legătura cu tine, Catherine.

Apoi a deschis uşa salonului şi, fără a mai întoarce capul, a plecat. Prin uşa deschisă l-am auzit salutîndu-i convenţional pe un congresman şi pe soţia lui, care, după cît se părea, tocmai sosiseră. Am închis la loc uşa şi am încercat să potolesc furtuna stîrnită în mine. Dar chiar în timp ce-mi cercetam reflexia din oglinda de pe perete şi-mi ştergeam cu grijă urmele lacrimilor, ştiam: Steven îşi recăpătase puterea asupra mea. Şi poate că niciodată n-o pierduse.

Mi-a luat ceva mai mult timp decît aş fi vrut, dar, în sfîrşit, am fost gata să mă înapoiez în salonul din aripa de est, pentru a obţine sprijinul acelor persoane importante de al căror ajutor aveam atît de mare nevoie.

Capitolul 14

Cînd primul dintre cei șase bancheri și-a făcut apariția la ușa noastră, la cîteva zile după înmormîntarea tatei, eram pregătită să-l întîlnesc. Îmi prinsesem părul cu agrafe în creștetul capului și eram îmbrăcată într-o rochie de batist negru, cu o foarte îngustă bordură de flori albe. Rochia se mula pe mijlocul meu subțire, punîndu-mi în evidență pieptul plin, cu toate că avea o croială mai curînd sobră și autoritară, aproape lipsită de feminitate, dar acesta era și motivul pentru care o alesesem. Cu ajutorul rochiei, cu cîteva urme ușoare de pudră și de ruj, precum și prin înfățișarea elegantă pe care mi-o dădea pieptănătura, speram să ascund orice urmă a oboselii pe care o simțeam în urma înmormîntării și a călătoriei de două zile făcute cu trenul către și de la New-York City.

Mi-am studiat imaginea în oglinda salonului din aripa de răsărit și m-am declarat mulțumită. Părul castaniu cu reflexe roșietice strălucea în lumina dimineții. Ochii sclipeau de nerăbdare, deși — după cum am remarcat — nu într-un mod prea tineresc sau naiv, ca odinioară. Arătam plină de vioiciune, pricepută în afaceri... sau, cel puțin, așa speram eu.

În spatele meu îl vedeam pe Billy Joe Walker, complet restabilit după atacul lui Campbell, privind cu admirație imaginea mea din oglindă. În dimineața aceasta, Billy Joe avea el însuși o figură destul de impunătoare. Îl luasem cu mine la New-York City și-l dusesem la bărbier, apoi la croitor, unde-i comandasem cîteva costume de vară pe măsură. La cererea mea și contra unei plăți substanțiale, firma Brooks terminase unul dintre ele tocmai la timp ca Billy Joe să-l poată lua cu el la întoarcerea noastră la Grampian. Acum, gulerul cel nou, alb și scrobit, și cravata de bun gust îi scoteau în evidență frumusețea aspră, masculină și, mai ales, părul blond și cîrlionțat, de data aceasta despărțit printr-o cărare la mijloc și convins să stea la locul lui cu ajutorul briantinei. Cu brațele încrucișate pe pieptul masiv, cu un pistol greu de calibrul 45 înfipt la șold, Billy Joe constituia, într-adevăr, o apariție impunătoare.

Totuși, după felul în care mă admira, era clar că Billy Joe găsea că propria-mi înfățișare era mult mai fascinantă decît hainele noi sau chiar decît comoara pe care o păstra acum în camera lui. Bineînțeles că încercase să-și ascundă dorințele. Billy Joe fusese educat să respecte o doamnă posesoare a unor proprietăți, iar eu eram acum patroana lui, deci în măsură să impun o anume distanță. Cu toate acestea, în cursul călătoriei spre New-York și azi-dimineață din nou, îl simțisem că mă privește atent, aproape cu dor. Billy Joe avea nevoie de o femeie. Va trebui să am grijă să i se plătească în curînd salariul pe o săptămînă, astfel încît să dispună de bani și de timp spre a-și rezolva în oraș frustrările. Existau acolo o mulțime de femei care-ar fi cît se poate de fericite să aibă relații cu un bărbat atît de chipeș.

Însă acum aveam nevoie de el. Înfățișarea lui impresionantă și neclintita-i loialitate erau absolut esențiale pentru planurile mele.

— Cum arăt? l-am întrebat cercetîndu-mi reflexia din oglindă.

A roșit, luat pe neașteptate, așa că i-am ușurat încurcătura punîndu-i o altă întrebare:

— Semăn a femeie de afaceri dură în negocieri? și greu de mulțumit?

Chipul i s-a liminat de un zîmbet:

— Să vă zic ceva, *ma'am*. Mi-e milă de bieții bancherii ăia. Habar n-au în ce se vîră. O să-i faceți să vă ciugulească din palmă.

— Sper să ai dreptate.

Am aruncat o ultimă privire în oglindă și m-am îndreptat către masa de abanos sculptat, unde Billy Joe stătea în picioare lîngă șase teancuri mari de bancnote noi de cincizeci de dolari. Aici, pe masă, se aflau aproape patru mii cinci sute de ,,verzișori'' împărțiți în pachete destinate fiecăruia dintre cei șase bancheri. Reprezentau valoarea a doi ani de plată a dobînzii la împrumuturile pe care tata le luase de la respectivele bănci.

Banii constituiau un spectacol impresionant. Lumina soarelui, intrînd pe înaltele ferestre din spatele mesei, părea să confere teancurilor de bancnote o strălucire proprie. Teancurile aveau dimensiuni diferite, în funcție de mărimea împrumutului. În fața fiecărui teanc se afla un plic purtînd numele băncii căreia urmau a i se plăti banii. În fiecare plic se afla o declarație ce trebuia să fie semnată de respectivul bancher, prin care acesta recunoștea că primise plata dobînzii și că prelungea împrumutul pentru o perioadă de încă doi ani.

Ceea ce-mi rămînea de făcut era să-i conving pe bancheri să semneze.

Dincolo de ușile închise ale salonului îl auzeam în vestibul pe Jared, poftindu-l înăuntru pe cel dintîi dintre ei. Potrivit programului, acesta trebuia să fie un bărbat numit Turner, de la Juniata Bank din Harrisburg, căruia îi datoram șaptezeci și cinci de mii de dolari. Mîinile mi se încordaseră involuntar,

și am făcut un efort să-mi descleștez degetele, simțind în același timp, în stomac, freamătul emoției. Ar fi trebuit să mănînc de dimineață, mi-am spus, dar acum era prea tîrziu ca să mai pot face ceva în direcția asta. Ceea ce conta în clipa de față era să-l conving pe omul acesta că nu avea altă cale decît să continue să-mi acorde împrumutul. Dacă reușeam cu el, aș îndepărta unul dintre cele mai mari obstacole. Însă dacă dădeam greș cu acest Turner... ,,Nu vreau să dau greș!'', mi-am spus. ,,Nu voi da greș''. Cu toate acestea, nu mă puteam împiedica să privesc în față realitatea: dacă Turner spunea ,,nu'', atunci era probabil ca ceilalți să-i urmeze exemplul. Și chiar dacă nu-l urmau, tot voi fi nevoită să vînd din proprietăți o parte dureros de mare, spre a plăti băncii lui Turner ceea ce-i datoram. Și apoi, nu va mai fi decît o problemă de timp pînă cînd...

Mi-am întrerupt gîndurile, hotărîtă să nu las să mi se vadă nici cea mai mică urmă de lipsă de curaj. Prea multe depindeau de felul în care voi acționa, pentru a-mi pierde acum încrederea în mine. Ceea ce urma să fac era aproape în întregime un bluf, și dacă nu l-aș putea duce la îndeplinire cu un calm perfect, în urma lui nu mi-ar mai rămîne nimic.

Jared a deschis ușile fără a ciocăni în prealabil — așa cum fusese instruit. Alături de el se afla un bărbat de vîrstă mijlocie, îmbrăcat în costum cenușiu; era extraordinar de slab, cu urechi mari, un nas lung și o privire sfredelitoare. În spatele său, în vestibul, așteptau alți cîțiva bărbați. Din locul în care stăteam nu puteam vedea cîți anume.

— Domnul Turner, nu-i așa?

Jared era în mod vizibil necăjit că trebuia să aibă de a face cu mai multe persoane, așa că mi-am închipuit că ar fi mai înțelept să nu aștept ca el să-i anunțe pe toți vizitatorii. Așadar, am continuat să mă adresez domnului Turner.

— Eu sînt Catherine Rawles. Vă rog să poftiţi înăuntru. Poate veţi fi atît de amabil să mi-i prezentaţi pe asociaţii dumneavoastră.

Bărbatul cel slab a încuviinţat printr-o înclinare a capului şi s-a îndreptat rapid spre unul dintre scaunele cele mai apropiate de masă. S-a oprit şi a aruncat o scurtă privire lui Billy Joe şi teancului de bani, de parcă ar fi făcut parte din mobilier. Tovarăşii săi l-au urmat în cameră, luînd loc în faţa canapelei, pe celelalte scaune. Apoi, bărbatul slab a vorbit, morocănos şi prozaic:

— Ce mai faceţi, domnişoară Rawles? Mă numesc Elliot, de la firma „Philadelphia First". Turner este cetăţeanul acesta.

Din priviri mi-a indicat un bărbat cu părul cărunt şi cu un început de chelie, aşezat de partea cealaltă a mesei şi a cărui înfăţişare spunea că în mod regulat mînca şi bea prea mult. Numitul gentleman m-a salutat înclinînd capul şi mi-a oferit un zîmbet de formă. Pielea lui rozalie lucea de transpiraţie, deşi dimineaţa era încă răcoroasă.

Am înţeles ce se întîmplase sau am crezut că am înţeles. Voiau să mă împiedice să-i manevrez pe unul împotriva celuilalt. Fiecare în parte ar fi fost mai uşor de convins, însă, dacă erau solidari, mă puteau zdrobi.

Ei, bine, dacă aveau poftă să joace tare, sigur că n-aveam să-l las pe un bădăran bătrîn ca Elliot să le fie purtător de cuvînt. M-am dus drept la rotofeiul Turner şi i-am întins mîna.

— Vă salut, domnule Turner, i-am spus pe un ton vesel. Se pare că i-aţi invitat aici, împreună cu dumneavoastră, şi pe ceilalţi. Număr şase cu totul, astfel că presupun că am plăcerea să mă adresez şi domnului Ridley, domnului Otto, domnului Jacobs şi domnului Mawson?

M-am întors spre a zîmbi întregului grup:

— Vă rog, de altminteri, să vă prezentaţi singuri, domnilor. Consider că este mult mai plăcut — aici am aruncat o scurtă privire tăioasă către sfrijitul domn Elliot — să *cunosc* numele oaspeţilor mei, atunci cînd le vorbesc.

După ce am dat mîna cu toţi pe rînd, am trecut în spatele mesei pe care erau puşi banii.

— Acesta este domnul Walker, domnii mei. Se află aici din motive de securitate, ceea ce înţelegeţi că este necesar. Peste cîteva minute ni se vor servi cafea şi cornuleţe. Ah! au şi sosit! Vă rog să vă serviţi.

Am aşteptat cît timp Marie — una din fetele de la bucătărie — a trecut prin faţa fiecăruia cu căruciorul de servit. Toţi, cu excepţia domnului Elliot, au luat cafea şi cîte un cornuleţ, iar domnul Turner a luat chiar două.

— Şi acum, domnii mei, să trecem la scopul acestei întruniri. Presupun că aţi decis să veniţi în grup şi nu individual, aşa cum aţi fost iniţial de acord, din motive care dumneavoastră vă par bune. Îmi convine perfect şi mie, şi în felul acesta economisim timp. Permiteţi-mi totuşi să vă reamintesc fiecăruia că, dacă preferaţi să discutaţi cu mine în particular diverse condiţii, eu vă stau la dispoziţie întreaga dimineaţă.

Am făcut o pauză şi m-am uitat drept la domnul Otto, a cărui bancă deţinea împrumutul cu cea mai mică rată a dobînzii. Dacă ar şti cît primeau ceilalţi, era posibil ca el să fie primul care ar dori o convorbire între patru ochi.

Mă pregăteam să continui, cînd domnul Elliot m-a întrerupt.

— După cîte ştiu eu, tînără domnişoară, nu va exista nici o condiţie de discutat. I-am promis lui Hawthorne să vin s-aud ce ai de spus, dar mai bine fii scurtă. Trebuie să prind trenul.

S-a rezemat de spătarul scaunului, cu mîinile încrucişate, scorţos şi antipatic. Îl detestam, cum stătea acolo răsturnat, în haina şi pantalonii lui mototoliţi pe care nu-şi bătuse capul să-i dea în dimineaţa aceea la călcat, chiar dacă, în mod evident, erau opera unui croitor de clasă şi făcuţi dintr-un material scump. Probabil că era genul de om care nu-şi schimbă nici ciorapii, spre a economisi banii pentru spălătorie.

O adevărată rușine că un asemenea papagal zgîrcit reprezenta un împrumut de treizeci de mii de dolari!

Ei bine, tata îmi spusese că, atunci cînd tratezi afaceri cu oameni de soiul acesta, nu ai de ce să fii amabil și politicos. Singurul lucru pe care-l pricepeau era un picior în fund — sau amenințarea că-l vor primi. Față de ei, cuvintele politicoase nu erau decît un semn de slăbiciune.

— Ați terminat, domnule Elliot? l-am întrebat pe un ton sec.

A clipit des și apoi și-a aplecat capul înainte cu o fracțiune de inch.

— Bun. Sînt convinsă că noi toți înțelegem acum că sînteți o persoană extrem de ocupată și de importantă. Permiteți-mi să vă asigur că sînteți liber să plecați chiar în momentul acesta. Dacă doriți să comunicați consiliului dumneavoastră directoral că astăzi ați refuzat să continuați un împrumut de treizeci de mii de dolari cu dobînda plătită în avans, desigur că vă pierdeți timpul ascultîndu-mă. Puteți tot atît de bine să plecați, iar eu vă voi trimite la sfîrșitul săptămînii plata integrală a împrumutului.

Mi-am mutat privirea de la domnul Elliot către ceilalți, și am zîmbit din nou.

— Păreți surprinși, domnii mei. Vă așteptați oare să găsiți un copil al nimănui, plîngînd și încercînd să vă stîrnească simpatia cu o tristă povestioară despre mama sa ruinată? Cei dintre dumneavoastră, domnilor, care l-au cunoscut pe tatăl meu vor înțelege pentru ce nu acesta este cazul. Însă, în ceea ce vă privește, domnule Elliot, sînt înclinată să cred că nu-l cunoșteați pe tatăl meu, după cum nu vă sînt familiare nici manierele civilizate. Vă rog ca atunci cînd vă adresați mie să aveți amabilitatea de a mă numi, — dacă veți mai avea prilejul de a-mi vorbi — „domnișoară Rawles", și nu „tînără domnișoară".

A încercat să replice. Cînd i-am retezat scurt cuvintele, a holbat ochii dar a rămas pe scaunul său.

— Acum, domnii mei, s-ar putea să vă întrebați cum de-mi pot permite să-i plătesc domnului Elliot și, dacă pot, pentru ce îi tolerez în continuare grosolănia. Ei, bine, la asta există două răspunsuri, pe care vi le voi oferi imediat. La primul v-ați gîndit deja, fără îndoială, dumneavoastră înșivă: tatăl meu a avut prevederea de a încheia o substanțială asigurare pe viață. A omis să includă respectiva poliță de asigurare în lista posesiunilor sale aflate în registrele a căror existență o cunoașteți.

Am făcut o pauză. Ceea ce spusesem în legătură cu polița de asigurare era absolut exact. Peste două zile urma să primim un bon pentru douăzeci și cinci de mii de dolari de la societatea de ajutor reciproc a lucrătorilor forestieri, Lumberman's Mutual. Judecătorul Hawthorne mă asigurase că vom primi acești bani. Cu ei și cu banii lichizi pe care-i pregătisem pentru a-i plăti ca dobîndă domnului Elliot, i-aș putea achita împrumutul fără a fi nevoită să vînd decît cîteva acțiuni ale diferitelor companii locale la care eram acționari.

— Bineînțeles, dacă dumneavoastră toți ați cere plata, asta ar constitui, după cum știți, o cu totul altă problemă. Nu aș avea de ales, decît să vînd, foarte rapid, toate proprietățile familiei noastre, probabil pentru mult mai puțin decît valoarea lor reală. De asemenea, negreșit că băncile pe care dumneavoastră, domnii mei, le reprezentați, ar fi cît se poate de interesate să participe la licitația acestor proprietăți, dat fiind că multe dintre ele sînt extrem de valoroase.

Mi-am înclinat trupul înainte și am bătut ușor cu palma teancurile de bancnote stivuite în fața mea. Apoi am trecut în fața mesei, reluîndu-mi explicațiile:

— V-am cerut să veniți astăzi aici spre a vă demonstra cît de păgubitoare s-ar dovedi o atare politică, atît pentru băncile pe care le reprezentați, cît și pentru propriile dumneavoastră reputații, dacă această politică ar fi urmată potrivit sfatului dumneavoastră. (Am arătat spre banii din spatele meu.) — Aici, stimații mei domni, se află banii — bancnote de cincizeci de dolari, reprezentînd dobînda pe doi ani la împrumuturile

fiecăruia dintre dumneavoastră. Însă cu toate conturile mele înghețate prin lege, cum aș reuși să achit în bani lichizi patru mii cinci sute de dolari? Voi fi sinceră cu dumneavoastră. După înmormîntarea tatălui meu, m-am dus cu trenul la New-York City. Acolo am o serie de prieteni, de pe vremea cînd eram la colegiu, mulți dintre ei făcînd parte din familii foarte bogate. Din motive evidente, nu vă voi divulga numele familiei care m-a ajutat, însă vă pot mărturisi că, deocamdată, nu am vorbit decît cu unul dintre prietenii mei. Există încă mulți alții, dintre care nu puțini vor fi foarte bucuroși să mă sprijine.

Ceea ce spuneam nu era pe de-a-ntregul adevărat, dar se putea crede. De fapt, cînd cu două zile în urmă o vizitasem pe Lisa, nici măcar nu pomenisem de bani. Banii proveniseră de la cîțiva bijutieri șnapani din prăvăliile înguste și întunecoase de dincolo de Broadway. Acolo dusesem smaraldele mamei — cu binecuvîntările sale, desigur — și tot ce constituise bijuterie în casă. ,,Vom cumpăra altele mai tîrziu" — încercase mama să mă consoleze — ,,și între timp vom putea folosi imitații." Așadar, în acele magazine jegoase mă tîrguisem și rezistasem cu tărie, dînd să plec și fiind chemată înapoi cu bombăneli și, în fond, primisem o lecție completă în arta negocierii dure, reușind în final să obțin acești bani. Și recunosc că, în dimineața asta, eram bucuroasă că-mi cîștigasem o astfel de experiență.

— Așa încît, înțelegeți, nu trebuie să vă temeți că n-aș fi în stare să vă plătesc la termen ceea ce vi se datorează. Și, dacă alegeți soluția de a-mi urma recomandarea, aveți stimulentul suplimentar de a vă primi banii de dobîndă în avans — mai exact, cu doi ani în avans. Ceea ce vă ofer constituie, fără-ndoială, niște condiții mai bune decît le stabiliseți cu tatăl meu.

Domnul Elliot și-a dres glasul spre a vorbi din nou, însă am ridicat o mînă:

— Vă rog, domnule Elliot. Așa cum am spus, sînteți liber să discutați cu mine mai tîrziu, dacă doriți să detaliem condițiile. Dar principala problemă nu este cea privitoare la împrumut, care va aduce băncilor dumneavoastră un oarecare profit. Credeți că puteți obține profituri mai mari punînd mîna pe fabricile noastre de cherestea, pe exploatările forestiere, pe hotelurile noastre și pe toate celelalte la prețuri de licitație. Probabil ați discutat chiar și modalitățile prin care — să zicem — ați ,,colabora" în cursul licitației, în cazul în care ar urma o decizie de faliment și de scoatere la vînzare.

În timp ce vorbeam, îi priveam, unul cîte unul, pe scaunele lor, și am avut satisfacția să văd că atît domnul Turner cît și domnul Otto mi-au evitat privirea cu oarecare stînjeneală.

— Și totuși, domnii mei, odată ce veți fi cumpărat acele proprietăți, ce veți mai face? Le veți administra singuri? Veți angaja directori care să le administreze pentru dumneavoastră? Așa ceva implică mari cheltuieli și, ceea ce vreau să vă demonstrez este că încercarea de a lua o parte din proprietățile Rawles ar fi, pentru dumneavoastră, o afacere cu adevărat costisitoare.

Am deschis un sertar al mesei și am scos un dosar mare cu coperți de piele pe care l-am deschis, dînd la iveală cîteva sute de foi de hîrtie de diferite forme și dimensiuni.

— Vreau să vă uitați la aceste însemnări. După cum poate știți, cînd era vorba de a le împrumuta bani prietenilor sau angajaților săi, Sam Rawles avea o inimă miloasă. Rareori refuza. Cele ce vedeți aici sînt recipise, însă vă pot încredința că încă și mai multe decît acestea au fost achitate și înapoiate. Oare însumează mult? Nu, în comparație cu proprietățile implicate în afaceri. În majoritate sînt pentru case, mobilier, catîri, unelte — lucruri de care oamenii au nevoie pentru a pune pe picioare o afacere. Toate laolaltă nu valorează mai mult de cincizeci de mii de dolari, iar cea mai mare de aici este aceasta, pentru casa lui Frank Higschman — o mie cinci sute de dolari. Gîndiți-vă însă la întreaga *loialitate* reprezentată de

aceste recipise. Aici se află aproape trei sute de familii pe care tatăl meu le-a ajutat — și mai mult de jumătate din ele lucrează actualmente undeva, pe una din proprietățile lui Sam Rawles. Vă închipuiți că vor fi tot atît de încîntate să muncească pentru oricine va fi acela care cumpără aceste proprietăți? Cum credeți că vor reacționa cînd șeriful îi va sili să plătească ceea ce datorează acum — așa cum șeriful va fi obligat să facă, potrivit legii, în caz de faliment? Gîndiți-vă la ostilitatea publică care va lua naștere împotriva băncilor dumneavoastră. Și, dacă aveți îndoieli cu privire la ceea ce vă spun, îl puteți întreba pe oricare dintre cei șase congresmeni și cei doi senatori care discutau cu mine, aici, în urmă cu patru zile. Vă vor spune care va fi reacția opiniei publice, și puteți calcula singuri efectul probabil asupra numărului actual de depunători. Sînt sigură că băncile concurente vor fi încîntate de rezultat.

Am pus dosarul cu coperți de piele pe masă și am continuat:

— Să presupunem însă că totuși ați participa la licitația șerifului. Ați obține una sau două dintre proprietățile noastre și un public mînios. V-ați alege și cu cîțiva salariați în posturi cheie care vă vor purta pică, dumneavoastră, noilor proprietari. Tata le acorda împrumuturi oamenilor *buni* care lucrau pentru el; chiulangiii nu ajungeau atît de aproape încît să ceară. Acei oameni buni pot fi de ajutor, dacă sînt loiali, însă dacă nu sînt, pot face mult rău.

M-am întrerupt și i-am privit din nou, drept în ochi, pe fiecare în parte.

— Nu trebuie să vă mai spun că, în afacerile cu cherestea, sabotajul constituie întotdeauna o amenințare serioasă. Și dacă vă închipuiți că-l puteți da afară, pur și simplu, pe orice om care pare să fie loial față de memoria tatei, îngăduiți-mi să vă reamintesc doar că acel om își poate găsi ușor un loc de muncă la concurență. Și va lua cu el, acolo, cunoștințele sale cu privire la slăbiciunile dumneavoastră.

Domnul Elliot se ridicase în picioare, fața lui acră părînd mai meschină ca niciodată.

— Mi-ajunge cît am auzit. Îți închipui că ne poți speria? Ia gîndește-te mai bine.

A făcut un pas înainte și, rînjind, a continuat:

— Blufezi, *domnișoară* Rawles. Philadelphia First va aștepta plata integrală la sfîrșitul săptămînii, altminteri vom intenta imediat acțiune la tribunal pentru scoatere la licitație cu ajutorul șerifului și pentru lichidare. Și sper că voi, toți ceilalți (aici s-a întors spre a-și privi tovarășii, încă așezați pe scaunele lor), veți avea destulă minte pentru a-mi urma exemplul.

Cu aceste cuvinte s-a răsucit pe călcîie și a ieșit din cameră, lăsînd deschisă ușa salonului.

— Ei, bine, domnii mei, ați auzit opinia domnului Elliot. Poate că dînsul nu se așteaptă ca multe repercusiuni publice să ajungă pînă la Philadelphia, în cazul în care ați lua, cu toții, hotărîrea de a-i urma exemplul. Însă v-aș îndemna insistent să luați în considerare mai curînd propria dumneavoastră situație decît pe a sa. Comparați profitul dumneavoastră cert (aici, mi-am pus din nou mîinile pe teancurile de bancnote.) cu riscul și cheltuielile implicate. Cunoscînd loialitatea oamenilor tatei așa cum sînt în măsură s-o cunosc, aș aprecia că, într-un răstimp de șase luni după ce ați cumpăra la licitație una dintre proprietățile noastre, valoarea i-ar scădea chiar și sub prețul pe care l-ați fi plătit pentru ea. Așa că alegerea vă aparține, domnilor, am conchis privindu-i din nou. Aveți de pus vreo întrebare?

S-au schimbat cîteva șoapte și priviri; apoi, după cîtva timp, rozuliul domn Turner s-a ridicat în picioare:

— Cred, domnișoară Rawles, că Juniata Bank va fi încîntată să prelungească împrumutul dumneavoastră în condițiile pe care le-ați descris. Îndată ce voi putea lua măsuri privind securitatea necesară a transferului banilor, voi reveni pentru semnarea recipisei.

În ciuda hotărîrii mele de a rămîne calmă și de a păstra comportamentul unui om de afaceri, am simțit un nod în gît. În timp ce înaintam spre a strînge mîna ce mi se întindea, genunchii îmi tremurau. Ușurarea trebuie să mi se fi citit pe față, căci ochii albaștri ai domnului Turner au început să clipească într-un mod protector, aproape ca ai unui bunic. A zîmbit, luîndu-mi mîna între mîinile sale și mi-a scuturat brațul în mod repetat, părînd că nu avea de gînd să se mai oprească.

— Și dați-mi voie să-mi exprim părerea — a adăugat — că, în dimineața aceasta, v-ați comportat în mod strălucit! Nu am nici cea mai mică îndoială că veți ridica averea familiei Rawles pe culmi...

Domnul Turner s-a întrerupt cînd domnul Mawson, cu părul cărunt, înalt și drept ca un băț s-a ridicat și, apropiindu-se, a înconjurat prietenește cu brațul umerii bărbatului mai scund:

— Iartă-mă, Jack — a spus, strîngîndu-l zdravăn pe domnul Turner — nu te putem lăsa s-o acaparezi! Domnișoară Rawles, va fi o adevărată plăcere să facem afaceri cu dumneavoastră și, dacă vreodată veți dori să discutăm despre prelungirea creditului, sper să vă amintiți de Montour Federated.

Și toți ceilalți se înghesuiau în jurul meu, într-un vîrtej de conversație vesel și amical. Otto a spus că va trebui să obțină confirmarea celorlalți funcționari superiori ai băncii, însă ceilalți au fost tot atît de fermi în privința acordului lor pe cît fuseseră Turner și Mawson. Învinsesm! Mă simțeam aproape amețită de rapidul meu succes. Acești oameni, reci mai înainte, deveniseră acum prietenoși și joviali, sporovăind amical despre acțiuni și dividende și despre evaluarea proprietăților funciare, ca și cum, pentru viitor, nu întrevedeam în ceea ce privea averea familiei noastre decît speranțe mari și strălucite perspective. Învinsesem!

După ce ultimul dintre ei plecase în vestibul, unde Jared îi aștepta spre a le înmîna pelerinele, încă mă mai simțeam

exuberantă. În spatele meu stătea Billy Joe, în fine relaxat și zîmbitor. M-am întors către el:

— Am reușit, așa-i? Ne așteaptă o grămadă de treabă, însă am început bine.

Ochii îi străluceau:

— Bine? Doar bine? Păi i-ați făcut arșice pe scrobiții ăștia, așa cum taie pinii un ferăstrău mecanic! Tot timpu'-am zis că nici unu' din ei n-are nici o șansă!

Și-a împreunat mîinile încîntat, apoi mi-a întins-o pe cea dreaptă, într-un gest de felicitare:

— Vreau numai să vă spun, *ma'am*, că mi-a făcut cu adevărat plăcere să lucrez pentru dumneavoastră. Întotdeauna am știut că sînteți o persoană mai deosebită, da' acum văd că sînteți chiar mai mult decît îmi...

— Oh, lasă asta, Billy Joe. (I-am strîns mîna, nu mai puțin emoționată decît el și i-am bătut ușurel cu palma brațul bronzat.) — Vorbești de parcă acum am fi scăpați de griji. Acesta-i doar începutul! Avem drum lung de făcut pînă ieșim din pădure. Nu putem iroși prea multă vreme felicitîndu-ne reciproc, chiar dacă trebuie să recunosc că acela folosit pentru călătoria noastră la New-York n-a fost deloc timp pierdut.

— Oh, sigur, știu c-așa este — a replicat privind în altă parte. Tocmai mă gîndeam că mîine, după ce domnii aceia vor reveni cu banii, n-o să mai aveți nevoie de un... de un paznic personal, pe-aici prin preajmă. Adică, ce vreau să zic este că bănuiesc c-ar trebui să mă duc înapoi, în susul rîului, la exploatarea forestieră, unde mi-e locul.

— Stai o clipă, Billy Joe. Îmi spui că nu-ți place să muncești aici, în Grampian? Că ai prefera să te întorci în tabără?

Degetul său arătător, lung și gros, s-a strecurat între gît și gulerul scrobit.

— Nu, *ma'am*. Ceea ce vreau să zic... este doar că... Nu vreau să credeți că mai sper în continuare vreo muncă ușoară, să călătoresc sau mai știu eu ce, numai pentru că v-am ajutat

să vă întoarceţi acasă, acu' o săptămînă. Îmi place să muncesc pentru banii pe care-i primesc.

Am stat pe gînduri cîteva clipe. Apoi i-am explicat că aveam nevoie de el pentru a ajuta la asigurarea pazei tuturor proprietăţilor Rawles. Imediat ce s-ar răspîndi vestea că la conducere este o femeie, negreşit aveam să fiu supusă unor grele încercări. Şi doream să fiu pregătită.

După ce am analizat situaţia, am convenit ca Billy Joe să verifice toate măsurile şi sistemele de securitate şi să-mi raporteze mie direct cine coopera şi cine nu. A spus că i-ar trebui „un timp să se obişnuiască" să lucreze cu guler la gît, însă a acceptat, părînd mîndru de postul oferit. Eram încîntată. Numai înfăţişarea noului şef al pazei noastre şi era de ajuns pentru a-i convinge pe duşmanii mei să se gîndească de două ori înainte de a încerca vreun sabotaj.

Încă mă mai felicitam pentru acea înţeleaptă utilizare a calităţilor lui Billy Joe în timp ce, mai tîrziu în aceeaşi după-amiază, mă duceam la judecătorul Hawthorne cu recipisele semnate de cinci dintre cei şase creditori ai noştri — cei care promiseseră să prelungească împrumuturile.

Faţa judecătorului s-a încreţit într-un zîmbet larg cînd a văzut ce adusesem.

— Al dracului să fiu dacă n-ai reuşit! Ce femeie uluitoare eşti! Ce Dumnezeu le-ai spus oamenilor acelora şi cum naiba ai făcut rost de atîţia bani?

— Să ne rezumăm la a spune, domnule judecător, că am prieteni şi că am izbutit să-i fac pe toţi acei bancheri, cu excepţia unuia, să gîndească raţional.

A scuturat din cap, continuînd să-şi zîmbească sieşi, în vreme ce verifica recipisele.

Cînd a ajuns la cea nesemnată, a ridicat-o între degetele sale durdulii:

— Presupun că intenţionezi s-o rezolvi pe asta cu banii de la asigurarea pe viaţă, care urmează să fie plătită mîine.

Am încuviinţat.

— Ei bine, după ce am studiat documentele anexate — a tuşit spre a-şi limpezi glasul, care a căpătat un ton oficial — tribunalul hotărăşte că în cazul averii lui Samuel C. Rawles nu este necesară o lichidare, iar eu mă voi duce, imediat, drept la băncile care deţin actualmente bani aparţinînd lui Rawles, cu scopul de a-i debloca fie la cererea soţiei sale Claire, fie la cea a fiicei Catherine Rawles, oricînd ar fi prezentate aceste cereri etc. etc.

Mi-a dat înapoi recipisele şi m-a întrebat:

— Pentru a mă auzi spunînd asta ai venit, am dreptate?

— Mai mult sau mai puţin. Trebuie să recunosc că doream şi să vă văd expresia feţei.

Am împăturit hîrtiile şi, după ce mi le-am pus bine în geantă, am rămas în picioare zîmbind.

A scos un oftat adînc:

— Ei, ce să zic, sînt încîntat că ai reuşit, Catherine, indiferent de cum ai izbutit să obţii banii aceia. Şi sper să fiu în măsură să te ajut şi altădată, dacă vei mai avea nevoie. Felicitări. Ştiu că tatăl dumitale ar fi fost mîndru.

S-a ridicat şi el în picioare, apoi a adăugat:

— Sper însă ca asta să te facă fericită.

Am coborît scara de marmură a tribunalului frămîntîndu-mi mintea cu o sută de lucruri ce trebuiau făcute: întruniri, rapoarte referitoare la hotelul Eagles Mere; stabilirea unor proceduri pe care administratorii să le urmeze, astfel încît să nu existe îndoieli cu privire la cine conducea acum afacerile; întîlniri cu primarul şi cu oficialităţile orăşeneşti; un birou pentru mine şi un secretar personal.

Însă cînd am ieşit prin uşile masive pe treptele largi ale tribunalului, gîndurile mi-au fost alungate pe neaşteptate.

Acolo, pe trotuar, lîngă trăsura mea, aştepta Steven Cottor. Stătea de vorbă cu Jared, dar şi-a ridicat capul şi ochii lui

întunecați mi-au prins și mi-au susținut privirea, reținîndu-mi-o. Rămăsesem nemișcată acolo, pe treapta cea mai de sus, între uriașele coloane de piatră, urîndu-mă pentru bruscul elan de pasiune care făcuse să-mi dispară orice altceva din minte. Cum îndrăznea să mă privească așa?! Totul mersese atît de bine, într-o ordine perfectă, și acum avea să fie distrus de Steven Cottor. Știam că nu așteptase lîngă trăsura mea doar pentru a-mi spune bună-ziua, ca apoi să-și vadă de treburi! Va voi să vin cu el. Va insista pînă ce-și va satisface poftele, închipuindu-și că eram prea mult sclava propriilor mele dorințe pentru a-i rezista. Mi-am amintit ultimul lui sărut și căldura care mi se răspîndise atunci în trup a început să mă cuprindă din nou. Văzîndu-l de la distanță, mi-am adus aminte cît de bine proporționat îi era trupul, ce ținută degajată avea. Costumul, de un cenușiu deschis, ghetele lui negre lustruite și părul negru lucios erau de ajuns pentru a suci capul oricărei femei.

Ridicîndu-mi ușor fusta, am coborît încet și cu atenție treptele largi de piatră, spunîndu-mi că, în dimineața aceasta, înfruntasem deja șase bărbați și că, desigur, voi fi în stare să mai fac față unuia, dacă-mi voi da silința. De pildă, aș putea să-i răspund la bună-ziua și să urc imediat în trăsură sau...

— L-am recunoscut pe Jared, mi s-a adresat Steven apropiindu-se și oferindu-mi brațul. (Zîmbetul și salutul lui erau reținute, oarecum reci.) — Am primit cîteva vești bune, pe care cred că vei fi încîntată să le auzi. Vreau să vii împreună cu mine la Vallamont și să discuți ceva cu Abel.

— Dar, Steven, eu...

Refuzul pe care-l pregătisem îmi stătea pe buze. Spusese Vallamont? O discuție cu Abel Cottor? Brusc am simțit că-mi fuge pămîntul de sub picioare.

— O simplă discuție de afaceri, a precizat el, ca și cum mi-ar fi citit gîndurile. Unele din activitățile mele la Harrisburg par să dea roade. S-ar putea ca în curînd Cottor-ii să-ți poată fi de folos — asta, bineînțeles, dacă încă mai ai intenția de a te

ocupa de afaceri. Așa cum spuneam, este ceva ce-ți va face plăcere să auzi.

Ajunsesem la trăsură. Capul mi se învîrtea din cauza emoțiilor și a gîndurilor contradictorii. Oare nu luasem hotărîrea de a mă conduce după pornirea rațiunii? Dar oare nu-mi jurasem și să mă folosesc de oricine mi-ar fi necesar spre a-mi duce la îndeplinire planurile? În mod evident, cei doi Cottor-i încă nu aflaseră despre victoria mea din dimineața asta. Dacă-și închipuiau că mai aveam nevoie de ajutor, s-ar putea să fie mai puțin prudenți cînd am sta de vorbă. Ceva le-ar putea scăpa. Iar eu voiam să posed Vallamont-ul — Vallamont-ul *trebuia* să fie al meu. Și singura cale pentru a-l obține — mi-am amintit — era să li-l iau Cottor-ilor.

Dar mă puteam oare încrede în mine însămi, cu Steven Cottor alături?

— Nu știu, Steven, am spus în cele din urmă, am avut într-adevăr o după-amiază foarte plină. Nu putem aștepta pînă mîine-dimineață?

— Trebuie să plec diseară la Harrisburg. Speram să te văd în după-amiaza aceasta.

— Probabil intenționai să-mi faci o vizită, cînd, din întîmplare, mi-ai văzut trăsura — am spus pe un ton rece și controlat. Ce păcat că nu m-ai căutat ceva mai devreme, înainte să-mi fi făcut planurile. Dar, de fapt, presupun că încă te mai aștepți ca eu să fiu întotdeauna disponibilă și să te aștept.

Exasperarea i-a înăsprit glasul.

— Veștile le-am primit azi-dimineață, și adevărul este că am trecut pe-acasă pe la tine. Cineva mi-a spus că ești aici — bădăranul acela înalt pe care l-ai îmbrăcat într-un...

— Ah, vrei să spui Billy Joe? l-am întrerupt, încîntată să văd în privirea lui Steven semnele geloziei. Vai, dar el mi-a salvat viața! Dacă n-ar fi fost el...

— Catherine! N-am venit aici ca să discut despre...

S-a întrerupt brusc, ca şi cum atenţia i-ar fi fost distrasă de ceva din josul străzii, în dreptul următorului cvartal de case. Cînd şi-a reluat vorba, tonul îi era mult mai stăpînit:

— Vii cu mine sau nu? Hotărăşte-te. Trăsura mea este chiar după colţ.

I-am mai cîntărit cîteva clipe propunerea, felicitîndu-mă pentru cît de bine reuşisem pînă acum să ţin sub control situaţia. Şi doream să revăd Vallamont-ul.

— În ordine. Stai aici un moment.

M-am dus la Jared, care aştepta discret lîngă cai.

— Jared, comunică-le acasă că m-am dus la o întîlnire de afaceri şi că mă voi înapoia pentru masa de seară la şase. Spune-i lui Billy Joe să se ducă la Prescott, la fabrică, iar lui Lurie să meargă la hotel să-i anunţe că vreau să discut cu ei astă-seară la ora opt.

— Aşa voi face, *ma'am*.

Jared a sărit repede pe scaunul vizitiului. Poate că încheieturile îi erau înţepenite de vîrstă, dar era clar că-şi dădea toată silinţa pentru a fi pe placul noii sale patroane — îmi spuneam, în timp ce el conducea spre casă trăsura goală.

În cupeul lui Steven am aflat în ce constau veştile bune pe care le primise de dimineaţă. Proiectul de lege pe care-l susţinuse fusese aprobat în legislatura statului. Legea aceea consta în reconfirmarea societăţii Susquehanna Boom ca fiind o corporaţie deschisă şi nu un concern pe acţiuni cu circuit închis. Cu alte cuvinte, îi permitea lui Abel Cottor, sau oricărui alt acţionar al societăţii, să-şi vîndă acţiunile publicului, nu numai între acţionari. Era o lovitură formidabilă în folosul lui Abel. Acum, importantele valori deţinute de el în cadrul companiei vor putea fi transformate în bani lichizi la preţuri foarte ridicate. În felul acesta, Cottor-ii vor avea posibilitatea de a obţine bani mai mult decît suficienţi pentru a-şi plăti creditorii în cursul viitoarelor cîteva luni, pe măsură ce împrumuturile lor vor ajunge la scadenţă.

Pe de altă parte, însemna că Vallamont-ul se îndepărta de mine cu încă un pas.

— Felicitări, i-am spus lui Steven, în timp ce înaintam cu trăsura. Ai făcut, desigur, minuni în legislătură.

A scuturat din cap, nu atît de încîntat pe cît m-aş fi aşteptat. S-a rezemat de spătarul moale al canapelei tapiţate cu piele şi şi-a încrucişat mîinile la piept:

— A fost meritul banilor. Eu doar am sădit ideea şi am avut grijă ca fiecare membru mărunt al comitetului să-şi primească partea. Mîine mă voi duce acolo, să mă asigur că şi ceilalţi sînt gata să voteze legea cînd va fi luată în discuţie.

— Nu pari încîntat.

— Ei bine, într-un fel, presupun că sînt. Este bine că ticăloşii aceia bătrîni care deţin restul din societatea Susquehanna Boom nu-l pot împiedica pe Abel să-şi vîndă acţiunile la reala lor valoare. Voiau să-l silească să le dea practic de pomană! Trebuia să-i fi auzit pe amabilii noştri co-posesori de acţiuni, cît voiau să ofere cînd îşi închipuiau că erau singurii cărora le puteam vinde. Au reuşit să mă înfurie chiar şi pe *mine*. Însă aceasta este unica satisfacţie reală. Să joc rolul traficantului de influenţă din Harrisburg nu se potriveşte prea bine cu temperamentul meu.

— Totuşi, în mod evident, te pricepi.

A scuturat iarăşi din cap şi m-a privit cu coada ochiului, zîmbind ironic.

— Pe viaţa şi pe sufletul meu, asta a sunat ca un compliment! Ce-ai păţit, Catherine? Sau ai spus-o ca pe o insultă?

Am refuzat să mă las atrasă într-o ceartă.

— Doar ca pe o apreciere de afaceri. Înţelesesem că urma să discutăm probleme de afaceri. De fapt, ce doreşte tatăl tău de la mine?

În loc să-mi răspundă, a clătinat uşor din cap şi a privit pe fereastră:

— Aproape am ajuns. Cred că ar fi mai bine ca Abel să-ţi explice el însuşi.

Capitolul 15

Uriașele uși de la mijlocul turnului castelului s-au închis fără zgomot în spatele nostru. Lumina de la ferestrele turnului, mult deasupra noastră, se strecura în jos, stropind cu pete de soare dalele de piatră cenușie. Înăuntru, holul lambrisat era cufundat în tăcere. Mi-am amintit că Abel nu avea slujitori, cu excepția prilejurilor în care dădea petreceri. În restul timpului lua masa în oraș sau mînca — după cum spunea — cu femeia care locuia la el, ca amantă.

— Să vedem unde-i Abel, a spus Steven.

Condusă de el, am străbătut covorul pînă în mijlocul vastului hol, de lîngă scara monumentală, cu trepte largi. Aici a ridicat unul din panourile de lemn, prins în balamale. În spatele lui se afla un dublu șir de țevi metalice pentru comunicațiile interioare. Rînd pe rînd, Steven le-a scos capacele, vorbind la capătul fiecăreia:

— Abel? Sînt aici, cu domnișoara Rawles. Abel? Sînt aici, cu domnișoara Rawles. Abel?

Dar, rînd pe rînd, țevile au rămas mute.

Din ce în ce, bănuielile mi se întăreau.

Steven a aruncat o privire spre ceasul de lîngă peretele cu țevile de comunicație.

— Fir-ar afurisit să fie! Este abia două. Uitasem — nu urmează să vină decît la patru. A luat-o pe femeia aceea a lui în oraș, la cumpărături. Ce prostie din partea mea că mi-a ieșit din minte. Acum avem de așteptat două ore

S-a întors spre mine, gata — știam bine — să mă cuprindă în brațe. Era la fel de sigur pe sine, la fel de convins că farmecul său mă va domina cum fusese întotdeauna! Simțeam cum îmi sporește indignarea.

— Îți pierzi timpul, Steven. A fost o mutare inteligentă și ți-a reușit perfect, dar eu am venit aici pentru a discuta afaceri.

Îmi controlam vocea, dar chiar în timp ce vorbeam am simțit junghiul dorinței. Oh, de ce trebuia să fiu chinuită astfel de sentimentele mele? Singură cu el în casă, dorințele mă ardeau mai puternic ca niciodată. Simțeam cum începe să mi se reverse în trup căldura aceea zvîcnitoare, biciuindu-mi simțurile.

Steven și-a adîncit privirile în ochii mei.

— Păcat. Văd bine ce dorești. Este o adevărată rușine să dorim amîndoi același lucru.

Degetele i s-au încătușat mai strîns pe brațul meu.

— Ești frumoasă, Catherine. Dar zăresc acum în ochii tăi aceeași privire pe care-o aveai prima dată cînd te-am văzut. Mai ții minte? Atunci ascundeai de mine ceva; nu voiai să-mi spui cine ești. Nu aveai încredere în mine. Bănuiesc că nici acum nu ai. Tremuri, Catherine. Știi prea bine ce vrei, însă tot mai încerci să pretinzi că te poți împotrivi.

Glasul i-a devenit mai blînd, aproape o șoaptă plină de pasiune reținută. M-am înfiorat. Cuvintele lui păreau să pătrundă într-o zonă vulnerabilă, adînc în mine. Luptam împotriva lor. Ascundeam, da, îmi ascundeam dorința și-mi ascundeam, de asemenea, hotărîrea — hotărîrea de a rămîne independentă, de a poseda din nou muntele Vallamont. Dar vai, cît de mult îl doream — cît de intens doream căldura dulce a buzelor lui, duritatea trupului său lipit de al meu,

abandonul vrăjit ce mă cuprindea cînd amîndoi ne mişcam ca unul singur...

— Trebuia să stăm departe unul de celălalt mai înainte, Catherine, dar acum s-a terminat. Toate astea fac parte din trecut. Sîntem împreună... tu şi cu mine... încă mai eşti a mea...

M-a ridicat spre el şi eu n-am schiţat nici o încercare să-i rezist cînd mi-a acoperit gura cu a sa, la început blînd, apoi cu violenţă, făcîndu-mă să mi se taie respiraţia în momentul în care, cu bucurie, i-am simţit apăsarea puternică. Trupul părea să mi se aprindă de dorinţă, înăbuşind micul glas care, în subconştient, mă avertiza. Acum eram împreună şi viitorul n-avea decît să-şi poarte singur de grijă...

Buzele i-au alunecat spre gîtul meu şi l-am strîns mai aproape de mine, îngropîndu-mi degetele în buclele lui negre, savurînd senzaţia de a mă dărui toată în acea îmbrăţişare. M-am relaxat, lăsîndu-mă în braţele lui puternice să mă ridice şi apoi să mă mîngîie şi orice atingea părea să mă topească, să mă desprindă de realitate, să mă deschidă înspre el.

În tăcere, m-a condus sus pe scări, pînă la o cămăruţă însorită situată în partea din spate a casei, o cameră care ar fi putut fi dormitorul unei servitoare dacă Abel Cottor ar fi avut slujitori. Lumina de după-amiază strălucea vesel pe pereţi, pe comoda din lemn de stejar şi pe pătura multicoloră care acoperea un pat simplu. Steven a închis uşa în urma noastră şi apoi, cu faţa iluminată, aşa cum s-a oprit o clipă lîngă fereastră, a tras perdelele preschimbînd atmosfera încăperii într-o intimitate plăcută, înecată în umbră. De afară auzeam foşnetul slab al pădurii; din cînd în cînd, un vînt uşor şi înmiresmat flutura perdelele, lăsînd lumina soarelui să licărească în jurul nostru. Lent, cu mişcări leneşe, Steven a început să mă dezbrace. Una cîte una copcile de pe spatele rochiei mele au fost descheiate. Încet, mi-a desfăcut gulerul de dantelă, iar apoi mi-a tras uşor rochia spre faţă şi în jos, în timp ce eu îmi scoteam mîinile din mîneci. Rochia mi-a căzut la

glezne şi sînii goi îmi tresăltau, deasupra corsetului. M-a sărutat între ei încet, cu buze ferme, cu limba lui caldă şi excitantă, iar eu îl ţineam strîns lipit de mine şi tremuram toată de dorinţă.

— Te vreau, Steven.

Cuvintele mi-au venit pe buze tot atît de firesc ca respiraţia. Oare le rostisem cu adevărat? Vîrtejul de senzaţii îmi învăluia simţurile şi alunga orice alt gînd aşa cum un vînt puternic mătură o frunză. Juponul mi-a căzut, apoi corsetul, şi el îmi cuprindea sînii în căuşul palmelor, buzele sale apăsîndu-le pe ale mele, limba lui sondînd, explorînd, atingîndu-mă în mii de feluri. M-am agăţat de el cînd m-a aşezat pe pătura caldă, netedă şi moale, arcuindu-mi spinarea spre a-l ajuta să facă să alunece în jos portjartierul. Tremuram sub fiecare atingere a lui cînd mi-a desprins pe rînd ciorapii, lăsîndu-i să cadă uşor peste celelalte lucruri ale mele.

Am îngenuncheat pe pat, în faţa lui, îmbrăcată doar cu chiloţii subţiri de mătase, aducîndu-mi aminte că, în dimineaţa acelei zile, gîndurile mele fuseseră atît de departe de patima ce ne stăpînea acum pe amîndoi. Privindu-l ţintă în ochi, am început să-i deschei gulerul, simţind cum creşte în mine un tremur cald şi umed. În cîteva clipe nasturii cămăşii erau desfăcuţi şi el s-a ridicat, scoţîndu-şi haina şi cămaşa. Îi vedeam jucînd muşchii toracelui şi ai spinării, în timp ce-şi împăturea îmbrăcămintea pe comoda de stejar şi apoi, cînd s-a aplecat să-şi scoată pantofii şi pantalonii. Cicatricea de pe spatele lui, curba coapselor sale, uşoarele proeminenţe ale muşchilor abdomenului, cînd s-a întors spre mine, gol — toate îmi erau familiare, şi totuşi respiraţia mi s-a oprit şi inima a început să-mi bată mai repede. Era ceva de netăgăduit. Ştiam ce doream, ce dorisem, ce întotdeauna voi...

— Scoate-i, Catherine.

Stătea în picioare în faţa mea, privirea lui silind-o pe a mea să nu se dezlipească de ochii lui, gustînd bucuria victoriei

în timp ce eu lăsam să alunece mătasea în lungul coapselor, întinzîndu-mă apoi pe spate, într-o superbă goliciune, culcată pe pat ca modelul unui pictor.

— Ești frumoasă.

— Pentru tine, Steven.

— De la început.

— Da, iubitule, de la început.

Mi-am deschis brațele și a venit la mine, trupurile noastre atingîndu-se într-o încîntătoare apăsare răcoroasă, care, încetul cu încetul, devenea tot mai caldă. Ne-am îmbrățișat, limba lui găsind-o pe a mea, brațele lui încordate și tari și mîinile lui, catifelate și puternice, apropiindu-mă de el. Apoi m-a pătruns, printr-o împingere lentă, sinuoasă, care mi-a trezit toți nervii adormiți, trimițînd să-mi alerge prin vine șuvoaie dulci de foc. Mă agățam, ridicîndu-mă, mișcîndu-mă odată cu el, fiecare mișcare fiind mai insuportabil de plăcută decît cea dinaintea ei, dorindu-l doar pe el, sorbindu-i parfumul bărbăției, simțind rotunjimea spinării și a feselor lui sub mîinile mele. Valurile arzătoare ale dorinței creșteau pe măsură ce mișcările deveneau tot mai rapide, apăsarea lui alungîndu-mi orice reținere. În curînd, mă mișcam sub el, deschisă, abandonîndu-mă unei vrăji vibrante care creștea tot mai puternic, punînd stăpînire pe noi, purtîndu-ne sus, spre o infinită culme întunecoasă, unde trupul și simțurile rămîneau în suspensie, nemișcate. Apoi Steven a scos un țipăt, cutremurîndu-se, și un torent puternic și arzător a izbucnit din întreaga mea ființă. Amîndoi am plonjat năvalnic pe povîrnișul unui val imens, ce s-a revărsat sfărîmîndu-se peste noi, vibrînd, ridicîndu-se din nou, pentru ca apoi, încet, să se retragă.

I-am simțit mușchii pierzîndu-și încordarea pe măsură ce ne lăsam cuprinși de pace. Senzația calmă și odihnitoare de total abandon a continuat să ne țină îmbrățișați, în timp ce eu îl strîngeam lîngă mine, suspinînd ușor, savurînd arsura căldurii pe care, din nou, o trezise în mine. Am închis ochii. Era atît de plăcut aici, la adăpostul tihnit al forței lui bărbătești.

Vreme de vreo cîteva minute m-am lăsat în voia acelei liniști, undeva la jumătatea drumului între somn adînc și trezie. Înainte de a se ridica, m-a sărutat ușor pe gură.

Ceva mai tîrziu, după ce mă îmbrăcasem, am coborît scara și l-am găsit în bibliotecă. Lîngă fotoliul lui tapițat cu piele verde, pe masa de abanos lăcuit, se afla o carafă de whiskey. Paharul din mîna sa era pe jumătate gol.

Cînd am intrat, ochii lui întunecați m-au învăluit într-o scurtă privire, apoi s-au îndreptat spre ceasul de pe șemineu.

— Nici un fir nelalocul lui! a șoptit ca și cînd și-ar fi vorbit sieși.

Apoi a ridicat paharul către mine și a sorbit o înghițitură.

— Cam devreme, nu crezi? am remarcat îndreptîndu-mă spre el și atingîndu-i ușor părul, cu vîrful degetelor.

— Niciodată nu-i prea devreme. Vrei și tu puțin?

Ceva în purtarea lui m-a făcut să devin prudentă, distantă. Pentru ce bea? După ceea ce trăisem împreună, ce putea să... și atunci mi-am amintit că urma să vină Abel Cottor.

— Cred că-l pot înfrunta pe tatăl tău și fără asta, am replicat.

Dar ceva m-a împins să-l întreb:

— Tu de ce nu poți?

Remarca l-a usturat. Vedeam că face efort să-și stăpînească enervarea. A lăsat paharul pe masă, apoi s-a ridicat în picioare și m-a condus la un alt fotoliu îmbrăcat în piele. Pe un ton calm, a ripostat:

— Există lucruri pe care tu încă nu le cunoști, Catherine. Bănuiesc cam ce va spune Abel în după-amiaza aceasta, tu nu.

Acum era rîndul meu. Rezerva lui, brusca decizie de a se purta cu mine ca un străin, după cele petrecute cu puțin înainte, m-au înfuriat.

— Aha! eu nu bănuiesc? Și de ce nu? A cui este vina? Sau nu crezi că trebuie să mai fii politicos, acum cînd tu...

— Oprește-te, Catherine. Este ceva ce ține de afaceri. Nu are nici o legătură cu noi doi.

— Cu excepția faptului că știi că mi-ar face plăcere să aud despre ce-i vorba. Nu așa mi-ai spus mai înainte? Sau nu era adevărat?

L-am privit scrutător, dar chipul i-a rămas impasibil. Cu toate acestea, răspunsul i l-am citit în ochi.

— M-ai mințit, nu-i așa? Ce vrea Abel? Spune-mi!

Mi-a adresat un zîmbet sardonic, apoi, cu un ușor rîs amar, mi-a răspuns:

— Abel va vorbi el însuși. S-ar putea să se fi răzgîndit, deși mă îndoiesc. În orice caz, îl vei auzi destul de curînd.

Roțile unei trăsuri tocmai huruiau pe pietrișul de afară.

— Ce te face atît de sigur că nu voi fi încîntată de cele ce-mi va spune?

— Faptul că te cunosc, Catherine. Îți cunosc temperamentul, știu cum reacționezi, îmi sînt cunoscute sentimentele față de tatăl tău...

— Tatăl meu? Ce are asta de-a face cu...

— Îți repet că Abel îți va spune singur ceea ce are de spus. Însă înainte de a vorbi cu el, vreau să știi că singurul motiv pentru care m-am amestecat și eu în treaba aceasta a fost că sînt convins că s-ar putea să însemne foarte mulți bani pentru noi amîndoi.

— Sînt atît de importanți banii?

— Tu pari să crezi că sînt. Nu tu ești cea care încearcă să administreze averea familiei Rawles și să-și plătească datoriile?

— Pentru ce ne certăm acum, Steven? Eram atît de apropiați...

Și-a scuturat ușor capul, cu ochii pe jumătate închiși, și m-a întrerupt.

— Este inevitabil. Așa sîntem noi făcuți. Asta e situația. Dacă mai reflectezi la toate acestea, poate că vom fi din nou împreună.

— Despre ce vorbești? Ce vrei să spui cu...

Însă el pur și simplu a închis ochii. De afară, din vestibul, se auzeau glasuri. Peste o clipă, ușile bibliotecii s-au deschis mai larg și în prag și-a făcut apariția Abel Cottor. O femeie înaltă, extraordinar de atrăgătoare, stătea în spatele său, cercetîndu-mă nonșalant cu privirea.

— Ei bine, domnișoară Rawles, mă bucur că ești aici.

Abel i s-a adresat apoi femeii brune:

— Acum, tu du-te sus.

Ea a ridicat din umeri, deși, înainte de a se întoarce să plece, a continuat cîteva clipe să mă studieze. O privire a lui Abel a făcut-o să se miște ceva mai puțin încet, cu toate că nu-și ascundea supărarea de a nu fi prezentată. Mi-am reamintit camera încuiată de la etajul al treilea, în noaptea balului, camera în care Steven îmi spusese că fusese închisă ea. Cît de dureros trebuie să fie să fii nevoită să înduri o asemenea lipsă de respect din partea unui bărbat! Viața, înainte de Abel, trebuie să-i fi fost îngrozitoare, pentru ca ea să continue să se supună unor astfel de înjosiri — și totuși Steven îmi spusese că Abel o luase în oraș să facă tîrguieli...

Abel intrase în cameră cu gesturi expansive, scoțîndu-și haina neagră de lînă și aruncînd-o pe un fotoliu. Cămașa lui albă, mulată pe trup, mi-a adus în minte împrejurarea în care-l văzusem pentru prima dată, în acea după-amiază de sîmbătă cînd poruncise interogatoriul brutal al lui Warren Ruch. „Oricare avea să-i fie oferta, îmi voi aduce aminte de acea latură a caracterului său", mi-am spus în gînd.

L-a salutat pe Steven printr-un semn scurt din cap și a luat loc pe fotoliul din spatele mesei de abanos lustruit. Privirea i s-a ațintit pe carafă și pe paharul aproape gol al lui Steven. Dinții i s-au ivit, albi, cînd un zîmbet i-a încrețit pielea tăbăcită a feței. Oare și Steven va arăta la fel, cîndva?

— Ei bine, ce să spun, domnișoară Rawles — a început, scoțînd o țigară de foi groasă dintr-o cutie aflată pe masă — tare tristă povestea aceea, cu tatăl dumitale. Voiam să vin la înmormîntare și toate celelalte, dar m-am abținut. Știam că

lumea ar începe să vorbească, şi m-am gîndit că dumneata n-ai dori aşa ceva.

Mi-am păstrat o intonaţie neutră:

— Da. Înţeleg de la Steven că aţi dori să discutaţi cu mine o afacere.

Şi-a aprins ţigara şi a pufăit spre tavan un norişor de fum cenuşiu, ca şi cum abia acum ar lua o hotărîre în legătură cu ceva.

— De fapt, problema este că, mai întîi, aş fi vrut să clarific ceva — a spus continuînd să contemple plafonul. Vezi dumneata, eu ştiu că omul care l-a împuşcat pe tatăl dumitale lucrase, mai de mult, pentru mine.

Şi-a coborît privirea pînă mi-a întîlnit ochii şi, privindu-mă ţintă, a continuat:

— Dar nu mai lucra pentru mine atunci. Îl concediasem imediat după ce aflasem că el era cel care-l împuşcase pe paznicul de noapte de la fabrica de cherestea a tatălui dumitale.

Îmi spunea oare adevărul? În mod instinctiv, m-am uitat rapid spre locul în care stătea Steven. Cu braţele încrucişate, şi-a înclinat abia perceptibil capul, în semn de confirmare. Dar ar fi Steven în stare să mintă spre a-şi apăra tatăl? Am cîntărit această idee, însă am părăsit-o. Era incapabil de aşa ceva; între ei doi nu se făcea risipă de iubire. Şi chiar dacă, în vreun fel oarecare, aş fi putut dovedi minciuna, la ce mi-ar folosi? Abel nu era îndeajuns de naiv pentru a fi lăsat o cît de mică dovadă că el i-ar fi poruncit lui Red Campbell să-l ucidă pe tatăl meu.

— În loc de a-l concedia, am replicat, ar fi trebuit să cereţi să fie arestat. Dar nu ajută la nimic să mai spun asta acum. Ce propunere aveţi?

A schiţat o strîmbătură, deşi puteam vedea că încă era departe de a-şi pierde calmul. Oricare i-ar fi fost propunerea, era limpede că ceea ce voia avea suficientă importanţă pentru el încît să nu dorească să strice relaţiile cu mine.

— Încerc să te fac să vezi fondul problemei, domnişoară Rawles. Dacă vrei să-ţi reaminteşti pînă la capăt că eu luptam

împotriva tatălui dumitale, foarte bine. Însă nu merge prea departe pe linia asta. Eu doream să-l înfrîng; el dorea să mă înfrîngă pe mine. Asta nu se poate nega. Însă nu doream să moară.

— Îmi închipui că tot acestea erau şi sentimentele sale, am replicat pe un ton rece. Cu siguranţă, amîndoi aţi avut şi pînă acum destul de multe prilejuri de a vă omorî unul pe altul. Însă nu văd pentru ce insistaţi atîta asupra acestui punct.

Vîrful ţigării sale şi-a intensificat strălucirea roşiatică.

— Vei vedea. Ceea ce propun, domnişoară Rawles, este o... să-i spunem o alianţă de lucru între cele două familii ale noastre. Acum, cînd tatăl dumneavoastră... cînd cearta dintre tatăl dumneavoastră şi mine face parte din trecut, cred că aşa ceva este posibil. Şi mai cred şi că eşti de acord cu mine cînd spun că, împreună, proprietăţile Rawles şi Cottor ar constitui cea mai mare putere în industria regiunii.

— Despre ce fel de alianţă vorbiţi?

— Ei, bine, de exemplu, înţeleg că, actualmente, dumneata ai avea nevoie de ajutor pentru a potoli cîteva bănci înfometate cărora le-ar plăcea să înhaţe o ciosvîrtă din averea dumitale. Aş putea asigura o oarecare presiune politică (a aruncat o privire spre impasibilul Steven) şi, eventual, ceva capital. Poate că Steven a amintit că sperăm să ne vindem în curînd acţiunile pe care le deţinem la societatea Susquehanna Boom şi, după cum probabil ştii, asta va aduce nişte încasări considerabile.

Am confirmat printr-o înclinare a capului, însă n-am spus nimic. Abel se va pomeni cu o surpriză cînd va afla că, în problema bancherilor, ajutorul lui nu-mi mai era necesar. Nu avea nici un rost să-l mint, dar nu avea rost nici să-i ofer eu însămi această informaţie.

Şi-a înălţat sprîncenele cărunte şi stufoase.

— Care-ţi este reacţia? Ţi-ar plăcea acest soi de ajutor?

— Domnule Cottor, tatăl meu mi-a spus să nu comentez niciodată o parte a unei propuneri înainte de a auzi şi restul.

Întotdeauna am considerat că este un sfat bun, și am intenția să-l urmez în situația de față.

A dat aprobator din cap.

— Cît se poate de înțelept. Ei, bine, atunci, află că te-aș face și să beneficiezi de experiența și îndrumarea mea în probleme legate de administrare a ceea ce constituie, actualmente, proprietățile familiei Rawles.

— Oh? Vreți să spuneți că ați vrea să conduceți întreprinderile noastre? Fiindcă dacă asta aveți de gînd...

A ridicat o mînă, întrerupîndu-mă:

— Nu, vorbesc despre ceva cu totul diferit. Aș vrea să fii acum foarte atentă. Mă refer la un cu totul alt gen de relații între familiile noastre și, dacă treaba la care mă gîndesc ar fi să se realizeze vreodată, voi avea nevoie de sprijinul dumitale.

— Ce fel de sprijin?

— Domnișoară Rawles, îngăduie-mi să te întreb ceva. Știi că tatăl dumitale și cu mine eram dușmani. (Și-a frecat ușor cu degetul arătător pleoapa inferioară a unui ochi.) — Dar cauza certei o cunoști? Știi cine a pornit toată povestea?

Am scuturat capul în semn de negare și am așteptat. Fără îndoială, avea să înșire ceva despre o jignire pe care tata i-ar fi adus-o în trecut, ceva ce eu n-aș putea verifica niciodată.

— Înțeleg. Ei, bine, totul s-a petrecut cu douăzeci de ani în urmă — aproape tot atît cît îți este acum vîrsta. De fapt, dacă-mi aduc bine aminte, la vremea aceea nu împliniseși nici un an.

— Păreți să aveți o memorie deosebit de bună în ceea ce privește vîrsta mea, am remarcat păstrînd un ton dezinteresat.

Trebuia să-mi amintesc întruna că omul acela nu numai că nu merita să ai încredere în el, dar și că era periculos.

A scuturat scrumul de la capătul țigării sale și a continuat.

— După cum vei vedea, am un motiv bun pentru a reține acest amănunt. Pe vremea aceea, în Grampian încă nu luaseră amploare afacerile cu cherestea, ca acum. Tatăl dumitale și cu mine eram abia la începuturi. Aveam fiecare fabrica noastră, dar pe atunci eram prieteni. De fapt, noi doi am pus pe picioare

societatea Susquehanna Boom muncind împreună. Amîndoi știam că se pot realiza lucruri mari în domeniul cherestelei.

O pauză. S-a rezemat, gînditor, pe spătarul fotoliului.

— Pe vremea aceea se afla în Grampian o femeie. Lasă-mă să-ți spun povestea ei. Soțul său lucra din greu, ore îndelungate, întîlnindu-se cu persoane importante. Din partea ei se aștepta să participe și ea la întruniri, să-i amuze, să-i farmece, să-i atragă cumva de partea soțului său. Ei, bine, se pricepea la asta, deși nu fusese educată în felul acesta. Avea farmecul omului simplu. Nu era capricioasă, nu-și dădea aere. Însă era extraordinar de atrăgătoare. Ei bine, pentru a scurta vorba, l-a vrăjit atît de bine pe unul dintre bărbații aceia, încît s-a îndrăgostit de ea. Nu putea să și-o scoată din minte. Se părea că, ori de cîte ori o vedea, nu voia să mai plece. Și, într-o bună zi, a aflat că și ea îi împărtășea sentimentele. Nu avea nici o importanță că amîndoi erau oameni căsătoriți — se iubeau. Și ce s-a întîmplat atunci a fost ceea ce fac de obicei bărbații și femeile cînd...

— Domnule Cottor, încercați să-mi spuneți că tatăl meu a sedus-o pe soția dumneavoastră?

Și-a scuturat capul:

— Femeia era Claire Rawles, Catherine. Iar bărbatul eram eu. Și după o așteptare decentă, intenționez să mă căsătoresc cu Claire, dacă ea va voi.

Vorbea atît de calm; glasul acela cu rezonanțe adînci făcea ca totul să pară a fi exact lucrul cel mai corect ce-ar trebui să fie făcut, atît de rațional, atît de cu grijă gîndit! Mi-au fost necesare cîteva clipe pentru ca cele spuse să mi se înregistreze în creier, pentru ca lucrurile pe care îi auzisem pe mama și pe tata spunîndu-le despre Abel să-mi revină în minte. „După douăzeci de ani“ — spusese mama. Și mi-am amintit de felul amenințător în care tata o privea ori de cîte ori se pomenea numele lui Abel... Cu siguranță era adevărat.

Dar chiar în timp ce, pentru o clipă, mă simțeam prăbușită sub șocul produs la aflarea a ceea ce făcuse mama mea, sîngele

a-nceput să-mi clocotească de furie. În toți anii aceia în care Abel se luptase cu tata, n-o făcuse oare și pe mama să sufere? Nu plînsese și ea împreună cu mine în noaptea în care tata ne înștiințase că pierdusem Vallamont-ul? Nu-și alesese mama drumul în viață? Și acum...

M-am ridicat în picioare, mînioasă.

— Îndrăzniți să-mi vorbiți despre asta, cînd de-abia l-am îngropat pe tata? O „așteptare decentă", v-ați exprimat. Unde vă este decența cînd discutați despre profituri și afaceri, ca apoi s-o calomniați pe mama mea?

— Întreab-o dumneata însăți, dacă nu mă crezi. Îți pot arăta scrisorile ei...

— Nu-mi pasă! Ce soi de om s-ar căsători cu o femeie pentru un profit! Ce soi de om ar veni să discute despre căsătorie cu mama mea, plimbîndu-și țanțoș prin fața mea metresa!

M-am dus cu pași mari spre ușă și am deschis-o larg. Steven se afla în spatele meu, cu chipul grav. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, l-aș fi pălmuit, dar așa doar am strigat:

— Și ce soi de om ar spune că totul avea să fie „o pură discuție de afaceri"? Care m-ar lăsa să vin aici, sus, m-ar *aduce* aici, știind că va trebui să ascult astfel de... o asemenea insolență! Nu vreau să vă mai văd în viața mea! Și să nu vă-nchipuiți cumva că aș avea nevoie de ajutorul vostru. N-am nevoie de el. Acum am destui bani și intenționez să-i folosesc pentru a îngro...

— Ce temperament afurisit! (Glasul îi era tăios ca un brici.) — Ești atît de ...

— Mi-ai spus că-mi va face plăcere să aud ce are de zis!

— ...oarbă! Crezi că...

Am trîntit ușa în urma mea, și în clipa următoare străbăteam în goană covorul holului, cu fusta fluturînd în jurul meu, abia conștientă de expresia mirată de pe fața metresei lui Abel, care așteptase în capul scărilor și probabil auzise fiecare cuvînt. Ușa turnului, la capătul holului, era deschisă. În timp

ce împingeam ușile grele dinspre peluză, am auzit glasul lui Steven, plin de o furie nemiloasă:

— Atunci, pleacă! Și al dracului să fiu dacă vreodată...

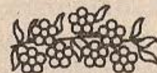
Vocea s-a stins. Eram afară. Pietrișul de sub picioarele mele, pădurea de un verde întunecat din fața mea, chiar și cerul albastru al după-amiezei, totul părea rece, neprietenos, nesimțitor. Și totuși, în mod paradoxal, vederea lor m-a bucurat. Duritatea lor mi-a dat un ciudat sentiment de consolare, în timp ce voința mea de a combate renăștea, făcîndu-mă să-mi recapăt puterea. Dacă așa stăteau lucrurile în lumea asta ticăloasă, atunci așa să fie! Știam că sînt în stare să lupt; știam că sînt capabilă să înving. Fusesem o proastă că-l lăsasem pe Steven să mă ispitească, o proastă că mă dăruisem lui așa cum o făcusem!

Însă acum o terminasem cu blîndețea! Cu o certitudine de gheață, știam că niciodată nu-i voi mai ceda lui Steven Cottor. Acum posedam propriul meu imperiu. Munca îmi va da satisfacție, consolare... și, da, răzbunare.

La marginea luminișului, chiar înainte ca drumul să înceapă să coboare prin pădure, m-am întors pentru a arunca o ultimă privire asupra castelului Cottor-ilor. Soarele spre asfințit aprindea sclipiri pe vitraliile sale; pietrele galbene ale pereților și ale turnurilor străluceau în lumină. Lemnul lustruit și alama ușilor uriașului turn aveau un luciu cald.

„N-au decît să se bucure de el cît îl mai au!", mi-am spus în gînd.

Apoi am pornit în josul drumului, hotărîtă să ajung acasă înainte de apusul soarelui.

Următoarele cîteva zile au fost, neîndoios, pline de o activitate și mai intensă decît precedentele. Aveam de rezolvat statele de plată; trebuia să mă întîlnesc sau să corespondez

cu sutele de cumpărători sau de vînzători; să verific, în această perioadă de început, o mulțime de decizii pe care urmau să le ia administratorii. În tot acel timp, dîrzenia spiritului de luptă nou cîștigată mi-au fost de mare folos. Cei înclinați să-mi discute dispozițiile au simțit că nu aveam de gînd să tolerez nici un act de nesupunere, iar celor care au încercat să-și dea aere de superioritate fiindcă eram femeie, le-am retezat-o scurt. Ordinele mele erau concise și la obiect. Nu puțini au fost bărbații care au intrat în biroul meu pășind țanțoși și insolenți, pentru a ieși uluiți și cu obrajii înroșiți de rușine.

În cursul primei săptămîni am luat și prima mea decizie importantă. Am trimis după Malory, chemîndu-l să coboare de la Eagles Mere cu un raport detaliat referitor la hotel și la cum stăteau lucrurile acolo. A fost sincer. Uciderea tatei, relatată pe larg în ziare, fusese un dezastru pentru inaugurare. Deși Malory reușise să-și asigure un personal ce funcționa ca pe roate, veniseră prea puțini oaspeți. Cea mai mare parte din rezervările pentru luna iulie fuseseră anulate, și sosiseră numai una sau două scrisori prin care se cereau amănunte în vederea unor vizite viitoare. Între timp, personalul trebuia să fie plătit și hrănit, iar noi eram blocați cu cantitățile mari de mîncare ce fuseseră cărate acolo pentru numeroșii oaspeți la care ne așteptam.

M-am hotărît să închid hotelul pentru acest sezon. În schimb, vom transforma Eagles Mere într-o tabără de exploatare forestieră. Vom lua cîțiva dintre cei mai buni oameni de la fiecare dintre cele două tabere și de la fabrica de cherestea și-i vom trimite sus cu trenul, urmînd să locuiască în clădirea personalului. Ei vor tăia, de-o parte și de alta a căii ferate, orice copac din care s-ar putea obține lemn sănătos. Buștenii doborîți zilnic vor fi aduși la Grampian cu trenul. Astfel vom economisi banii pentru salariile plutașilor și cheltuielile de depozitare în estacadă și, ca avantaj suplimentar, vom obține buștenii mai repede. Într-o perioadă în care eram înghesuiți

cu satisfacerea comenzilor noastre de lemn, asta constituia o idee cît se poate de bună.

În acele zile de început am muncit foarte intens. De cele mai multe ori mă sculam înainte de răsăritul soarelui, astfel încît să fiu la fabrică, la hotel, la uzina de gaze, sau în oricare alt loc pe care urma să-l vizitez, înainte de începerea lucrului. Îmi plăcea să dau un exemplu. S-a răspîndit în curînd vorba că nu se poate spune cînd sau unde aveam să sosesc. Deși stilul meu de muncă părea să-i exaspereze pe unii dintre directori, totuși a făcut minuni asupra moralului oamenilor de rînd. Mi-au devenit foarte atașați, sau cel puțin așa îmi părea, văzîndu-le purtarea cînd îmi făceam apariția. Bineînțeles că nu toate zilele mi le petreceam făcînd vizite. De fapt, în majoritatea timpului, lucram în birou, verificînd graficele de vînzări și diagramele de promovare, cheltuielile, comenzile și alte probleme de felul acesta. De asemenea discutam cu asistenții mei și cu oficialitățile locale despre alte posibile contribuții ale întreprinderilor Rawles la dezvoltarea zonei orașului Grampian. Se vorbea despre un parc de distracții pe una dintre insulele rîului, despre noi conducte de gaze și de apă, care să lărgească limitele orașului și, desigur, despre finanțele lui Abel Cottor. Din cîte se spunea la bursă, el făcea cheltuieli peste măsură de mari pentru un om care avea de achitat plăți ce vor fi în curînd scadente. Potrivit zvonurilor, numai în ultima săptămînă Abel investise bani cît pentru toate statele de plată ale unei luni întregi. În mod clar, era foarte sigur pe sine.

Încercam să muncesc din greu astfel încît să nu mă gîndesc la Steven. Îmi petreceam nopțile concentrîndu-mă asupra cifrelor, dictînd instrucțiuni, pentru ca atunci cînd venea timpul să mă duc la culcare să fiu prea istovită să mai pot gîndi. Însă mai rămîneau visele. După ce închideam ochii, imagini fugare ale lui Steven îmi străbăteau prin minte, sau mă trezeam dimineața avînd încă proaspătă în închipuire

chipul lui. Mi-am spus că voi depăşi toate astea. Voiam să-l izgonesc din ceasurile mele de trezie. Vreme de cîteva zile aproape că mi-am dorit să-l văd că încearcă să-mi vorbească sau să-şi ceară scuze, şi mi-am îngăduit luxul de a-mi imagina cum s-ar purta, precum şi cuvintele aspre şi tăioase pe care le-aş folosi pentru a-l alunga.

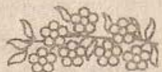
Însă după trecerea unei săptămîni încă nu primisem nici un semn de viaţă de la Steven. Şi atunci am început să mă gîndesc serios cum voi obţine din nou Vallamont-ul, luîndu-l din mîna Cottor-ilor.

Şi tot la o săptămînă după ce-l văzusem ultima dată pe Steven am primit un bilet din partea lui Nathan McKay.

Acum, divorţul lui fusese pronunţat definitiv şi dorea să-mi vorbească.

Biletul m-a luat prin surprindere şi, înainte de a-i răspunde, am şovăit. Era oare înţelept să mă gîndesc la Nathan cînd eram atît de ocupată cu probleme de afaceri? În afară de vagile mele fantezii referitoare la cum l-aş izgoni pe Steven, nu-mi îngăduisem să mă gîndesc la nici un alt bărbat, deşi fiecare zi părea să-mi aducă un nou pretendent, care-şi închipuia c-ar fi îndeajuns de talentat şi fermecător, atît pentru a mă captiva, cît şi pentru aprelua grija afacerilor mele.

„Ei bine," mi-am spus în gînd, în timp ce scriam o ciornă de răspuns — „pot să-mi port singură de grijă. Sînt fiica lui Sam Rawles şi ştiu cum să procedez cu vînătorii de zestre. Şi, slavă Domnului, Nathan posedă şi el propria sa avere."

Într-o seară din următoarea săptămînă stăteam la masa mea de lucru, în fostul birou al tatei, verificînd nişte calcule, cînd Jared mi-a adus cartea de vizită a doctorului McKay. Am ţinut-o în mînă cîteva clipe, întrebîndu-mă ce era mai bine să fac.

— Este în vestibul, domnişoară. I-am spus că lucraţi.

— E-n ordine, Jared. (Am pus cartea de vizită înapoi pe tava lui Jared şi am zîmbit.) — Pofteşte-l în salonul din aripa de est şi spune-i că voi veni imediat.

Am aruncat o privire asupra registrelor contabile şi, fără să ştiu de ce, m-am gîndit la cumplita după-amiază în care, stînd în biroul lui Nathan, în faţa mesei sale de lucru, îl auzisem spunîndu-mi să nu mai vin la clinică. Şi acum el era acela care mă aştepta la parter.

„Ar fi o satisfacţie să-l las să mă aştepte acolo un timp", mi-am zis, aducîndu-mi aminte şi de modul nepoliticos în care se purtase cu mine în gară. Dar, la urma urmei, ce aş realiza prin asta? Acum se afla aici, şi chiar dacă nu-mi plăcea s-o recunosc, încă nu ştiam clar ce simţeam faţă de Nathan McKay. Şi, de fapt, nu ştiam nici care erau sentimentele lui faţă de mine. N-aş avea nimic de cîştigat aşteptînd în continuare pînă ce aş afla.

Stătea în picioare lîngă uşile cu geam, privind cum amurgul se stingea peste umbrele grădinii. Cînd a auzit deschizîndu-se uşa din spatele lui, s-a întors.

— Catherine...

Ochii albaştri erau limpezi, trăsăturile lui netede — sincere şi calme. M-am simţit imediat mai în largul meu.

— Mă bucur să te văd, Nathan.

A venit spre mine şi mi-a luat mîna.

— Doream să fiu cu tine mai curînd. Sper că ştiai asta. Să-ţi spun drept, uneori doream să nu te fi părăsit niciodată. Ţin minte o dimineaţă în Philadelphia, cînd am citit în ziar ştirea în legătură cu tatăl tău.

— Să nu vorbim despre asta, de acord?

Cuvintele îmi veneau uşor, liniştitor. Îi puteam spune lui Nathan exact ce simţeam. Am început să fiu şi mai convinsă că, primindu-i vizita, procedasem bine.

Capitolul 16

Într-o seară, spre sfîrşitul lui august, mama a intrat în camera mea cînd încă mă aflam în faţa mesei mele de toaletă. Îmi periam părul după ziua de muncă, pregătindu-mă pentru serata dată de mama pentru Nathan şi pentru mine. Pe mîna mea stîngă sclipea un diamant foarte mare. Cu două zile în urmă ne anunţasem logodna.

Mama arăta bine. Se înapoise de curînd după o lună petrecută în casa unor prieteni, pe plaja de la Newport, şi aerul sărat, împreună cu soarele, dăduse obrajilor săi o culoare sănătoasă. În seara aceasta îmbrăcase o rochie de mătase verde deschis şi o eşarfă de dantelă din bumbac alb. Era prima dată de la moartea tatei cînd nu purta doliu.

Cînd a intrat, i-am văzut imaginea reflectată în oglindă.

— Arăţi foarte bine, i-am spus. Cred că o să asistăm la o adevărată migraţie către plajă, după ce doamnele vor vedea ce efecte binefăcătoare are climatul oceanic. Ai petrecut o zi bună?

Şi-a rezemat uşor mîna pe umărul meu şi, după o clipă, mi-a răspuns:

— A fost plăcut să fiu din nou ocupată. Trebuie să spun că, de cînd am plecat, personalul de la bucătărie s-a pus pe trîndăveală. (Şi-a răsucit între degete eşarfa de dantelă.) — Ştiu că se va cleveti în legătură cu ieşirea mea din doliu după numai trei luni. Însă Sam nu l-ar fi dorit în seara aceasta. Ar fi fost mulţumit de alegerea ta. Ar fi vrut ca nimic să nu întristeze sărbătorirea.

— Sînt convinsă că ai dreptate, mamă. Tata ar fi fost de acord.

S-a îndreptat către canapeaua de catifea albastră, de unde încă îmi mai putea vedea bine imaginea în oglindă. După ce s-a aşezat, a rămas tăcută un timp, cu o mînă atingîndu-şi uşor părul brun, cu gîndurile departe, ca şi cum ar fi uitat ceva. Apoi, brusc, m-a întrebat:

— De aceea o faci?

— Poftim?

— Pentru că tatăl tău te-ar fi aprobat? Acesta este motivul pentru care te căsătoreşti cu Nathan McKay?

— Ei, nu, bineînţeles că nu. De unde ţi-a venit ideea asta?

— O mamă poate vedea unele lucruri. Cînd mă uit la tine, nu văd o femeie îndrăgostită. Există, desigur, şi alte motive pentru a te căsători...

— Oh, spui prostii, mamă. Sigur că sînt îndrăgostită de Nathan. Doar că am muncit foarte intens. De aceea nu par să plutesc în nori de fericire. Sînt obosită, atîta tot.

Îmi puteam uşor da seama de asta eu însămi. După mai bine de două luni de muncă, lucrînd zilnic — cu excepţia duminicilor — cîte douăsprezece ore dacă nu mai mult, trăsăturile mele îşi pierduseră puţin din dulceaţa tinereţii.

— Atunci cred că ar trebui să-ţi iei o vacanţă. Îngăduie-ţi cîteva zile de odihnă, înainte să faceţi...

— Mă simt perfect, mamă. Am luat decizii în fiecare zi, şi acum avem profituri mai mari decît înainte. Chiar şi cu noua tabără de la Eagles Mere, primim mai multe comenzi decît materialul pe care-l avem în stoc pentru a le satisface,

și am reușit deja să reduc valoarea împrumutului la trei dintre creditorii noștri.

Mama și-a înălțat sprîncenele și a clătinat din cap, privindu-mă atent cu ochii ei verzi.

— Nu acesta este genul de decizii la care mă refer, draga mea, chiar dacă realitatea e că te descurci foarte bine.

— Sînt aproape gata să iau Vallamont-ul înapoi de la Cottor-i! Nu mă pot opri tocmai acum!

— Dar ești fericită?

M-am răsucit repede în scaun, pentru a o privi în față. Jacheta și rochia cu o croială mai curînd severă pe care încă le purtam după ziua de muncă mi s-au părut deodată mohorîte, aproape nefeminine și, timp de o clipă, așa mi-a apărut și succesul meu. Ce tîmpenie! Ce idioțenie să pierzi fie și o secundă gîndind în felul acesta!

— Bineînțeles că sînt fericită. Fac ceea ce mi-am propus să fac și reușesc cît se poate de bine!

— Știu, dragă. Și cred că este absolut minunat. Dumnezeu mi-e martor că eu n-aș fi în stare să conduc treburile cu atîta pricepere ca tine. Însă mă întreb dacă Nathan McKay este cel care te face fericită. Sau ai fi la fel de fericită dacă în locul lui ar fi oricare alt bărbat?

Am reflectat o clipă la aspectul acesta, amintindu-mi totodată că mama ținea, într-adevăr, din tot sufletul, la binele meu.

Nu era genul ei să se amestece în treburile altuia; oricare ar fi fost motivul pentru care îmi punea întrebări în legătură cu logodna mea, trebuie să fi fost important în ochii ei.

Dar nu aveam de gînd să-mi schimb sentimentele față de Nathan. Mi-am ales cu grijă cuvintele, încercînd să privesc problema în profunzime, chiar în timp ce-i răspundeam mamei:

— Ne înțelegem foarte bine. Desigur, amîndoi am fost foarte ocupați, dar, de fapt, asta pare să ne ajute. Eu descopăr ce anume aș putea realiza cu investițiile lui, iar el face același lucru în ceea ce le privește pe ale mele. Modul în care a procedat cu Vallamont-ul poate fi un exemplu. El știe că vreau să-l recăpătăm, așa că mă ajută să-i distrug pe Cottor-i. Peste cîteva săptămîni vor fi nevoiți să mi-l vîndă sau vor ajunge la faliment. Și n-aș fi reușit fără ajutorul lui Nathan.

Interesul a mărit ochii mamei.

— Vrei să-mi spui ce anume ai făcut?

— Ei, bine, este realmente foarte simplu. Cei doi Cottor-i se bizuie pe un nou statut al societății Susquehanna Boom, astfel încît să poată obține un beneficiu vînzîndu-și acțiunile către public. Și legiuitorii au votat de curînd un proiect de lege care aprobă statutul de care au nevoie.

— Abel trebuie să fie mulțumit de el, a spus mama pe un ton sec. Întodeauna i-a plăcut să creadă că se pricepe să-i mituiască pe nepricopsiții aceia din Harrisburg. Dac-ai sta să-l asculți, el ar fi cel care, de unul singur, a obținut aprobarea statutului inițial.

Ceva în tonul mamei m-a făcut să-mi reamintesc ce spusese Abel despre ea. Păruse foarte adevărat atunci, dar să fi fost oare chiar așa? Era clar că nu se referea la Abel ca la un iubit de odinioară... dar ce prostie să pierd timpul cu speculații privitoare la trecut! Niciodată nu i-aș pune întrebări în legătură cu asta — eram convinsă. Știam că iubirea ei pentru tata fusese profundă și doar nu era să fac ceva care ar murdări felul în care, acum, îl păstra în amintire.

Mi-am concentrat din nou atenția asupra prezentului.

— Și, totuși, Abel va avea în curînd o surpriză. Proiectul acela de lege asupra statutului nu va avea nici o valoare pînă cînd nu va fi semnat de guvernatorul Hartranft. Și se nimerește că guvernatorul este o cunoștință a lui Nathan.

Mama a clătinat capul.

— Așadar, nu peste mult timp îi vei avea pe Cottor-i la strîmtoare. Și totuși, nu mă aștept ca Abel să cedeze fără luptă. Este un vulpoi șiret!

— Nu-ţi face griji, mamă, sîntem mai tari ca .l. Ba chiar am stabilit şi detaliile licitaţiei publice, în caz că ar refuza să vîndă Vallamont-ul, cînd îi voi face oferta noastră. Nathan le-a elaborat, iar eu însămi le-am verificat. Dacă nu cumva survine ceva neprevăzut, cînd se va scoate la licitaţie Vallamont-ul, eu voi fi singurul ofertant.

— Nathan pare să se fi gîndit la toate. Pentru asta te căsătoreşti cu el? Presupun că înseamnă totuşi ceva mai mult decît un bun partener de afaceri?

Obrajii mi s-au aprins de indignare.

— Bineînţeles, sîntem atraşi unul către celălalt, dacă la asta te referi. Deşi sîntem amîndoi foarte ocupaţi, avem şi momentele noastre intime.

Şi asta era cît se poate de adevărat, mi-am spus în gînd.

Desigur, pasiunea noastră nu se asemăna cu dorinţa nestăpînită pe care o cunoscusem împreună cu Steven Cottor. Nu era nici măcar la fel de intensă ca sentimentele pe care le avusesem faţă de Nathan în dimineaţa aceea în care stătusem unul lîngă altul, la pîrîul ce curgea mai sus de tabăra forestieră. Momentele petrecute împreună în decursul ultimelor luni fuseseră mai calme, cumva mai liniştitoare. Şi asta era bine. Prea mult suferisem din cauza pasiunii — îmi spuneam. Voiam să nu mai ajung vreodată să uit de mine dăruindu-mă lui Steven Cottor sau oricărui altuia de felul lui.

Dar cum i-aş putea explica asta mamei? Ei, bine, nici nu exista vreun motiv ca s-o fac. Nu trebuia să mă justific. Decizia îmi aparţinea mie şi alegerea o făceam eu. Atîta tot.

Mama tăcea, netezindu-şi cutele rochiei de mătase verde, de parcă ar fi aşteptat să mai spun ceva. Dar cum eu mă închisesem în mine, a dat din cap în semn că a înţeles.

— Ei, bine, dacă-i aşa mă bucur, a spus zîmbind. Tocmai pentru că nu voiam să faci aceeaşi greşeală pe care, odinioară, aproape am săvîrşit-o eu confundînd admiraţia cu dragostea. Din cauza acelei greşeli am fost cît pe-aci să-l pierd pe tatăl tău — ca apoi să se confirme că bărbatul pe care eu îl

credeam atît de demn de admiraţie nu merita nici să curete cizmele lui Sam.

S-a ridicat în picioare, cu buzele şi mai strînse, cu privirea pierdută în depărtare şi cu ochii strălucitori.

— Sam Rawles m-a făcut să plîng adeseori după aceea — şi chiar înainte de asta, Dumnezeu mi-e martor! Însă niciodată n-am regretat. Iubirea compensa momentele de suferinţă.

Aşa cum stătea acolo, a părut un timp, furată de gînduri. Dar şi-a înfăşurat mai strîns eşarfa de dantelă în jurul umerilor, ascunzîndu-şi emoţia printr-o tuse uşoară.

— Doamne, iartă-mă! Sînt doar cincisprezece minute pînă vor sosi oaspeţii. Mai bine cobor şi te las să te pregăteşti. Nu te grăbi. Eşti gazda de onoare: vii jos cînd doreşti.

După ce m-a bătut uşurel cu palma pe umăr, într-un gest prietenesc, a plecat înainte ca eu să-i pot răspunde altceva decît „mulţumesc“.

În vreme ce mă îmbrăcam, mă gîndeam la ce spusese mama, felicitîndu-mă că nu îngăduisem să-i parvină cererea în căsătorie a lui Abel Cottor. Vasăzică fusese adevărat! Însă era în mod cert cu totul altceva decît dăduse de înţeles Abel. Ce obrăznicie din partea lui să-şi închipuie că, de fapt, ea aşteptase să-şi recapete libertatea pentru ca, în sfîrşit, să se ducă la el! Semăna cu modul în care Steven părea să gîndească în legătură cu mine, ca şi cînd eu n-aş fi făcut altceva decît să număr ceasurile pînă cînd el binevoia să mă dorească din nou! Ei, bine, va avea parte de o surpriză. Amîndoi vor avea cîte una. Vor vedea ei, cînd biroul guvernatorului va anunţa că scumpul lor proiect de lege a fost respins prin veto!

În timp ce-mi alegeam rochia, gîndurile mi s-au îndreptat spre ceea ce mama îmi dăduse a înţelege privitor la Nathan. Bineînţeles că era mai mult decît un partener de afaceri. Doar că sentimentele noastre erau mai potolite, atîta tot. Şi aveau să se intensifice. Ştiam că aşa va fi. Eram convinsă că-l puteam face să uite că eram implicată fie oricît de puţin în afaceri. Astfel încît să vadă în mine femeia.

Îmi alesesem cu grijă rochia — una din mătase bleu pal, cu mîneci lungi și o talie cambrată, scoțînd în evidență decolteul adînc și corsajul bine mulat. Rotunjimile blînde ale sînilor se iveau deasupra țesăturii delicate, oferind o priveliște care ar fi trebuit să îndepărteze cît ai clipi gîndurile lui Nathan de la problemele de afaceri! Am fredonat încetișor o melodie, stropindu-mă cu cîteva picături de colonie, apoi mi-am pus un șirag de perle — singura bijuterie pe care mi-o îngăduisem după ce le vîndusem pe celelalte la New-York. După o clipă de gîndire, m-am hotărît să-mi las părul liber pe umeri, în loc să-l mai prind cu agrafe pe creștet. Dacă strălucea, sclipitor, sub ultimele raze ale soarelui în amurg, va părea și mai fascinant în lumina lămpilor cu gaze, în seara asta, sau la lumina lunii, dacă Nathan se va gîndi să respirăm puțin aer proaspăt în grădină...

În cele din urmă, în foșnet de jupoane scrobite, am coborît scara, bucurîndu-mă de privirile și de murmurele de admirație ale oaspeților noștri, care se adunaseră jos. Reverendul Scott a început să aplaude și, în curînd, toți ceilalți i s-au alăturat. Am simțit cum mă îmbujorez. În momentul în care Nathan s-a apropiat spre a mă lua de mînă, eram convinsă că obrajii îmi erau roșii ca focul.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că nu ne logodim în fiecare săptămînă! am șoptit în timp ce mă apropiam de el.

— Arăți splendid în seara asta, mi-a spus dezinvolt și strîngîndu-mi ușor mîna. Absolut fermecătoare. Și reamintește-mi să-ți spun ceva, am primit o veste bună.

În cursul dineului, în vreme ce musafirii din stînga și din dreapta noastră erau foarte ocupați cu porțiile lor de fazan în aspic, Nathan mi-a adus la cunoștință vestea. În seara aceasta, chiar înainte de a pleca de acasă spre a veni aici, primise mesajul telegrafic. Zîmbind ușor, Nathan părea foarte încîntat de ceea ce realizase.

— Mă întreb dacă vestea o fi ajuns și la Abel. Poate că nici măcar nu știe ce lovitură a primit.

Fără să înțeleg de ce, m-am întristat, imaginîndu-mi dezamăgirea și șocul Cottor-ilor față de pierderea atît de neașteptată a averii lor, tocmai în momentul în care speranțele le erau așa de mari. Acum vor trebui să-nfrunte și ei aceleași greutăți prin care trecusem eu, însă situația lor era mult mai proastă.

— Ne costă opt mii cinci sute, spuse Nathan pe un ton indiferent, de parcă ar fi discutat despre vreme, dar cred că merită. Orice apucăm la licitație va valora, fără îndoială, cel puțin de două ori pe atît. Numai muntele însuși, sau chiar și casa...

— Cred c-ar trebui să discutăm altădată despre asta, am replicat, reușind să-mi păstrez vocea destul de calmă pentru ca judecătorul Hawthorne, care stătea de partea cealaltă a mesei și începuse să tragă cu urechea, să nu poată bănui cît eram de necăjită.

După ce oaspeții noștri își făcuseră plinul cu deserturile — o uriașă *charlotte-russe*[1] cu nucă de cocos și o plăcintă cu mere și bezea — după ce își sorbiseră cafeaua și închinaseră toasturile, bărbații au rămas la masă, în timp ce mama și cu mine ne-am retras în salon împreună cu celelalte doamne. Acum era momentul să le arăt inelul meu celor care încă nu-l admiraseră și să sporovăiesc cu cele care îl văzuseră deja, pînă cînd bărbații vor termina whiskey-ul, fiind gata să ni se alăture din nou. Eram nerăbdătoare să mai stau de vorbă cu Nathan, fiindcă aveam impresia sîcîitoare că nu înțelesese totul tocmai bine în legătură cu muntele Vallamont. Spusese „noi", dar nu așa trebuia să fie. Titlurile de proprietate vor fi numai pe numele Catherinei Rawles, nu pe al altcuiva, nici măcar pe al lui Nathan. Era o problemă de familie. Cu siguranță îl voi face pe Nathan să înțeleagă lucrul acesta.

---

[1] *Charlotte-russe* (în lb.franceză în original): cremă de vanilie, de ciocolată sau fructe, învelită într-un aluat de pandișpan sau în pișcoturi. (n.t.)

Mintea îmi era doar pe jumătate atentă la zîmbetele și conversația politicoasă ce se desfășura în salon, pînă cînd Amanda Scott s-a apropiat să-mi prezinte felicitările sale. Am remarcat că Amanda se îngrășase, și părea mai puțin vioaie. „De data asta trebuie să fiu mai milostivă", mi-am spus. Știam cît de mult îl adorase pe Nathan și cît trebuie să fi suferit — deși nu lăsase să se vadă — cînd, cu o lună în urmă, Nathan îi dăduse de înțeles, în mod politicos, că serviciile ei ar fi mai bine apreciate la clinica Holt decît la a lui. Clinica Holt era o mică instituție locală la care oamenii bogați opiomani sau alcoolici se puteau duce pentru băi minerale sau alte tratamente balneo-fiziologice. Se făceau toate eforturile pentru a se păstra confidențiale numele „oaspeților" — cum li se spunea. Unul din numele păzite cu strășnicie era al fostei doamne McKay. După cîte înțelesesem, deși abia lucidă, ea insistase ca, după divorț, să rămînă în apropierea lui Nathan. Decît să dea naștere unor scene ca aceea din ziua cînd ne părăsise la plecarea noastră din tabăra forestieră, Nathan se hotărîse s-o interneze în clinica Holt. Poate că acesta fusese motivul pentru care îi sugerase același loc Amandei — îmi spusesem la vremea aceea. Poate că părul ei roșu i-l reamintea pe cel al soției sale. Într-o noapte îl tachinasem pe Nathan în legătură cu asta, cu faptul că nu știe cum să scape de toate femeile lui, iar el zîmbise ușor: „Ei, bine, acolo unde se află amîndouă acum, nici una dintre ele nu ne va mai face necazuri. Așa că nu ai de ce să fii geloasă!"

Oare ce spunea Amanda?

— ...după ce-ai trecut prin atîtea. De fapt, trebuie să mărturisesc că el îmi plăcea, dar bănuiesc că așa a fost să fie.

Surîsul îi părea plin de înțelesuri cînd a scos din geantă un plic, adăugînd:

— Dar îmi închipui că, dacă prima lui soție a putut fi generoasă, aș putea fi și eu. Știi că ți-a trimis biletul acesta, prin care îți prezintă urările ei de bine, numai și numai pentru a se încredința că nu te vei simți stînjenită? Biata femeie

este uneori... puțintel ciudată, dar scrisoarea ei este cît se poate de drăguță. Eu însămi am văzut-o scriind-o. Înțelegi, nu sînt lăsați să trimită în afară nimic ce n-a fost verificat mai înainte. S-ar putea ca bolnavii să ceară lucruri pe care n-ar trebui să le aibă. Însă, oricum, sper că ești foarte fericită. Și dacă încă nu ți-ai ales toate domnișoarele de onoare, aș fi nespus de mîndră să fiu una dintre ele.

I-am promis că voi citi altă dată scrisoarea și i-am spus că aș fi încîntată s-o am ca domnișoară de onoare. La urma urmei, tatăl ei va oficia ceremonia în biserica noastră. Ar fi fost caraghios să nu-i ofer Amandei locul pe care și-l dorea cu prilejul căsătoriei.

Într-un tîrziu, am reușit să-l iau pe Nathan la o scurtă plimbare în seara de vară, pentru a putea discuta în intimitate. Mergeam încet pe poteca din fața casei, braț la braț, de la un cerc de lumină răspîndit de un felinar cu gaze la următorul. Ascultam frunzele de ulm foșnind deasupra capetelor noastre și ne uitam la lampioanele rarelor trăsuri ce treceau pe lîngă noi, pe stradă.

Mi-a fost mai ușor decît mă așteptasem să-l fac pe Nathan să înțeleagă că Vallamont-ul era important. Nici nu terminasem bine de explicat ce anume însemna muntele acela pentru familia noastră, cînd m-a întrerupt:

— Nu văd care-i problema, Catherine. Muntele este al vostru; și casa de asemenea. Le vom pune pe numele tău, fie că le vom obține direct de la Abel, fie că le căpătăm altfel, cu ajutorul șerifului.

S-a oprit și s-a întors cu fața spre mine, neluînd seama la trăsura închisă ce se oprise lîngă trotuar, în dreptul nostru, și a continuat:

— La urma urmei, de ce mi-aș dori un munte sau un castel, dacă am pe cineva atît de fermecător ca...

— McKay!

Glasul m-a săgetat, mînia din el găsindu-mă total nepregătită. Mi-am deschis larg ochii, uluită de ceea ce vedeam, rugîndu-mă Cerului ca vedenia să dispară.

La portiera deschisă a cupeului se afla Steven Cottor, al cărui chip, în lumina felinarului, părea o mască aspră, colțuroasă.

În timp ce cobora pe trotuar, am văzut că în mînă ținea un pistol.

— Nu! am strigat, în timp ce Nathan se răsucea pe călcîie și aștepta ca Steven să vină mai aproape.

Însă Nathan nu mi-a dat nici o atenție. Cu un glas mai rece decît i-l auzisem vreodată a spus:

— Cottor, ai pierdut. Intenționezi să-ți rezolvi dificultățile financiare printr-un omor?

Cu un gest brusc, Steven i-a arătat pistolul. În butoiaș nu era nici un glonț. A izbucnit într-un hohot de rîs scurt, tăios:

— Nu sînt atît de prost, McKay. Voiam doar să văd în ochii tăi teama și vinovăția, cînd aveai să mă privești în față. Nu ești mîndru de vicleșugurile tale din Harrisburg. Îmi este clar.

Mînia lui Steven părea să mai aibă foarte puțin pînă să explodeze.

Nathan a încercat să nu piardă teren:

— Dacă ai terminat cu uitatul la mine, îți sugerez să pleci, Cottor.

— Nu încă. Mai am o vorbă cu doamna aici de față. Sper că-ți amintești că ți-am adus la cunoștință faptul că noi doi nu sîntem chiar străini unul față de celălalt.

Am rămas complet nemișcată. „Aceasta va fi clipa triumfului", îmi spuneam, însă nu simțeam decît un amestec de tristețe și îngrijorare că Steven avea să săvîrșească ceva nebunesc fiindcă mîndria îi era rănită. Știam că-l lovisem așa cum merita să fie lovit. Pentru ce oare n-am fost în stare decît să mă uit la el și să rostesc:

— Da, Steven?

— Înțeleg că ai de gînd să te căsătorești.

— Așa este.

— Să te căsătorești cu oricare bărbat numai ca să obții Vallamont-ul, oricare ar fi acel bărbat, nu-i așa? (Sarcasmul

lui era înnebunitor.) — Ce păcat că nu mi-am dat seama ce anume doreai în realitate. Aș fi putut ori să închei un tîrg cu Abel, ori să-mi scutesc o groază de eforturi inutile.

— Nu ai dreptul de să-mi vorbești în felul acesta, Steven. Eu...

— Lacomă de bani — asta-i tot ce-ai fost. Lacomă de pămînt, la fel ca Abel, la fel ca tatăl tău și la fel ca acest...

— Nu-i adevărat! Nu poți...

Nathan a făcut un pas înainte.

— Ai vorbit îndeajuns, Cottor. Acum pleacă acasă.

Un zîmbet plin de răutate s-a ivit fulgerător pe buzele lui Steven.

— Ce te necăjește, McKay? Ți-e teamă că-ți voi lua toate proprietățile? Hotelul acela drăguț, fabricile acelea drăgălașe și rentabile...

— Ajunge! l-a întrerupt Nathan. Acum pleacă. Nu vreau să fiu nevoit să te lovesc.

Cuvintele rămîneau suspendate în aerul cald al nopții. Surîsul de pe buzele lui Steven a părut să devină mai dur. Cînd în cele din urmă a vorbit, glasul îi era numai sarcasm:

— Grozav, asta-i cît se poate de frumos din partea ta, McKay.

Apoi, cu mișcări lente, de parcă nu i-ar fi păsat nici cît negrul sub unghie ce va face Nathan, Steven și-a tras pumnul spre spate, pentru ca în clipa următoare să și-l repeadă cu o putere sălbatică spre maxilarul doctorului. Mi-am ținut respirația, însă nu s-a auzit nici o bufnitură. Nathan s-a răsucit într-o parte, astfel încît pumnul lui Steven l-a ratat la milimetru. Apoi, în timp ce Steven încă nu-și recăpătase echilibrul, Nathan și-a ridicat brusc genunchiul, izbindu-l tare în coșul pieptului. Șocul l-a făcut pe Steven să-și piardă răsuflarea, icnind răgușit. S-a împleticit, și-a chircit trupul, a încercat să se îndrepte, dar s-a prăbușit.

Nathan i-a luat pistolul din mînă.

— Încărcat sau nu, n-am de gînd să risc să arunci în mine cu pistolul ăsta, Cottor. Nu te îngrijora, impactul în plexul solar provoacă doar o paralizie temporară. Te vei simți bine în curînd și vei fi în stare să te duci acasă — ceea ce-ți sugerez să faci chiar în secunda în care vei fi capabil să mergi. Acum, să ne întoarcem înăuntru, Catherine, înainte să atragem gloata în jurul nostru.

Vizitiul lui Steven coborîse de pe capră și-l ajuta să se ridice în picioare și să se îndepărteze de cercul de lumină al felinarului.

Nathan mi-a luat brațul. Ne-am îndreptat spre intrare. Însă în clipa aceea am auzit glasul lui Steven, din umbra tufișurilor de la marginea peluzei.

— Catherine!

Am șovăit, apoi am aruncat o privire într-acolo.

Steven ieșise iar în lumină. Ochii lui negri, părul lui răvășit, ghetele lustruite — totul părea să strălucească nefiresc de intens. Dar vocea era mai blîndă decît înainte:

— Crezi că-l iubești, Catherine?

Rostise cuvintele aproape cu duioșie, și tonul m-a prins pe nepregătite, așa că, o clipă, am ezitat. Apoi mi-am recăpătat calmul:

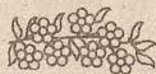
— Într-adevăr, domnule Cottor, sînteți prea impertinent! am replicat.

Apucînd strîns brațul lui Nathan, m-am uitat pentru ultima dată la ciudata lumină din ochii lui Steven. Apoi mi-am întors capul și m-am îndreptat cu Nathan spre casa noastră; cîțiva oaspeți ieșiseră pe treptele portalului larg și chiar pe peluză, întrebîndu-se ce era cu scandalul acela.

Să fi fost închipuirea mea, sau am auzit cu adevărat glasul lui Steven, purtat de vînt, în spatele meu? Și oare ce spusese, atît de calm? „Niciodată nu-l vei lua, Catherine, niciodată."

— Nathan, am șoptit, brusc speriată, ai auzit asta?

— Bineînțeles că am auzit. Dar nu da atenție prostiilor lui, dragă. Să mergem înăuntru. Un pahar de vin de Xeres te va ajuta să dormi.

Timp de o zi sau două după aceea sentimentele mele au fost încă tulburate de evenimentele petrecute în noaptea logodnei. Mă întrebam dacă Steven va reveni să provoace o altă scenă neplăcută, și în mai multe rînduri m-am surprins gîndindu-mă că poate, în cele din urmă, Cottor-ii vor găsi o cale de a-și plăti toate datoriile. Ce s-ar întîmpla dacă ar vinde totul, *cu excepția* Vallamont-ului? Oh! dar asta era o absurditate. Cum ar putea trăi acolo sus, fără veniturile de la fabrica lor de cherestea? Ar fi imposibil. Și chiar dacă ar fi cu putință, știam că Steven mai curînd ar muri de foame decît să trăiască sub același acoperiș cu Abel. Nu, dacă mai păstrau speranțe de ultimă clipă să nu-mi cedeze Vallamont-ul, acele speranțe trebuie să se fi bazat pe alte planuri.

Din fericire aveam prea multe treburi cu care să-mi ocup mintea, ca să nu-mi pierd timpul frămîntîndu-mă în legătură cu Steven Cottor sau cu ce-ar fi putea face el. Mă felicitam că, în sfîrșit, reușisem să mă eliberez de sub puterea lui. Logodna mea părea să fi ridicat o barieră de netrecut, care oprea toate gîndurile pătimașe împotriva cărora luptasem doar cu cîteva luni în urmă. Ce înțelept era să nu te gîndești la asemenea lucruri, care nu provocau decît suferință! Și cînd voi fi căsătorită, bariera va fi și mai puternică. Voi fi în siguranță, poate pentru totdeauna. S-ar putea ca Steven să fie obligat să plece departe și să mă lase în pace...

Apoi, la trei seri după petrecerea de logodnă, venind acasă, am găsit-o pe Emily, fata-n casă, încă aranjînd perdelele din camera mea. Un plic mic și alb se afla, nedeschis, pe noptieră.

— L-am găsit în gentuța dumneavoastră de mărgele, *ma'am*, în clipa în care ne pregăteam să trimitem la curățat

hainele acelea de seară. Mi-am închipuit că l-ați uitat, mi-a spus Emily.

L-am deschis și am citit mîzgălitura înflorată și cu greu lizibilă a primei soții a lui Nathan. Așa cum mă înștiințase Amanda, Elaine McKay îmi ura fericire și voia să aflu că mă binecuvînta. Am ridicat din umeri, neștiind dacă să rîd sau să plîng în fața acestei misive stupide. Ca și cum femeia aceea ar fi fost în măsură să-l *dea* pe Nathan! Dar, în definitiv, cine știe ce fel de iluzii își făcea, ca urmare a obiceiului de a se droga.

Am mototolit scrisoarea, și eram pe punctul de a o azvîrli, cînd am observat ceva scris *în interiorul* plicului. Se folosise de același creion, însă literele erau mai mici și trasate clar, ca și cînd cel care le scrisese și-ar fi dat mai multă silință să le contureze corect. Mesajul m-a blocat:

Trebuie să vă văd imediat. Pericol.
E.M.

Oare asta era o și mai mare stupizenie? Scurtul bilet m-a preocupat în tot cursul mesei de seară, în așa măsură încît abia dacă i-am vorbit mamei. Ce putea să însemne? Despre ce primejdie să fi avut posibilitatea să aibă cunoștință femeia aceea, așa despărțită de restul lumii cum era? Trebuie să fi fost una dintre amăgirile ei. Și totuși, scrisul acela cu litere mărunte, îngrijite...

— Catherine, te simți bine? Cred că de cînd îți vorbesc n-ai auzit nimic din ce ți-am spus.

— Îmi pare rău, mamă. Eram cu mintea în altă parte. Ce ziceai?

— Ei, bine, nu-i nimic important — doar că vaporul cu elice — Mississipi — al lui Lem Sprague a sosit în sfîrșit aici, pe rîu. Va termina în curînd acel „palat al distracțiilor" despre care tot vorbeà. Dar, de fapt, nu mă privește. Ce te frămîntă atît de mult în seara asta?

— Nu știu. Probabil că nu-i nimic. Prima soție a lui Nathan mi-a trimis un bilet, și a ascuns în interiorul plicului

un mesaj prin care-mi spune că vrea să mă vadă imediat. Asta era tot, cu excepția cuvîntului „pericol". Nu știu ce-ar trebui să fac.

— De ce nu te duci acolo să vezi despre ce-i vorba? Vrei să te-nsoțesc?

— Oh, nu mi-e teamă de ea, mamă! Dar la ce-ar folosi? Ce ar putea ea să știe, care să prezinte pericol pentru mine?

— Poate nimic, a convenit mama. Poate doar încearcă să atragă atenția. Mi s-a spus că, în astfel de locuri, oamenii devin asemănători unor copii mici. Și din cîte am auzit, ea fusese de la început un copil răzgîiat.

— Așadar, crezi că-i o prostie?

Am scos din buzunar plicul și i l-am întins peste masă. A studiat mesajul cîteva clipe. Apoi l-a lăsat jos.

— Probabil că nu-i nimic. Pe de altă parte, ar putea însemna ceva. Este de mirare cît pot trăncăni oamenii în locuri ca acelea. Este posibil ca ea să fi auzit vreo bîrfă referitoare la hotel, sau în legătură cu fabricile, sau mai știu eu ce. Îngrijitorii vorbesc, vizitatorii vorbesc, și mi s-a spus că printre acei „oaspeți" se numără cîteva persoane influente.

— Prin urmare, consideri că ar trebui să mă duc?

Mi-a zîmbit larg, și la colțurile ochilor i-au apărut mici crețuri:

— Ei, bine, desigur! Măcar îți vei liniști gîndurile și atunci vei fi în stare să asculți ce vorbesc în timpul meselor! Avem și așa puține momente de intimitate, pînă la nuntă. Nu vreau să ratez încă o masă luată împreună cu tine, așa pierdută în nori din cauza grijilor, a biletelor secrete și a altor prostii.

Deși știam că într-o oarecare măsură mama mă tachina, i-am cerut lui Jared să mă conducă la clinica Holt. Dacă nu pentru altceva, măcar voi vedea cum arăta prima doamnă McKay.

După cîteva minute de întîrziere, în cursul cărora am ajutat-o pe infirmiera de serviciu să-și înfrîngă sentimentele de vinovăție pentru faptul de a lăsa pe cineva să intre după orele de vizită, am fost în cele din urmă poftită într-un salon cu aspect obișnuit, în care cîteva persoane cu înfățișare absolut normală stăteau tolănite pe canapele sau în fotolii, cele mai multe dintre ele citind, în vreme ce doi bărbați jucau șah.

— Vizitator, doamnă McKay, a anunțat încetișor sora medicală.

O femeie cu trăsături ascuțite, în jur de patruzeci de ani, și-a ridicat repede ochii de pe carte, m-a văzut și s-a sculat în picioare. Infirmiera ne-a condus într-o mică încăpere cu ferestre pe trei laturi, fiecare avînd pe pervaz ghivece cu plante, ca și cum camera ar fi servit, în timpul zilei, drept verandă.

A aprins o lampă de perete și ne-a lăsat singure, închizînd în urma ei ambele uși — de fapt niște uși cu geamuri.

— În felul acesta ei pot vedea tot ce facem, a spus Elaine McKay. Își închipuie că-mi aduci laudanum, sau cine știe ce altceva, așa că stau la pîndă. Uite, vezi?

A arătat către un scaun, instalat la jumătatea coridorului, pe care infirmiera stătea acum ocupîndu-și degetele cu un tricotaj, în timp ce ne observa cu coada ochiului.

— Asta-i draga și micuța mea infirmieră, chiar ea! Hu-huu! a strigat fosta doamnă McKay, fluturîndu-și mîna.

Infirmiera a văzut, bineînțeles și — spre surprinderea mea — a răspuns și ea făcînd semne cu mîna.

— Nu te mira așa! Măcar ea ne tratează ca pe niște ființe umane! Crezi că noi, cei de aici, sîntem animale sălbatice? Îți închipui că sîntem nebuni de legat, cu mințile stăpînite de demoni ai...

— Doamnă McKay, cred că mi-ați trimis acest bilet. (I l-am înmînat.) — Ați vrut să mă vedeți în legătură cu ceva, nu-i așa? Sau poate doar ați... ei, bine, n-are importanță. Din biletul dumneavoastră am înțeles că problema vi se părea urgentă.

— Oh, iartă-mă, Catherine. Nu te superi că-ți spun pe nume, nu-i așa? Dacă vrei, poți să-mi spui Elaine. Lasă-mă numai să te privesc.

Vocea ei avea un fel de gîfîit, ceva ciudat, care m-a făcut să mă simt prost. Am început să doresc să-i fi ignorat pur și simplu biletul.

— Ești absolut încîntătoare, draga mea. Ce vîrstă ai? Nu, nu trebuie să-mi răspunzi. Am aflat deja de la Amanda. Douăzeci și doi. Îți vine să crezi că eu am numai douăzeci și opt? Văd că nu crezi, dar este purul adevăr. Asta-i rezultatul drogurilor. Ard viața omului mai rapid, Catherine. Trăiești o săptămînă într-o singură noapte și zece ani sînt doar cît tot atîtea luni — cel puțin asta-i senzația pe care ți-o dau, atît de excitantă, atît de plină de o mulțime de minuni, clipă de clipă.

A făcut o pauză, atingîndu-și cu degetele pielea veștedă a obrajilor, apoi a continuat:

— Pe urmă, într-o zi, nu le poți obține și te privești în oglindă, și vezi că, de fapt, în tot timpul acela n-ai cîșigat nimic. Doar că ai îmbătrînit mai repede decît ceilalți, asta-i tot, iar zilele care te-așteaptă par atît de seci, de lungi și de goale.

S-a oprit, mușcîndu-și buza.

— Trebuie să fie greu, am spus. Dar, poate că după ce vă veți odihni destul și veți profita de tratamentul de aici, și cu un regim corect...

— Voi reveni la ele chiar în clipa în care voi fi liberă, asta voi face! Am mai fost în locuri dintr-astea! Nu pricepi? Nu au efect!

S-a îndreptat brusc spre unul din scaunele de lîngă măsuța din mijlocul încăperii.

— Uită-te la mine! Am douăzeci și opt de ani și arăt ca o femeie bătrînă. A trebuit chiar să-mi vopsesc și părul. Știi, eram roșcată — de un roșu aprins. Dar ajunsesem să am atîta păr alb printre firele roșii, încît oamenii credeau că sînt propria mea mamă!

Mi-a aruncat o privire intensă, în timp ce mototolea una din mînecile rochiei sale negre și simple. Apoi a adăugat:

— Așa încît mi-am zis c-ar trebui să rămîn aici o vreme, indiferent unde s-ar afla Nathan, pînă ce ar lua o decizie.

— Stați puțin. Nu înțeleg.

Mi-a vorbit cu răbdare, de parcă i s-ar fi adresat unui copil:

— Bagă de seamă, mie nu-mi pasă de alții. Dar m-am gîndit că soția ar trebui să știe. Mi-am zis că după ce-ți voi spune adevărul, ei, bine, mă voi putea întoarce cu o conștiință mai curată, deși nu cred că pentru mult timp. Probabil nu voi ajunge niciodată la treizeci de ani.

S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de ușă.

— Așa că asta este. Acum știi, a declarat, pregătindu-se să apese clanța.

— Dar așteptați! Nu știu absolut nimic! Din tot ce-ați spus n-am înțeles decît cîteva cuvinte. De ce mi-ați cerut să vin aici?

— Ei, na-ți-o! ca să te avertizez, bineînțeles. Urmează să devii următoarea lui nevastă, așa că ar trebui să ai grijă să nu pățești la fel. Lasă-l să facă ce vrea cu alții, dar nu-l lăsa să-ți dea și ție.

A deschis ușa, zîmbind veselă cînd infirmiera s-a ridicat de pe scaunul ei.

— Ce nu trebuie să-l las să-mi dea, Elaine?

— Opiu, dragă. Cum crezi că am început?

Și-a răsfrînt buzele schițînd ceea ce odinioară trebuie să fi fost un surîs fermecător, salutîndu-mă printr-o înclinare a capului, de parcă ar fi fost pe scenă.

— Încîntată de a te fi cunoscut, Catherine, deși presupun că nu vei mai trece pe aici...

S-a îndepărtat, lăsîndu-mă supărată pe mine însămi că-mi pierdusem timpul, dar și mai supărată din cauza dorinței de a-i pune lui Nathan întrebări în legătură cu ea.

Afară, la aer curat, am încercat să-mi alung straniul sentiment pe care mi-l lăsaseră cuvintele ei ciudate, aproape batjocoritoare. Trebuie să fi fost efectul geloziei. Voia să mă sperie, sperînd împotriva oricărei posibilități într-o împăcare

cu Nathan. Toate instinctele mele feminine îmi spuneau că povestea ei era falsă.

Cu toate acestea, de la clinica aceea m-am dus la cea a lui Nathan, unde știam că-l voi găsi lucrînd pînă tîrziu. I-am relatat exact cele petrecute, neomițînd nimic, și i-am așteptat reacția.

A scuturat din cap năucit și s-a rezemat de spătarul fotoliului, împreunîndu-și vîrfurile degetelor. Ochii lui albaștri păreau să privească în depărtări.

— Asta-i tot ce a spus — că eu am silit-o să înceapă?

— Asta-i tot. De fapt, n-am înțeles, așa că m-am gîndit să te întreb.

A zîmbit cu buzele strînse și m-a privit drept în ochi:

— Ceea ce spune este adevărat. Și să nu-ți închipui că n-a spus același lucru și mai înainte. Tribunalele i-au auzit reclamația cu mult înaintea ta. Te asigur de asta.

Dintr-o dată, toată povestea aceea a început să mă enerveze.

— Aș dori totuși să-mi explici, Nathan! Nu-mi pasă cine-a mai auzit-o înainte!

— Nu te necăji. Sînt convins că ea ar fi cît se poate de fericită văzînd că a reușit atît de bine să ți se vîre sub piele. În realitate, nu este nimic de explicat. Opiul este un sedativ utilizat pe scară foarte largă. I-am făcut o mică injecție, cu totul nedăunătoare, într-o dimineață, după ce băuse timp de mai multe zile de-a rîndul și avusese o criză de isterie. S-a odihnit bine, însă după aproximativ o lună am observat că se umblase la rezervele pe care le păstram în cabinetul meu medical. Așa că am pus cîteva lacăte și am ținut asupra mea singura cheie.

A făcut o pauză, strîngînd din umeri și ridicînd palma într-un gest de resemnare:

— Și atunci, a început să și-l obțină din altă sursă. Chiar vrei să auzi lucrurile pe care le-a mai făcut după aceea, Catherine?

Am scuturat din cap că nu.

— Dacă socotești că merit să fiu învinuit în vreun fel, dacă crezi că totuși nu sînt genul de bărbat cu care vrei să te căsătorești, ești liberă să te răzgîndești. În definitiv, presupun că mă poți respinge, drept pedeapsă că te-am părăsit în gara aceea, în iunie trecut.

A zîmbit și s-a ridicat în picioare, simțindu-se din nou sigur de sine.

— Oh, nu fi absurd, Nathan. Eram sigură că deforma adevărul! Aveam doar nevoie să...

M-a prins în brațe și m-a sărutat, și-mi părea bine că totuși venisem. Înainte de a-mi da drumul, m-a strîns puternic. Apoi a zîmbit iar.

— Ei, și ce zici de vestea de azi după-amiază, privitoare la prietenii noștri? Sau n-ai auzit?

— Am auzit de venirea pe rîu a vaporului cu elice al lui Sprague.

— Lasă-l pe Sprague. Despre Cottor-i. Nu? Atunci, află că se pare că prietenul nostru Abel a dispărut.

— A dispărut! Abel Cottor?

— Și aș paria că nici nu-i probabil să se mai întoarcă. A luat cu el aproape toți dolarii pe care-i avea, inclusiv conturile de salarii. Cînd se va apropia sfîrșitul de săptămînă, la fabrica lui Cottor vor fi o mulțime de oameni tare nefericiți. Șeriful se așteaptă la o izbucnire a nemulțumirilor.

Mă gîndeam la Steven și la ce spusese în legătură cu Vallamont-ul.

— Să încerce ei oare să folosească acei bani spre a-și salva în vreun fel proprietatea? Dar n-ar fi posibil, nu-i așa? Trebuie să le plătească oamenilor pentru timpul lucrat...

— Nu. Bănuiala mea este că Abel Cottor s-a gîndit doar la el. Probabil a părăsit regiunea. Șeriful zicea că a luat-o cu sine pe femeia aceea, și că l-a lăsat pe Steven fără un ban să facă față singur falimentului, după ce vor renunța să-l mai caute pe Abel. Doar dacă nu o șterge și el.

Capitolul 17

Prima zi de sîmbătă a lunii octombrie era rece și înviorătoare. Deși ar fi trebuit să simt o exaltare deosebită, eram obosită după o săptămînă de muncă intensă. Și-mi era cumplit de foame. Jos, în bucătărie, am așteptat nerăbdătoare în timp ce doamna Jennings — irlandeza cu față rotofeie, care ne fusese bucătăreasă de cînd o știam — se pregătea să-mi servească clătite și cafea, punînd felii de slănină la fript pe grătar. Pînă acum, noi două eram singurele care se treziseră. Abia se lumina de ziuă — prea devreme pentru ca restul personalului să se scoale, în zi de sîmbătă. Mama plecase la New-York, pe de-o parte spre a vizita niște prieteni, iar pe de alta ca să studieze modele pentru rochii de mireasă. Nathan și cu mine urmam să ne căsătorim în mai puțin de o lună.

— Aveți o poftă de mîncare zdravănă, pentru o oră atît de matinală, domnișoară Catherine. (Doamna Jennings îmi zîmbea din spatele ochelarilor ei cu ramă de aur și mă privea cum stăteam la masa cea mare din mijlocul bucătăriei.) — După ce vă veți mărita, o să vă ducem lipsa. La toți o să ne fie dor de dumneavoastră.

Nu ştiu de ce, dar în dimineaţa aceea eram înclinată s-o contrazic.

— Ei, doamnă Jennings, ar trebui să ştii că nu i-aş îngădui lui Nathan să-mi ia oamenii mei, mai cu seamă personalul de la bucătărie! Dacă există cineva care ar ar trebui să-şi facă griji că va duce dorul stăpînului, aceea e bucătăreasa lui Nathan, nu dumneata. Mai bine te-ai gîndi cum te vei obişnui cu un nou cuptor şi cum te vei descurca să trimiţi furnizorii sus, pe Vallamont. De fapt, cred că n-ar fi rău să pleci acolo chiar mîine. Ce părere ai?

Şi-a proptit mîinile în şoldurile largi, şi privindu-mă uluită:

— Ia nu vă bateţi joc de o femeie bătrînă, domnişoară Cath...

— Bătrînă! Păi n-ai nici cincizeci de ani!

Şi-a dus o mînă la cocul cărunt, ca şi cum ar fi vrut să şi-l aranjeze.

— Hmm. Poate c-aşa o fi. Sînt totuşi îndeajuns de bătrînă pentru a nu-mi veni uşor să mă mut, de asta vă asigur! Azi aici şi mîine-n altă parte, zău, este cam...

S-a întrerupt, bombănind către grătarul unde slănina aştepta să fie întoarsă pe partea cealaltă.

— Ei, lasă, doamnă Jennings, nu ai de ce să-ţi faci griji, am repetat, gîndindu-mă o clipă că poate ar trebui, într-adevăr, s-o mut. Vei avea o grămadă de timp. Dar, dac-am vrea, am putea porni chiar mîine. Începînd din dimineaţa aceasta, Vallamont-ul va fi al meu.

— Oh! de-aceea v-aţi sculat cu noaptea-n cap!

Şi-a şters mîinile pe şervetul pe care-l ţinea atîrnat lîngă grătar, înainte de a lua cu cleştele feliuţele de slănină, aşezîndu-le pe o farfurie. Apoi a revenit spre mine.

— Cît de mare este bucătăria de-acolo? Ce fel de cuptor are? Şi cît de cuprinzătoare e pivniţa? E răcoroasă? Nu vă supăraţi că vă-ntreb, nu-i aşa, domnişoară Catherine, dar, ştiţi, astea-s lucruri care contează.

Mi-a adus farfuria şi a început să-mi umple din nou ceaşca de cafea. Dar cînd am mărturisit că nu văzusem niciodată bucătăria de la Vallamont, şi cu atît mai puţin pivniţa, aproape c-a turnat pe jos cafeaua.

— Dumnezeule mare! Aţi cumpărat o casă şi nu ştiţi nici măcar... păi, să presupunem că nu-i bună? Cum o să-i hrăniţi pe toţi oamenii ăia, la nunta dumneavoastră?

I-am bătut uşor cu palma braţul, exprimîndu-mi afecţiunea.

— Haide, haide. Sînt sigură că bucătăria va fi foarte bună. Abel Cottor dădea acolo banchete şi baluri şi niciodată n-am auzit vreo plîngere. Cu toate acestea, îţi promit că-n dimineaţa aceasta, înainte de licitaţie, o să-i arunc o privire.

— Licitaţie? Vreţi să spuneţi că încă n-aţi cumpărat-o? Păi bine, domnişoară Catherine, s-ar putea foarte uşor ca altcineva să supraliciteze! Şi-atunci, poate că rămînem totuşi aici.

Am zîmbit.

— Oh, nu am nici o îndoială în privinţa asta. Este posibil ca-n dimineaţa asta să nu se prezinte nici un alt ofertant. Cei mai mulţi cred că licitaţia va avea loc după-amiază, la tribunal. Aşa scrie în anunţul din ziar — că proprietăţile Cottor vor fi scoase la licitaţie de către şerif, la ora două.

— Adică vor ţine o licitaţie specială dimineaţa? Şi ce-o să zică oamenii care se duc după-masă?

Am înălţat din umeri.

— Nu prea au ce zice. A fost dată publicităţii şi licitaţia aceasta, numai că într-altă ediţie a ziarului şi, bineînţeles, cu caractere mai mici. Vînzarea din dimineaţa asta e pentru reşedinţa şi pămînturile lui Cottor.

Am zîmbit în sinea mea, amintindu-mi cît de dornic fusese şeriful să-mi facă acest serviciu personal. Părea o ironie a sorţii că, doar cu cîteva luni în urmă, acelaşi om fusese cît pe-aci să vîndă proprietăţile *mele*. Şi acum, în loc să dau

faliment, eram pe cale să iau înapoi Vallamont-ul, după ce le aparținuse Cottor-ilor vreme de zece ani. Iar Cottor-ii, în loc să ne „ajute", pe mama și pe mine, se aflau acum într-o situație financiară și mai grea decît cea în care fusesem eu cîndva. Abel nu fusese găsit din ziua în care șterpelise toți banii și dispăruse. Steven rămăsese. Spre lauda sa, Steven vînduse propria-i casă din oraș pentru a plăti salariile celor două sute de oameni care lucrau în fabrica de cherestea și în exploatarea lor forestieră. Se mutase în castelul Vallamont, dar își petrecuse cea mai mare parte din timp la fabrică, muncind cu înfrigurare. Dar inevitabilul nu putea fi ocolit. Venitul produs de fabrică, după scăderea cheltuielilor, nu putea egala sumele mari cerute de creditori. Cu Abel plecat, bancherii nu s-ar fi lăsat cu nici un chip convinși să prelungească creditul. Abel pierduse în fața forului legislativ, cînd guvernatorul își exprimase veto-ul, iar fuga lui nu făcuse decît să înrăutățească situația lui Steven.

Așadar, dimineața aceasta va vedea înfrîngerea Cottor-ilor și victoria mea.

Dar ce spunea doamna Jennings?

— ...ar fi fost mîndru să trăiască ziua asta. Niciodată n-am văzut un om mai întors pe dos de ceva, decît tăticul dumneavoastră, cînd a fost obligat să cedeze muntele ăla! Și încă lui Abel Cottor, dintre toți oamenii! Păi tăticul dumneavoastră îl ura pe omul acela de pe cînd aveați doi anișori, și asta înseamnă vreme îndelungată prea mult, îmi ziceam în sinea mea, dar pentru el nici nu conta.

Acum era foarte ocupată cu coptul pîinii pentru ziua de azi, aranjînd tingirile cu aluat și scuturîndu-și făina de pe degete.

— De fapt, cred că ura aceea dura chiar mai de demult, am spus gînditoare, amintindu-mi ce-mi mărturisise însuși Abel.

— Oh, nu! (A scuturat capul cu convingere, țuguindu-și buzele.) — Erau foarte buni prieteni pînă în ziua în care

ați împlinit doi ani: eu am fost cea care v-am copt tortul și am înfipt în el lumînările, așa că țin minte de parc-ar fi fost ieri. Tot necazul n-a început decît după ce mămica dumneavoastră a pierdut copilul.

— Copilul?

— Da, *ma'am*, ați fi avut un frățior, așa se spunea, numai că a venit prea devreme. Tăticul dumneavoastră s-a înfuriat ceva de groază, cînd s-a întîmplat, iar mămica dumneavoastră era cît pe-aci să moară de atîta supărare. Sigur că nu vă aduceți aminte. Mai tot timpul vă țineam la mine, ca să nu auziți certurile. Dumnezeu știe de ce se certau...

— Înțeleg, dar acum să ne gîndim la viitor, doamnă J., de acord?

Încercam să-mi păstrez vocea fermă, totuși îmi era greu. Copilul fusese oare a lui Abel Cottor? Cît trebuie să fi măcinat întrebarea asta inima tatei, în decursul anilor! Și sigur că o îndurerase și pe mama, pe lîngă nesfîrșitele îndoieli cu privire la ce anume provocase nașterea atît de timpurie. Să fi fost de vină frămîntările ei în legătură cu aventura sa amoroasă, încă nemărturisită? Și ce s-ar fi putut întîmpla cu băiatul, dacă ar fi trăit?

Mi-am oprit gîndurile. Acum nu era momentul să reflectez la trecut, mi-am spus. Deși doamna Jennings lăsase să-i scape fără voie o informație care trezise în mine o nouă durere, viitorul era cel de care trebuia să am grijă.

Mi-am terminat micul-dejun, menținînd conversația cu doamna Jennings numai asupra subiectului „ce vom servi la nuntă". Apoi am scos din grajd calul pe care Jared îl și înșeuase pentru mine și l-am încălecat. Desigur, aș fi putut lua trăsura dar, sub un impuls subit, decisesem că preferam să călăresc. Ultima dată cînd mă dusesem la Vallamont mersesem cu trăsura și fusese o zi pe care încă și acum încercam s-o uit.

Soarele tocmai lumina creştetul munţilor, înspre sud-est. Dincolo de rîu, coroanele verzi ale copacilor începuseră să prindă, ici-colo, nuanţe roşietice şi aurii, ca platanii de-aici, de pe aleea milionarilor. Ceaţa uşoară a zorilor încă mai dăinuia, scînteind în razele soarelui. Sus, deasupra capului, auzeam orologiul din turla tatei bătînd ora: şase dimineaţa.. Voi sosi la timp spre a-l întîlni pe Billy Joe Walker în oraş, la bancă, urmînd ca, la şapte, să ajung călare pe Vallamont cu banii pentru licitaţie.

În timp ce călăream prin dreptul vilelor atît de bine cunoscute mie, pe lîngă peluzele şi gardurile vii care acum sclipeau în spatele vălului subţire al ceţii matinale, nu mă puteam împiedica să nu mă gîndesc cît de diferit priveam astăzi aceste case faţă de cum le considerasem în urmă cu cîteva luni. Pe vremea aceea observam liniile arhitecturale, culorile florilor de grădină şi ornamentaţiile obloanelor. Oamenii dinăuntru erau doar vagi prezenţe, prieteni de-ai tatei pe care-i cunoşteam poate doar cît să le dau bună-ziua, dar nimic mai mult. Acum, cînd priveam — de exemplu — la impunătoarea vilă Belmont, prima casă după a noastră, aproape nu mă mai uitam la liniile celor două turnuri cu acoperişuri mansardate, care pînă de curînd mi se păruseră îngrozitor de greoaie. În schimb, mă gîndeam la serata pe care aveam s-o dau peste o săptămînă în cinstea domnului şi a doamnei Belmont pentru a le sărbători cea de a douăzeci şi cincea aniversare a căsătoriei. Domnul Belmont poseda un pachet de acţiuni ale societăţii de cale ferată din Pennsylvania, şi era foarte bun prieten cu Pierpont Morgan, fiul lui Junius Morgan din New York. O vorbă rostită de el ne-ar putea reduce cheltuielile de transport feroviar cu aproape cincizeci la sută în interiorul statului şi cu cel puţin treizeci la sută oriunde în est. La două case mai jos de cea a familiei Belmont se afla locuinţa unor nou-sosiţi de la Washington — soţii Plaines. Domnul Plaines venise aici pentru a supraveghea

construirea unui imens oficiu poştal nou şi a clădirii tribunalului federal, iar mai tîrziu avea să se ocupe de toate lucrările de construcţii civile din centrul statului. Nathan şi cu mine le oferisem o petrecere de bun-sosit. Nathan insistase asupra acestui gest îndată ce aflase că domnul Plaines era o cunoştinţă apropiată a preşedintelui Grant. Ceva mai departe se înălţa vila în stil italian a Wightman-ilor. Domnul Wightman făcuse avere în domeniul produselor farmaceutice, iar acum intenţiona să construiască un întreg cartier orăşenesc de birouri, magazine şi apartamente în zona comercială a oraşului — lucrări pentru care va avea nevoie, bineînţeles, de cherestea în cantităţi mari. Ziua de naştere a doamnei Wightman era în noiembrie, iar Nathan şi cu mine lăsasem deja să se înţeleagă că vom aranja o sărbătorire.

În timp ce treceam călare prin dreptul casei lui Steven — mai precis, care, cîndva, îi aparţinuse lui Steven — m-am simţit îndemnată să-mi întorc privirile în altă parte. Acum, acolo locuia familia lui John Eber. John conducea o firmă de construcţii şi avusese bani disponibili cînd Steven fusese obligat să vîndă. Pierderea lui Steven constituise cîştigul lui. Iar acum Steven va pierde din nou şi cîştigătorul voi fi eu — dar atunci, pentru ce nu mă simţeam ca un învingător?

Mi-am spus că, de fapt, nu făcusem nimic pentru a-i dăuna lui Steven. Cottor-ii s-ar fi prăbuşit oricum, chiar şi fără ajutorul meu. Abel pierduse recent cel puţin o jumătate de milion la bursa de valori. Cumpărase cîteva acţiuni în cont, sperînd ca încasările obţinute din vînzarea lor să-i procure banii cu care să le plătească; alte acţiuni le subapreciase. Dar Abel se înşelase foarte tare cînd evaluase piaţa. Doi brokeri avuseseră mari pierderi, împreună cu Abel, fiindcă se încrezuseră în prezicerile lui referitoare la preţul acţiunilor, precum şi în creditul său.

Astfel încît, chiar dacă Abel ar fi reuşit să-şi vîndă acţiunile estacadei lui — care aveau să fie licitate în după-

amiaza aceea de către alți membri ai companiei — era îndoielnic că ar fi fost în stare să-și achite toate obligațiile. Totul era exact așa cum prezisese tata cu luni de zile în urmă, mi-am spus. În realitate, lăsîndu-l pe Nathan să afle despre planurile lor în cadrul forului legislativ din Harrisburg, nu modificasem rezultatul chiar atît de mult. Înfrîngerea ar fi avut loc și fără intervenția mea.

Dar pentru ce mă simțeam atît de răspunzătoare?

Am încercat să-mi îndepărtez gîndurile de la asemenea speculații fără rost. Viitorul se va aranja întocmai așa cum mi-l imaginasem. Nathan și cu mine dădeam deja petreceri, ori de cîte ori puteam să ne facem amîndoi timp liber. După ce ne vom căsători, ne vom muta pe Vallamont și vom crea acel centru de viață socială pe care-l visasem. Am putea avea vecini pe parcelele de pămînt aflate mai jos de vilă și cărora Abel le făcuse releveul. Deși el nu reușise să vîndă acele loturi de pămînt, știam că mie îmi va fi posibil. Tot ce trebuia să fac era să prelungesc conducta de gaze și terenurile ar deveni niște zone rezidențiale foarte rîvnite. Era de la sine înțeles că și banca știa asta. Era motivul pentru care Layton Jacobs mă aștepta acum, la această oră a dimineții, la banca Susquehanna Federated, în zona comercială a orașului. De îndată ce va sosi Billy Joe, Layton se va duce să scoată din seiful băncii o sută de bancnote de cîte o mie de dolari, astfel încît să dispun de suficienți bani lichizi pentru a supralicita pe oricine ar apărea întîmplător pe Vallamont la ora șapte. Și dacă s-ar fi dovedit că era nevoie de o sumă mai mare, Layton aștepta gata să meargă înapoi, spre a aduce bani suplimentari.

Cînd am descălecat, stătea în picioare în prag, favoriții săi cărunți încadrînd o față care, în mod înșelător, părea haină. Expresia lui Layton te făcea să-l crezi crud și cinic, însă mie îmi păruse întotdeauna fermecător și cooperant.

În așteptarea lui Billy Joe, am discutat cu el prietenește vrute și nevrute. Banca era foarte încîntată de prilejul de a-mi

putea face un serviciu, acordîndu-mi acel împrumut. Erau convinși că voi reuși să vînd parcelele la un preț total mai mare decît ar fi trebuit să plătesc pentru întreaga proprietate și erau fericiți că-i alesesem pe ei. Se arătau chiar dornici să accepte, cu privire la parcele, titlul de garant deplin pentru împrumut.

Orologiul a bătut jumătatea. Billy Joe nu se vedea nicăieri. Nu-mi închipuiam ce-l putuse reține — nu era în firea lui să întîrzie, oricare-ar fi fost motivul.

Totuși la șapte trebuia să fiu sus, pe Vallamont, pentru deschiderea licitației.

— Layton, dumneata știi asupra cărei sume ne-am înțeles. Cînd sosește Billy Joe, ești bun s-o aduci sus? Dacă ești acolo la șapte și un sfert cel mai tîrziu, cred că încă va fi bine.

— Și dacă nu vine pînă la șapte, aduc eu însumi banii, domnișoară Rawles. O să iau cu mine pe unul din oamenii șerifului.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Layton.

I-am zîmbit, m-am îndreptat spre marginea trotuarului și am încălecat, înainte ca el să-și ofere ajutorul. Ceea ce-mi trebuia în dimineața aceasta erau bani, nu dădăceală. Am aruncat o ultimă privire în jurul piațetei, uitîndu-mă după Billy Joe: nimic. Străzile erau pustii. Nici țăranii nu vor fi aici pînă cînd nu avea să se deschidă piața legumicultorilor, la șapte treizeci.

Unde era Billy Joe? Pînă acum lucrase atît de bine pentru mine! Am urcat călare panta pieptișă în lungul Străzii Pieței, trecînd de ultima casă și depășind locul în care strada devenea doar un drum de căruțe în plin cîmp. Intrînd apoi în pădurile de la poalele Vallamont-ului, întrebarea mă tot sîcîia.. Era cu neputință ca Billy Joe să fi uitat. De cînd își începuse munca de șef al serviciului meu de pază, fusese meticulos în absolut orice fel de detaliu. Ca urmare a vigilenței cu care verificase poarta unui depozit, într-o seară de pe la începutul lui septembrie, doi oameni se aflau acum la închisoare și

eram convinsă că valori de mii de dolari din proprietatea noastră fuseseră salvate pentru că tîlharii locali învăţaseră să-i ştie de frică. Deşi puteau fi angajaţi să saboteze alte fabrici, se ţineau departe de familia Rawles şi de Billy Joe.

Ei, bine, va apărea el. În dimineaţa aceasta, nimic nu putea sta în calea victoriei mele, îmi spuneam. Tot călărind pe drumul ce străbătea pădurea, apropiindu-mă de creastă şi de luminiş, încercam să mă simt din nou acasă, aici, în aerul curat de pădure, atît de drag mie, şi cu lumina soarelui dansînd prin lăstăriş. Ici şi colo, arţarii erau stropiţi cu roşu şi auriu. Într-unele şanţuri mai adînci, de-a lungul marginilor drumului, gerul de peste noapte acoperise cu o crustă albă frunzele căzute şi acele de pin înnegrite. Iapa mea părea să simtă prospeţimea dimineţii, căci se cabra ca şi cum s-ar fi bucurat de acest exerciţiu matinal. În timp ce urcam în trap mărunt muntele, scotea pe nări norişori de aburi.

Şi totuşi, simţeam o îngrijorare ciudată, ca şi cum ar fi sosit o dimineaţă de Crăciun pe care nu voiam s-o sărbătoresc. Oare îmi părea rău de Steven? Gîndul mi-a răsărit în minte nepoftit şi l-am alungat rapid. Nu-i datoram nici o scuză. Mă considerase întotdeauna ca pe un bun personal, oricînd la dispoziţia lui. Încercase să mă forţeze să mă căsătoresc cu el. Îi îngăduise tatălui său să insulte familia noastră, memoria tatălui meu, reputaţia mamei şi propria mea capacitate de a mă descurca în afaceri. Profitase de sentimentele mele, de ceea ce ne atrăgea unul către celălalt... Mă sileam să nu mă gîndesc la asta. Cîndva, Nathan şi cu mine vom ajunge să ne iubim cu patimă. Mă puteam încrede în Nathan, care mă va lăsa să fiu independentă şi să-mi iau propriile decizii în diferite probleme. L-aş putea crede oare şi pe Steven în stare să se poarte la fel? Mă îndoiam. Orgoliul l-ar împinge să conducă totul el însuşi. Nu se arătase prea mîndru, cu o lună în urmă, pînă şi pentru a-mi spune măcar bună-ziua? Era decis să existe fără mine, aşa că nu mă îndoiam că şi eu voi putea să mă

eliberez de suferinţele şi furtunile emoţionale pe care le adusese în viaţa mea.

În afară de asta, Nathan oferea perspective mult mai bune. Devenea tot mai popular în oraş şi numele său începuse să fie menţionat în legătură cu un post guvernamental. Avea relaţii în Philadelphia şi Harrisburg, şi în curînd va avea aliaţi la Washington. Cine ştie unde va ajunge în viitor? Iar eu aş fi alături de el.

Acum vedeam înaintea mea „Castelul Cottor-ilor". Era mîndria lui Abel, însă Abel plecase. Ce schimbare, din acea primă sîmbătă din iunie, cînd urcasem călare aici, sus! Atunci mă ascunsesem în spatele copacilor, pentru ca Abel să nu mă poată vedea, pe cînd acum eu eram cea care-l alungasem. Voi cumpăra castelul în dimineaţa aceasta, deşi plătisem pentru el, în felurite moduri, cu luni în urmă. Coşmarul de la Eagles Mere, groaza de pe pluta cuprinsă de flăcări — toate astea mă aduseseră aici. Plătisem pentru momentul acesta.

Dar pentru ce eram cuprinsă acum de un sentiment de teamă?

În timp ce pietrişul potecii scrîşnea sub copitele iepei, mi-am dat seama că, foarte probabil, voi fi nevoită ca în cursul dimineţii să mă întîlnesc faţă-n faţă cu Steven. În fond, el locuise aici. Orgoliul nu-i va îngădui să accepte cu eleganţă o înfrîngere. Eram convinsă. Va fi aici, pentru a face cine ştie ce scenă, spre a le demonstra ofertanţilor şi celor care vor veni să asiste că nu avea să se lase învins fără a combate.

Ei, bine, îmi spuneam, pentru a ajunge în situaţia în care mă aflam acum, mai suportasem eu şi înainte exploziile sale de furie, ba chiar şi altele mai rele. Peste o oră aveam să fiu proprietăreasa Vallamont-ului. Strîngerea de inimă pe care o simţeam era ridicolă. Pînă-ntr-o oră, totul va fi terminat. Dar unde era Billy Joe? Mi s-a părut că aud ceva în spatele meu şi am privit în jur. Nimic. În urma mea, poteca era tăcută, pădurea — nemişcată. Poate vreo veveriţă sau un raton agitase

frunzele cu cîteva clipe în urmă, dar călăreţi nu se vedeau. Mă voi simţi mult mai bine cînd banii vor fi aici, în siguranţă şi gata pentru a fi achitaţi.

Pajiştea acoperită de rouă din faţa castelului Cottor-ilor era pustie, aşa că am mers călare pînă pe peluza din spate. Acolo, nu departe de uşa de intrare de serviciu, la marginea ierbii, fusese adusă o masă. Un grup de aproximativ cincisprezece bărbaţi stăteau în picioare în apropierea ei, urmărind cu privirea ceea ce părea a fi o discuţie contradictorie între şeriful Burnside şi Steven Cottor.

Unul dintre oamenii şerifului a venit spre mine şi mi-a luat calul, după ce descălecasem. M-am îndreptat repede spre masă, unde şeriful — un om simplu, cu urechi clăpăuge şi păr de culoarea nisipului, care pînă în urmă cu doi ani fusese dulgher — vorbea cu obişnuita lui fermitate, sinceră şi raţională:

— ...nu văd cum. Legea-i lege, şi spune că toţi banii tatălui dumitale sînt acum în mîna statului.

— Dar v-am spus chiar adineauri că banii aceştia sînt ai mei. N-au nici o legătură cu el.

Faţa lui Steven era trasă, îmbătrînită cu cîţiva ani de cînd îl văzusem ultima dată. Cînd m-a zărit apropiindu-mă, ochii i-au sclipit şi m-a salutat cu o mişcare a capului. Însă şeriful îşi susţinea punctul de vedere:

— Înţeleg ce-mi spuneţi, dar puteţi să mi-o dovediţi? Nu prea-mi pare că ăsta-i locul în care să crezi pe cineva pe cuvînt, mai ales în împrejurările în care ne aflăm. Dacă Abel Cottor a reuşit s-o şteargă, după cîte ştim noi, cu două sute de mii de dolari, cine ştie dacă n-a izbutit să vă dea înapoi dumneavoastră o parte din ei? Aş zice că nu vă putem lăsa să licitaţi cu bani care-i posibil să fie dintre cei care lipsesc...

— Dar nu puteţi dovedi că n-ar fi banii mei! Nu mă puteţi exclude de la această vînzare fără nici o dovadă! Am

tot atîta drept ca oricare altul să mă aflu aici şi să licitez cu atît cît am.

— Nu sînt de acord. Nu văd defel cum am putea să vă îngăduim...

— Iertaţi-mă, domnule şerif, l-am întrerupt. Cred că înţeleg problema pe care o discutaţi. Sînteţi bun să-mi spuneţi cam despre ce sumă de bani este vorba?

— Păi, de ce nu, domnişoară Rawles, e vorba de şaizeci şi cinci de mii de...

Cu ochii strălucitori de mînie, Steven a intervenit scurt:

— Nu aveţi dreptul să-i spuneţi asta! Îi daţi un avantaj necinstit.

— Cu toţii am afla mai devreme sau mai tîrziu, Steven, am replicat, mirată eu însămi de cît de bine reuşeam să-mi păstrez controlul asupra vocii. În cazul acesta, domnule şerif, cred că aş putea rezolva lucrurile mai repede, dacă aş deschide licitaţia cu şaizeci şi şase de mii.

Steven şi-a încleştat maxilarele şi s-a întors cu spatele. „Cît de incredibil de uşor era să închei socotelile cu el aici, afară, unde în jurul nostru erau atîţia oameni!", mi-am zis în gînd.

Şeriful Burnside şi-a golit de aer plămînii printr-un uşor fluierat.

— Ei, dacă aşa stau lucrurile, atunci e clar.

Şi-a zgîndărit una din urechile lui pistruiate, ţuguindu-şi buzele de parcă s-ar mai fi gîndit la ceva.

— Dar, chiar şi aşa, domnule Cottor, o să cercetez de unde aţi căpătat banii ăia. Aş vrea să stăm de vorbă imediat după ce terminăm aici.

În mod surprinzător, singura reacţie a lui Steven a fost de a da din cap în semn de consimţămînt. A rămas în picioare, în locul în care se afla, iar şeriful s-a dus către intrarea din spate a casei, să discute cu omul care avea să conducă licitaţia.

M-am pomenit îndreptîndu-mă spre Steven.

— Sper că nu crezi că a intervenit ceva personal, am început. Dar, pur şi simplu, sînt gata să plătesc mai mult decît...

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Întotdeauna ai dorit acest loc, tot aşa cum l-am dorit şi eu — nu afurisitul acesta de castel al lui Abel, ci muntele. Nu te învinuiesc. Dar ceea ce ştiu este că faci o greşeală.

În timp ce vorbea se uita în direcţie opusă, spre stejar, cu trăsăturile feţei aproape nemişcate.

— Greşeală? (Trebuia să fiu atentă, mi-am spus. Să nu-l las să se apropie şi să mă manipuleze.)

— Cu Nathan McKay. Nu-l iubeşti. Mi-am putut da seama în noaptea în care te aflai alături de el, în faţa casei voastre.

Am încercat să găsesc cuvintele potrivite prin care să-i răspund, însă vechea şi atît de bine cunoscuta căldură a început din nou să se facă simţită. Nu! Nu aveam voie! Alegerea mea era făcută.

— Nu cred că asta te priveşte, Steven. Părerea ta...

— Nu contează, ştiu. Ai încercat să mă faci să înţeleg limpede asta. Dar nu te cred. Şi, mai devreme sau mai tîrziu, vei vedea că Nathan McKay nu este eroul care pretinde el c-ar fi.

— Ţi-aş mulţumi dacă ţi-ai păstra pentru...

— Haide, Catherine, îţi dai singură seama de asta, numai că nu vrei să recunoşti. Ceva în tine vede că aşa este. Pentru ce crezi că te ţii departe de el? Aşa te ţineai în noaptea aceea şi aş paria că şi acum situaţia este aceeaşi. Propriile tale instincte îţi spun...

— Îmi ajunge cît am auzit, Steven. Eşti nesuferit, şi greşeşti.

— Vom vedea noi, a încheiat laconic.

Apoi a privit spre mulţimea care începuse să se adune la intrarea din spatele casei, în jurul mesei şi al şerifului Burnside.

— Sînt sigur că mă vei ierta dacă nu te însoţesc în turul de inspectare a clădirii şi a acareturilor. Te rog, nu te jena să li te alături, dacă eşti sătulă de tovărăşia mea.

Înainte de a-i putea replica, a pornit pe peluză cu paşi mari, lăsîndu-mă să mă duc lîngă cei ce se pregăteau să înceapă vizitarea. Încă mai avea acea insultătoare încredere în sine! Ca şi cum ar fi fost în stare să-mi citească gîndurile! Ei bine, indiferent ce-ar fi spus, nu-mi va schimba hotărîrea.

Şi-acum voi arunca o privire asupra clădirii. Asta o va face fericită pe doamna Jennings. Pe urmă, cînd vom ieşi afară pentru licitaţie, o voi obţine...

Am înconjurat pentru ultima oară cu privirea împrejurimile, în căutarea lui Billy Joe şi a lui Layton, dar încă nu se vedea nici unul din ei. Nu-i nimic, era abia şapte. Layton făgăduise că în orice caz avea să fie aici la şapte şi un sfert. Nu avea rost să mă îngrijorez.

În interior, grupul trecea rapid dintr-o cameră într-alta, aproape fără a se opri să ia cunoştinţă de unele amănunte. Bănuiam că era de aşteptat. Cei ce se pregăteau să liciteze pentru întregul domeniu nu puteau fi influenţaţi de mobilier sau de lambriuri. Cercetam chipurile, încercînd să stabilesc cine avea să liciteze, cine se afla aici din pură curiozitate, şi cine păzea banii pe care ofertanţii îi aveau asupra lor, disponibili pentru a pretinde cumpărarea — aşa cum ar fi fost Billy Joe, dacă ar fi sosit la timp. În afară de mine, se părea că nu mai erau decît doi ofertanţi, judecînd după croiala hainelor şi după manierele lor.

Însă cînd am intrat în subsol, cu pivniţele sale pentru alimente conservate, petrol şi lemn de foc, am recunoscut faţa îngustă şi privirea neplăcută a domnului Elliot, bancherul din Philadelphia.

— Ei, bine, domnule Elliot, credeam că Philadelphia Federal renunţase la speculaţii în Grampian.

— Căutăm investiții bune oriunde le putem găsi, domnișoară Rawles.

Și-a întors privirile către grinzile de stejar de pe plafon, dîndu-mi limpede de înțeles că nu dorea să continue conversația. Dar dacă lui Elliot îi plăcea ce vedea, și dacă adusese bani lichizi suficient de mulți pentru a mă supralicita...

Am urcat la parter, să văd dacă sosise Layton. Cu nespusă ușurare i-am văzut atît pe Layton cît și pe Billy Joe, așteptîndu-mă pe peluza din spate.

Billy Joe și-a cerut scuze că întîrziase. Fusese „la vînătoare" toată noaptea: îl găsise pe Red Campbell.

Simpla menționare a acelui nume m-a cutremurat, dar mi-am adunat repede puterile.

— Îmi poți spune toate astea după vînzare, Billy Joe, fiindcă acum nu este timp. Trebuie să aducem aici, sus, mai mulți bani lichizi, și încă repede.

I-am explicat lui Layton că se prezentase și un bancher, un om care mi se opusese în trecut.

Layton și-a înălțat sprîncenele.

— Credeți că vom avea nevoie de întreaga sumă de o sută cincizeci? (Aceasta era suma pe care banca era autorizată să mi-o împrumute.)

Am dat din cap afirmativ.

— Nu merită să riscăm. Îmi puteți lăsa acum atît cît mi-ați adus.

Așa că amîndoi au plecat în josul colinei. Pînă la bancă erau de mers trei mile. Cu un strop de noroc, aveau să fie înapoi în mai puțin de o jumătate de oră.

Cincisprezece minute mai tîrziu, micul grup de oameni se strînsese din nou în spatele casei, și șeriful bătea cu ciocănelul său în masă spre a le cere să facă liniște. După cîteva minute în cursul cărora a citit anunțul oficial al scoaterii la vînzare, cu termenele și condițiile de licitare, i-a dat

ciocănelul lui Ulys Muskie, cel care conducea licitațiile locale. Ulys și-a îndreptat asupra noastră ochii de copoi.

— Bună ziua, oameni buni. Țineți minte, ca să licitați, ridicați mîna — fără alt semnal. O să-ncep licitația de la șaizeci și șase de mii.

Un val de surpriză a circulat printre cei prezenți cînd au auzit că licitația începe de la o sumă atît de mare, dar Ulys nu le-a dat atenție.

— Așa deci, șaizeci și șase. Acum, cine-mi va da șaptezeci, cine-mi dă șaptezeci?

O clipă a domnit tăcerea. Apoi, în dreapta mea, la o depărtare de aproximativ douăzeci de picioare, l-am văzut pe domnul Elliot ridicînd mîna.

La șaptezeci și cinci, nimeni nu mai licita, în afară de mine și de Elliot. Amîndoi urcam fără să clipim.

— Nouăzeci. Cine-mi dă nouăzeci și două?

La o sută de mii am șovăit, dar am continuat. Layton se va înapoia negreșit cu restul de bani.

În jurul nostru mulțimea zumzăia ori de cîte ori se licita o nouă sumă, mai ales dacă supralicitarea era mai mare sau mai mică decît cea precedentă.

La o sută zece, l-am văzut pe Layton dînd călare colțul casei. Mi-a făcut semn cu capul — „da" — în timp ce trăgea hățurile pentru a opri calul.

— O sută douăzeci, am spus.

Din mulțime s-au înălțat ușoare urale, căci oamenii se hotărîseră acum că preferau să fiu eu cîștigătoarea competiției. Elliot mi-a aruncat o privire de gheață. Și-a ridicat mîna. Cuvintele i-au fost limpezi, fiecare silabă rostită răspicat:

— O sută cincizeci și cinci de mii.

Parcă mă lovise cineva în moalele capului.

— Nu! am gîfîit. Nu poate obține... Layton..

Layton s-a uitat neajutorat la Elliot și apoi la mine, grăbindu-se să mi se alăture.

— Este cu cinci mii mai mult decît avem, domnişoară Rawles. Am la mine cîteva sute care-mi aparţin, şi vi le-aş oferi cu plăcere, dar cinci mii...

Sprîncenele i s-au încruntat, în timp ce-şi clătina capul cu îngrijorare.

Cum se putuse întîmpla aşa ceva? În mod absurd, în minte mi-a trecut gîndul că o sută cincizeci şi cinci de mii era, într-adevăr, o sumă prea mare pentru ca o bancă din afara oraşului s-o bage într-o investiţie ca aceasta, mai ales că banca n-ar putea spera s-o transforme în terenuri cît de cît valoroase, fără a apela la colaborarea mea. În zilele noastre, nimeni n-ar construi ceva aici, sus, fără o conductă de gaze, şi eu eram cea care controla societatea de gaze. Puteam avea grijă ca niciodată să nu se instaleze o conductă de gaze pentru Vallamont. Dar la ce mi-ar folosi mie?

— O sută cincizeci şi cinci. Cine-mi dă o sută şaizeci?

Ulys vorbea acum mai rar — singurul indiciu al reacţiei sale la evidenta mea deznădejde faţă de ceea ce se întîmplase. În jurul meu, murmurul mulţimii se stinsese. Le simţeam ochii aţintiţi asupra mea, aşteptînd, sperînd, ghicind că sfîrşitul era aproape.

— O sută cin'zeci şi cinci. Cine-mi dă o sută cin'-zeş'opt?

— Cine-i ticălosul ăla bătrîn? (Glasul lui Steven se auzea din spatele meu.) — La ce dracu-i trebuie locul acesta?

I-am şoptit:

— Este un bancher din Philadelphia. A-ncercat să-mi pună piedici şi înainte. Dintre toate băncile, Philadelphia First a fost singura care n-a vrut să continue împrumutul tatei, şi individul ăsta este cel care m-a refuzat. Iar acum mi se împotriveşte din nou.

Glasul începea să mi se frîngă.

— Dar de ce?

— Una şi cin'zeş'opt, daţi-mi una cin'zeş'opt. Cine-mi dă una cin'zeş'opt?

— Nu ştiu de ce, crede-mă! Nu înţeleg nici ce... Lacrimile m-au înecat şi n-am reuşit să continui.

— Licitat o dată pentru una şi cin'zeş'cinci. Sînteţi gata pentru cin'zeş'cinci? Cin'zeş'opt, aud cumva cin'zeş'opt?

— Licitează o sută şaizeci. (Steven mi-a strîns cu putere braţul.) — Mă auzi? Licitează o sută şaizeci!

O clipă, neîncrederea şi fericirea au năvălit în inima mea. Steven avea să mă ajute! Însă pe urmă, la fel de brusc, mi-am dat seama că nu puteam accepta. Mi-am muşcat buzele, căci îmi venea să plîng de ciudă.

— Nu m-auzi? Fir-ar să fie, licitează! Una şaizeci!

— Nu pot, Steven! Nu-i am! (Doamne, cît mă durea să spun asta!) — Nu pot primi un dar din partea ta!

— Licitat de două ori, acum, una şi cin'zeş'cinci, am încheiat?

— Este un *împrumut*, încăpăţînată şi proastă ce eşti! O să-ţi iau dobîndă!

— Steven, tot nu se poate! Eu încă...

M-a răsucit astfel ca să-l privesc în faţă; privirea îi era rece şi intensă, glasul coborît şi dur.

— Nu-ţi cer nimic în schimb. Continuă să licitezi. Este mai bine să cîştigi asta, decît să-l ai pe *el!* Acum *licitează!*

M-a întors din nou cu faţa spre Ulys.

— Licitat de trei..

Mîna mi s-a ridicat. „Doamne, ajută-mă!" — mi-am spus în gînd — „poate că aşa este mai bine..."

— Asta înseamnă una şi cincizeci şi şapte, domnişoară Rawles?

— Înseamnă una şi şaizeci, Ulys. (Acum îmi stăpîneam glasul.)

Mulţimea a izbucnit în urale de bucurie. Lîngă mine, Layton Jacobs mi-a bătut uşurel palma cu mîna:

— Încă vă susţinem, domnişoară Rawles. O să-i spun, pur şi simplu, o a doua ipotecă, doar dacă domnul Cottor nu doreşte altă...

Ne-am uitat în jur după Steven, dar dispăruse deja în spate, printre oameni. În dreapta mea, un Elliot încruntat privea țintă, fără o vorbă, spre copacii de dincolo de masa la care se conducea licitația.

— Una și șaizeci. Aud cumva una și șaizeci și cinci, una și șaizeci și cinci?

Elliot nu se clintea. Cu brațele încrucișate, cu bărbia împinsă înainte, continua să privească în gol.

— Licitat o dată... una și șaizeci...

— Credeți că va mai supralicita un tur? mi-a șoptit Layton.

Din nou în spatele meu, Steven a răspuns:

— Nu-i are. Pariez zece contra unu că nu poate trece de șaizeci.

De după un nor a apărut soarele, răspîndind lumină pe latura răsăriteană a castelului Cottor-ilor, făcîndu-l să pară parțial acoperit cu tencuială veche, și parțial nou tencuit. Aici, în luminiș, oamenii tăceau. Chiar și Ulys și-a întrerupt incantațiile.

— Uite-ți banii, mi-a spus Steven, zece mii în bani lichizi. Nu-ți trebuie mai mult.

Îmi înghesuia în mînă un teanc gros de bancnote.

— Licitat de două ori...

Elliot a aruncat o scurtă privire în direcția mea. Apoi s-a răsucit pe călcîie și, însoțit de murmurul grupului de oameni, s-a îndepărtat către trăsura care-l aștepta.

— Licitat de trei ori. (Ciocănelul a izbit masa.) — *Adjudecat!*

Un nou cor de urale a izbucnit.

— Adjudecat domnișoarei Rawles din Grampian, Pennsylvania!

— Felicitări!

Layton îmi scutura mîna.

În timp ce oamenii se înghesuiau în jurul meu, am auzit glasul lui Steven:

— Ei, acum plec. O să-ți trimit o chitanță.

— Steven, așteaptă!

M-am grăbit să bag banii lui Steven în mîna lui Layton.

— Restul îi ai, Layton. Du-te sus și ai grijă de acte pentru mine, vrei? Mă întorc numaidecît.

Steven se îndepărta de mulțime, de castel, străbătînd pajiștea, către stejarul cel înalt. Ca să-l ajung din urmă, trebuia să mă grăbesc, ridicîndu-mi deasupra gleznelor fusta de călărie, dintr-o țesătură cadrilată arsă de soare. Știam că oamenii s-ar putea uita la mine, și că vor vorbi despre cît de repede fugea logodnica lui Nathan McKay după Steven Cottor, dar n-aveam încotro. Lasă-i să vorbească. Trebuia să pun la punct lucrurile cu Steven. Trebuia să-i arăt că nu sînt nerecunoscătoare.

Cînd m-a auzit strigîndu-l, a întors capul. În timp ce mă aștepta, în ochii lui negri jucau luminițe și un zîmbet ușor îi flutura pe buze.

— Așa curînd? (Politețea dezinvoltă din tonul lui m-a pus în gardă.) — Nu-mi închipuisem că niște bieți zece mii de dolari...

— Steven, nu!

Am tăcut o clipă, să-mi recapăt suflul, încercînd să găsesc cuvintele potrivite:

— Nu vreau să mă înțelegi greșit. Vreau numai să spun că apreciez... că știu ce înseamnă, desigur, Vallamont-ul pentru tine. Fără îndoială, ți-a trebuit...

A mormăit printre dinți o înjurătură.

— Îți este cu adevărat teamă, nu-i așa, Catherine?

A scuturat din cap, expresia feței devenindu-i dintr-o dată aspră.

— Teamă? Nu...

— Îți este teamă de mine. Ți-e teamă de ceea ce simți. Te văd în clipa asta cum te lupți să nu te trădezi, încercînd să-ți ascunzi chiar și ție însăți.

Am simțit că-mi îngheață inima; eram incapabilă să vorbesc. Bineînțeles, avea dreptate. Dar încă mă mai temeam. Niciodată nu voi putea fi sinceră față de el.

Continua să vorbească, pe un ton calm, resemnat, doar puțin trist:

— Un timp, am crezut că întotdeauna erai reținută pentru că te temeai că totul o să se sfîrșească din cauza dușmăniei dintre familiile noastre. Dar, nu, nu-i asta. Îți este realmente frică să mă iubești. Vrei pe cineva care să prezinte siguranță, pe cineva pe care *nu trebuie* neapărat să-l iubești.

— Cineva ca Nathan Mckay.

Cuvintele ieșiseră singure de pe buzele mele. Nu avusesem de gînd să le rostesc, dar acesta era adevărul. Nathan era mai sigur. S-ar putea ca, împreună cu el, să nu gust niciodată extazul, însă niciodată nu voi trăi furtuni. Am putea să ne ducem fiecare propria lui viață, să ne urmărim propria carieră, atît Nathan cît și eu. Pentru ce suna asta atît de greșit cînd o spunea Steven?

Alegerea trebuia s-o fac eu, nu el!

Gîndurile acestea mi-au străfulgerat mintea într-o clipă, și pe urmă am văzut că vorbele mele îl răniseră pe Steven.

— Și crezi că ăsta-i lucrul cel mai bun — sigur și rentabil ca o afacere? m-a întrebat, uitîndu-se în altă parte. Dă-mi voie să-ți spun ceva. În sinea ta încă-ți mai închipui că eu voi fi aici cînd mă vei dori. Îți vei schimba hotărîrea în privința lui McKay. M-am convins de asta în această dimineață. Și cînd te vei decide, vei ști dintr-o dată ce vrei cu adevărat.

S-a întrerupt, apoi s-a uitat drept în ochii mei, glasul căpătîndu-i din nou un accent ușor ironic:

— Și atunci vei ajunge să-l vezi pe Steven Cottor ca pe ceva nou și strălucitor, ca pe ceva nemaipomenit și minunat. Însă atunci va fi prea tîrziu. De fapt, este prea tîrziu de pe-acum.

O clipă, mi-a ridicat ușor cu degetul bărbia, apoi și-a retras mîna. A repetat:

— De fapt, este prea tîrziu de pe acum. Adio, Catherine. Nu mă vei revedea.

S-a întors să plece, și mi-am recăpătat glasul:

— Ba da! Îți voi înapoia banii, îți voi plăti fiecare cent!

A răspuns printr-un rîs scurt și tăios:

— Asta-ți stă în fire, dar nu mi-i înapoia. Acum nu-mi mai trebuie.

— Nu-i adevărat! Nu îndrăzni să mă faci să mă simt într-atît de obligată! Îți voi plăti!

— Nu-mi poți plăti. Nu vei fi în stare. Și, în afară de asta, voi lua cu mine, din Vallamont, o valoare mai mare decît zece mii de dolari. Gata, adio.

— Despre ce vorbești? Eu...

— N-are rost să discutăm. Și acum, nu veni pe urmele mele în casă. Și așa vor bîrfi destul, fără să mai fie nevoie să alergi iar după mine și să faci o scenă.

Am rămas locului, privindu-l cum pleacă. Atît de al dracului de sigur pe sine! Văzîndu-l cum mergea, ai fi crezut că tocmai cîștigase ceva!

Și după felul în care mă simțeam, ai fi crezut că eu eram cea care pierduse. O spaimă rece, paralizantă, începea să se strecoare în mine — poate că săvîrșisem o groaznică greșeală. Dar nu era cu putință să cred așa ceva! Îmi făcusem alegerea. Nu exista cale de întoarcere. Vallamont-ul, fiecare palmă de pămînt din el, era acum al meu. Pămîntul pe care stăteam, iarba, stejarul, pîrîul, pădurea din jur — totul îmi aparținea.

Și-i voi plăti lui Steven — pînă la ultimul cent.

Ajunsese lîngă grupul de oameni. După un scurt schimb de cuvinte cu șeriful, a urcat treptele intrării de serviciu și a închis ușa, fără a se mai uita în urmă.

Din dreapta, Billy Joe se apropia călare de mine, aducînd de hățuri și calul meu.

Capitolul 18

Tufe de lăstari înalţi şi verzi biciuiau coapsele cailor noştri, de o parte şi de alta a drumului. Billy Joe şi cu mine coboram călare drumul de căruţe de pe Vallamont, atît de repede cît să nu ne frîngem gîtul, căci el îmi explicase cît se poate de clar că viteza putea fi importantă.

Îl găsise pe Red Campbell, însă omul era pe moarte.

— Abia s-ar putea ghici cine este, *ma'am* — îmi spusese Billy Joe sus, în luminiş. Arsurile alea nu s-au vindecat cum trebuie, şi bănuiesc că pînă acum cîteva zile a fost tot fugar.

— Unde se află acum?

— E la clinică, *ma'am*. Cei de-acolo nu ştiu cine este, aşa-mi închipui, pentru că nu-şi foloseşte numele adevărat. La început m-a cam năucit cînd am auzit că se-ntorsese în oraş, astă-noapte. De-aceea am aşteptat pînă-n dimineaţa asta. În cele din urmă, am intrat acolo şi l-am putut vedea. Este singur într-o cameră, internat sub numele de Bell. Şi arată de parcă n-o s-o mai ducă mult.

— Ce i-ai spus?

— L-am întrebat ceea ce doreaţi dumneavoastră să ştiţi, atîta tot — pentru cine lucra atunci cînd... l-a împuşcat pe

domnul Rawles. Dar el s-a mulţumit să rînjească. A zis că n-o să-mi spună mie, ci numai dumneavoastră. A început să rîdă într-un fel răutăcios, şi l-a apucat tusea, aşa că am plecat. Pe urmă m-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că trecuse ora la care trebuia să vă întîlnesc la bancă, astfel că am pornit drept într-acolo.

Aşadar, acum coboram drumul, îndreptîndu-ne spre oraş. Atîta timp cît exista o şansă să aflu adevărul referitor la ucigaşul tatei, ştiam că n-o puteam neglija. Va spune Campbell acel adevăr? Un om muribund n-ar avea nici un motiv să mintă. Măcar de-ar mai fi conştient cînd voi ajunge!

Ne apropiasem de un cot pe care-l făcea drumul în pădure şi am fost nevoiţi să ne oprim în loc caii. În faţa noastră mergea încet o trăsură care bloca trecerea. Nu era îndeajuns spaţiu pentru un călăreţ nici de o parte, nici de alta.

— Hei, grăbeşte-te, ăla de-acolo! a strigat Billy Joe. O să trecem prin tine!

Însă trăsura continua să înainteze foarte lent.

— Cît mai este pînă se sfîrşesc copacii ăştia? am întrebat.

— Cam o juma' de milă, cred. De aici nu le pot vedea capătul, asta-i sigur. Haideţi, veniţi aici, în spatele lui, alături de mine. O să fac eu cumva să trecem.

Am înaintat călare aşa de mult încît aproape că atingeam lemnul lăcuit al trăsurii. Billy Joe mi-a întins hăţurile lui:

— Acu' trebuie doar să veniţi după mine şi, pe urmă, cînd ieşim din pădure, călărim iar alături unul de celălalt.

Apoi, din mersul calului, a sărit pe suportul de bagaje nefolosit aflat la spatele trăsurii. În clipa următoare se cocoţase pe acoperiş. Auzeam glasul mirat al vizitiului, dar cîteva cuvinte spuse ritos de Billy Joe — şi fără îndoială o privire asupra staturii masive a acestuia — au pus repede capăt protestului. Trăsura a început să capete viteză şi, în curînd, gonea cu o asemenea rapiditate, încît cu greu ţineam pasul cu ea.

Nu mult după aceea am văzut deschizîndu-se în fața noastră cîmpul liber. În timp ce trăsura intra clătinîndu-se și huruind pe pămîntul ierbos, unde drumul se lărgea, am ajuns să călăresc și eu lîngă portiera ei. Billy Joe a tras de hățuri și caii trăsurii s-au oprit în loc. În timp ce-l așteptam să coboare de pe vehicul și să-și încalece din nou calul, am scos din geantă un dolar de argint și l-am aruncat către vizitiul uluit.

— Asta-i pentru osteneala dumitale, i-am spus. Prezintă-le scuze celor care se află în trăsură. Sper că nu i-am zgîlțîit prea tare...

Portiera trăsurii s-a deschis și am văzut fața vicleană a domnului Elliot. Trăsăturile sale tăioase păreau de două ori mai antipatice, deoarece furia îl făcea să-și iasă din fire.

— Dumneata...— a bolborosit — dumneata...

— Dacă mă gîndesc mai bine — am strigat către vizitiu — nu mai cere scuze. Probabil că domnul Elliot trebuie să prindă un tren și n-am dori să-l ținem în loc, așteptîndu-ne!

Și Billy Joe și cu mine ne-am îndepărtat, lăsîndu-l în urmă pe furiosul domn Elliot.

— Așa-i trebuie, ma'am, a spus Billy Joe pe cînd încetineam puțin goana, la marginea orașului.

— Știu. Aceasta-i a doua oară cînd, în mod deliberat, mi se împotrivește. Să sperăm că-i ultima.

Apoi mi-a venit o idee.

— De fapt, Billy Joe, de ce nu încerci să vezi ce-i cu domnul Elliot? Să încerci să descoperi ceva ce ne-ar da posibilitatea să-l ținem în șah, dacă se hotărăște să ne stea iarăși în cale.

Billy Joe mi-a adresat un rînjet scurt:

— Oh, pot să vă spun asta de pe acum. L-am verificat chiar după prima lui măgărie, imediat ce mi-ați dat slujba. Mi-a trecut prin minte că un om ca ăsta nu s-ar da în lături să angajeze cîteva pușlamale care să ne dea de furcă la fabrică.

Așa că mi-am vîrît puțin nasul prin treburile lui — atîta cît puteam eu, de aici.

— Și ce-ai găsit?

— Ei, bine, nimic ce i s-ar putea reproșa. Am descoperit în schimb un mijloc bun prin care să-l țineți la respect. Singura pricină pentru care nu v-am pomenit despre asta a fost că-mi închipuiam că nu vă era necesar, acum că v-ați logodit.

— Billy Joe, nu-nțeleg ce..

— Dacă vreți să-l împiedicați pe Elliot să se amestece în treburile dumneavoastră, mi se pare că tot ce-ați avea de făcut ar fi să-i spuneți o vorbuliță sau două domnului McKay. Dînsul face parte din consiliul directoral al băncii Philadelphia First.

— Din ce face parte?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. În prima clipă m-am supărat. Nathan știuse cu siguranță că Elliot are să vină. Ar fi trebuit să mă avertizeze, astfel încît să nu mă duc nepregătită la licitație... Dar n-avea rost să mă aștept la așa ceva din partea lui Nathan. El era atît de ocupat, încît abia avea timp să stea de vorbă cu mine, darămite să fie la curent cu activitățile băncii din Philadelphia. Probabil că nici nu-și bătuse capul să participe la întrunirile consiliului, acum, că se mutase din acel oraș. Desigur că de aceea nici nu-mi pomenise despre legăturile sale cu banca.

— I-am văzut numele pe unul din rapoartele oficiale ale băncii: Nathan McKay. Și-i chiar același. Am scris la bancă cerîndu-le adresa lui și mi-au trimis răspuns că locuiește la Grampian.

— Ei, bine, sigur că voi discuta cu el despre domnul Elliot...

Glasul mi s-a stins. În mintea mea a început să-și facă loc gîndul că Philadelphia First cu greu ar fi putut evita să-l consulte pe Nathan în privința unor tranzacții pe care avea în vedere să le încheie în Grampian. Era ciudat ca o bancă să-l ignore pe unul dintre directorii săi...

— Billy Joe, te-ai interesat dacă vreun altul dintre directorii băncii Philadelphia First locuieşte în Grampian sau prin apropiere?

— Nu, *ma'am*. Însă nici unul dintre celelalte nume nu-mi părea cunoscut. Doriţi să verific?

Ne oprisem în faţa clinicii lui Nathan, unde trebuia să intru şi să dau ochii cu Red Campbell.

— Încă nu ştiu, Billy Joe, am spus, simţindu-mă brusc obosită. Cred că şi-aşa am destule pe cap. Întreabă-mă mai tîrziu, vrei? Să-mi reaminteşti de asta.

De luni de zile nu mai intrasem în clinică, dar holul de recepţie nu se schimbase faţă de cum îl cunoscusem. În spatele biroului doamna Martin păstra aceeaşi loialitate devotată, deşi, cînd m-a recunoscut, ochii i-au părut ceva mai puţin plini de amabilitate.

— Oh, bună-ziua, domnişoară Rawles, m-a salutat. Chiar că nu v-am mai văzut pe aici de multă vreme.

— Ce mai faceţi, doamnă Martin? Aş dori să-l văd pe doctorul McKay şi pe un pacient al clinicii, cu numele de...

Am şovăit. Dar Billy Joe a intervenit:

— Bell. Se află la 1-C.

— Ah, da. Este omul cu care aţi stat de vorbă azi-dimineaţă, devreme, nu-i aşa? Îmi pare rău, dar trebuie să vă spun că nu poate primi vizitatori. Este ordinul doctorului McKay. V-aş lăsa să discutaţi despre asta chiar cu doctorul, dar mă tem că, momentan, lipseşte. Poate doriţi să-l aşteptaţi?

În capătul de sus al scării, un pacient în halat ne-a recunoscut:

— Hei, Billy Joe!

Apoi, întorcîndu-şi o clipă capul în altă direcţie, a strigat:

— Hei, Pete, ghici cine-i aici? Îţi aduci aminte de Billy Joe şi de acea domnişoară Rawles, cea care venea după-amiezele?

Auzeam din susul scării un vălmăşag de glasuri, venind dinspre secţia bărbaţilor. În curînd, alte două chipuri cunoscute

au apărut la balustrada de deasupra capetelor noastre, făcîndu-ne semn cu mîna, spre exasperarea doamnei Martin.

— Ar trebui să stea *culcaţi* în pat! spumega ea. Unde-i infirmiera de zi? Sînt oare obligată să-i potolesc eu însămi?

S-a ridicat de la biroul său şi a pornit în sus pe scări.

— La revedere, doamnă, a strigat Billy Joe în urma ei.

Apoi, îndată ce n-am mai văzut-o, însoţitorul meu m-a condus repede la uşa salonului 1-C.

În mijlocul încăperii se afla un singur pat, cu cadru de lemn. În spatele spetezei de la cap, o fereastră cu perdele pe jumătate trase la o parte lăsa să cadă lumina pe silueta chircită ce zăcea sub cearceafuri.

La vederea omului mi s-a tăiat respiraţia. Billy Joe nu spusese nici jumătate din adevărul cu privire la înfăţişarea lui Campbell. Părul roşu şi barba dispăruseră aproape cu totul. Tot ce rămăsese din ele erau cîteva smocuri încîlcite, pe partea stîngă. Cea dreaptă era o grămadă de cicatrice, în care cu greu puteai recunoaşte o faţă omenească. Un singur ochi se mai vedea; celălalt, acoperit de cruste, era o adîncitură într-o masă de ţesuturi distruse.

Cînd am intrat, acel unic ochi s-a deschis. Gura — o fantă căscată — a şoptit într-un gîlgîit ce voia să fie un hohot de rîs:

— Ai adus-o mintenaş, aşa-i? Acu' te zorea fundu' să vii să-l vezi pe bătrînu' Red?

Rîsul acela hidos, şuierător, a izbucnit din nou. M-am silit să mă apropii de pat.

— Ai spus că aveai ceva de declarat în legătură cu motivul pentru care te aflai la Eagles Mere. Cine te plătea, Campbell? Pentru cine lucrai? Pentru Abel Cottor?

Capul oribil, cu cicatricele sale purpurii şi gălbicioase, abia a schiţat o mişcare.

— Am zis c-o să-ţi spun *dumitale*, nu? (Glasul era o şoaptă batjocoritoare.) — Aşa că n-o să-i spun lui. Zi-i să plece.

— Este absurd. Ce importanță are dacă...
— Zi-i să plece sau bătrînu' Red n-o să spună nimic.
— Voi aștepta afară, ma'am. Și nu vă faceți griji, o voi ține ocupată pe doamna de la birou.
Ușa s-a închis în urma lui și m-am pomenit singură în cameră cu ființa aceea oribil schingiuită — tot ce rămăsese dintr-un om pe care jurasem să mă răzbun. Și răzbunarea aceea reușise, într-adevăr, mi-am spus în gînd. Cu greu mi-aș fi putut imagina o soartă mai cumplită decît ce trebuie să fi trăit Campbell în cursul ultimelor luni.
M-am străduit să vorbesc. Trebuia să termin și cu asta.
— E-n ordine, Campbell, am făcut așa cum mi-ai cerut.
A păstrat tăcerea, cu excepția unui ușor hîrîit, care mi-am dat seama că era respirația lui.
— Campbell, cine-a fost? Pentru cine lucrai?
Glasul semăna cu un schelălăit arogant:
— Apropie-te.
Am înaintat cîțiva pași și m-am oprit. Capul nu s-a mișcat, dar ochiul, care se afla pe partea patului dinspre mine, s-a deschis ceva mai larg.
— Acu' ia-mi mîna.
Am replicat cu fermitate:
— Mai mult de atît nu mă apropii. Cine-a fost?
— Ia-mi mîna, ți-am zis.
Sub cearșaf s-a mișcat ceva. S-au ivit niște cioturi de degete înnegrite, care, scormonind, au ieșit afară.
M-am tras înapoi.
— Ceea ce ai a-mi spune nu înseamnă prea mult pentru mine, Campbell.
Cuvintele mele tăioase au provocat un răspuns:
— Da' ce, cățea ticăloasă ce ești! (A încercat să se salte într-un cot.) — Îți închipuiai că aveam să-ți spun ceva? Cățea afurisită și proastă! Voiam doar să te am aici, ca să te pot scuipa în ochi! Voiam să-ți arăt ce mi-ai făcut! (Mîna s-a agitat sub cearșaf.) — Uită-te la brațul ăsta, ce zici? Nu-i drăguț? Și pieptu' meu — vrei să vezi o adevărată...

Cuvintele i-au înghețat pe buze la jumătatea frazei, cînd în spatele meu s-a deschis ușa.
— Nu! á urlat, glasul frîngîndu-i-se îngrozit.
Mi-am întors capul spre ușă. În prag stătea Nathan. Chipul îi era schimonosit de furie
Și dinspre pat venea glasul lui Campbell, într-o șoaptă oribilă:
— Nu, Doc! Nu i-am spus! Nu i-am spus nimic!
Și, dintr-o dată, am știut. Ochii albaștri și reci ai lui Nathan vedeau prin mine și a înțeles că știam.
Am rămas o clipă tăcută, încercînd să depășesc șocul. Gîndurile îmi alergau prin minte cu o viteză nebună. Nathan știuse că eu aveam să licitez o sută cincizeci de mii. Abel Cottor îl concediase pe Campbell după moartea lui Warren Ruch. Cu tot programul lui încărcat, Nathan își făcuse timp liber pentru a veni sus pe munte cu tata. Și în acea primă noapte îl văzusem pe Campbell. Iar a doua zi, Nathan se înapoiase la Grampian.
Acum, Nathan închidea ușa în spatele său.
— Billy Joe! am strigat. Vino aici!
Răsucind cheia în broască, Nathan a zîmbit ușor.
— În locul tău, Catherine, pînă-ntr-o oră nu l-aș mai căuta. Credinciosul tău om de pază a plecat să facă ceea ce crede că este datoria lui. Am trimis un mesaj cum că la hotelul tău sînt necazuri.
— Știai că sîntem aici!
— Doar nu sînt surd să nu fi auzit tot tărăboiul de la etaj, nu-i așa? Bineînțeles, îi spusesem doamnei Martin că nu sînt disponibil pentru vizitatori. Mi-e teamă că a făcut puțin exces de zel, considerînd-o vizitator pe logodnica mea.
Îmi scosesem deja inelul său.

— Cu siguranță, nu te mai gîndești la mine ca la logodnica ta. Eu...

M-a întrerupt cu o voce de un profesionalism impenetrabil — vocea cu care doctorul i se adresează unui bolnav:

— Acum ești tulburată, Catherine. Îți închipui că s-a întîmplat ceva îngrozitor, dar nu-i adevărat. Vei vedea că, în realitate, nimic nu s-a schimbat.

În timp ce vorbea, s-a întors către niște sticluțe de pe măsuța de lîngă el.

— Crezi că omul acesta l-a ucis pe tatăl tău la ordinul meu. Ei, bine, nu-i cîtuși de puțin adevărat. L-am trimis să arunce o privire la Eagles Mere, da, asta recunosc, dar...

— Dar *pentru ce*? Cum ai putut...

— A venit la mine să ceară de lucru. Asta s-a petrecut a doua zi după ce glonțul lui aproape că-mi sfărîmase țeasta, însă, bineînțeles, eu nu l-am recunoscut. M-am gîndit că ar putea fi folositor. Tatăl tău era îngrijorat de sabotajele de pe proprietățile lui și Campbell spunea că le cunoștea bine.

— Îl angajai spre a sabota proprietățile tatei?

— Nu. L-am angajat pentru a-mi face un raport. Voiam să vadă cum stau lucrurile și să-mi dea o părere, în cazul în care aș fi dorit să investesc. Știi bine că tatăl tău intenționa să-mi vîndă un procentaj din hotelul acela.

— Nu știam. Niciodată nu mi-a spus așa ceva.

— Ei, bine, cu toate acestea, ăsta-i adevărul. Iar ceea ce v-a făcut Campbell la Eagles Mere, tatălui tău și ție, a fost în întregime ideea lui. Îi spusesem numai să vadă care-i treaba la fața locului, din punct de vedere al securității. Nu-i adevărat, Campbell?

Silueta de pe pat zăcea tăcută și neclintită. Cearșafurile erau nemișcate.

— A murit! (Am șoptit cuvintele cu glas răgușit, brusc paralizată de teamă.) — Lasă-mă să ies, Nathan! lasă-mă să ies!

El se apropia de mine cu chipul și cu ochii albaștri ciudat de calmi.

— De îndată ce vei înțelege, Catherine, că n-am nimic de a face cu moartea tatălui tău...

— Și totuși, l-ai trimis pe Elliot. I-ai spus să mi se împotrivească și, cînd asta n-a avut efect, l-ai...

M-am uitat la inelul din mîna mea și mînia s-a aprins brusc în mine:

— Ești dezgustător!

Am aruncat spre el inelul; s-a izbit de cămașa lui albă și a căzut zăngănind pe pardoseală, dar Nathan nici nu i-a dat atenție.

— Astea sînt doar închipuiri ale tale, Catherine. Nu ai cum să le dovedești. A fost, desigur, un moment greu pentru tine revederea acestui om. Acum, îți voi da ceva care îți va liniști nervii...

A venit spre mine ținînd în mînă o sticluță cu un lichid maroniu.

— N-o să-mi dai nimic! Lasă-mă să ies!

— Nu-i decît un sedativ, dragă, doar un sedativ slab, pentru a-ți liniști...

— Ca acelea pe care i le dădeai Elainei!

Imaginea zîmbetului gol al femeii și felul ei de-a se purta, parcă năucă și semiconștientă, mi-a revenit pe neașteptate în minte. Înspăimîntată la gîndul la ceea ce ar putea face acest om, m-am năpustit pe lîngă el, către ușă. Butonul nu se rotea. Am simțit mîinile puternice ale lui Nathan prinzîndu-mi strîns umerii.

— Nu! am țipat cît am putut de tare. Nu!

Izbeam cu furie în ușă și spre satisfacția mea am văzut lemnul crăpînd pe o latură a panoului inferior. Dacă l-aș putea sparge cu totul... Însă Nathan mă trăgea înapoi; forța trupului său înalt și musculos era prea mare pentru mine.

Am țipat din nou, și atunci el mi-a amuțit strigătele, apăsîndu-și cu fermitate palma pe gura mea și strîngîndu-mi între degete nările, să nu pot respira.

— Acum, Catherine, trebuie să stai potolită și să mă asculți.

L-am îmbrîncit și, cu o lovitură, i-am azvîrlit din mînă sticla cu opiu, izbind-o de perete. Am auzit-o spărgîndu-se pe pardoseală și Nathan mi-a dădea drumul. Un miros dulceag și pătrunzător de alcool a început să se răspîndească în încăpere.

M-a împins la o parte și, ducîndu-se din nou la măsuța cu medicamente, a deschis o altă sticlă. Apoi a scos repede dintr-o cutie un tampon mare de vată. Am alergat la ușă, izbind-o iarăși cu cizma mea de călărie, cu tălpi subțiri. Am izbit o dată, apoi iar și iar, pînă cînd piciorul a început să mă doară îngrozitor. S-a auzit un zgomot ca de sfărîmare și cizma mea aproape că a trecut prin ușă. De dincolo venea larmă de glasuri. „De m-ar auzi oamenii de la etaj!“, mă rugam.

Am deschis gura să mai strig, dar înainte de a fi putut scoate un sunet, Nathan venise deja în spatele meu. Vata rece și umedă mi-a fost aplicată pe gură și nas. Brațul cu care îmi strîngea toracele era ca o menghină de oțel. Mi-am reamintit vag ce era lichidul acela, mirosul care mă moleșea. Chirurgii folosesc eter pentru a-și adormi pacienții...

Ce avea de gînd să-mi facă Nathan? Mi-am ținut respirația, încercînd să lupt. Mă năpădise teama și mînia. Cu o uriașă și violentă izbucnire de forță de care niciodată nu m-aș fi crezut în stare, mi-am deplasat greutatea trupului și l-am izbit sălbatic cu tocul cizmei, nimerindu-i cu un trosnet tibia.

De durere i s-a tăiat respirația. Însă imediat și-a întărit strînsoarea.

— Așa, va să zică, vulpe mică ce ești. (Glasul îi era coborît și dur, chiar lîngă urechea mea.) Ești o adevărată luptătoare, nu-i așa?

Și atunci, pe neașteptate, de dincolo de ușă s-a auzit un glas:

— Doctore McKay! (Era o voce de femeie — cea a doamnei Martin.) — Aveți nevoie de ajutor, acolo, înăuntru?

Trebuia neapărat să respir. Cu disperare, mi-am răsucit spre dreapta trupul, înfigîndu-mi tocul în laba piciorului său. S-a clătinat, făcînd un pas înapoi, iar eu m-am răsucit din nou, lăsîndu-mă în jos, încă printre brațele sale, cu capul sub pieptul său și cu fața în fine eliberată de vata aceea oribilă, care mă sufoca! Într-o ultimă sforțare, l-am lovit cu pumnul cît am putut de tare, izbindu-l drept peste sex. A scos un geamăt și s-a îndreptat, poticnindu-se, către pat.

M-am rezemat de canatul ușii, străduindu-mă să trag aer în piept și privindu-l cum, aplecat peste pat, se silea să-și revină. În cîteva clipe avea să se repeadă din nou la mine. Vedeam asta în ochii lui.

— Deschideți ușa, doamnă Martin! am strigat către afară. Doctorul McKay are nevoie de ajutor!

Înainte ca el să facă măcar un pas sau să poată vorbi, mînerul s-a răsucit și ușa de lîngă mine s-a deschis de perete.

— Duceți-vă la el, i-am spus doamnie Martin, care privea uluită scena. Are probleme cu rănitul.

Pe urmă mi-am croit drum printre pacienții adunați în holul de primire. Pe măsură ce înaintam, salutam și explicam tuturor ce se întîmplase. Doctorul se simțise rău — spuneam — și mă duceam după ajutor. Slavă Domnului, m-au lăsat să trec fără a-mi pune întrebări.

Afară era un soare de octombrie, munții de dincolo de rîul Susquehanna și coloritul de toamnă strălucind în aerul proaspăt și limpede. Aici, afară, dimineața era calmă și firească: o dimineață de sîmbătă.

Am încălecat și am pornit automat în josul străzii, spre casă. Nu-mi doream decît să mă îndepărtez, fără să mă gîndesc la nimic. Abia cînd aproape depășisem un cvartal de case după clinică, mi-am dat seama cît de liberă mă simțeam.

Oboseala care nu mă părăsise de la trezirea de azi-dimineață și care mă stăpînise în atîtea dimineți din ultimele luni dispăruse.

„Nu-l iubești.“ Cuvintele lui Steven mi-au revenit pe neașteptate în minte și, în sfîrșit, am înțeles că erau adevărate. Mă simțeam bucuroasă că eram liberă. Mă gîndisem la Nathan ca la o garanție a siguranței, dar nu fusese ceea ce părea a fi. Mă înșelase.

Dar oare chiar mă înșelase?

Mi-am oprit calul, fulgerată la gîndul că poate totuși spusese adevărul. Se putea să-l fi angajat pe Campbell doar pentru a supraveghea Eagles Mere. Poate că voise, într-adevăr, să afle punctele slabe ale hotelului, în eventualitatea că tata i-ar fi cerut să investească în el. Și poate că, realmente, nu știuse ce făcea reprezentantul băncii Philadelphia First...

Însă, în cele din urmă, un gînd m-a izbit cu o claritate cutremurătoare: nu avea nici o importanță dacă era sau nu adevărat. Indiferent dacă Nathan îmi fusese prieten sau dușman, asta tot n-ar fi putut schimba cu nimic situația. Nu-l iubeam.

Iubisem ideile pe care le exprimase. Îi iubisem planurile, ambițiile, pentru că le împărtășeam și eu. Spusese că familia Rawles trebuia să înceteze lupta împotriva Cottor-ilor și asta îmi plăcuse, fiindcă și eu simțeam același lucru. Ideile lui în legătură cu noi întreprinderi, cu dezvoltarea, cu școli mai bune și parcuri — erau într-adevăr minunate.

Dar nu-l reprezentau integral pe Nathan McKay.

Oare ce spusese mama, în ziua aceea, cînd mă plictisise cu atîtea întrebări privitoare la sentimentele mele? Era așa de ușor să iei admirația drept iubire. „Sam Rawles mă făcea să plîng, însă niciodată nu-mi părea rău.“

Doamne Sfinte! cît de aproape fusesem să...

Am aruncat o scurtă privire înapoi, spre clinica lui Nathan, și am văzut o trăsură oprindu-se la intrarea din față. Era aceeași pe care Billy Joe și cu mine o depășisem ceva mai devreme, pe drum: trăsura lui Elliot. Nu m-a surprins aproape deloc. Faptul că-l vedeam pe Elliot coborînd și intrînd în clădire nu mi-a făcut nici o impresie. Venea să raporteze o înfrîngere sau se oprea doar pentru a spune bună-ziua? Nu avea nici o importanță. Interesul meu față de această problemă dispăruse, fiindcă dispăruse și dragostea mea pentru Nathan... sau poate că nici nu existase vreodată.

„Nu-l iubești.“ În timp ce-mi repetam în gînd cuvintele, am simțit cum calmul meu interior începea să se transforme într-o adîncă și deplină certitudine: „Îl iubesc pe Steven.“ Am șoptit vorbele o dată, și încă o dată: „Îl iubesc cu adevărat.“

Și căldura, binecunoscuta căldură a început să-mi alerge prin vine. Era mîndru, prea mîndru. Voia să mă stăpînească, să mă posede. Detestam asta; eram propria mea stăpînă, nu puteam fi proprietatea nimănui. Însă acum eram nevoită să recunosc că simțeam și eu față de Steven aceeași dorință violentă, de stăpînire. Voiam să fie al meu, tot atît de mult cît dorisem să posed Vallamont-ul, poate chiar mai mult...

Și eu eram mîndră. și poate chiar mai mîndră decît el. Nici unul dintre noi nu era perfect. Ne puteam împotrivi unul altuia, ne vom înfuria unul pe altul. Mă va face să plîng, iar eu îl voi face să sufere, întocmai cum făcusem amîndoi de cînd se înapoiase la Grampian.

Însă știam că niciodată nu-mi va părea rău. Și vom avea iubirea noastră. În clipa aceea, cuvintele din zorii aceleiași zile mi-au revenit în minte, reci și batjocoritoare: *„Și atunci o să ajungi să-l vezi pe Steven Cottor ca pe ceva strălucitor și nou, ca pe ceva nemaipomenit și minunat. Însă atunci va fi prea tîrziu: De fapt, este prea tîrziu chiar de pe acum.“*

Nu! Oriunde avea de gînd să se ducă, sigur că încă nu plecase. Trecuse o oră sau două. Încă-l voi prinde din urmă. Aș putea călări pînă pe Vallamont, să-i vorbesc, să-l fac să înțeleagă, să-i arăt că-l iubesc.

În timp ce-mi întorceam calul în direcţia Vallamont-ului, mă gîndeam că Steven nu-mi părea nou. Era acelaşi Steven care mă înnebunea şi mă înfuria. Însă nu-mi mai era teamă să-l iubesc.

Am ajuns la colţ şi am cotit pe Strada Pieţii, strada care ducea pînă la drumul de care ce urca pe Vallamont. Aşa cum făceam întotdeauna, mi-am ridicat privirile spre munte, către castelul Cottor-ilor de pe vîrful său. Dar de astăzi, castelul era al meu...

Am zărit nori de fum negru. Fumul se înălţa spre cer de pe vîrful muntelui.

„*Voi lua cu mine din Vallamont o valoare mult mai mare decît zece mii de dolari.*" Oh, Steven! Cît de mult îl urîse pe tatăl său, cît de mult urîse castelul pe care-l construise Abel!

Mi-am îndemnat calul să urce mai repede muntele, spre Steven.

„*Nu-mi poţi plăti. Nu vei fi în stare.*"

„Dumnezeule!" am spus în gînd. Cu ochii minţii îl vedeam pe Steven aşa cum stătuse în biblioteca lui Abel, în după-amiaza aceea, imediat după ce făcusem dragoste — cu paharul de whiskey în mînă şi avînd pe buze surîsul acela cinic, resemnat...

Cînd am ajuns în luminişul de pe creastă, flăcările ieşeau prin toate ferestrele. Calul s-a înţepenit pe picioare acolo, la marginea potecii de pietriş. Căldura arzătoare venea spre noi în valuri. Calul a-nceput să necheze de groază.

— Steven! am strigat.

N-a venit nici un răspuns, doar pîrîitul şi mugetul focului atotstăpînitor.

— Steven!

Calul se trăgea înapoi, încercînd să se depărteze de căldură, de acele înspăimîntătoare limbi galbene şi strălucitoare. L-am liniştit, acoperindu-i ochii, pînă am reuşit să descalec. Apoi l-am trimis înapoi către Grampian. Oricine ar

veni încoace, ar întîlni animalul înspăimîntat şi ar şti unde să mă caute.

Era imposibil să intru prin partea din faţă a casei. Uşile duble ale turnului erau deschise, dar dincolo de ele se înălţa un zid compact de flăcări. Biblioteca se afla către partea din spate — îmi aminteam asta.

Poticnindu-mă şi alunecînd cu cizmele pe pietriş, m-am repezit spre intrarea de serviciu.

— Steven!

Aici, focul nu se înstăpînise pe deplin. Deasupra celor trei trepte de piatră, uşa către holul din spate stătea deschisă.

— Steven!

La capătul cel mai depărtat al holului se vedeau flăcări. Aş putea oare intra? Fumul devenea tot mai dens. Mă durea gîtul, mă sufocam şi tuşeam întruna...

Ştiam însă că n-aş putea înfrunta ziua de mîine sau miile de zile ce ar urma dacă ar trebui să mă întreb: „De ce n-am intrat?"

— Steven!

Am mai strigat o dată şi, prin mugetul flăcărilor şi prin fum, mi s-a părut că-i aud glasul!

— Steven!

Am urcat treptele de piatră, simţind cum fierbinţeala lor începea deja să străbată prin tălpile subţiri ale cizmelor. Ajunsă în pragul uşii, am ezitat, încercînd să văd biblioteca pe partea dreaptă a holului, străduindu-mă să iau o ultimă gură de aer curat înainte de a mă avînta în fum. Dar ce se auzea?

În clipa aceea, un zgomot puternic cît o sută de tunuri a izbucnit de undeva din interiorul casei. Ceva — să fi fost o bucată din uşă? — s-a desprins şi m-a izbit în ceafă şi pe umeri, trîntindu-mă la pămînt, în genunchi. M-a cuprins un vîrtej negru, m-am rugat cerului să-mi dea putere, însă m-am prăbuşit tot mai adînc în norii de fum care mă înăbuşeau atît de cumplit...

Capitolul 19

Deasupra mea se întindea cerul albastru. Fumul negru era doar o parte din acea largă întindere, un stîlp care se înălța mereu mai sus, micșorîndu-se întruna, pînă ce, ridicîndu-se spre cer, se pierdea în dîre din ce în ce mai palide. Iarba verde și rece îmi atingea ceafa, obrajii, mîinile...

Și cînd mi-am întors privirile, l-am zărit pe Steven.

Văzînd că mă trezisem, și-a deschis ochii mari. Cînd m-am ridicat în capul oaselor, expresia de îngrijorare i s-a accentuat. Rigiditatea pe care o simțeam în spate și în umeri m-a făcut să mă crispez, iar el părea s-o simtă la fel ca mine.

Dar cînd s-a încredințat că eram cu adevărat teafără, ochii lui negri și-au recăpătat din nou sclipirea. Atunci a vorbit, cu obișnuita lui nonșalanță, cu același zîmbet batjocoritor:

— Așadar, ți-ai închipuit că aș fi rămas în mijlocul flăcărilor? Că, din disperare, m-aș fi prăjit singur? Draga mea, Vallamont-ul nu era chiar atît de important. Viața poate fi dură cînd și cînd, însă-mi convine perfect, pînă se va ivi ceva mai bun.

— Oh, Steven...

— Te-am auzit chemîndu-mă, de parcă te-ai fi așteptat să vin ca un cîine la fluieratul stăpînului. Și am răspuns strigînd de aici, însă trebuie să-ți spun că auzul nu-ți este cu nimic mai bun decît felul în care judeci.

— Vrei să taci odată!

Aproape am strigat cuvintele și, pentru prima oară, am privit în jur, brusc conștientă că cineva putea fi prin preajmă. Dar nu era nimeni. Ne aflam pe pajiștea din spate, lîngă stejar. La o depărtare de o sută de iarzi, castelul devenise un imens morman de pietre fumegînde. Turnurile dispăruseră. Acoperișul — de asemenea. Carcasa rămasă abia dacă era înaltă de două caturi.

— Cum ai făcut asta?

A zîmbit dezinvolt, sigur de sine, ironic:

— Drăguț din partea ta că, spre deosebire de alte dăți, te interesează ceea ce fac. Sau te gîndești doar la proprietatea ta?

— Steven, nu! (Îmi venea să-l pălmuiesc.) Trebuie să-ți spun ceva și nu vreau să mi se vorbească în felul acesta!

— Adică nu pe propriul tău domeniu?

De data asta chiar l-am pălmuit sau, cel puțin, am încercat. Mi-a prins mîna și mi-a ținut-o strîns.

— Ei, haide, nu te înfierbînta. Voiai să știi cum am făcut-o. N-a fost greu. Am folosit petrol, și apoi am îndesat praf de pușcă în țevile de comunicație. Este surprinzător cît de bine scutură chestia asta zidurile interioare. Întreaga structură pur și simplu se surpă peste ea însăși.

Mi-am amintit prima explozie și pe urmă mi s-a părut că-mi aduc aminte și de altele, mai puternice, în timp ce mă purtase pe brațe, ducîndu-mă departe de casă.

— Astfel încît dacă tu și Nathan vă hotărîți să intrați într-o afacere cu demolări, există o bună...

— Steven!

Acum mă înfuriam tot mai tare. Nu în felul acesta voiam să-i vorbesc. Pentru ce nu mă lăsa să-i spun? De ce trebuia să fie atît de...

— Steven, uită-te la mîna mea. Îți aduci aminte de inelul pe care-l purtam? Inelul lui Nathan? (Dar pentru ce strigam?)

A aruncat o privire spre mîna mea stîngă. Ochii i-au scăpărat. Fața și-a păstrat expresia nepăsătoare și ironică.

— Ai descoperit? Credeam că-ți va trebui mai mult timp pînă să afli că doctorul nostru posedă o parte din banca lui Elliot. Dar, ce să zic, întotdeauna ai avut o minte iscusită pentru afaceri, odată ce erai îndreptată în direcția cea bună.

— Steven, nu-i asta. Vreau să spun, da, am descoperit, dar asta nu are nici o importanță. Mi-am dat seama că nu mă puteam căsători cu el. Nu-l iubesc. Pe tine te iubesc.

O spusesem!

Însă el abia dacă s-a mișcat. O gaiță s-a repezit în jos de pe o ramură din spatele lui Steven și, o clipă, a ciripit pe pajiște, lîngă geamantanul lui din piele. Apoi și-a scuturat aripile și s-a refugiat în pădure.

Glasul lui devenise mai calm:

— Din punct de vedere al afacerilor, n-ar fi o treabă prea bună, nu-i așa, Catherine? Mai bine ai mai reflecta. Gîndește-te la ce ai fi în stare să faci datorită lui Nathan McKay. Gîndește-te cum va lupta împotriva ta acum — la toate relațiile acelea drăguțe ale lui, în oraș, la toți oamenii care vor începe să te bîrfească...

— Sînt obișnuită să lupt, Steven. Nu-mi pasă de ceea ce face Nathan.

— Îți va păsa totuși. Cînd profiturile vor începe să scadă, cînd împrumuturile vor deveni din nou insolvabile, îți vei spune: „Am renunțat la o avere de zece milioane, poate de douăzeci, pentru un nenorocit de soț artăgos, care nu are la viața lui decît cincizeci de mii de dolari.“

— Șaizeci!

— Nu te poți dezice, Catherine. Tu vrei bani și pămînt. Dorința asta o ai în sînge. Prea adesea am văzut-o. Am văzut-o chiar în acea primă zi, cînd ai venit aici sus, pe vremea cînd nu aveai decît paisprezece ani!

— Dar, cu toate acestea, atunci mă iubeai! Și te iubeam și eu!

— Și grozavă treabă ai mai făcut, arătîndu-mi această iubire, cînd ai încetat să mai fii o fetiță de școală și ai început să devii femeie! Nu, Catherine, nu. Tu doar te...

— Naiba să te ia!

Din ochi mi-au țîșnit lacrimi fierbinți și m-am repezit la el. I-am înconjurat umerii și l-am răsturnat pe iarbă, lîngă mine.

— Ai spus că nu te-ai putea schimba! Ai spus că nici unul din noi nu s-ar putea schimba! Trebuie oare să alerg din nou în afurisitul ăla de foc al tău? Nu-mi mai este teamă. Nu poți pricepe asta?

M-au podidit lacrimile și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, cu obrazul pe cămașa lui albă, răcoroasă și moale. Îi simțeam inima bătînd sub mine. Și, în depărtare, auzeam bătăile orologiului tatei, anunțînd amiaza.

Steven m-a ținut strîns pînă ce ultimul sunet al ceasului s-a stins, purtat de vîntul muntelui.

Mi-am ridicat capul și-n ochii lui am văzut lacrimi. Cuvintele au venit blînde de pe buzele-i pline și dulci:

— Atunci, vino și sărută-mă, Catherine a mea.

Peste un timp, pe cînd mă ajuta să încalec pentru a ne întoarce în oraș, a părut că se gîndise la ceva și m-a întrebat:

— Ce soi de casă crezi că am putea clădi aici, cu cincizeci de mii de dolari?

Visul de odinioară, care cu trecerea timpului devenise o obsesie, a dat brusc naştere în mintea mea unei viziuni: mă aflam singură, la fereastra unei case de pe Vallamont. Casa era a mea şi eram singură, însă priveam afară, în aşteptarea cuiva. Mă uitam după Steven, şi în clipa următoare alergam spre uşă şi o dădeam de perete, urîndu-i bun-sosit.

— Cel mai mult mi-ar place una de tip federal, din cărămidă aparentă, am răspuns.

— O.K.

✻ SFÎRŞIT ✻